

DAVID A LEIGH
EDDINGS

AUTHOR OF THE NATIONAL BESTSELLER THE DIAMOND THRONE

**RYVANSKÝ
I TRŮN**

Kouzelnice Polgara

POLGARA THE SORCERER

Copyright © 1997 by David Eddings

All rights reserved, which includes to
reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © Martin Tkaczyk, 1999

CLASSIC, 1997

Cover Art © by Luis Royo

ISBN: 80-86139-13-1

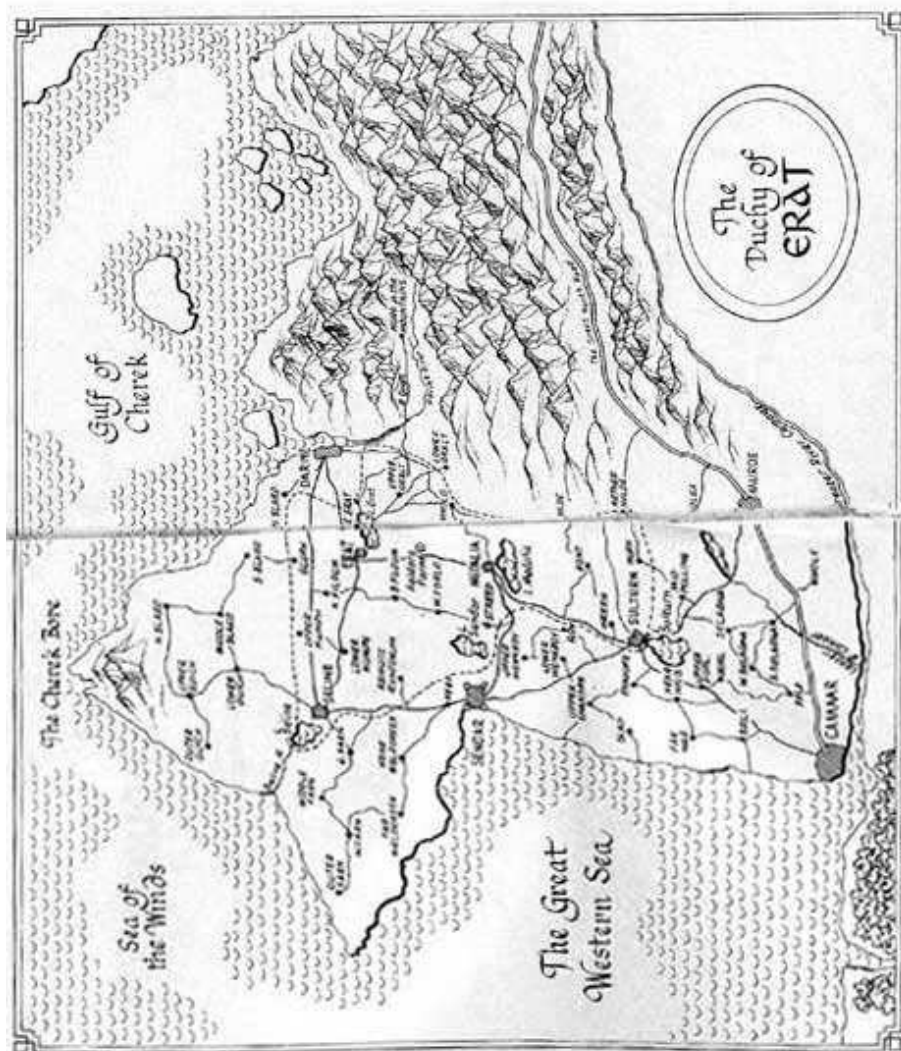
Distribuce – tel: (02) 83882490

Vytiskla *Akcent* Tiskárna Vimperk s. r. o.

**David a Leight
Eddings**

RIVANSKÝ TRŮN

Kouzelnice Polgara

RIVANSKÝ TRŮN

PROLOG

KAIL, RIVANSKÝ strážný, zuřivě protestoval, když mu král Belgarion oznámil, že se s královnou chystají na cestu do severního cípu Aldurova údolí bez doprovodu. Garion však tentokrát zcela netypicky trval na svém. „Je to rodinné setkání, Kaile. Se'Nedra ani já nepotřebujeme kolem sebe houf služebných. Jenom by nám tam překážely.“

„Je to ale nebezpečné, Vaše Výsosti.“

„Dost pochybuji o tom, že by se po cestě mohlo vyskytnout něco, co bych nebyl sto zvládnout. Děkuji za tvou starost, příteli,“ odpověděl Garion. „Pojedeme sami.“ Rivanskou královnu trochu překvapila pevnost Garionova hlasu, která nepřipouštěla odpor.

Pak došlo k drobné diskusi kvůli kožešinám. Královna Se'Nedra se narodila v Tolnedře a původem byla lesní víla. Obojí ji pojilo k jihu a tak již pouhá představa, že by na sebe měla obléknout zvířecí kožešinu, u ní vyvolávala třes a husí kůži. Garion byl ale přinejmenším trochu Alorn a měl za sebou bohaté zkušenosti s cestováním po severních zemích během zimy. „Oblékneš si ty kožešiny, Se'Nedro,“ nesmlouvavě oznámil své křehké ženě, „protože bez nich nepojedeme nikam, dokud se počasí neumoudří a neoteplí se.“ Garion jí jen zřídka předkládal nějaká ultimáta a Se'Nedra byla dost bystrá aby pochopila, že nemá smysl s ním o této záležitosti dále diskutovat. Poslušně se navlékla do alornského kožešinového oblečení a ještě chvíli hovořila s vychovatelkou, která měla dohlížet na královské potomky po dobu panovnickovy nepřítomnosti. Poté spolu s manželem za ranního přílivu opustila Větrný ostrov na palubě lodi kapitána Grelrika, který neměl zrovna nejlepší pověst.

V Kamaaru nakoupili zásoby a koně a vydali se směrem na východ. Tolnedřanské hotely, vcelku pravidelně rozmístěné podél cesty do Murosu, jim každou noc poskytovaly odpovídající nocleh.

Jakmile ale minuli Muros, museli se o sebe postarat sami. Rivanský král ale strávil notnou dobu životem na otevřených pláních a jeho drobná manželka musela uznat, že přípravu tábora na noc hravě zvládá.

Rivanská královna měla smysl pro realitu a tak si byla vědoma toho, jak směšně asi vypadá při sbírání klestí kolem tábora. Husté a objemné kožešiny, do kterých byla nasoukána, jí dodávaly vzhledu sněhově koule, ohnivě rudé vlasy jí splývaly až na záda a protože byla drobná, mohla vždycky vzít pouze několik větví. Nedokázala se zbavit utkvělé představy rudovlasého bobra prodírajícího se sněhem, která jí neustále přicházela na mysl.

Sníh v sendarských horách byl i této zimy dost hluboký a promrzlá Se'Nedra se už vzdávala naděje, že se jí ještě kdy podaří rozehrát nohy. Přesto ale nemohla manželovi udělat takovou radost a přiznat mu své pocity. Tahle výprava byla koneckonců jejím nápadem a ona by raději zemřela než aby uznala, že to možná byla chyba.

Se'Nedra už prostě byla taková.

Lehce sněžilo a všude kolem panoval tuhý mráz, když konečně sestoupili z hor a vydali se na jih přes zasněžené pláně Algarie. Ačkoliv jí bylo proti srsti přiznat si to, byť jen v duchu, byla Se'Nedra skutečně ráda, že její muž tak rázně trval na kožešinovém oděvu.

Poté se na jižní Algarii začal snášet mrazivý večer a nízko položené mraky neustále trousily sněhové vločky. Konečně vystoupili na jeden z kopců a spatřili malé údolíčko na severním výběžku Aldurova údolí, kde se rozprostírala Poledřina chata obklopena mnoha přístavky a hospodářskými staveními. Chata už tam samozřejmě stála celé věky, ale stodoly a přístřešky tam postavil Durník. Celé místo tím dostalo vzhled sendarské farmy.

Se'Nedru ale momentálně vůbec nezajímaly architektonické detaily či typické rysy. Jediné po čem teď toužila bylo dostat se co nejrychleji pryč z té zimy. „Vědí o tom, že máme přijít?“ zeptala se manžela a její dech přitom ve štiplavém mrazu tvořil drobnou páru.

„Ano,“ uklidnil ji Garion. „Rekl jsem tetě Pol před několika dny, že jsme na cestě.“

„Občas jste chlapík k nezaplacení, jakého je dobré mít s sebou, Vaše Výsosti,“ usmála se Se'Nedra.

„Vaše Výsost je až příliš laskavá.“ Odpověděl schválně trochu poníženež.

„Ach, Garione.“ Oba se tomu srdečně smáli a pokračovali v sestupu z kopce.

Chata – vždycky tomu tak říkali, i když postupem času se rozrostla do velikosti slušně rozlehlého domu – stála na břehu zamrzlého potoka a sníh byl nakupen až po spodní rámy oken. Po sněhu se rozlévalo matně světlo drobné lampy a připadalo jim jako zlatavé uvítací osvětlení. Z hlavního komína stoupal proužek modrého dýmu přímo vzhůru až k temnému zachmuřenému nebi. Rivanskou královnu velmi potěšilo toto neklamně znamení, že teplo a pohodlí již nejsou dál než čtvrt míle od nich.

V tu chvíli se otevřely nízké dřevěné dveře a na zasněženém dvoře se objevil Durník. „Co vás tak zdrželo?“ zvolal směrem k nim. „Čekali jsme vás tu už někdy okolo poledne.“

„Narazili jsme na oblast hlubokého sněhu,“ odpovídal voláním Garion. „Tam nám to šlo chvíli dost pomalu.“

„Pospěš si k nám dolů, Garione. Ať už konečně dostaneme Se'Nedru pryč z té zimy.“ Byl to prostě úžasný člověk!

Se'Nedra vjela na zasněžený dvůr zároveň se svým mužem a oba se svezli ze sedel.

„Běžte rychle dovnitř, oba dva,“ uvítal je Durník. „Já se postarám o vaše koně.“

„Pomůžu ti s tím,“ nabídl se rychle Garion. „Dokážu odsedlat koně skoro stejně dobře jako to zvládneš ty a stejně si potřebuji trochu protáhnout nohy.“ Vzal jemně Se'Nedru za paži a odvedl ji ke dveřím. „Budu zpátky za okamžik, teto Pol,“ zavolal dovnitř poté, co otevřel dveře. „Chci jenom pomoci Durníkovi s koňmi.“

„Jak si přeješ,“ odpověděla lady Polgara. Měla zvučný hlas, ze kterého přímo číselá láska. „Pojď rychle dál, Se'Nedro. Teď tě musíme rozehrát.“

Rivanská královna téměř vběhla do místnosti, vrhla se nadšeně do náruče kouzelnice Polgary a hlučně ji políbila.

Máš úplně studený nos, Se'Nedro,“ poznamenala Polgara.

„To bys teprve měla cítit jak mám promrzlé nohy, teto Pol,“ odpověděla Se'Nedra a lehce se zasmála. „Jak tu můžete vydržet a

přežít takové zimy?“

„Já se tu narodila, vzpomínáš si, drahá? Já jsem na zdejší počasí zvyklá.“

Se'Nedra se rozhlédla kolem. „Kdepak jsou dvojčata?“

„Ještě spí, uložila jsem je aby si mohla dopřát svůj odpolední spánek. Potom je vzbudíme k večeři. Teď tě rychle zbavíme těch promrzlých kožešin a honem s tebou ke krbu. Zatímco se tu budeš rozehřívat, dala jsem ohřát kotel vody takže až trochu rozmrzneš, můžeš si dopřát báječnou horkou koupel.“

„Ó, to ano!“ vyhrkla překotně královna.

Jeden z hlavních nedostatků a potíží spojených s alornským kožešinovým oděvem spočívá v tom, že nemají žádné knoflíky, takže se zapínají uvazováním tkanic. Rozvázání přimrzlých uzlíků může být obtížný úkol, obzvláště když jsou vaše prsty úplně ztuhlé chladem. A protože přesně to se stalo, byla Se'Nedra vlastně přinucena jen tak stát uprostřed místnosti s předpaženými rukama a Polgara ji přitom odstrojovala. Poté, když už byla zbavena všech kožešin, přešla rivanská královna ke krbu a nastavila promrzlé ruce teplu sálajícímu z plamenů.

„Nenatahuj se příliš blízko, drahá,“ upozornila ji Polgara. „Pozor, ať se nepopálíš. Co bys teď řekla hrnku horkého čaje?“

„Zní to skvěle!“

Když Se'Nedra vypila svůj čaj a přibližně půl hodiny si poležela ve vaně s kouřící horkou vodou, začala se konečně zase cítit prohrátá. Oblékla si prosté roucho a vrátila se do kuchyně, aby pomohla s nakrmením dvojčat. Polgařiny děti už byly téměř rok staré a začínaly chodit – ačkoliv jim to ještě moc nešlo. Také měly dosud evidentně potíže s ovládáním lžice a tak značná část jejich večeře skončila na podlaze. Dvojčata měla vlnité vlasy barvy lnu a byla rozkošná. Ještě si nestačila, příliš rozvinout svou slovní zásobu – alespoň ne v nějakém jazyce, kterému by Se'Nedra rozuměla. Přesto spolu ale dost živě rozmlovala jakýmsi podivným jazykem.

„Dorozumívají se spolu „dvojčatinou,“ vysvětlovala Polgara. „Není to tak neobvyklé. Každá dvojčata si vytvoří svůj vlastní jazyk. Beldaran a já jsme spolu takhle mluvili až do pěti let. Chudák strýček Beldin byl z toho někdy dost zoufalý.“

Se'Nedra se rozhlédla kolem. „Kde je vlastně Garion a Durnik?“

„Durnik poslední dobou udělal zase několik dalších vylepšení,“ odpověděla Polgara. „Hádám, že se mu s nimi právě chlubí. Přistavěl několik pokojů v zadní části chaty, tak alespoň nebudete muset s Garionem spát v podkroví.“ Opatrně otřela bradu jednomu ze dvojčat. „Ty špindíro jeden,“ plísnila ho jemně. Dítě se zachichotalo. „Tak a teď mi pověz, co se to vlastně děje, Se'Nedro? Proč jste podnikli tenhle výlet uprostřed zimy?“

„Už sis přečetla Belgaratův příběh?“ zeptala se Se'Nedra.

„Ano. Myslím, že je to typicky rozvleklé.“ „Tak o tom se s tebou nijak nebudu přít. Jak jen toho mohl stihnout napsat *tolik* za jeden necelý rok?“

„Otec má jisté výhody oproti ostatním, Se'Nedro. Kdyby to musel skutečně *psát*, pravděpodobně by mu to trvalo mnohem, mnohem déle.“

„Možná proto tedy *tolik* věcí vynechal.“

„Teď dost dobře nechápu co máš na mysli.“ Polgara přitom jemně otřela obličej druhého dvojčete a poté je obě postavila na podlahu.

„Na to, že se pokládá za téměř profesionálního vypravěče, zcela jistě odvedl dost mizernou práci.“

„Mám pocit, že víceméně zachytil všechno co se odehrálo.“

„V jeho vyprávění jsou některé hodně velké mezery, teto Pol.“

„Otcí už přeci jenom bude téměř sedm tisíc let, Se'Nedro. Během tak dlouhé doby zákonitě musela být období, kdy se prostě nedělo nic zajímavého.“

„Přesto se ale nikdy nepustil do vyprávění toho, co se přihodilo *tobě*. Nezmínil se téměř vůbec o letech, která jsi strávila ve Vo Wakune nebo o tom, co jsi dělala v Gar Og Nadrag i těch dalších městech. Já chci vědět, co jsi dělala *ty*.“

„Pro všechno na světě, proč to chceš vědět?“

„Chci ten příběh znát celý, teto Pol. Dosud je vynecháno příliš mnoho.“

„Ty jsi stejně hrozná jako Garion. Ten taky pořád žadonil o další detaily pokaždé, když mu Starý vlk vyprávěl příběh.“ Polgara se náhle otočila. „Jedete od toho ohniště!“ ostře napomenula dvojčata.

Děti se zachichotaly, ale uposlechlly svou matku. Se'Nedra si

domyslela, že to je nějaká jejich hra. „Dobrá,“ hledala opět přetrženou nit svých myšlenek, „Belgarat poslal pár dopisů, když se posledních několik kapitol jeho vyprávění dostalo do Rivy. I mě poslal dopis a ten mě právě přivedl na myšlenku, abych se sem za tebou vydala a promluvila s tebou. Nejdříve nás všechny obvinil, že jsme se spojili a donutili ho sepsat ten příběh. Napsal mi, že ví o mezerách ve svém vyprávění, ale navrhl, že bys je mohla doplnit ty.“

„To je typické,“ zamumlala Polgara. „Můj otec je expert na to nejprve se do něčeho pustit a poté to zahrát tak, že to za něho někdo dodělá. No, tentokrát nemá zrovna štěstí. Zapomeň na to, Se'Nedro. Já nijak nepředstírám, že jsem dobrý vypravěč, a navíc mám lepší věci na práci.“

„Ale...“

„Už žádné ale, drahá. Ted' běž zavolat Gariona a Durnika, už bude za chvíli večere.“

Se'Nedra měla dost rozumu a pochopila, že nemá cenu se dále o něco pokoušet. V hlavě už se jí ale začínal rýsovat plán, jak by bylo možné obejít Polgarino odmítnutí.

„Garione, drahý,“ ozvala se, když už spolu s manželem téže noci ležela v pohodlné a teplé posteli.

„Ano, Se'Nedro?“

„Můžeš se spojit se svým dědečkem a promluvit s ním, že ano?“

„To můžu. Proč?“

„Nechtěl bys ho vidět – jeho i babičku? Víš co myslím – když už jsme tu tak pohromadě? Z Belgaratovy věže sem to není zase tak daleko a podle mě by byli hrozně zklamaní, kdybychom nevyužili téhle jedinečné příležitosti zase je vidět. Co myslíš ty?“

„Co máš zase za lubem, Se'Nedro?“

„Proč mě vždycky podezíráš, že mám na mysli něco jiného?“

„Protože to tak většinou je.“

„To od tebe není moc hezké, Garione. Copak není možné, že bych prostě chtěla uspořádat pěkné rodinné setkání?“

„Omlouvám se. Možná jsem se v tobě tentokrát zmýlil.“

„No, víš, tvoje teta je vlastně dost tvrdohlavá. Budu potřebovat pomoc aby se mi podařilo ji přesvědčit, že by měla sepsat svůj příběh.“

„Dědeček ti nepomůže. To už ti přece napsal ve svém dopise.“
„Neměla jsem na mysli jeho pomoc. Chtěla bych si promluvit s Poledrou. Teta Pol přece poslechne svou matku. Garione, prosím.“
Řekla to tím nejroztomilejším a nejpřesvědčivějším hlasem.

„No dobře. Promluvím si o tom s Durnikem a zjistím, jaký má na to názor.“

„Proč mě nenecháš abych si o tom s Durnikem promluvila sama? Jsem si jistá, že ho dokážu přesvědčit o správnosti svého nápadu.“
Láskyplně se k němu přivinula a objala ho kolem krku. „Už je mi teplo a mám dobrou náladu, Garione,“ řekla přívětivě.

„Ano, to jsem si všimnul.“

„Vážně jsi moc ospalý?“

„*Tak* ospalý zase nejsem, drahoušku,“ řekl a objal ji.

Tohle nebude zase tak složité, došla ke svému závěru Se'Nedra. Byla expert na dosažení svých cílů vlastními metodami a byla si jistá, že se jí podaří získat Durnikův a Garionův souhlas se svým plánem. Na druhou stranu ovšem, přesvědčit Poledru asi dá trochu větší práci.

Garion, tak jako ostatně vždycky, se tiše vykradl z postele ještě dříve, než se vůbec rozednilo. Rivanský král vyrůstal na farmě a farmáři jsou zvyklí vstávat časně. Se'Nedra došla k závěru, že by možná nebylo od věci ho pro jistotu po několik dní sledovat. Náhodný rozhovor mezi jejím manželem a Durnikem by mohl zcela zhatit její plán – Se'Nedra se úmyslně zdráhala použít slovo „lest.“
Dotkla se tedy konečky prstů pravé ruky Beldaranina amuletu, který měla na krku, a vyslala svou mysl pátrat po Garionovi.

„Ale, huš.“ Tohle byl Durnikův hlas a byl zvláště mírný. „To jsem jenom já. Hezky zase spěte. Nakrmím vás později.“

Ozvalo se nějaké šramocení a lehké brumlavé zvuky – Se'Nedra usoudila, že to jsou nějakí ptáci. Chvilí ještě kvokali a po chvíli se opět tiše usadili.

„To s nimi vždycky takhle promlouváš?“ Ted' se ozval Garionův hlas.

„Takhle je uklidním, takže se nevylekají a nesnaží se ve tmě uletět pryč – mohli by se přitom zranit,“ odpověděl Durnik. „Tvrdošíjně stále hnízdí na tomhle stromě přímo na dvoře a já kolem toho stromu musím každé ráno projít. Ted' už mě znají, takže se mi

většinou podaří je uklidnit a usadí se zpátky. Ptáci si na tohle zvyknou docela rychle. Jelenům to trvá trochu déle a zajíci jsou plaší a dost bojácní.“

„Ty je tady všechny krmíš, že ano, Durniku?“

„Oni tady také žijí, Garione, a tahle farma nám dává víc než jsme s Pol a dvojčaty vůbec schopni spotřebovat. Kromě toho, to je jeden z důvodů proč jsme vlastně tady, že ano? Ptáci, jeleni i zajíci se o sebe mohou snadno postarat v létě, ale zima je dost hubené období a tak jim trochu vypomáhám.“

Byl to tak dobrosrdečný muž! Se'Nedře se málem vhrnuly slzy do očí. Polgara byla žena vynikající nad všechny ostatní na celém světě, mohla si klidně vybrat krále či jiného panovníka a žít s ním v paláci. Místo toho si vybrala obyčejného venkovského kováře a žila s ním na téhle odlehlé farmě. Ted' už Se'Nedra chápala proč.

Jak se brzy ukázalo, s Durnikem se dalo poměrně snadno manipulovat. Se'Nedřin návrh na „malé rodinné shromáždění, když už jsme stejně takhle pohromadě,“ ho téměř okamžitě získal na její stranu. Durnik byl příliš poctivý a nevinný než aby ostatní podezíral z nějakých postranních úmyslů. Bylo to tak snadné, že se Se'Nedra málem za sebe styděla.

Garion nebyl ani zdaleka tak poctivý a nevinný. Koneckonců, už se svou svéhlavou lesní vílou strávil docela dlouhou dobu. Protože ale Durnik i Se'Nedra naléhali a trvali na uspořádání rodinného setkání, neměl vlastně moc na výběr. Stejně ale na Se'Nedru vyslal několik podezíravých pohledů dříve než soustředil svou mysl na rozhovor se svým dědečkem.

Belgarat a Poledra dorazili asi o den či dva později. Výraz starého muže, když se vítal s rivanskou královnou, mluvil jasnou řečí. Dobře věděl, že má zase něco za lubem. Se'Nedru to ale příliš nezajímalo, její tajně sprádaný plán se nijak Belgarata netýkal. Místo toho se soustředila na Poledru.

Trvalo to několik dní než se objevila vhodná příležitost aby si Se'Nedra mohla vzít babičku svého muže stranou a v klidu si s ní o všem pohovořit. Vždyť to znáte, rodinná setkání jsou prostě všude stejná. Polgařina dvojčata byla samozřejmě středem pozornosti všech přítomných. Dvojčatům se to náramně líbilo a Se'Nedra trpělivě

vyčkávala. Dobře si byla vědoma toho, že se objeví nějaká vhodná příležitost. Proto si klidně užívala atmosféry vstřícnosti a blízkosti panující v téhle zvláštní rodině, do které se přivdala, a čekala na svou chvíli.

Hnědovlasá Poledra šířila kolem sebe jakousi podivnou auru, která Se'Nedru lehce znepokojovala a nechtě ji nutila váhat s oslovením. Se'Nedra četla Belgaratův příběh několikrát a dobře si byla vědoma Poledřina nezvyklého původu. Často se přistihla, že bedlivě Belgaratovu ženu sleduje a snaží se najít vlčí rysy. Pravděpodobně byly patrné, ale Se'Nedra byla z Tolnedry. Vlci nejsou v Tolnedře příliš rozšíření a tak by si jich asi nevšimla, ani kdyby byly zřetelnější. Se'Nedru ale nejvíce rozrušoval způsob, jakým se Poledra dívala. Hleděla vždy zpříma do očí a tím ji uváděla do rozpaků. Cyradis nazvala Poledru „Ženou, která se dívá,“ a v tomhle měla prorokyně z Kellu naprostou pravdu. Poledřiny zlaté oči vypadaly, jako by měly schopnost proniknout veškerou obranou až do tajných míst hluboko v mysli. Tam se rivanská královna snažila ukrývat své tajné plány a důvody pro ně. Neměla tedy pražádný zájem na tom, aby se jí někdo snažil tam slídit.

Konečně jednoho rána sebrala veškerou odvahu a odhodlala se oslovit Polgařinu tajemstvím obklopenou matku. Garion, Belgarat a Durnik byli právě venku a prováděli další ze svých nekonečných průzkumů farmy. Polgara mezitím koupala dvojčata. „Jsem nucena vás požádat o laskavost, lady Poledro.“ Se'Nedra si nebyla jistá správným oslovením a tak zahájila rozhovor poněkud neobratně.

„Měla jsem přesně takový pocit,“ odpověděla Poledra docela chladně. „Podstoupila jsi hodně obtíží, abys uspořádala tohle setkání a několik posledních dní mě neustále sleduješ. Byla jsem si dost jistá, že se k tomu nakonec dostaneš. Copak tě trápí, dítě?“

„No – „trápit“ možná není zrovna ten nejlepší výraz,“ poopravila ji a lehce přitom uhnula očima. Ten pronikavý pohled zlatých očí ji znervózňoval. „Něco bych od Polgary potřebovala a ona je trochu tvrdohlavá. Však víte, jaká někdy je.“

„Ano. To je náš rodinný rys.“

„Ted' jsem se nevyjádřila právě nejlépe, že?“ omlouvala se Se'Nedra. „Mám ji samozřejmě ráda, ale...“

„Co bys od ní potřebovala? Nesnaž se chodit kolem horké kaše. Pojd'me rovnou k jádru věci.“

Se'Nedra nebyla zvyklá na to, že ji někdo takhle bez obalu usměrní, ale rozhodla se nebrat to jako újmu. Místo toho trochu odbočila od dosavadní konverzace. „Četla jste už knihu vyprávění, kterou váš manžel právě dokončil?“ zeptala se.

„Nečtu moc často,“ odpověděla jí Poledra. „Je to dost náročné pro oči. Kromě toho, on tu knihu nenapsal. On to jenom odvyprávěl a slova se sama objevovala na papíře, když je vyslovoval. Někdy trochu podvádí. Většinu z toho jsem slyšela, když si to předříkával. Nebylo to moc nepřesné.“

„To je právě to, o čem chci mluvit. Vynechal docela velkou část, nebo ne?“

„Místy něco vynechal, to ano.“

„Ale vaše dcera by ta prázdná místa mohla doplnit, že ano?“

„Proč by to měla dělat?“

„Aby dokončila ten příběh.“

„Příběhy nejsou zas až tak důležité, Se'Nedro. Už jsem zjistila, že muži rádi vyprávějí příběhy u piva jen proto, aby nějak překlenuli dobu mezi večerí a časem ke spánku.“ Poledra se tvářila pobaveně. „To jsi vážně urazila tu dlouhou cestu jen proto, abys slyšela ten příběh? Nemohla sis najít něco lepšího na práci – mít další dítě nebo tak něco?“

Se'Nedra opět trochu změnila záměr. „To ne, ten příběh vlastně není pro mě,“ zalhala. „Je to pro mého syna. Jednoho dne se stane rivanským králem.“

„Ano, to už jsem zjistila. Tenhle zvyk už mi někdo vysvětloval. Mám takový pocit, že určité zvyky by se měly dodržovat.“

Se'Nedra se rozhodla využít téhle získané výhody. „Můj syn Geran bude jednou vůdcem a musí vědět, na čem je a jak se do svého postavení vůbec dostal. Ten příběh mu právě tohle řekne.“

Poledra pokrčila rameny. „Proč je to tak důležité? To co se stalo včera – nebo třeba před tisíci lety – nijak neovlivní události zítřka, nebo snad ano?“

„Mohlo by. Belgaratův příběh mi jasně ukázal skutečnost, že se odehrávaly i věci, o kterých já vůbec neměla tušení. Tady vedle sebe

zcela jasně fungují dva rozdílné světy. Jestliže Geran nebude vědět o každém z nich, bude zbytečně dělat chyby. Proto také potřebuji Polgařin příběh – pro spásu svých dětí – a jejích dětí,“ Se'Nedra až v poslední chvíli polkla výraz „mrňata.“ „Není snad péče o vlastní děti tou nejdůležitější věcí v našem životě?“ Pak jí ještě něco napadlo. „Víte, vlastně byste ten příběh mohla napsat vy.“

„Vlci nevyprávějí příběhy, Se'Nedro. My máme dost práce být vlky.“

„Pak už je to tedy jenom na Polgaře. Můj syn bude potřebovat i zbytek toho příběhu. Budoucnost a úspěch jeho poddaných může záviset na jeho znalostech. Nevím, co má Aldur v plánu s Polgařinými dětmi, ale je velice pravděpodobné, že i ony budou to vyprávění potřebovat.“ Se'Nedra byla docela pyšná na svůj narychlo vymyšlený projev. Její apel na Poledřin vrozený smysl pro soudržnost smečky mohl být právě oním peříčkem, které zvrátí jazýček vah na správnou stranu. „Pomůžete mi přemluvit Polgaru?“

Poledřiny oči teď zmatněly zamyšlením. „Budu o tom ještě přemýšlet,“ řekla po chvíli.

Nebyl to zrovna ten odhodlaný příslib, ve který Se'Nedra předtím tajně doufala, ale Polgara v té chvíli přivedla dvojčata. Rivanská královna proto nemohla dále naléhat.

Když se příštího rána Se'Nedra probudila, Garion už byl opět pryč jako vždycky. Také tak jako vždycky zapomněl přiložit pořádné dřevo do krbu a místnost byla proto velmi nepříjemně prochladlá. Se'Nedra se zimomřivě třásla, vstala z postele a vydala se hledat nějaké teplé místo. Došla k závěru, že jestliže je vzhůru Garion, pak bude určitě vzhůru i Durnik. Proto šla najisto k Polgařině ložnici a lehce zatukala na dveře.

„Ano, Se'Nedro,“ ozvala se vzápětí Polgara zevnitř. Zdálo se, že vždycky dobře ví, kdo za těmi dveřmi stojí.

„Mohu dál?“ zeptala se Se'Nedra. „Garion nechal vyhasnout oheň a teď máme v pokoji hroznou zimu.“

„Samozřejmě, drahá,“ odpověděla teta Pol. Se'Nedra rychle otevřela dveře, spěšně přeběhla k posteli a zavrtala se pod příkrývky k tetě Pol spolu s dětmi, „Tohle mi dělá pořád,“ postěžovala si. „Vždycky se tak soustředí na to, aby se tiše vyplížil z postele, že ho

vůbec nenapadne naložit pořádně do krbu.“

„Prostě se snaží, aby tě přitom nevzbudil.“

„Já jsem schopna znovu usnout kdykoliv budu chtít a navíc přímo *nesnáším* probuzení v chladné místnosti.“ Vzala jedno z dětí do náruče a laskavě ho přitulila blíže k sobě. Se'Nedra byla také matka takže jí mazlení s malými dětmi šlo dobře. Uvědomila si, že jí vlastní děti dost chybí. Začínaly v ní hlodat pochybnosti, zda bylo vůbec rozumné se vydávat na takovou cestu uprostřed zimy jenom kvůli tomu, že jí posedl další nápad.

Rivanská královna se chvíli s Garionovou tetou bavila o spoustě různých nedůležitých věcí, ale pak se otevřely dveře a Polgařina matka vešla s podnosem, na kterém nesla tři šálky s kouřícím čajem. „Dobré ráno, mami,“ pozdravila Polgara.

„Není tak špatné,“ odpověděla Poledra. „Přesto je trochu příliš chladno.“ Poledra někdy věci brala příliš doslova.

„Copak dělají muži?“ zeptala se teta Pol.

„Garion a Durnik jsou už venku a krmí ptáky a zvířata,“ informovala ji Poledra. „*On* stále ještě spí.“ Poledra téměř nikdy nevyslovovala jméno svého manžela. Odložila svůj podnos na malý stoleček, který stál blízko krbu. „Myslím, že bychom si měly promluvit,“ poznamenala. Přeshla k posteli, vzala dvojčata a něžně je usadila do podivuhodně konstruované dvojité kolébky, kterou Durnik pro své děti zhotovil. Pak podala Polgaře i Se'Nedře po hrníčku čaje, sama si také jeden vzala a uvelebila se do křesla v blízkosti krbu.

„Co se děje tak důležitého, mami?“ zeptala se Polgara.

Poledra jedním prstem ukázala na Se'Nedru. „Včera si se mnou chvíli povídala,“ začala, „a myslím, že bychom měli zvážit to, co mi navrhovala.“

„A to?“

„Říkala, že její syn – a také *jeho* synové – bude jednou vládnout všem Rivanům a jsou jisté věci, které bude potřebovat znát. Budoucnost celého národa může záviset na jeho vědomostech. A to je vlastně vůdcova hlavní odpovědnost, že? – ať už se jedná o člověka nebo o vlka.“

Se'Nedra ji beze slova pozorně sledovala. Její argumenty o důležité odpovědnosti panovníka, které vytáhla předchozího rána,

evidentně získaly Poledru na její stranu.

„A kam tím míříš, mami?“ snažila se Polgara dobrat podstaty rozhovoru.

„Ty máš také velkou odpovědnost, Polgaro – k nastupujícím generacím,“ odpověděla jí matka. „To je naše největší povinnost. Pán na tvá bedra vložil úkol a ty jsi ho ještě nedokončila.“

Polgara se na Se'Nedru tvrdě podívala.

„Já jsem nic neprovedla, teto Pol,“ bránila se Se'Nedra s předstíranou nevinností. „Jenom jsem požádala tvou matku o radu, to je celé.“

Dva páry oči se na ni v ten moment – jedny zlatavě žluté, druhé temně modré.

Se'Nedra se v tu chvíli začervenala.

„Něco by od tebe chtěla, Polgaro,“ pokračovala Poledra. „Myslím, že bys jí to měla splnit. Nic ti to neudělá a je to pořád ještě součástí úkolu, který jsi dobrovolně přijala. My vlci dost spoléháme na svůj instinkt; lidé potřebují instrukce. Strávila jsi většinu života staráním se o mladé – a jejich výukou – takže víš, co je třeba. Prostě sepiš všechno, co se událo, a tím to pro tebe skončí.“

„Určitě nemůžu psát všechno!“ Polgara vypadala šokovaně. „Některé události byly velice osobní.“

Poledra se jenom zasmála. „Vidím, že se toho budeš muset ještě hodně naučit, mé dítě. To jsi ještě do této chvíle nezjistila, že mezi vlky neexistuje žádné soukromí? My se o všechno podělíme. Ty informace by mohly být pro rivanského panovníka jednou důležité – a pro tvoje děti také – takže si musíme být jisti, že budou mít vše co potřebují. Prostě to udělej, Polgaro. Víš až moc dobře, že nemá cenu se se mnou přít.“

Polgara si povzdechla. „Ano, mami,“ přitakala poslušně.

Se'Nedra v tu chvíli prožívala příjemný pocit vítězství, ale tak úplně se jí to nelíbilo. Polgara Čarodějka, jak se jí říkalo, byla první mezi ženami celého světa. Měla víc titulů a přízvisek než bylo možno spočítat a celý svět se před ní klaněl, ale přesto měla v sobě zakořeněn vlčí původ. Proto když jí dominantní žena – v tomto případě matka – něco přikázala, automaticky poslechla. Se'Nedra měla dvojí původ – částečně borunský a částečně byla lesní víla. Tvrdě by se přela se

svým otcem, vládcem Tolnedry, ale jakmile promluvila Xanta, královna lesních víl, možná by Se'Nedra trochu protestovala, ale instinktivně by uposlechla. Bylo to v ní zakořeněno. Začala se od té chvíle na Polgaru dívat trochu jinýma očima. Zároveň se změnil i její pohled na sebe samu.

„Je to vlastně počátek,“ řekla Poledra tajemně. „Neboj se, mé dítě,“ řekla Polgaře, „nebude to zase tak složité. Promluvím s *ním* a on ti ukáže, jak se obejít všech těch potrhlostí s brkem a inkoustem. Je to tvoje povinnost, takže se nesnaž protestovat.“

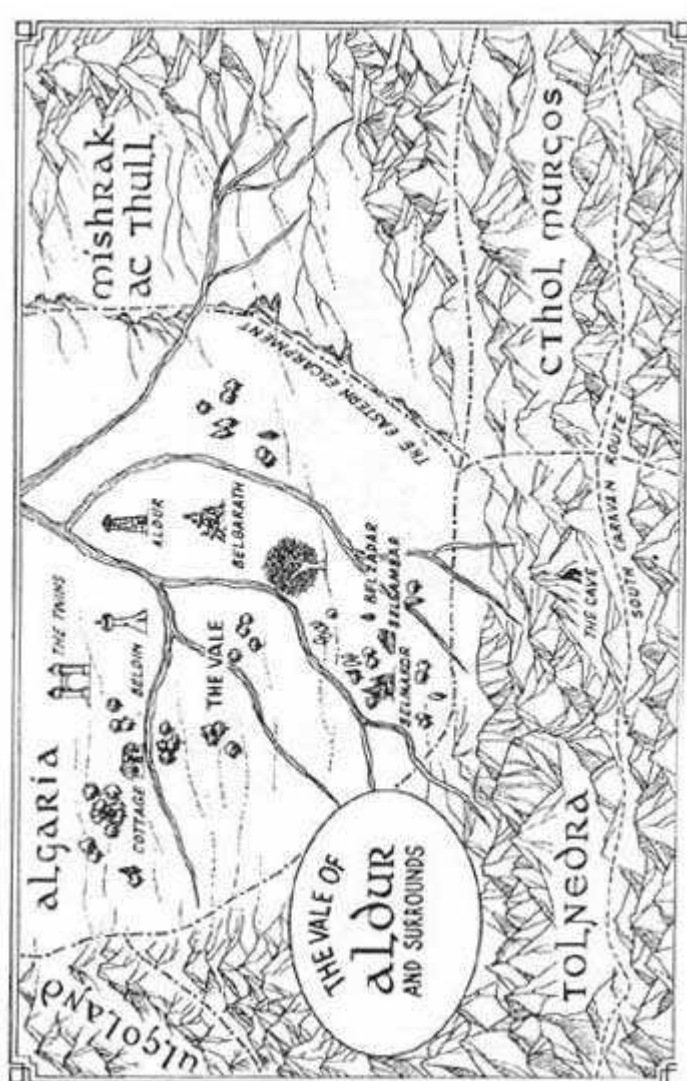
„Stane se jak si přeješ, mami,“ odvětila Polgara.

„Nuže dobrá,“ oddechla si Poledra, „když je tedy tohle domluveno, dali byste si ještě jeden hrnek čaje?“

Polgara a Se'Nedra si vyměnily kradmé pohledy. „Myslím, že bychom si ještě jeden mohly dát,“ vzdechla Polgara.

ČÁST PRVNÍ

BELDARANA

I.

TOHLE NEBYL můj nápad. Chci, abychom si v tom udělali jasno hned na začátku. Představa, že někdo může popsat to, „co se skutečně stalo,“ je úplně nesmyslná a zcestná. Kdyby deset – nebo třeba sto – lidí přihlíželo nějaké události, vznikne deset – popřípadě sto – vzájemně odlišných popisů toho, co vlastně viděli. To, co vnímáme a způsob, jakým to interpretujeme, je zcela závislý na nabytých zkušenostech jedince. Moje matka ale trvala na tom, abych se zhostila tohoto směšného úkolu, a tak, ostatně jako vždycky, udělám přesně to, co mi řekne.

Čím víc jsem o tom ale přemýšlela, tím silnější mám pocit, že to není tak zbytečné. Když mi to poprvé Se'Nedra navrhovala a pak také mojí matce, její zjevně přimyšlený argument o „budoucnosti našich dětí“ v sobě skrýval větší pádnost než si ta dívka vůbec uvědomovala. Geran skutečně jednou bude rivanským králem a Strážcem Orbu a já jsem během staletí zjistila, že lidé s alespoň minimální znalostí pravdivých dějin jsou těmi nejlepšími vládci. Alespoň neopakují chyby, které se už tolikrát vyskytly v minulosti.

Kdyby Geran a jeho synové ke svému vládnutí Rivanům potřebovali pouhé převyprávění činů zemřelých panovníků dávno zaniklých království, pak by to nedalo mnoho práce. Bohatě by stačilo unavující opakování „a pak, a pak, a pak,“ které mají tak rádi těžkopádní členové Tolnedranské historické společnosti.

Jak ale mazaně poznamenala má snacha, ona „a pak“ Tolnedranských pisálků se zabývají pouze jednou součástí našeho světa. Existuje ale ještě paralelně fungující svět, ve kterém se také odehrává plno důležitých událostí. Ty jsou ovšem mimo okruh omezeného tolnedranského chápání. Nakonec to bude právě tato

skrytá část našeho světa, kterou bude muset rivanský král znát aby mohl úspěšně splnit svůj nelehký úkol.

I přesto jsem ale mohla vychytrale předstírat loajalitu a tvrdit, že ona zbytečně zdlouhavá verze dějin našeho světa, kterou sepsal můj otec, dostatečně vyplnila onu zjevnou mezeru. Dokonce jsem zašla až tak daleko, že jsem si znovu pročetla otcovo nudné vyprávění. Velice jsem se snažila dokázat sobě – i své matce – že už vážně nemám co dodat. Brzy jsem ale objevila mnohé do očí bijící mezery v jeho příběhu. Ten starý podvodník vážně neodvyprávěl celý příběh a matka to věděla.

Na tomto místě se ale zároveň musím svého otce zastat. Některé události se staly v období jeho nepřítomnosti a během několika dalších nevěděl přesně, o co vlastně běží. Některé z jeho opomenutí, která mě při čtení tak rozčilovala, navíc pramenila z jeho snahy vtěsnat dobu sedmi tisíc let do nějaké únosné knihy. *Tyhle* mezery bych mu i odpustila, ale nemohl alespoň pravdivě zaznamenat data a jména? Pro naši spásu a udržení dobrých poměrů v rodině, jen lehce poopravím jeho mizernou paměť co se týče toho, kdo co řekl během našich rozhovorů. Bude to asi tak, že lidská paměť – jestliže tedy pokládám svého otce za člověka – nemůže být nikdy tak přesná. Proč to tedy nenechat při tom, že si prostě otec a já některé věci pamatujeme odlišně, co říkáte? Snažte si to neustále připomínat během svého čtení. Nebudete tak plýtvat časem – ani tím mým – jen proto, abyste poukázali na mnohé odchylky.

Jak jsem to tak pročitala, stále zřetelněji jsem si uvědomovala, že hlavní součástí Geranova vzdělávání budou věci, které vím já a otec naopak ne. Kromě toho ve mě neustále sílí patrně dědičná touha po vylepšení a doplnění již sepsaného příběhu. Snažila jsem se tomu bránit ale nakonec mě stejně přemohla. Uvědomila jsem si, že vlastně *chci* vyprávět svou část našeho příběhu.

Mám jisté podezření ohledně toho, jak u mě došlo k této změně názoru, ale asi by nebylo vhodné ho ventilovat právě na tomto místě.

Ústředním bodem počátečního období mého života byla má sestra Beldarana. Byly jsme dvojčata, a v jistém ohledu jsme si byly ještě bližší než obvykle dvojčata bývají. Ani dnes stále ještě nejsme zcela odděleny. Beldarana, ačkoliv je více než tři tisíce let mrtvá, je stále velice důležitou součástí mého já. Truchlím pro ni každý den. Tohle by mohlo vysvětlovat, proč někdy lidem připadám zachmuřená a stažená do sebe. V otcově vyprávění je poměrně často zdůrazňována skutečnost, že se jenom málokdy usměji. Co je tu vlastně k smíchu, Starý vlku?

Jak otec zaznamenal, dost času jsem strávila četbou a všimla jsem si, že životopisy obvykle začínají okamžikem narození. Beldarana a já jsme ale začali ještě o něco dříve než ostatní. Z důvodů, které znala nejlépe ona, to tak zařídila naše matka.

Takže, co kdybychom se do toho dali?

Bylo teplo a tma, vznášeli jsme se v naprosté spokojenosti a naslouchali jsme tlukotu matčina srdce a šumění krve v jejích žilách, která nás v jejím těle vyživovala. Tohle je první věc, na kterou se pamatuji – tohle a pak ještě matčina myšlenka, která nám jemně říkala. „Probud'te se.“

Neděláme žádné tajnosti ohledně původu naší matky. Co ale *není* tak všeobecně známo je skutečnost, že ji povolal Pán, stejně tak jako povolal náš všechny ostatní. Je Aldurovou žákyní stejně tak jako my všichni. Každý z nás mu slouží svým vlastním osobitým způsobem. Matka se ale nenarodila jako člověk a v poměrně ranném stádiu těhotenství postřehla, že Beldarana ani já nemáme ony velice důležité instinkty, které jsou vrozené každému vlkovi. Jak jsem od té doby zjistila, tohle jí dělalo docela velké starosti a dost dlouho se o tom bavila s Pánem. Nakonec bylo její navržené řešení velice šikovné a praktické. Protože jsme s Beldaranou neměli žádné instinkty, matka navrhla pánovi, že by mohla s naší výchovou a vyučováním začít ještě v době, kdy ještě stále budeme v jejím těle. Myslím, že její doporučení asi Aldura pěkně překvapilo, ale rychle si uvědomil výhody tohoto plánu. A tak naše matka začala chystat kroky, které by zajistily, aby-chom já a má sestra měly některé nezbytné informace – ještě dříve, než jsme se vůbec narodily.

V průběhu normálního lidského těhotenství ještě nenarozené dítě žije ve světě, který mu poskytuje pouze tělesné vjemy. Beldarana a já jsme ale byly stimulovány ještě trochu více než je obvyklé. Můj otec sice dost arogantně prohlašuje, že mou výchovu zahájil *právě on* po svatbě Beldarany, ale není to vlastně pravda. Nebo si snad opravdu myslel, že jsem až do té doby byla nějaký kus dřeva? Mé vzdělávání – a taky Beldaranino – začalo, ještě než jsme spatřily denní světlo.

Myslím, že o otcově přístupu k vychovávání by se dalo dost diskutovat. Coby první učedník měl za povinnost dohlížet na ranné stádium výuky všech mých strýčků. Nutil je přemýšlet, pochybovat a debatovat téměř o všem, čímž je chtěl provést trnitou cestou k vlastnímu a nezávislému myšlení – ačkoliv někdy zabíhal do extrémů. Matka je rozená vlčice, a tak byl její přístup více živelný a autoritativní. Matka prostě Beldaraně a mně řekla: „Takhle to prostě je. Tak to vždycky bylo a zase vždycky bude.“ Otec vás vede k tomu, abyste kladli otázky; matka vás vede k přijímání faktů. Je to docela zajímavá odlišnost.

Zpočátku jsme byly s Beldaranou naprosto identická dvojčata a byly jsme si tak blízké, jak jen dvojčata mohou být. Když nás ale matka svou myšlenkou přivedla k vědomí, začala nás podle pečlivého plánu odlišovat. Dostalo se mi mnohých informací, které Beldarana neměla, a já zase učila něco navíc než co jsem věděla já. Myslím, že jsem naše odcizování nesla o něco hůře než Beldarana. Ona znala svůj osud a životní cíl; já jsem strávila celá léta hledáním svého smyslu života.

Tohle oddělování bylo pro mě velice bolestivé. Mám pocit jako by se mi vybavovaly vzpomínky na tu dobu, kdy jsem se držela své sestry a naším vlastním tajným jazykem jsem jí říkala: „Připadáš mi teď tak daleko.“ Ve skutečnosti samozřejmě nebyla. Obě jsme byly stále upoutány v onom malém vyhrátém prostoru pod matčíným srdcem. Po celé předchozí období byly ale naše myšlenky propojeny, kdežto teď byly nesmlouvavě oddělovány. Když se nad tím chvilku zamyslíte, určitě to pochopíte.

Od té chvíle co jsme se probudily, byla naše matka v myšlenkách neustále s námi. Jejich ohlas byl stejně hřejivý a uklidňující jako místo našeho pobytu, ale ono místo nám zajišťovalo pouze pokrytí tělesných

potřeb. Matčiny myšlenky vyživovaly naši mysl – s těmi drobnými odchylkami, o kterých jsem se již zmínila. Mám takový pocit, že to jaká jsem byla a kým jsem se posléze stala je důsledkem právě tohoto období v temnotě těla naší matky, kdy jsme s Beldaranou pokojně plavaly vedle sebe v dokonalé soudržnosti. Až do chvíle, než nás matčina mysl začala rozlišovat.

A po nějaké době k nám pronikla ještě jedna mysl. Matka nás předem připravila na toto vniknutí do našeho malého a velmi osobního světa. Aldurova mysl se připojila k její a podílela se na naší výchově poté, co jsme si s Beldaranou plně uvědomovaly naše oddělení a pochopily jsme některé důvody. Trpělivě nám hned od počátku vysvětloval, proč je třeba aby byly provedeny některé změny. Byly jsme se sestrou stejná dvojčata. Aldur tohle změnil a většina změn byla provedena na mě. Některé změny se týkaly mého zevnějšku – například ztmavnutí vlasů – a jiné se dotýkaly mojí mentality. Matka naše myšlenkové odloučení zahájila a Aldur jej upravil a dokončil. Beldarana a já už jsme nebyly stejné. Teď jsme byly dvě samostatné bytosti. Beldarana na to reagovala mírnou lítostí. Já jsem pocítila spíše hněv a vztek.

Domnívám se, že můj vztek mohl být spíše odrazem pocitů mé matky. Právě v té době se totiž můj toulavý otec a skupina Alornů rozhodli tajně vyrazit a vydat se do Mallorej, aby mohli získat zpět Orb, který Torak ukradl Pánovi. Dnes již zcela chápu proč to bylo nezbytné a že můj otec neměl na vybranou – a myslím, že to chápe i matka. V té době byla ale naprosto rozrušena tímto činem, který by ve vlčí smečce byl pokládán za naprosto nepřírozený útěk. Náš poněkud podivný vztah s otcem během mého dětství pravděpodobně pramenil z toho, že jsem vyčíhla matčin vztek. Beldarana tím nebyla poznamenána, protože matka se moudře rozhodla ji před svou zuřivostí ochránit.

Právě mi na mysl přišla téžavá a poněkud rozčilující myšlenka. Jak jsem se už dříve zmínila, otcova vyučovací metoda spočívá především v kladení otázek a polemizování a já byla pravděpodobně jeho nejzářivějším žákem. Matka vede k pokoře a přijímání a Beldarana byla zcela podřízena tomuto učení. Poněkud zvláštním

způsobem by tohle naznačovalo, že já jsem opravdovou dcerou svého otce, kdežto Beldarana byla po matce.

No dobře, Starý vlku. Jen tak nezírej. Moudrost dříve či později postihne každého z nás. Třeba se jednoho dne dostane i na tebe.

Matka spolu s Aldurem mně a sestře jemně sdělili, že jakmile se obě narodíme, matka nás bude muset opustit. Bude to kvůli starostem o ostatní lidi, aby mohla plnit svůj neodvolatelný a nezbytný úkol. Ujistili nás, že o nás bude velmi dobře postaráno a navíc bude matka v myšlenkách neustále ve spojení s námi, přesně jak tomu bylo až dosud. Přijaly jsme to, ačkoliv představa fyzického odloučení byla pro nás dost hroživá. Od okamžiku prvotního procitnutí naší mysli byla ale v našem životě důležitá zejména skutečnost, že je s námi neustále matčina mysl. Pokud tahle podmínka bude trvat, byly jsme si jisté, že bude všechno v pořádku.

Z mnoha rozličných důvodů bylo pro mne důležité, abych se narodila jako první. Aldurovy zásahy do mé mysli a má osobnost ze mě stejně udělaly člověka nadšeného pro dobrodružství narozdíl od Beldarany, takže bylo patrně přirozené, že jsem se v tomto okamžiku ujala vedoucí pozice.

Byl to vlastně úplně jednoduchý a klidný porod, ale hned zpočátku mě do očí udeřilo denní světlo a následující odloučení od mé sestry bylo pro mě mimořádně bolestivé. Po chvíli se ke mně našťěstí opět přidala a všechno zase bylo v pořádku. Matčiny myšlenky – stejně jako Aldurova mysl – byly i nadále při nás a tak jsme dřímaly naprosto klidně a spokojeně.

Dovoluji si předpokládat, že většina z vás četla knihu mého otce „Dějiny světa.“ V tomto občas až příliš bombastickém a pompézním monologu často zmiňuje „veselého staříka jedoucího na rozhrkané káře.“ Nedlouho po narození Beldarany a mě nás tenhle stařík navštívil. Ačkoliv jeho myšlenky byly s námi nepřetržitě již několik měsíců, tohle byla naše první příležitost spatřit Pána. Chvíli si s námi hrál, ale když jsem zvedla hlavu a rozhlédla se, náhle mě zavalila

panika.

Matka byla pryč.

„Všechno je v pořádku, Polgaro,“ uklidňovala mě matčina myšlenka. „Takhle se to muselo stát. Pán už povolal někoho, kdo se bude starat o tebe a o tvou sestru. Ten člověk je malý, křivý a ošklivý, ale má dobré srdce. Obávám se, že bude třeba ho oklamat. *Musí si* myslet, že už nejsem naživu. Nikdo – kromě tebe a Beldarany samozřejmě – nesmí vědět, že to není pravda. Ten kdo vás zplodil se brzy vrátí domů, ale ještě má kus cesty před sebou. Bude postupovat kupředu rychleji, když ho nebudu rozrušovat svou přítomností.“

Tak takhle do našeho života vstoupil strýček Beldin. Nejsem si úplně jistá co přesně mu náš Pán řekl, ale během několika prvních dní hodně plakal. Poté co se mu podařilo zvládnout vlastní emoce, pokusil se několikrát navázat komunikaci s mou sestrou a se mnou. Abych byla upřímná, ze začátku byl až zoufale neohrabaný, ale Pán ho vedl a po nějaké době se dost zlepšil.

Naše životy – myslím tedy můj a mé sestry – začínaly být pomalu naplněny dalšími lidmi. Zpočátku jsme toho dost naspaly. Strýček Beldin byl dost rozumný aby nás dal do jedné kolébky a tak dokud jsme byly spolu, bylo všechno v pořádku. Matčina mysl byla neustále s námi – a Aldurova – a teď taky mysl strýčka Beldina, takže jsme byly spokojené.

Během prvních pár měsíců života jsme se sestrou neměly prázdný pojem o plynutí času. Někdy zkrátka bylo světlo a pak zase byla tma. Beldin byl ale neustále u nás a byly jsme spolu, takže pro nás vlastně čas nebyl vůbec důležitý.

Pak po nějaké době, nejspíš to bylo pár týdnů, se objevili další dva a jejich mysl se připojila k těm, které jsme již důvěrně znaly. Do našeho života vstoupili další dva z našich strýčků, Beltira a Belkira.

Nikdy jsem dost dobře nepochopila, proč mají lidé tak velké potíže s odlišením Beltiry od Belkiry. Pro mě to vždy byli dva různí a snadno rozeznatelní lidé. Já sama jsem ovšem z dvojčat, takže mám asi na tyhle drobné odlišnosti citlivější nos než ostatní lidé.

Beldarana a já jsme se narodily uprostřed zimy a nedlouho poté nás strýček Beldin přestěhoval do své vlastní věže. V té věži jsme

strávily celé dětství. Zhruba v polovině léta prvního roku našeho života se otec konečně vrátil do Údolí, Beldarana a já jsme měly v té době teprve šest měsíců, ale obě jsme ho téměř okamžitě poznaly. Matčiny myšlenky nám jeho podobu vryly hluboko do mysli ještě dříve, než jsme se narodily. Vzpomínka na matčin hněv byla v mé paměti stále ještě dost silná když mě Beldin zvedl z kolébky a podal mě tomu vagabundovi, který mě zplodil. Abych řekla pravdu, nijak zvlášť mě nezaujal, ale tyhle předsudky mohly být důsledkem matčiny zuřivosti nad způsobem, jakým ji opustil. Pak mi položil svou ruku na čelo aby provedl jakýsi starodávný rituál požehnání a moje mysl byla okamžitě celá vzhůru, když mě úplně zaplavila jeho mysl. Jasně jsem cítila sílu přicházející z jeho ruky a horlivě jsem se jí chopila. Tak kvůli tomu jsem byla oddělena od Beldarany! Konečně se mi v hlavě rozsvítlo a já pochopila důvody naší rozdílnosti. *Ona* měla být naplněna láskou; já byla určena coby nástroj síly a moci! Mysl je v některých ohledech neomezená a tak si můj otec pravděpodobně ani neuvědomil, jak moc jsem toho od něj přejala v tom jediném okamžiku kdy svou ruku vložil na mou hlavu. Jsem si dost jistá, že ještě ani dnes nemá úplnou představu co všechno jsem od něho získala v té chvíli. Tím, co jsem od něj přejala, nebyly jeho schopnosti nijak dotčeny či omezeny, zato ty moje se stonásobně zvětšily.

Pak zdvihl z postýlky Beldaranu a moje zlost se také stonásobně zvětšila. Jak se tenhle zrádce mohl *opovážit* vůbec se dotknout mé sestry? Otec a já jsme se hned od počátku nevydali ve vzájemném vztahu tím správným směrem.

A pak přišlo období jeho šílenství. Stále ještě jsem nebyla dostatečně dobře obeznámena s lidskou řečí abych dokázala rozpoznat co mu strýček Beldin řekl, že ho to dohnalo k takovému zoufalství a bláznění, ale matčina mysl mě ujistila, že se z toho nakonec dostane.

Když se na to teď zpětně dívám, uvědomuji si, že bylo naprosto nezbytné aby se otec a matka na nějakou dobu rozdělili. V té době jsem to vůbec nechápala, ale matka mě v myšlenkách naučila, že umět přijmout některé skutečnosti je důležitější než je pochopit.

Během otcova šílenství a nesvéprávnosti brali mí strýčkové často sestru k němu na návštěvy, což nijak nezlepšovalo mé mínění o něm.

V mých očích se z něj stal uzurpátor a hnusný chlap, který se snaží získat Beldaraninu náklonnost pro sebe a mě o ni připravit. Žárlivost není nijak zvlášť pěkná vlastnost, ačkoliv je u dětí naprosto běžná a přirozená. Proto se tu nijak nebudu zdržovat popisováním toho, jak mi bylo pokaždé když strýčkové odnesli Beldaranu k tomu šílenému oslitanému chlápkuvi připoutanému ve vlastní věži k posteli. Pamatuji se ale, že jsem hlasitě protestovala – pěkně z plných plic – pokaždé, když Beldaranu odnášeli.

Tehdy mě také Beldin seznámil s „hádankou.“ Vždycky jsem tomu tak v duchu říkala. Zvláštním způsobem se „hádanka“ postupem času stala důležitou částí mého života, která měla vlastní duši. Nevím úplně přesně jak to Beldin dokázal, ale byl to jakýsi sukovitý a zprohýbaný kořen nějakého přízemního keře – pravděpodobně vřesu – a pokaždé když jsem ho vzala do ruku a začala blíže prohlížet, zdálo se jakoby se měnil. Vždycky jsem celkem snadno našla jeden konec, ale ten druhý jsem nikdy nenašla. Myslím, že mi „hádanka“ pomáhala utvořit si vlastní představu o světě a o životě. Víme všichni, kde je jeden konec – tedy vlastně začátek – ale těžko někdy známe ten druhý. Poskytovala mi zároveň nekonečné hodiny dobré zábavy a tím umožnila strýčku Beldinovi, aby si trochu odpočinul.

Právě jsem si znovu lámala hlavu nad hádankou když se otec přišel do Beldinovy věže rozloučit. Beldarane a mě bylo tehdy tak rok a půl – nebo možná o trochu méně – když se objevil ve věži a políbil Beldaranu. Pocítila jsem obvyklý nával žárlivosti, ale stále jsem upřeně zírala na „hádanku“ a nehnula očima v naději, že odejde.

Pak mě ale zvedl ze země a úplně mě tak vytrhl z myšlenek, které jsem právě soustředila na důležité úvahy. Snažila jsem se mu uniknout, ale byl silnější než já. Byla jsem tehdy koneckonců jen malé dítě, i když jsem si připadala mnohem starší. „Nech toho,“ řekl mi a v jeho hlase bylo znát podráždění. „Možná se ti to moc nezamlouvá, Pol, ale já jsem tvůj táta a ty jsi se mnou spojená.“ A pak mě políbil, což nikdy předtím neudělal. Na chvíli – ale jen na chvíli – jsem pocítila jeho bolest a mé srdce se nad ním slitovalo.

„Ne,“ ozvala se v tu chvíli matčina mysl, „ještě ne.“ Tehdy jsem se domnívala, že to bylo protože na něj byla stále ještě rozzlobená a já že mám být nástrojem jejího hněvu. Ted' vím, že jsem se zmýlila.

Vlkové prostě neplýtvalí čas tím, že by dlouho zůstávali rozhněvaní. Výčitky svědomí mého otce a jeho smutek ještě neměly správný směr a Pán měl pro něho ještě mnoho úkolů. Dokud si pykáním neodčinil to, co pokládal za svou vinu, nebyl schopen tyto úkoly splnit. Mé nepochopení matčiných záměrů a informací vedlo k tomu, že jsem udělala něco co jsem asi dělat neměla. Praštila jsem ho „hádankou“ z boku do hlavy.

„Má svůj rozum, že jo?“ zamumlal směrem k Beldinovi. Pak mě postavil na zem, zlehka mě plácnul přes zadek, což jsem sotva cítila, a řekl mi, abych se naučila chovat.

Rozhodně jsem mu nechtěla dopřát zadostiučinění z toho, že by jeho potrestání mělo nějaký vliv či změnilo můj názor na něj. Tak jsem se otočila, kořen jsem stále držela v ruce jako hůl, a probodla jsem ho upřeným pohledem.

„Buď hodná, Polgaro,“ řekl mi tím nejjemnějším hlasem, jaký si dokážu představit. „Teď si běž hrát.“

Pravděpodobně si to ještě stále neuvědomuje, ale v tom okamžiku jsem si ho téměř zamilovala – téměř, ale ne zcela. Láska přišla až později, ale trvalo to léta.

Zanedlouho poté se otočil a opustil opět Údolí, takže poté jsme ho neviděly pěknou řádku let.

II.

NIC CO SE NA světě odehrává, není tak nedůležité aby to nepozměnilo běh ostatních událostí. Otcův vstup do našich životů zcela jistě nelze označit za nedůležitý. Tentokrát se změny týkaly především mé sestry Beldarany a mě se to pranic nelíbilo. Než se můj otec vrátil ze své výpravy do Malloreu, patřila Beldarana téměř výhradně mně. Otcův návrat to změnil. Nyní se její myšlenky, které byly předtím určeny výhradně mně, dělily mezi nás. Často myslela na toho pivem nasáklého mizeru, což mi velice vadilo.

Beldarana byla už tehdy, i když jsme byly ještě malé děti, přímo posedlá pořádkem a upraveností, takže jí moje dost agresivní zanedbávání vlastního zevnějšku dost zlobilo.

„Nemůžeš si alespoň rozčesávat vlasy, Pol?“ žádala mě jednoho večera a hovořila přitom dvojčecím jazykem. Byl to náš soukromý dialekt, který se mezi námi takřka samovolně vytvořil už v době, kdy jsme ještě ležely v kolébce.

„A pročpak? Vždyť je to jenom zbytečná ztráta času.“

„Vypadáš příšerně.“

„Kohopak zajímá, jak já vypadám?“

„Mě to zajímá. Posad' se a já ti ty vlasy upravím.“

A tak jsem se posadila na židli a nechala jsem sestru, aby si hrála s mými vlasy. Brala celou tu akci velmi vážně, modré oči ji dychtivě zářily a buclaté malé prstíky se jí jen míhaly. Její snaha přirozeně přišla nazmar, protože nikomu vlasy nevydrží učesané příliš dlouho, ale dokud jí to pořád ještě bavilo, byla jsem ochotna se svěřit do její

péče. Musím přiznat, že se mi docela líbil tento náš téměř každonoční rituál. Když byla plně zabráná do péče o mé vlasy, alespoň se soustředila na mě místo aby neustále myslela na našeho otce.

Je možné, že moje rozmrzelost zvláštním způsobem do značné míry ovlivnila celý můj život. Pokaždé když se Beldaraniny oči zahalily do jakési mlhy a upřely se do dálky, okamžitě jsem věděla, že zase myslí jen na našeho otce. Nedokázala jsem unést propast mezi námi, která byla v tom nepřítomném pohledu obsažena. To byl pravděpodobně důvod, proč jsem se dala do toulání jak jen jsem se naučila pořádně chodit. Prostě jsem musela utéct před tou melancholickou prázdnotou, kterou jsem viděla v očích své sestry.

Obávám se, že jsem tím strýčka Beldina téměř dohnala až na pokraj šílenství. Nebyl schopen vymyslet a ukovat petlici na dveře, které uzavíraly vrcholek schodů v jeho věži, tak, abych ji nedokázala nějak překonat. Strýček Beldin měl prostě velké a křivé prsty, takže jeho petlice byly dost těžkopádné a nepřítomné. Já měla drobné a šikovní prstíky, takže se mi podařilo otevřít jeho výtvar během několika minut vždycky, když na mě přišla touha někam se podívat. Byla jsem – a asi ještě stále jsem – dost nezávislá a *nikdo* mi nikdy nebude přikazovat co mám dělat.

Všimnul sis toho, táto? Měla jsem pocit, že jsem si všimla tvého všimnutí.

Během mých prvních několika úspěšných pokusů o útěk z věže mě strýc Beldin vždycky zuřivě hledal a když mě konečně našel, docela dlouho mě huboval. Trochu se za to stydím, ale musím přiznat, že jsem to po nějaké době začala brát jako nějakou hru. Počkala jsem si na chvilku kdy byl do něčeho hluboce zabrán, rychle jsem otevřela branku na vrcholku věže a utíkala jsem ze schodů. Pak jsem si našla nějaký vhodný úkryt, odkud jsem mohla sledovat jeho zoufalé hledání. Myslím, že za čas se tahle naše drobná zábava začala líbit i jemu, protože jeho hubování bylo stále méně důrazné a nepříjemné. Podle mě po několika prvních zmizeních zjistil, že mi stejně nedokáže zabránit v útěku z věže do okolí a věděl, že neuteču moc daleko od paty jeho věže.

Tato moje dobrodružství sloužila několika účelům. Zpočátku to bylo zejména proto, abych unikla Beldaraně a jejímu zbytečně sentimentálnímu rozjímání o našem otci. Pak z toho byla také hra, při níž jsem mohla strýčka Beldina mučit hledáním dalších dobrých úkrytů. A konečně, ačkoliv to není moc hezké, byl to také způsob jak upoutat alespoň něčí pozornost.

Jak jsme stále pokračovali v oné hře, měla jsem stále raději toho ošklivého, zkriveného trpaslíka, který po většinu času zastupoval mé rodiče. Mého strýčka Beldina sice zahanbuje jakákoliv forma vyjádření citů, ale stejně to tady napíšu. „Mám tě ráda, ty ošklivý a špinavý chlape, a tvoje sebehorší nálada nebo sprostá mluva na tom nemohou nic změnit.“

Jestli si tohle někdy přečteš, strýčku, vím jistě, že tě to nazlobí. No, ale co s tím mám dělat?

Bylo by snadné si vymyslet spoustu roztodivných omluv a důvodů pro mé chování v průběhu dětství, ale abych to řekla na rovinu, byla jsem zcela přesvědčena o svojí ošklivosti. Beldarana a já jsme byly dvojčata, tak jsme měly přece vypadat úplně stejně. Náš Pán to ale změnil. Beldarana byla plavovláska, zatímco já měla vlasy tmavé. Rysy obličeje jsme měly podobné, ale nebyly jsme své obrazy v zrcadle. Byly mezi námi jemné odchylky – byť jsem si jistá, že mnohé z nich existovaly pouze v mé vlastní představivosti. Kromě toho mé výlety ven z věže strýčka Beldina vystavily mou kůži působení slunce. Beldarana i já jsme měly obě velice světlou pleť, takže jsem hned neměla onu zdravou, svěže opálenou kůži, kterou tak obdivují některé národy. Místo toho jsem se spálila a pak jsem se sloupala. Velmi často jsem proto připomínala hada nebo ještěrku při výměně kůže. Beldarana zůstávala uvnitř a její pleť byla jako z alabastru. Srovnání nebylo pro mě právě lichotivé.

Pak jsem také měla ten zatracený pramen bílých vlasů, kterým mě otec obdaroval když se tehdy poprvé dotknul mojí hlavy. Jak já nenáviděla ten zpropadený pramen vlasů! Jednou, v návalu zlosti, jsem se dokonce pokusila ho odříznout nožem. Byl to velice ostrý nůž, ale nebyl prostě dost ostrý. Ten pramínek odolal veškerému mému

pižlání a řezání. Podařilo se mi ale naprosto ztupit nůž. Ne, ten nůž nebyl žádný zmetek. Zanechal mi na palci levé ruky velice hezkou jizvu, protože moje pokusy vyříznout ten ošklivý pramen byly stále zuřivější.

Tak jsem to vzdala. Když už mi bylo souzeno být tak ošklivá, neviděla jsem žádný důvod proč bych se měla starat o svůj vzhled. Koupání bylo pouhou ztrátou času a česáním vlasů bych pouze zvýraznila rozdíl mezi tím bílým pramenem a ostatními vlasy. Dost často jsem padala protože jsem v té době byla nemotorná a neohrabaná, takže moje kostnatá kolena a lokty byly většinou odřeně. Měla jsem ve zvyku si škrábat vzniklé strupy, takže jsem na holeních a na předloktích měla pramínky zaschlé krve. Také jsem si téměř neustále kousala nehty. Abych to zkrátila, byla jsem prostě špindíra – a bylo mi to úplně jedno.

Dávala jsem průchod své rozmrzelosti různými způsoby. Měla jsem dost dlouhá období protivnosti kdy jsem odmítala odpovídat když na mě Beldarana promluvila. Pak taky můj dětinský nápad, že jsem vždycky počkala až usne a pak jsem se v posteli tak dlouho převalovala, až jsem z ní stáhla všechny přikrývky. Tohle vždycky vydalo alespoň na půlhodinový boj. Nechala jsem toho ale v okamžiku kdy strýček Beldin pohrozí, že nám Beltira s Belkirou vyrobí ještě jednu postel a tak nás bude moci ukládat každou do jedné postele. Byla jsem rozmrzelá kvůli sestřině neustálému myšlení na otce, ale nebyla jsem zase *tak* rozmrzelá.

Jak jsem vyrůstala, zvětšovalo se pole mých objevných výprav. Myslím, že strýčka Beldina po čase přestalo bavit mě hledat poté co jsem mu zmizela z věže – anebo mu Pán poradil, aby mě nechal se potulovat. Zvýšení mé samostatnosti bylo bezpochyby důležité.

Myslím, že mi bylo zhruba kolem šesti když jsem konečně objevila Strom, který stojí uprostřed Údolí. Moje rodina je patrně k tomu stromu zvláštním způsobem vázána. Když můj otec poprvé přišel do Údolí, právě tehle strom ho udržel v transu tak dlouho dokud se nezhoršilo počasí. Se Nedra, která je ale původem lesní víla, byla oním stromem naprosto uchválena a strávila mnoho hodin jeho obdivováním. Garion se nikdy nezmínil o svojí reakci na spatření Stromu, ale Garion myslel na úplně jiné věci když ten strom poprvé

spatřil. Když byl Eriond ještě dost mladý, společně s Koněm podnikli zvláštní výlet jen aby ten strom viděli.

Překvapil mě, když jsem ho poprvé spatřila. Nemohla jsem uvěřit, že by něco živého mohlo být tak obrovské. Pamatuji si ten den velice dobře. Bylo to brzy na jaře a silný vítr hlasitě dul, ohýbáním trávy tvořil na vrcholech kopečků v Údolí dlouhé vlny jako na zeleném moři a po obloze proháněl špinavě šedé mraky. Cítila jsem se dobře a podivně svobodná. Byla jsem už kus od věže strýčka Beldina když jsem vylezla na dlouhý, travou porostlý pahorek a spatřila jsem Strom, jak osaměle rozkládá své nezměrné větve uprostřed sousedního údolíčka. Nebudu tady trusit žádná nepotvrzená podezření, ale právě v té chvíli se stalo, že se v mracích objevila mezera a tou pronikl úzký paprsek slunečního světla, který jako zlatý sloupec dopadl na korunu Stromu.

To okamžitě upoutalo mou pozornost.

Kmen toho stromu byl mnohem mohutnější než věž strýčka Beldina, jeho odnože dosahovaly stovky stop do výše a větvení zastiňovalo celé akry okolní plochy, Tak jsem na něj v úžasu zírala drahnou chvíli a poté jsem jasně slyšela – nebo cítila – jak na mě volá.

Trochu váhavě jsem jej uposlechla a pomalu jsem sestupovala z kopce. Byla jsem obezřetná kvůli tomuto podivnému přivolání. Keře ke mně nepromlouvaly, tráva taky ne. Má dosud nedotvořená mysl automaticky podezírala cokoli vybočovalo z normálu.

Když jsem se konečně po delším pochodu dostala pod doširoka rozložené větve, zvláštním způsobem mě obklopil mír vyzařující teplo a úplně zklidnil mé rozechvění. Nějak jsem vytušila, že Strom pro mě neznamená žádné nebezpečí. Docela odhodlaně jsem se vydala k jeho mohutnému pokřivenému kmeni.

Pak jsem napřáhla ruku a dotkla jsem se kmene.

Tohle bylo druhé důležité procitnutí mé mysli. První nastalo když otec položil ruku na mou hlavu při požehnání, ale v některých ohledech bylo tohle procitnutí ještě výraznější.

Strom mi prozradil – i když „prozradil“ není zrovna nejpřesnější protože stromy vlastně nemluví – že byl a stále je nejstarší žijící věcí na celém světě. Nespočitatelné věky jej vyžívovaly a on stále stál

v naprostém klidu uprostřed Údolí. Ze svých mnohých listů setřásl všechna ta léta jako kapičky deště. Protože pochází z doby před narozením kohokoliv z nás a je naživu, jsme vlastně všichni jeho zvláštními dětmi. První lekce, kterou mi poskytl – první lekce pro každého kdo se ho dotkne – se týkala povahy času. Čas, to jest pomalý odměřený průběh let, není tak docela tím zač jej pokládáme. Lidé mají tendenci rozdělovat čas do přijatelných úseků – den a noc, změny ročních období, léta, staletí, věky – ale čas je ve skutečnosti jediným celkem. Je jako řeka plynoucí věčně od počátku až k jakémusi nepochopitelnému cíli. Strom mé dosud dětské a omezené chápání jemně provedl mimořádně složitými zákonitostmi času.

Myslím, že kdybych nenarazila na Strom právě v onom správném a patřičném okamžiku, nikdy bych asi nedokázala pochopit smysl mého neobvykle dlouhého života. Ruce jsem stále držela na drsné kůře onoho podivuhodného stromu a pomalu jsem začínala chápat, že budu žít dokud to bude třeba. Strom nijak blíže neupřesnil povahu úkolů, které na mě měly čekat ale naznačil mi jasně, že mi jejich naplnění zabere opravdu dlouhou dobu.

Pak jsem uslyšela hlas – vlastně to bylo několik hlasů. Jasně jsem rozuměla významu toho co mi říkaly, ale nějak podvědomě jsem cítila, že to nejsou hlasy lidské. Nějakou chvíli mi trvalo než jsem odhalila jejich původce a pak se skrz husté větve ke mně snesl docela drzý vrabec. Zatřepetal křídly a zasekl své drobné pařátky do drsné kůry Stromu jen několik stop ode mě. Chvíli mě pozoroval svýma malýma zářícíma očima.

„Vítej k nám, Polgaro,“ zacvrlikal na úvod. „Proč ti trvalo tak dlouho než jsi nás našla?“

Rozum dítěte je velmi často ochoten přijmout věci neobvyklé i vyloženě podivné, ale tohle už bylo trochu moc. Zírala jsem na toho malého upovídaného ptáčka s naprostým úžasem.

„Proč se na mě tak divně díváš?“ zajímal se.

„Ty přece mluvíš!“ vydechla jsem překvapeně.

„Jasně, že mluvím. My všichni mluvíme. Jenom jsi prostě neposlouchala dost pozorně. Vážně myslím, že bys měla věnovat víc pozornosti tomu co se děje kolem tebe. Ty mě nechceš nic udělat, že ne? Stejně bych ti uletěl kdybys chtěla něco provést, to ti povídám.“

„N..ne,“ vykoktala jsem. „Já ti nijak neublížím.“

„Dobře. Pak si můžeme popovídat. Nevšimla sis náhodou někde po cestě sem nějakých semínek?“

„Nemám ten dojem. Musím ale uznat, že jsem se po semínkách nijak zvlášť nedívala.“

„Měla by sis zvyknout dávat na ně pozor. Moje družka má tam v našem hnízdě tři děťátka a já bych měl létat po venku a poohlížet se po nějakých semínkách. Co to máš tam na rukávu?“

Podívala jsem se na rukáv svých šatiček. „Vypadá to jako nějaké semínko – asi to bude tráva.“

„No tak tam přeci jen tak nestůj. Podej mi to semínko.“

Sundala jsem si ho tedy z rukávu a podávala jsem mu ho. Seskočil z kmene stromu a popolétl aby se usadil na mém prstu, napřímil hlavičku a jasnýma očkama se jal zblízka studovat mou nabídku. „No dobře, je to tráva,“ souhlasil. Pak se mi zdálo jako by si povzdechl. „*Nesnáším*, když jediné co je k jídlu jsou tahle nedozrálá semínka trávy. Je ještě dost brzy a v téhle roční době jsou semínka pořád dost malá.“ Vzal si ale semínko do zobáku. „Nikam neodcházej. Budu za chvíličku zpátky.“ Pak odlétl.

Chvíli jsem si myslela, že se mi to všechno jenom zdálo. Pak se ale můj vrabec vrátil a tentokrát s ním byl ještě jeden. „Tohle je moje družka,“ představil mi toho druhého ptáčka.

„Ahoj, Polgaro,“ řekla. „Kdepak jsi našla to semínko? Moje děti jsou velmi hladové.“

„Muselo se mi přichytit na rukáv někde u vrcholku támhletoho kopce,“ zarískovala jsem.

„Tak co kdybychom se tam nahoru vypravili a porozhlédli se,“ navrhla a drze se mi přitom usadila na rameni. První vrabeček následoval příkladu své družky a usadil se mi na druhém rameni. Celá zaskočená tímto malým zázrakem jsem se otočila a vydala se zpět na onen pahorek.

„Ty se nepohybujеш moc rychle, co?“ poznamenal ten první vrabec kriticky.

„Já nemám křídla jako vy,“ odpověděla jsem.

„To musí být tedy hrozně nudné a únavné.“

„Dostanu se tak všude kam potřebuji.“

„Jakmile se dostaneme k těm semínkům, představím tě ještě pár dalším ptákům,“ nabízel mi. „Já i moje družka budeme nějakou dobu zaneprázdnění krmením našich holátek.“

„Ty můžeš vážně mluvit i s jinými druhy ptáků?“ To bylo pro mě ohromující zjištění.

„No,“ odpověděl vyhýbavě, „tak trochu. Skřivani se vždycky snaží vyjadřovat poeticky, drozdi toho trochu moc napovídají a navíc se vždycky snaží protlačit dopředu pokaždé, když najdu nějakou potravu. Drozdy prostě nemám zrovna v lásce. Jsou to tak trochu tyraní.“

Pak k nám odněkud přilétl skřivan polní a vznášel se třepotavě nad mou hlavou. „Kampak to máte namířeno?“ vyptával se mého vrabce.

„Támhle na pahorek,“ odvětil vrabec a hlavičkou zatřepal ve směru vrcholku před námi. „Polgara tam nahore našla nějaká semínka a my se s družkou musíme starat o nakrmení dětí. Co kdyby ses s ní bavil zatímco budeme vyřizovat své povinnosti?“

„Nuže dobrá,“ souhlasil skřivan. „Má družka stále ještě sedí na našich vejcích a zahřívá je svým tělesným teplem, takže mám sdostatek času provést naši sestřičku.“

„Támhle je semínko!“ zapípala vzrušeně samička vrabce. A honem se odrazila od mého ramene a doletěla ho sebrat. Její druh brzy zahlédl další a tak oba odletěli za mlád'aty.

„Vrabci jsou dle mého názoru trochu příliš popudliví,“ poznamenal skřivan. „Kampak by ses chtěla podívat, sestřičko?“

„Já to raději nechám na tobě,“ odvětila jsem. „Ráda bych ale poznala nějaké další druhy ptáků.“

A tak tedy začalo moje zdokonalování znalostí ornitologie. Potkala jsem toho rána téměř všechny druhy ptáků. Ten ochotný skřivan mě provedl po Údolí a seznamoval mě. Jeho poněkud lyrické shrnutí povahy rozličných druhů bylo bystré a překvapivě přesné. Jak už jsem se zmínila, pověděl mi, že vrabci jsou popudliví a upovídaní. Popsal mi drozdy jako ptáky podivné agresivní a ještě dodal, že většinou omílají ty samé věci stále dokolečka. Sojky moc křičí. Vlaštovky se rády předvádějí. Straky jsou zlodějky. Supové páchnou. Kolibříci nejsou nijak zvlášť inteligentní. Když je nucen se nad tím

zamyslet, je průměrný kolibřík notně zmaten a úplně zapomene jak se má nehybně vznášet ve vzduchu. Sovy nejsou zdaleka tak moudré jak se o nich traduje a můj průvodce o nich dost hanlivě hovořil jako o „létajících pastičkách na myši.“ Rackové mají značně přemrštěné představy o svém významu a postavení v rámci celého systému. Většina racků stráví mnoho času předstíráním, že jsou vlastně orlové. Normálně bych v Údolí žádného racka nezahlédla, ale ten silný víchr je přivál do vnitrozemí. Rozmanité druhy vodních ptáků trávily téměř stejný čas létáním jako plaváním ve vodě a měly velmi vyvinutý smysl pro rodinu. O kachny a husy jsem se nijak zvlášť nezajímala. Asi jsou hezké, ale při zvuku jejich hlasu mi běhá mráz po zádech.

Aristokracií mezi ptáky představují dravci. Rozmanití sokoli, jestřábi a další mají velice komplikovanou hierarchii, založenou na tělesné velikosti, a na samém vrcholu pyramidy ptačí říše stojí orel.

Povídala jsem si s rozmanitými ptáky po celý zbytek dne. Během té doby si na mě tak zvykli, že někteří z nich, stejně jako můj drzý vrabeček a jeho družka, se nebáli na mě usadit. Když se nad Údolím rozhostil večer, slíbila jsem jim, že se příštího dne opět vrátím a můj zdvořilý skřivan mě doprovodil na cestě k věži strýčka Beldina.

„Tak co jsi dělala, Pol?“ vyptávala se Beldarana zvědavě když jsem vystoupala po schodech a usadila se k ní. Tak jako vždycky když se mezi sebou bavíme jen my dvě, mluvila ke mě naší tajnou řečí.

„Potkala jsem pár ptáků,“ odpověděla jsem.

„Potkala? Jak se dá potkat pták?“

„Prostě na ně začneš mluvit, Beldarano.“

„A oni ti odpovídají?“ Tvářila se přitom pobaveně.

„Ano,“ odpověděla jsem jí okamžitě, „přesně tak.“ Jestli se chtěla chovat povýšeně a kousavě, já byla připravena jí to oplatit.

„O čem si tak povídají?“ Zvědavost jí přemohla a přešla mlčením nepříjemný tón mé odpovědi.

„Ále, o semínkách a tak podobně. Ptáci se dost zajímají o jídlo. Taky dost mluví o létání. Nemohou pořád pochopit, proč já neumím létat. Pak se taky často vybavují o svých hnízdech. Oni ale vlastně ve svých hnízdech vůbec nežijí. Je to prostě místo do kterého snesou vejce a pak v něm vychovávají mláďata.“

„O tom jsem nikdy nepřemýšlela,“ uznala sestra.

„Já taky ne – dokud mi o tom nepověděli. Mám pocit, že ptáci vlastně nepotřebují žádný domov. Taky mají docela jasné názory.“

„Vlastní názor – a na co?“

„Každý z druhů ptáků by si vlastně klidně vystačil sám, nejsou na sobě nijak moc závislí. Vrabci nemají rádi drozdy a rackové nemají rádi kachny.“

„To je teda zajímavé,“ poznamenala Beldarana.

„O čem si to tam teď žvatláte vy dvě?“ zeptal se strýček Beldin a vzhlédl od svitku, který právě studoval.

„O ptácích,“ odpověděla jsem.

Zamumlal něco, co tady raději nebudu opakovat, a vrátil se opět ke své práci se svitkem.

„Co kdyby ses vykoukala a převlékla se do čistých šatů, Pol?“ navrhla Beldarana trochu jedovatě. „Jsi celá pokrytá ptačím trusem.“

Pokrčila jsem rameny. „To se vykartáčuje, jen až to uschne.“

Na to Beldarana dala oči v sloup.

Příštího rána jsem věž opustila brzy a vydala jsem se nejprve do malé skladištní budovy, kde dvojčata měla zásoby. Dvojčata jsou Alornové a tak prostě milují pivo. Jednou z hlavních přísad do toho piva je pšenice a já jsi byla téměř jistá, že nebudou postrádat pytlík či dva. Otevřela jsem nádobu, ve které přechovávali pšenici, a nasypala jsem dostatečné množství do dvou pytlíků z hrubého plátna. Ty jsem našla viset na zadní stěně skladiště. Pak jsem si výsledek své loupeže přehodila přes rameno a vydala jsem se ke Stromu.

„Kampak máš namířeno, sestřičko?“ Byl to opět můj vzletně hovořící skřivan. Ted' mě tak napadá, že moje náklonnost k uvážlivé formálnosti v řeči wacitských Arendů může mít své kořeny právě v rozpravách s tímto vznešeným skřivanem.

„Jdu opět ke Stromu,“ pověděla jsem mu.

„Copak to je?“ vyzvídal a zobák přitom pokyvoval ve směru dvou pytlíků, které jsem s sebou nesla.

„To je dárek pro mé nově získané přátele,“ řekla jsem neurčitě.

„Copak to je dárek?“

„Počkej, uvidíš.“

Ptáci jsou někdy zvědaví jako opice a můj skřivánek na mě po celou cestu ke Stromu loudil abych mu řekla, co je v těch pytlících.

Moji ptáckové byli úplně unesení když jsem otevřela pytle a rozsypala pšenici kolem Stromu. Přilétali až ze vzdálenosti několika mil na tu hostinu. Nějakou dobu jsem je radostně pozorovala, pak jsem se vyšplhala na Stromu a usadila jsem se do jeho koruny abych pozorovala své nové přátele. Měla jsem takový neurčitý pocit, že Strom schvaluje to, co jsem udělala.

Přemýšlela jsem o tom onoho rána docela dlouho, ale stále jsem nemohla přijít na to, jak jsem získala tuto neobvyklou schopnost.

„*To je tvůj dárek od Stromu, Polgaro.*“ Tohle byl matčin hlas a mě bylo náhle všechno zcela jasné. Samozřejmě. Proč mě to jenom nenapadlo?“

„*Pravděpodobně proto, že jsi tomu nevěnovala pozornost,*“ poznamenala matka.

V následujících letech se pro mě Strom stal jakýmsi druhým domovem. Strávila jsem mnoho dní usazena na své oblíbené větvi – pozorovatelně, poškrábané nohy jsem si natáhla na větev a zády jsem se opřela o mohutný kmen. Krmila jsem své ptáčky a hodně jsme si povídali. Poznávali jsme se stále lépe a lépe. Brzy mi přinášeli informace o počasí, lesních požárech a ojedinělých poutnících, kteří procházeli Údolím. Má rodina mě vždy kritizovala za můj osuntělý zevnějšek, ale ptáčkům na tom patrně nezáleželo.

Jak mohou dosvědčit ti z vás, kteří mě znají, příležitostně dokážu mít dost ostrý jazyk. Moje rodina musela snést mnohou urážku a potupu kvůli mé náklonnosti ke Stromu a jeho opořeným obyvatelům.

Léta plynula a my s Beldaranou jsme neohrabaně dováděli jako kůzlata. A pak jsme jednoho rána zjistily, že se z nás přes noc staly ženy. Na našem povlečení byly zcela jasné patrné důkazy.

„Umíráme snad?“ ptala se mě Beldarana třesoucím se hlasem.

„*Řekni jí, ať toho nechá, Polgaro!*“ ostře se ve mně ozval matčin hlas. Tak tohle byla jedna z věcí, které jsem nikdy nepochopila. Ke mně matka promlouvala přímo, ale Beldaraně nikdy do mysli nevstoupila. Určitě pro to měla nějaký dobrý důvod, ale matka se nikdy nedostala k tomu, aby mi ho řekla.

„*Co se děje, mami?*“ vyzvíдалa jsem. Abych byla upřímná, byla jsem skoro stejně tak vyděšená jako moje sestra.

„*Je to naprosto přirozený proces, Polgaro. Tohle se stává všem*

ženám.“

„Zařid', ať to skončí!“

„Ne. Tohle se musí dít. Řekni Beldaraně, že není třeba se kvůli tomu vzrušovat.“

„Matka říká, že je to v pořádku,“ sdělila jsem své sestře.

„Jak něco takového může být v pořádku?“

„Tiše! Snažím se matku poslouchat.“

„Neokřikuj mě takhle, Polgaro!“

„Tak buď potichu.“ Soustředila jsem opět svou pozornost do svého nitra. „Tohle bys raději měla vysvětlit, mami,“ řekla jsem. „Beldarana se mi ti za chvíli sesype.“ Nepovažovala jsem za nutné zmiňovat, že i moje pocity byly velmi podobné.

Pak nám matka poskytla docela odborné vysvětlení pro ty krvavé skvrny na prostěradle a já tyto informace předala své rozrušené sestře.

„To už takhle bude pokračovat na vždycky?“ zeptala se mě stále ještě rozechvěle Beldarana.

„Ne, jenom několik dní. Matka ale říká abychom si na to zvykli, protože takhle to bude každý měsíc.“

„Každý měsíc?“ Beldarana vypadala zahanbeně.

„Přesně tohle říkala.“ Nadzvedla jsem se v posteli a podívala jsem se směrem k posteli strýčka Beldina – na místo, odkud zaznívalo všechno to příšerné chrápání. „Raději bychom to měli uklidit, dokud ještě spí,“ navrhla jsem.

„Ano, u všech všudy, honem!“ souhlasila horlivě. „Umřela bych studem kdyby na tohle přišel.“

Jsem si téměř jistá, že náš znetvořený strýc dobře věděl o tom co se děje, ale z nějakého důvodu jsme se nikdy nedostali k tomu si o tom povídat.

Strýček Beldin přemýšlel o tom, kdy členové mé rozsáhlé rodiny naplno rozvíjejí to, čemu otec říká „talent.“ Došel k závěru, že se objevuje s nástupem puberty. S tímto jeho závěrem možná dost souvisí jeho zkušenost se mnou. Bylo mi asi dvanáct let, možná o málo víc. Bylo právě „ono období měsíce“ pro Beldaranu i mě a má sestra byla dost apatická. Já jsem naproti tomu byla podrážděná a popudlivá. Bylo to tak nepohodlné! Matka se sice zmínila o tom, že by se „něco mělo stát“ až Beldarana a já dosáhneme určitého stupně

dospělosti, ale nijak to neupřesnila. Evidentně je nějak nezbytné, aby naše první zkušenosti s využitím talentu byly spontánní. Neptejte se mě proč, protože já nemám ani nejmenší tušení o nějakém rozumném důvodu pro tenhle zvyk.

Pokud si dobře vzpomínám na okolnosti svého prvního setkání, táhla jsem velký pytel pšenice dolů ke Stromu abych nakrmila své ptáky. Kvůli tomu jsem si pro sebe reptala. Po letech se na mě ptáci stali závislí a nijak se nezdráhali využívat mojí štědrosti. Ptáci, stejně jako ostatní tvorové, mohou po čase zlenivět. Nevadilo mi je krmit, ale připadalo mi, že trávím stále více času vláčením pytlů se zrním z věže dvojčat ke Stromu.

Když jsem došla ke Stromu, všichni se hlasitě dožadovali nakrmení a to mě popudilo ještě víc. Pokud vím, ani jeden pták se nikdy nenaučil nějak mi poděkovat.

Byla jich tam už celá hejna a můj dnešní přiděl spořádali během krátké chvíle. Pak začali pištět a žádat víc zrní.

Usadila jsem se na svém oblíbeném stanovišti a hlasité obtěžování těch ptáků jen přilévalo do ohně mé podrážděnosti. Kdyby tak existoval způsob jak získat nevyčerpatelnou zásobu zrní, takže bych je udržela potichu.

Obzvláště sojky byly dost útočné a dotěrné. Něco na tom jejich ječení je tak nepříjemného, že se do mě přímo zařezává. Nakonec jsem to už nevydržela a vybuchla jsem. „Víc zrní!“ napůl jsem už zakřičela.

A najednou tam bylo – celé haldy dobrého zrní a semínek! Byla jsem ohromena. Dokonce i ptáci vypadali vyčerpáně. Byla jsem z toho ovšem úplně vyčerpaná.

Otec vždycky tohle naše počínání popisoval slovy „Vůle a Slovo,“ ale myslím, že to tak úplně neodpovídá. Moje zkušenosti spíše napovídají, že „Přání a Slovo“ funguje stejně dobře.

Jednoho dne si o tom s ním budu muset promluvit.

Tak jako je tomu ve většině případů, i můj první pokus o použití talentu nadělal hodně hluku. Ještě jsem si ani nepřestala v duchu gratulovat a už se ke mně snášel sokol s modrými proužky a po boku

měl dva holuby. Sokol a holubové se normálně nesdružují – jediné když má ten sokol hlad – takže jsem okamžitě měla určité podezření. Ti tři se posadili na mou větev a jakoby se rozmazali, protože přímo před očima měnili svou podobu.

„Zrní, Polgaro?“ ptal se Beltira mírně. „Zrní?“

„Ptáci měli hlad,“ řekla jsem jen. To byla ale hloupá omluva pro *takovýhle* zázrak!

„Ta nám ale pěkně dospěla, že ano?“ zamumlal Belkira strýčku Beldinovi.

„Asi jsme to měli čekat,“ zabručel Beldin. „Pol nikdy nedělá *nic* normálním způsobem.“

„Budu to taky někdy umět?“ zeptala jsem se dvojčat.

„Co jestli budeš umět, Pol?“ zeptal se Belkira jemně.

„To co jste teď udělali vy – proměnit se v ptáka a pak zase zpátky?“

„Pravděpodobně ano.“

„No to je teda věc,“ řekla jsem a před mýma očima se najednou otevíral svět úplně nových možností. „Bude to Beldarana taky umět?“

Po téhle mojí otázce se všichni zatvářili spíš vyhýbavě. „Nech toho, Pol,“ řekl strýček Beldin chladně, „alespoň dokud ti nevysvětlíme několik velmi důležitých věcí. Tohle je *velice* nebezpečné.“

„Nebezpečné?“ Tohle mě vyděsilo.

„Můžeš takhle provést téměř všechno co ti právě přijde na mysl, Pol,“ vysvětloval Beltira, „ale *nemůžeš* věci odčarovávat. Nikdy neříkej „Ať zmizí.“ Jestliže to uděláš, síla, kterou jsi uvolnila, se obrátí proti tobě a budeš zničena ty sama.“

„Proč bych chtěla něco ničit?“

„Stane se ti to,“ ujistil mě Beldin tím svým bručivým hlasem. „Jsi téměř stejně tak popudlivá jako já. Dříve či později tě něco natolik rozzlobí, že to budeš chtít odčarovat – zničit – a to tě zabije.“

„Zabije?“

„A ještě víc než zabije. Účelem vesmíru je věci tvořit. Proto ti nedovolí abys pak přišla a ničila jeho výtvoř.“

„Nemělo by se to vztahovat taky na tvoření věcí?“

„Co tě vede k téhle domněnce?“

„Jestliže je odčarovávání věcí zapovězeno, zdá se mi logické aby tomu tak bylo i s jejich tvořením.“

„Tvoření věcí je naprosto v pořádku,“ ujistil mě Beldin. „Právě jsi vytvořila přes půl tuny ptačího zrní a stále jsi tady, ale nesnaž se nikdy vymazat svůj výtvar. Jestliže není dobrý, pak je to špatné. Jakmile je to jednou vytvořeno, už jsi s tím spjata.“

„To se mi nezdá moc spravedlivé,“ protestovala jsem.

„Ty jsi vážně čekala, že k tobě život bude nějak spravedlivý, Pol?“ Takhle mi odpověděl.

„Ale jestliže to vytvořím, pak je to moje, nebo snad ne? Mohla bych si s tím tedy dělat co budu chtít?“

„Takhle to nefunguje, Pol,“ řekl mi Beltira. „Nijak s tím neexperimentuj. Máme tě příliš rádi než abychom tě kvůli tomu ztratili.“

„Copak ještě nemám dělat?“

„Nepokoušej se o nemožné,“ převzal slovo Belkira. „Jakmile jsi svou vůli na něco nasměrovala, musíš to projít až do konce. Nemůžeš prostě svou vůli zastavit jakmile jsi ji vypustila na cíl. Bude z tebe vysávat stále víc a víc při své snaze ten úkol dokončit a nakonec ti to může sebrat tolik sil, že se ti zastaví srdce a pak zemřeš.“

„Jak mám ale předem vědět, co je možné a co ne?“

„Přijď za někým znás než s něčím začneš,“ poradil mi Beltira. „Prober to nejprve s námi a my ti řekneme, jestli je to v pořádku.“

„Mě *nikdo* nebude říkat co mám nebo nemám dělat!“ vybuchla jsem.

„Chceš tedy zemřít?“ zeptal se mě Beldin přímo.

„Samozřejmě, že ne.“

„Pak se tedy chovej tak, jak ti radíme,“ zabručel. „Nezkoušej nic na vlastní pěst. Nedělej takhle *nic* dokud to s někým znás nejprve neprobereš. Nesnaž se zvednout horský masiv nebo zastavit slunce. Snažíme se tě chránit, Pol. Nepřidělávej nám starosti.“

„Ještě něco máte na srdci?“ byla jsem v tu chvíli docela nabručená.

„Jsi hrozně hlučná,“ řekl Belkira aniž by mě nějak šetřil.

„Co chceš říct tím „hlučná“?“

„Když něco děláš tímhle způsobem, vytváří to zvuk, který my

slyšíme. Když si vyráběla tuhle hromadu zrní, znělo to jako dunění hromu. Vždycky proto měj na paměti, že my nejsme jediní lidé na světě s tímto darem. Nastanou chvíle kdy nebudeš chtít nějak prozrazovat svou přítomnost. Dávej pozor, ukážu ti to.“

Nepříliš daleko od Stromu byl velký kámen, strýček Belkira se na něj zadíval a něco potichu zamumlal. Pak ten kámen jakoby zmizel a téměř okamžitě se zase objevil asi o sto sáhů dále.

Nebyl to vlastně ani zvuk. Spíš jsem to cítila než slyšela, ale stejně mě přitom běhal mráz po zádech.

„Víš už, co jsem měl na mysli?“ zeptal se mě Belkira.

„Ano. To je zvuk, co?“

„Jsem rád, že se ti to líbilo.“

Po nějakou dobu mě ještě zahrnovali všelijakými příkazy. „Je to už všechno?“ zeptala jsem se nakonec. Už mě to jejich zakazování začínalo unavovat.

„Ještě přijdou další, Pol,“ řekl Beltira. „Tohle byly jenom věci, které potřebuješ vědět pro nejbližší dobu. Ať už se ti to líbí nebo ne, tvoje vyučování právě začalo. Musíš se naučit tenhle svůj dar kontrolovat. Studuj tvrdě, Pol. Pravděpodobně na tom bude záviset tvůj život.“

„Jenom se usmívej a přikyvuj jim, Polgaro,“ radil mi matčin hlas v mé hlavě. „Já se o tvoje zaučení postarám sama. Usmívej se, kývej a zůstaň klidná až se tě budou snažit poučovat, Pol. Snaž se je nijak nepopudit tím, že bys dělala něco neobvyklého když budou poblíž.“

„Cokoliv si budeš přát, mami,“ souhlasila jsem.

A tak jsem také *doopravdy* získala všechny svoje znalosti. Moji strýčkové byli často úplně překvapeni tím, jak rychle jsem se některé věci naučila. Nikdy se jim nepodařilo načít nějaký nový kousek aniž bych jim ho hned bezvadně předvedla. Určitě si tehdy všichni mysleli, že mají před sebou rodícího se – byť velice špinavého – génia. Skutečnost se ovšem měla tak, že mě matka už předtím naučila tyto základní triky. Moje a matčina mysl byly propojeny již před mým narozením. Tím měla mnohem lepší předpoklady k tomu, aby odhadla možnosti mého chápání. Tahle výhoda z ní dělala mnohem lepší učitelku než byli moji strýčkové. Zhruba tehdy strýček Beldin odešel plnit nějaké tajuplné poslání, a tak moje výchova ležela na bedrech

dvojčat – alespoň to si mysleli. Ve skutečnosti mě matka naučila naprostou většinu toho, co dnes umím.

Přirozeně jsem své sestře pověřila o tom, co se mi přihodilo. Beldarana a já jsme před sebou vlastně neměly žádná tajemství.

Ve tváři jí bylo znát mírnou touhu to znát taky. „Jaké to je?“ zeptala se mě.

„Ukážu ti, jak se to dělá,“ řekla jsem jí. „Pak to budeš moci zjistit sama na sobě.“

Povzddechla si. „Ne, Pol,“ zarazila mě. „Matka mi řekla, že to nemám dělat.“

„Řekla? Chceš tím říct, že už k tobě konečně promluvila?“

„Ne, když jsem vzhůru,“ vysvětlila mi Beldarana, „Její hlas ke mně promlouvá když sním.“

„To je ale příšerně těžkopádný způsob komunikace.“

„To souhlasím, ale má to svůj důvod. Řekla mi, že ty máš *konat věci*. Já mám prostě jenom *být*.“

„Být čím?“

„To mi ještě neřekla. Pravděpodobně se k tomu dostane někdy v příštích dnech.“

Pak jsem odešla a cosi jsem si pro sebe mumlala.

Matka mi pověřila o několika z těch věcí, které bych měla být schopna dokázat, a já jsem je všechny vyzkoušela. Přemísťování bylo vážně dost zábavné a naučila jsem se přitom jak utlumit hluk. Celé dny jsem trávila tím, že jsem pohazovala sem a tam po Údolí.

Bylo také dost těch triků, které mi matka vysvětlila a já je nemohla nijak zkoušet, protože vyžadovaly přítomnost dalších lidí. Kromě dvojčat a Beldarany nebyl v širokém okruhu nikdo další. Matka mi dost přísně řekla, abych nikdy neexperimentovala na Beldaraně.

To, co mí strýčkové rádi nazývali mým „vyučováním“ mě odvádělo na dlouhou dobu od Stromu a mých ptáčků, což se mi pranic nelíbilo. Stejně jsem už věděla o většině z těch věcí, které mi při tom povídali, takže to bylo velice nudné a monotónní.

„*Hlavně drž svůj temperament na uzdě, Polgáro,*“ řekla mi matka při jedné příležitosti, kdy už jsem byla připravena vybuchnout.

„*Ale tohle je všechno tak nudné!*“ protestovala jsem.

„Pak tedy přitom myslí na něco jiného.“

„A na co bych tak měla myslet?“

„Požádej dvojčata, aby tě naučila jak lidé vaří,“ navrhla mi.
„Lidé rádi strkají své jídlo do ohně před tím, než jej snědí. Vždycky mi to připadalo jako dost zbytečná ztráta času, ale oni už jsou takoví.“

A tak tedy došlo k tomu, že jsem se vzdělávala ve dvou oborech najednou místo jednoho. Naučila jsem se všechno o přesunech a o používání koření téměř ve stejné době. Jednou ze zvláštností našeho umění je, že při něm velice důležitou úlohu hraje představivost. Brzy jsem zjistila, že si dokážu snadno představit co by které koření dodalo za chuť připravovanému pokrmu. V tomto ohledu jsem dokonce brzy předčila i dvojčata. Oni všechno příliš pečlivě odměřovali. Já jsem se při dochucování jídel řídila hlavně instinktem – špetka, odměrka nebo hrst libovolného koření vždy dodaly pokrmu tu správnou chuť.

„Té šalvěje dáváš trochu moc, Pol,“ protestoval Beltira když jsem rukou hrábla do jednoho z jeho kořenových hrnečků.

„Počkej, strýčku,“ řekla jsem mu. *„Nekritizuj moje vaření dokud jsi to ještě neochutnal.“*

A tak jako obvykle, pečeně mnou připravená byla vynikající. Jak si vzpomínám, Beltira byl potom trochu na bručený.

A pak nastal velice důležitý den mého života. Byl to onen den – nebo přesněji řečeno noc – kdy mi matka odhalila tajemství přeměňování podob.

„Je to skutečně dost jednoduché, Polgáro,“ řekla mi. *„Jediné co musíš vlastně udělat je utvořit si v mysli představu té podoby, kterou chceš získat, a pak se do ní převtělit.“*

Jak se ale ukázalo, matčin a můj výklad slova „jednoduchý“ byl velice odlišný.

„Ocasní pera jsou příliš krátká,“ řekla dost kriticky po mém třetím pokusu. *„Zkus to znovu a lépe.“*

Trvalo mi celé hodiny než se mi podařilo utvořit dost reálnou představu v mozku. Jednu chvíli už jsem byla téměř odhodlána své snažení vzdát. Když už jsem vystihla ocas, tak byl zase špatně zobák – nebo drápy, Pak nebylo peří na křídlech dost měkké. Jindy zase nebyl hrudník dost pevný. Oči byly menší než měly být. Už jsem byla blízko představě, že to radši všechno vzdám, když matka řekla: *„Tohle*

vypadá docela dobře. A teď prostě do téhle podoby vpluj.“ Matčina schopnost vidět mou mysl z ní dělala toho nejlepšího učitele, jakého jsem si mohla přát.

Jakmile jsem se začala přeměňovat do podoby, kterou jsem si předtím vytvořila, cítila jsem jako by se moje tělo měnilo v cosi tekutého – něco jako med. Doslova jsem přetekla do své nové podoby.

A tím to bylo dokončeno. Teď ze mě byla sněžná sova. Znovu mi všechno velice zjednodušil velmi úzký kontakt smyšlenkami mé matky. Létání zahrnuje až příliš mnoho životně důležitých úkonů než aby to mohl člověk hned zvládnout. Proto mi matka všechny ty drobné finty a dovednosti prostě nacpala do hlavy. Zahýbala jsem svými měkkými křídly a hned jsem se vznesla do vzduchu. Párkrát jsem zakroužila kolem, s každým dalším mávnutím křídly jsem se zdokonalovala a kruhy se zcela viditelně zvětšovaly.

Létání v člověku vzbuzuje tak skvělé pocity a nadšení, že se to ani nebudu pokoušet popisovat. Než se na východním horizonty začaly objevovat první známky rozbřesku, byla jsem už docela obstojnou letkyní. Hlavu jsem měla naplněnu radosti jakou jsem nikdy předtím nepoznala.

„Raději by ses už měla vrátit do věže. Pol,“ nabádala mě matka. *„Sovy většinou ve dne venku nepoletují.“*

„Opravdu musím?“

„Ano. Nemusíme své malé tajemství prozradit hned teď. Budeš se také muset proměnit do své skutečné podoby.“

„Mami!“ protestovala jsem ze všech sil.

„Můžeme si takhle hrát zase zítra v noci, Pol. Teď se vrať domů a naber svou podobu dřív, než se někdo probudí.“

Tak tohle ve mně moc radosti nevyvolalo, ale provedla jsem přesně to, co mi matka poradila.

Nedlouho po této události si mě Beldarana vzala stranou. *„Strýček Beldin se vrací a přivede zpátky do Údolí i otce,“* sdělila mi.

„Vážně? Jak to víš?“

„Matka mi pověděla – ve snu.“

„Ve snu?“ To mě zarazilo.

„Vždycky ke mě promlouvá ve snech. Už jsem ti o tom přece povídala.“

Rozhodla jsem se nijak do toho nešťourat, ale řekla jsem si, že si o tom s matkou budu muset nějak promluvit. Vždycky promlouvala ke mě když jsem byla vzhůru, ale z nějakého důvodu k mé sestře promlouvala v mlhavé řeči snů. Zajímalo mě, proč mezi námi dělá takové rozdíly. Taky mě zajímalo, proč Beldaraně matka řekla o návratu našeho toulavého otce a nijak se neobtěžovala se o tom zmínit také mně.

Počátkem léta konečně strýček Beldin přivedl do Údolí našeho otce. V průběhu let, která následovala po otcově opuštění Údolí, strýček Beldin sledoval pečlivě jeho stopu a zpravoval nás o všech jeho trapasech, takže mě jeho návrat zase tak moc nevzrušoval. Myšlenka, že ten nevábně vypadající dobrodruh věčně naložený v lihu je můj otec se mi zrovna moc nelíbila.

Nevypadal zase tak hrozně když vylezl po schodech Beldinovy věže k nám nahoru, ale já věděla, že zdání může klamat.

„Tati!“ vykřikla Beldarana a hnala se místností ho obejmout. Schopnost odpouštění je asi velký dar, ale Beldarana to s ní někdy přeháněla.

V té chvíli jsem udělala něco, co ode mě nebylo zrovna hezké. Mou jedinou omluvou pro tu hrůzu bylo, že jsem nechtěla aby otec nabyl mylného dojmu, že jeho návrat domů je důvodem pro nějaké všeobecné veselí. Ne že bych ho vyloženě nenáviděla, ale rozhodně jsem ho neměla v lásce. „Tak, Starý vlku,“ řekla jsem co nej-urážlivějším tónem, „vidím, že ses konečně rozhodl vrátit se na místo činu.“

III.

PAK JSEM SE rozhodla ulevit svému svědomí a tak jsem řekla otci vše, co jsem měla na srdci. Řekla jsem mu – pěkně od plic – co si o něm přesně myslím. Nechtěla jsem totiž aby si nesprávně myslel, že Beldaranino sladké a milé uvítání představovalo obecné smýšlení. Také jsem chtěla jasně ukázat svou nezávislost a jsem si jistá, že *tohle* se mi podařilo mu sdělit. Nebylo to vážně moc pěkné, ale mě bylo v té době pouhých třináct a tak jsem ještě měla některé nepěkné vlastnosti.

Ale dobrá, něco si tedy vyjasníme na tomhle místě, hned a pěkně na rovinu. Nejsem žádný svatoušek a taky jsem to nikdy nepředstírala. Příležitostně se o mě mluví jako o „Svaté Polgaře,“ ale to je naprosto absurdní. Se vši pravděpodobností jedinými lidmi, kteří pochopí mé pocity v dětství jsou ti, kteří byli sami dvojčaty. Beldarana byla naprosto jasným středem mého života a tak tomu bylo ještě před okamžikem našeho narození. Beldarana byla *moje* a proto má žárlivost a rozmrzelost neznala mezí když si otec tak „přivlastňoval“ její přízeň. Beldarana i každá její myšlenka patřila mně, a on mi to sebral! Moje jedovatá poznámka o tom, že se vrátil na místo činu, začala cosi co

trvalo celé věky. Strávila jsem celé hodiny pilováním těchto štiplavých poznámek a pečlivě jsem je uchovávala v paměti.

Mnozí z vás si jistě povšimli, že náš vzájemný vztah s otcem je poněkud nepřátelský. Já po něm štekám a on před mými poznámkami uhýbá. Tak tohle začalo v době kdy mi bylo třináct let. Netrvalo to dlouho a stal se z toho zvyk, který je do mě již tak vryt, že jej dodržuji zcela automaticky.

Ještě jednu věc chci říct. Ti, kdo znali mě a Beldaranu jako děti, se vždycky domnívali, že já byla tím dominantním dvojčetem a přebírala jsem vedení v situacích týkajících se nás dvou. Skutečnost je ale taková, že vedoucí úlohu měla Beldarana. Mým téměř jediným životním cílem byla Beldaranina spokojenost, a někdy se tím řídím ještě dnes. Beldarana byla obdarována takovým klidem, že já se jí nemohla nikdy rovnat. Možná to bylo tím, že matka Beldaraně sdělila její poslání ještě předtím, než jsme se narodily. Beldarana věděla kam směřuje, zatímco já neměla ani nejmenší tušení o svém cíli životní cesty. Měla v sobě onu jistotu, kterou já jí mohla jen závidět.

Otec můj jízlivý výpad přešel s tak ledovým klidem a milostí, že mě to ještě víc nazlobilo. Nakonec jsem dokonce použila ještě barvitější slovíčka ze zásoby strýčka Beldina abych zdůraznila svou nespokojenost. Nebylo to proto, že bych nějak měla ráda sprostou mluvu, ale spíš abych zjistila jestli u otce vyvolám nějakou reakci. Byla jsem trochu rozzlobena jeho klidnou netečností dokonce i k mým nejhrubějším urážkám.

Pak nám tím nejobyčejnějším možným způsobem mezi řečí oznámil, že se Beldarana a já přestěhujeme a budeme žít v jeho věži s ním.

Moje slova v té chvíli výrazně nabrala na drsnosti.

Poté co otec opustil věž strýčka Beldina, Beldarana a já jsme se docela dlouho bavily ve svém jazyce.

„Jestli si ten trouba byť jen na chvíli myslel, že se vážně přesuneme k němu, pak se tedy šeredně zmýlil,“ prohlásila jsem.

„Vždyť je to náš otec, Polgaro,“ připomněla mi Beldarana.

„Tak to není moje chyba.“

„Musíme ho přece poslouchat.“

„Copak jsi úplně ztratila rozum?“

„Ne, tak to mi tedy opravdu nehrozí.“ Rozhlédla se po pokoji ve věži strýčka Beldina. „Myslím, že bychom se raději měly začít balit.“

„Já tedy rozhodně nikam nejdu,“ ujistila jsem ji.

„To je samozřejmě jen a jen na tobě.“

Byla jsem více než nepříjemně překvapena. „Ty bys odešla a nechala mě tu samotnou?“ zeptala jsem se jí nevěřícně.

„To ty jsi mě nechávala o samotě už od té doby co jsi objevila Strom, Pol,“ připomněla mi. „Tak budeš se tedy balit nebo ne?“

Byla to jedna z nemnoha příležitostí kdy Beldarana takhle otevřeně ukázala svou převahu nade mnou. Normálně dosáhla toho, co chtěla, trochu mírnějšími prostředky.

Přešla do zaneřádné části Beldinovy věže a začala se přehrabovat v prázdných dřevěných krabicích, které tam strýček Beldin postupně nashromáždil.

„Z vývoje událostí, jak to tak sleduji, odhaduji, že mezi vámi děvčaty došlo k nějaké menší roztržce,“ řekl mi mírně strýček.

„Spíše se jedná o trvalý rozchod,“ odsekla jsem. „Beldarana hodlá otce poslechnout, zatímco já ne.“

„Na to bych zase tolik nesázel, Pol.“ Strýček Beldin nás přece jenom vychovával a tak znal rozdělení sil v naší dvojici.

„Takhle je to správné a tak to má být, Pol,“ řekla mi Beldarana přes rameno aniž se ke mně otočila. „Respekt, když už ne láska, si vynucuje naši poslušnost.“

„Respekt? Já necítím žádný respekt k tomu věčně opilému žebrákovi!“

„Ale to bys měla, Pol. Přesto dělej, jak myslíš. Já ho poslechnu. Ty si můžeš dělat co chceš. Ale čas od času mě přece zajdeš navštívit, že ano?“

Jak jsem jenom na tohle mohla odpovědět? Teď už možná chápete, co bylo zdrojem Beldaraniny převahy nade mnou. Téměř nikdy neztrácela svůj klid a vždycky mluvila s takovým sladkým tónem v hlase. To bylo ovšem velice matoucí. Ultimátum je pořád jenom ultimátum, ať už je sděleno jakýmkoliv způsobem.

Bezmocně jsem na ni zírala.

„Nemyslíš, že by ses měla začít pomalu balit, drahá sestřičko?“ zeptala se mě mile.

Vyřítla jsem se z Beldinovy věže jako lavina a okamžitě jsem zamířila ke Stromu, abych tam trucovala. Několik úsečných odpovědí přesvědčilo i moje ptáčky, že bude lepší nechat mě na pokoji.

Trávila jsem takhle na Stromě celou noc a doufala jsem, že tohle nepřírozené oddělení přivede Beldaranu zase k rozumu. Moje sestra ovšem pod svým klidným a milým zevnějškem skrývala železnou vůli. Odstěhovala se s otcem do jeho věže a po celém dni nesnesitelné osamělosti jsem se rozmrzele přestěhovala k nim.

Tím ovšem nechci říci, že bych v otcově přeplněné věži trávila nějak moc času. Spala jsem tam a občas jsem jedla společně se svou sestrou a otcem, ale bylo to uprostřed léta. Můj Strom mi bohatě stačil jako domov a ptákové mi poskytovaly celkem dobrou společnost.

Když tak na to teď vzpomínám, uvědomuji si podivnou dvojakost důvodů, které mě vedly ke strávení léta ve větvích Stromu. Zprv jsem se samozřejmě snažila potrestat Beldaranu za její zradu vůči mně. Ve skutečnosti ale hlavním důvodem pro můj pobyt na Stromě byla prostě skutečnost, že se mi tam líbilo. Milovala jsem ptáky, a matka byla téměř neustále myšlenkami se mnou. Poskakovala jsem si vesele po větvích a často jsem měnila svou podobu. Přišla jsem na to, že veverky jsou velice svižné a rychlé. Samozřejmě jsem se kdykoliv mohla proměnit v ptáka a prostě výletět na nejvyšší větev, ale skutečné lezení mi poskytovalo jakýsi pocit uspokojení.

Přibližně v polovině léta jsem zjistila nebezpečí, kterým se vystavuje člověk přeměňující se v hlodavce. Na hlodavce všeho druhu, od myši až po největšího, pohlíží jako na snadnou potravu snad všechny ostatní zvířecí druhy, možná s výjimkou zlatých rybiček. Jednoho jasného letního rána jsem si hopsala po větvích téměř až na vrcholku Stromu když v tom se přelétající sokol rozhodl, že si mě dá k snídani.

„Nedělej to,“ řekla jsem mu znechuceně když se na mě z výšky řítí.

Zarazil svůj střemhlavý let a nestačil zírat. „Polgaro?“ vypravil ze sebe užasle. „Jsi to opravdu ty?“

„Samozřejmě jsem to já, ty trumbero.“

„Je mi to hrozně líto,“ omlouval se mi. „Nějak jsem tě nepoznal.“

„Měl bys dávat lepší pozor. Jakékoliv zvíře se nechá chytit do nastražené pasti když si myslí, že snadno získá nějakou potravu.“

„Kdo by se pokoušel chytit *mě*?“

„To bys asi nerad zjišťoval.“

„Chtěla by ses se mnou proletět?“ nabídl mi.

„Jak víš, že umím létat?“

„Copak to neumí každý?“ zeptal se a znělo to trochu překvapeně. Byl to evidentně ještě velice mladý sokol.

Abych byla naprosto upřímná, náš společný let se mi moc líbil. Každý pták létá trochu odlišně, ale umění vznášet se bez námahy je všem společné. Nechat se vznášet neviditelnými proudy teplého vzduchu stoupajícími od země, to každému dodá skvělý pocit nepředstavitelné svobody.

No dobrá tak mě baví létání. A co je na tom?

Otec se mě toho léta rozhodl ponechat mě mé vlastní zábavě, patrně proto, že mu pouhý zvuk mého hlasu pěkně brnkal na nervy. Jednou ale přišel k mému Stromu – asi na Beldaranino naléhání – aby mě přesvědčil k návratu domů. Byl to ale on kdo byl cílem dost silného přesvědčování. Vypustila jsem proti němu své ptáčky a oni ho už zahnali.

Během následujících týdnů jsem otce i svou sestru vídala jen příležitostně. Po pravdě, čas od času jsem se tam zastavila abych zjistila, zda na své sestře upozoruji alespoň nějaké známky utrpení. Jestliže ale Beldarana nějak trpěla, pak se jí to dařilo mistrně utajit. Během mých návštěv seděl otec stranou v jednom koutě. Zdálo se, že pracuje na něčem docela malém, ale mě vážně vůbec nezajímalo co by to tak mohlo být.

Přibližně začátkem podzimu jsem však přece jen zjistila, co to tak dlouho a pečlivě vyráběl. Přišel jednoho rána ke kmeni mého Stromu a Beldarana byla s ním, „Něco tu pro tebe mám, Pol,“ řekl mi.

„Já to stejně nechci,“ zavolala jsem na něj z bezpečí své oblíbené větve.

„Nemáš pocit, že jsi s tím trochu směšná, Pol?“ ozvala se

Beldarana.

„To je rodinný znak,“ odvětila jsem.

Pak otec provedl něco, co mi udělal jen velmi zřídka. V jednu chvíli jsem pohodlně seděla na své oblíbené pozorovatelně dvacet stop nad zemí, V příštím okamžiku jsem se najednou válela ve špíně u jeho nohou. Ten starý lump mě přemístil! „Takhle to bude lepší,“ řekl poté. „Ted si můžeme promluvit.“ Napřáhl ruku a já viděla, že mu z prstů visí stříbrný medailónek na stříbrném řetízku. „Tohle je pro tebe,“ dodal.

Trochu zdráhavě jsem si to vzala. „Copak s tím mám dělat?“ zeptala jsem se.

„Tohle bys měla nosit,“

„Proč?“

„Protože tak to řekl náš Pán. Jestliže se s ním chceš hádat, můžeš to rovnou zkusit. Prostě si to nasad' a ukonči celou tuhle šaškárnu, Pol. Je načase abychom všichni dospěli.“

Podívala jsem se na ten amulet docela zblízka a všimla jsem si, že je na něm obrázek sovy. Zdálo se mi, že tenhle velice příhodný dárek pocházel spíše od Aldura než od otce. V onom období mého života se mi jakékoliv ozdoby zdály velice nepatřičné, ale tenhle jsem se okamžité rozhodla využít. Byl na něm přece obrázek sovy, mé oblíbené náhradní podoby – a matčiny také. Jedním z problémů při nabývání jiných podob je dostat tu správnou představu, a otec byl zjevně velice talentovaný umělec. Ta sova byla opravdu jako živá, vypadala jako by měla právě vzlétnout. Tenhle ornament se mi bude velmi hodit.

Když jsem si ho pověsila na krku, stalo se něco dost zvláštního. Raději bych zemřela než abych to musela přiznat, ale najednou jsem si připadala úplně. Jako by mi předtím pořád něco chybělo.

„A teď už jsme tři,“ řekla Beldarana celkem nevýrazně.

„Báječné,“ řekla jsem trochu jedovatě. „Ty přece jenom umíš počítat.“ Moje neočekávaná reakce na otcův dárek mě trochu rozhodila, takže jsem potřebovala po někom vyjet – jedno po kom.

„Nebud' zlá,“ řekla mi Beldarana. „Vím, že jsi chytřejší než já, Pol. Nemusíš mi to omlátit o hlavu. Co kdybys teď přestala s tím blázněním a vrátila se domu, kam patříš?“

Vedoucím principem mého dosavadního života byla celkem domýšlivá představa, že mi nikdo nebude říkat co mám dělat. Beldarana mě právě tehdy přesvědčila, že to není pravda. Ona mi mohla – a občas to i udělala – rozkazovat. Skrytá pohružka, že bych mohla přijít o její lásku a přízeň, mě okamžitě dostala na kolena.

Takže jsme se všichni tři vydali k otcově věži. Zdál se být trochu překvapený náhlou změnou mého mínění a myslím, že až do dnešního ještě zcela nepochopil Beldaraninu moc nade mnou.

Možná to bylo proto aby zakryl své rozpaky, ale zkrátka mi nabídl zbytek snídaně. Okamžitě jsem zjistila, že tenhle nejlepší čaroděj na světě byl v kuchyni naprostým začátečníkem. „To jsi tohle naprosto nepřijatelné jídlo udělal naschvál?“ zeptala jsem se ho. „Určitě ano. Nikdo by takhle příšerně nemohl uvařit prostě náhodou.“

„Jestli ti to nějak nechutná, Pol, tak kuchyň je támhle.“

„Tak nevím, ale myslím, že máš naprostou pravdu, otče,“ řekla jsem na to. „Zvláštní, že jsem si ji zprvu vůbec nevšimla. Jestli ono to nebude tím, že máš svoje knihy a svitky rozházené všude po pracovních plochách.“

Pokrčil rameny. „Alespoň mám co číst během vaření.“

„Já věděla, že tě něco muselo dost rozptylovat. Nemohl bys přece jen tak zničit všechny ty potraviny kdybys přitom dával pozor.“ Pak jsem položila ruku na kuchyňskou pracovní plochu a všechny ty svitky i knihy jsem smetla na podlahu. „Ode dneška si už drž svoje hračky pěkně daleko od mojí kuchyně, otče. Příště už bych ti je spálila.“

„Tvojí kuchyně?“

„*Někdo se bude muset postarat o vaření a ty jsi na to tak naprosto nevhodný, že tě nemůžeme s klidným svědomím pustit ke kamnům.*“

Měl příliš mnoho práce se sbíráním svých knih než aby mi nějak odpovídal.

A tím bylo stanoveno mé postavení v naší malé podivné rodině. Stejně mám ráda vaření takže mi to tolik nevadilo, ale po čase jsem začala uvažovat zda jsem svým rozhodnutím převzít vaření nesnížila svou úlohu. Asi tak po týdnů, nebo možná po třech, již byly naše úlohy v rodině pevně stanoveny. Tu a tam jsem si trochu stěžovala, ale ve skutečnosti jsem nebyla nijak nespokojená,

Přesto se ale vyskytla jiná věc, která mě rmoutila. Brzy jsem zjistila, že nedokážu otevřít zámeček na amuletu, který pro mě otec vyrobil. Byla jsem už ale na zámky celkem expert a tak jsem tomu nakonec přišla na kloub. Jeho tajemství souviselo s časem a bylo to tak složité a propracované, že jsem si byla téměř jistá tím, že ho otec nesestrojoval úplně sám. Koneckonců ten amulet zhotovil dle Aldurových pokynů a pouze bůh mohl přijít na zámek, který existoval ve dvou časech najednou.

Co kdybychom zůstali při tomhle jednoduchém vysvětlení? Celé to řešení mi ještě teď způsobuje bolesti hlavy, takže se nebudu pouštět do větších detailů.

Moje povinnosti v kuchyni mi nezabíraly celý den. Brzy jsem Beldaranu nakomandovala do umývání nádobí od snídaně zatímco já jsem chystala oběd, což byla většinou nějaká studená strava. Studené jídlo koneckonců ještě nikoho nezabilo a jakmile bylo hotové, mohla jsem se klidně odebrat ke Stromu a svým ptáčkům. Otec ani Beldarana nijak neprotestovali proti mým denním výletům, možná proto, že to snižovalo moje možnosti jak chytře komentovat jejich počínání.

A tak se střídala roční období jak už to tak obyčejně bývá.

Asi tak po roce už nám domácnost docela slušně klapala a tak se otec rozhodl pozvat své bratry na večeři. Vybavuji si ten večer docela živě díky tomu, že mi otevřel některé nové skutečnosti, které jsem ještě nebyla připravena uznat. Vždycky jsem si byla dobře vědoma, že moji strýčkové jsou velice chytří, ale oni se k mému podivnému otci chovali jako by byl nějakým bohem. Zrovna uprostřed příprav poměrně bohaté hostiny jsem si uvědomila, jak mu všichni projevují značnou úctu.

Zapomněla jsem už o čem přesně se to bavili – možná o Ktačikovi či Zedarovi – ale strýček Beldin se otce úplně bezmyšlenkovitě zeptal: „Co si myslíš ty, Belgarate? Jsi koneckonců prvním uředníkem, takže znáš mysl našeho Pána lépe než my.“

Otec kysele zabručel. „A jestliže se ukáže, že jsem se zmýlil, tak mi to pěkně hodíte na hlavu, že ano?“

„Přirozeně.“ Beldin se na něj zašklebil. „Tohle je jedna z radostí

a výhod toho být podřízeným, víš?“

„Jak já tě nenávidím,“ řekl otec.

„Ne, to není pravda, Belgarate,“ řekl Beldin a ještě více se na otce začal šklebit. „To jenom tak říkáš, abys mě udělal nějakou radost.“

Asi bych ani nedokázala spočítat kolikrát jsem přesně takovou výměnu lichotek mezi nimi dvěma slyšela. Vždycky to vypadá jako by si mysleli, že je to nějak směšné.

Příštího rána jsem si šla sednout ke Stromu abych tam popřemýšlela o tomhle podivném chování svých strýčků. Bylo zjevně patrné, že otec kdysi v šerém dávnověku musel provádět docela zajímavé věci. Abych to řekla dost mírně, moje mínění o něm nebylo právě nejlichotivější. Mě se zdál být líný, více než jen trochu bláznivý a taky značně nespolehlivý. Nějak mlhavě jsem si začínala uvědomovat, že můj otec je velice složitý člověk. Na jednu stranu to byl lhář, zloděj, povaleč a pijan. Na druhou stranu ale byl Aldurovým prvním učedníkem a mohl by dost možná zastavit slunce na jeho cestě kdyby se mu zachtělo. Kvůli své žárlivosti a vzteku jsem úmyslně vždy viděla jen tu jeho špatnou stránku. Teď jsem se musela vypořádat s jeho dobrými vlastnostmi. Hluboce mě ranilo, že se mi takhle rozbíjí mé představy.

Poté co jsem se toho dne vrátila domů jsem se rozhodla ho pozorně sledovat a doufala jsem, že zpozoruji nějaké známky jeho dvojakosti – a ještě vroucněji jsem doufala, že se mi to nepovede. Když člověk ztrácí půdu pro své předsudky, vždycky to pěkně bolí. Jediné co jsem ale viděla byl ošuntěle vyhlížející starý muž, který studoval nějaký pergamenový svitek.

„Nedělej to, Polgaro,“ napomenul mě a ani se neobtěžoval vzhlednout od svého zajímavého svitku.

„Co nemám dělat?“

„Nezírej na mě tak.“

„Jak jsi poznal, že se na tebe dívám?“

„Prostě jsem to cítil, Pol. Teď už toho nech.“

Tohle pěkně otráslou mou jistotou o jeho schopnostech, a to víc než jsem si byla ochotna připustit. Beldin i dvojčata měli evidentně pravdu. Na mém otci bylo mnoho velmi podivných a neobvyklých věcí. Rozhodla jsem se, že bude nejlepší si o tom promluvit s matkou.

„On je přece vlk, Pol,“ řekla mi matka, „a vlci si hrají. Ty bereš život až příliš vážně a tak tě jeho hraní dost rozčiluje. Umí brát věci velmi vážně když je toho zapotřebí, ale když ne, tak si život tak nebere. To je prostě vlčí zvyk.“

„Ale on se přece tak shazuje všemi těmi bláznivými.“

„Copak tvoje bláznivé chování také nesnižuje tvoje postavení? Jsi až příliš vážná, Pol. Nauč se usmívat a alespoň občas si užít trochu legrace.“

„Život je ale vážná věc, mami.“

„Já vím, ale má to být taky zábava. Nauč se od svého otce jak si život pěkně užít, Pol. Bude ještě mnoho příležitostí k pláči, ale ty se musíš taky smát.“

Matčina snášlivost mi dělala velké starosti. Její postřehy ohledně mé povahy mě ovšem trápily ještě mnohem víc.

Za celá staletí jsem již získala mnoho zkušeností s dospívajícími a měla jsem možnost zjistit, že se obecně vzato tyhle nemotorné ještě napůl děti berou až příliš vážně. Co je horší, pro dospívající je tou nejdůležitější věcí vzhled. Asi je to jakýsi způsob hraní. Dospívající ví moc dobře, že dítě v něm dríme jen těsně pod povrchem, ale raději by zemřel než aby to otevřeně přiznal. Já jsem v tomto ohledu nebyla žádnou výjimkou. Byla jsem tak soustředěná na svou domnělou vyspělost, že jsem se nedokázala uvolnit a užívat si života.

Většina lidí si projde tímhle obdobím a pak z něj prostě vyrostou. Mnohým se to ale nepodaří. Jejich póza se stane důležitější než skutečnost. Z těchto ubohých bytostí se pak stanou prázdní lidé, kteří se věčně ze všech sil snaží chovat se podle svého modelu.

Tak dost. Nehodlám z této knihy udělat nějaké pojednání o mnohých aspektech lidského dospívání. Dokud se ale každý nenaučí zasmát se sám sobě, pak bude jeho život úplnou tragédií – alespoň jemu to tak bude připadat.

Roky dál plynuly v pravidelném rytmu a ona drobná rada, kterou mi matka poskytla, mi pomohla změnit názor a překonat můj *vnitřní* odpor vůči otci. Svoje skutečné chování vůči němu jsem ale zachovávala stále stejné. Rozhodně jsem nechtěla aby ten starý blázen

zjistil, že jsem zmírnila svoje názory na něj.

A pak, nedlouho poté co mě a sestře bylo šestnáct, se Pán ozval otci a dal mu poměrně přesné pokyny co se má stát. Jedna z nás – buď Beldarana nebo já – se měla stát manželkou Železného stisku a tím pádem rivanskou královnou. Otec se s docela netypickou rozvahou rozhodl ponechat si tento rozhovor pouze pro sebe. Ačkoliv jsem v té době rozhodně nebyla nijak žhavá do vdávání, moje nadšení pro jakoukoliv soutěž mě mohlo přinést na mysl mnohé bláznivé myšlenky.

Můj otec dost otevřeně přiznává, že byl ve velikém pokušení se mě snadno zbavit prostě tím, že by mě provdal za nebohého Rivu. Účel – nebo Osud, jestli chcete – který nás všechny řídí tomu ale zabránil. Beldarana byla na svou svatbu se Železným stiskem připravována ještě před vlastním narozením. Je zcela zřejmé, že já ne.

Přesto jsem byla svým odmítnutím zklamána. Není to úplně padlé na hlavu? Byla jsem zapojena do soutěže o hlavní cenu, která mě vůbec nezajímala a o níž jsem nestála. Přesto když jsem souboj prohrála, nesla jsem svou prohru velice těžce. Dokonce jsem po několika týdnu s otcem nepromluvila a byla jsem odporně jedovatá na svou sestru.

Pak nás do Údolí přijel vyzvednout a doprovodit Anrak. Snad s výjimkou ojedinělých Ulgů a několika málo poslů od krále Algara byl Anrak asi prvním cizincem, kterého jsem potkala a určitě byl první, kdo o mě navíc projevil určitý zájem. Docela se mi zalíbil. Samozřejmě mě ale nabízel manželství a dívka má v srdci vždycky jistou slabost pro muže, který ji poprvé takto osloví. Anrak byl Alorn se vším co k tomu patří. Byl vysoký, hřmotily, zarostlý vousy a byl také veselý a trochu jednoduchý, což se mi na něm docela líbilo. Nelíbilo se mi ale, jak byl vždycky cítit pivem.

Když přijel, byla jsem zrovna naplno zaměstnána svým trucováním na Stromě, takže jsme ani neměli příležitost se nějak seznámit než mě požádal o ruku. Jednoho rána na počátku jara se nesl pyšně Údolím dolů ke Stromu. Moji ptákové mě varovali již před jeho příchodem, takže mě nijak nepřekvapil když se objevil pod větvemi mého Stromu.

„Haló tam nahoře,“ zavolal na mě.

Podívala jsem se na něj dolů ze svého oblíbeného bidýlka. „Copak tu chceš?“ Nebylo to zrovna vřelé uvítání.

„Jsem Anrak – Rivův bratranec – a přijel jsem, abych doprovodil tvou sestru na Ostrov, takže si ji Riva bude moci vzít za ženu.“

Tímhle se okamžitě zařadil do nepřátelského tábora. „Jdi pryč,“ řekla jsem mu nevychovaně.

„Nejdřív se tě ale musím na něco zeptat.“

„Na co?“

„No, jak už jsem řekl, jsem Rivův bratranec a my dva děláme většinou věci dohromady. Poprvé jsme se společně opili, poprvé jsme šli spolu do veřejného domu a dokonce jsme oba zabili svého prvního nepřítele ve stejné bitvě, takže je jasně patrné, že jsme si dost blízcí.“

„Takže?“

„No, Riva se chystá oženit se s tvou sestrou a já jsem myslel, že by bylo hezké kdybych se oženil zároveň s ním. Co na to říkáš?“

„Ty mi tedy nabízíš sňatek?“

„Myslel jsem, že jsem to právě udělal. Tohle je poprvé co nějakou dívku žádám o ruku, takže jsem patrně neodvedl moc dobrou práci. Co myslíš?“

„Myslím, že ses zbláznil. Vždyť se ani vůbec neznáme.“

„Po obřadu budeme mít spoustu času abychom se oba blíže poznali. Tak co, ano nebo ne?“

Nebylo možné se na Anraka zlobit za jeho přímost. Byl to muž, který nechodil kolem horké kaše a mluvil přímo k věci. Zasmála jsem se mu a vypadal tím trochu dotčen. „Co je na tom tak zábavného?“ zeptal se dotčeným tónem.

„Ty. Copak sis vážně myslel, že bych se provdala za naprosto neznámého člověka? Někoho, kdo vypadá jako krysa schovávající se v houští?“

„Co tohle má znamenat?“

„Vždyť tobě rostou vlasy a chlupy po celém obličeji.“

„To je můj plnovous. Všichni Alornové mají takový plnovous.“

„Nemohlo by to být třeba tím, že vy Alornové jste ještě neobjevili tajemství břitvy? Pověz mi Anraku, přišel už tvůj národ na myšlenku začít využívat kola? Už jste nějakou náhodou objevili oheň?“

„Nemusíš mě nijak urážet. Prostě řekni jestli ano nebo ne.“

„No dobře. *Ne!* Bylo na tom snad něco, čemu bys třeba nerozuměl?“ Pak jsem se hochu uklidnila. „Celá ta představa je naprosto absurdní,“ přesvědčovala jsem ho. „Já tě neznám a ani se mi moc nelíbíš. Neznám tvého bratrance a taky se mi vůbec nelíbí. Abych řekla pravdu, vlastně nemám ráda celý tvůj prašivý národ. Veškeré utrpení mého života bylo způsobeno Alorny. Vážně sis tedy myslel, že bych si jednoho z nich vzala? Raději by ses měl ode mě co nejrychleji vzdálit, protože v opačném případě tě brzy proměním v ropuchu.“

„Nemusíš se chovat tak odporně. Však ty nejsi taky žádná krasavice.“

Nebudu tu opakovat co všechno jsem mu potom řekla – tenhle dokument by se náhodou mohl dostat do rukou dětem. Nějakou dobu jsem hovořila o jeho rodičích, celé jeho rozsáhlé rodině, jeho národu, předcích i případných potomcích. Během řeči jsem čím dál více zabíhala do slovníku strýčka Beldina a Anrak mnohdy vypadal dost zaražen tím, jak dobře zvládám pestrou část slovní zásoby.

„No,“ ozval se nakonec, „jestli se na to díváš tímto způsobem, pak asi nemá smysl abychom v této rozmluvě pokračovali, že?“ Pak se docela uraženě otočil a vydal se nazpět Údolím, přičemž si pro sebe něco mumlal.

Ubohý Anrak. Cítila jsem stále rostoucí znechucení nad skutečností, že by mi nějaký neznámý Alorn měl odebrat mou sestru, a tak měl příležitost stát se oním hromosvodem, který musel naplno nést důsledky mého roztrpčení. Navíc mě matka velice důrazně upozornila, abych se v dohledné době vystříhala jakýchkoliv vážnějších známostí. Dospívající dívky mají potíže se svými hormony, kvůli kterým se někdy dopustí velice vážných omylů.

V žádném případě jsem neměla v úmyslu jet na Větrný ostrov, abych tam sledovala onu obscénní ceremonii. Jestliže si Beldarana chce vzít toho alornského řezníka, bude to muset udělat bez mého požehnání – a bez mé přítomnosti.

Když již ale bylo všechno připraveno k odjezdu, moje sestra přišla ke Stromu a „přesvědčila“ mě, abych změnila svůj názor. Navzdory svému milému a příjemnému zevnějšku, který všechny ostatní klamal, moje sestra Beldarana dokázala být naprosto nelítostná

když něco opravdu chtěla. Zнала mě mnohem lépe než mě znal – či vůbec mohl znát – kdokoliv jiný, takže moc dobře znala všechna moje slabá místa. Nejprve začala tím, že používala výhradně naši tajnou řeč, kterou jsem již téměř zapomněla. V naší řeči bylo mnoho drobností – většinou vynalezených Beldaranou – které by ani ten nejtalentovanější lingvista neodhalil, a většina z nich podtrhovala její dominantní postavení. Beldarana byla zvyklá mi poroučet a já byla zvyklá ji poslouchat. Popravdě řečeno, její přesvědčování v oné chvíli bylo vysloveně brutální. Připomněla mi všechny okamžiky našeho života kdy jsme si byly obzvlášť blízké, a schválně pro ně používala zvláštní minulý čas našeho jazyka, který znamenal zhruba cosi jako „už nikdy“ nebo „s tím už je konec.“ V pěti minutách se jí podařilo mě rozbrečet a během deseti minut jsem byla úzkostí bez sebe. „Přestaň!“ vzlykla jsem nakonec, protože jsem nesnesla vtírající se hrozbu, že bychom měly navždy přerušit své styky.

„Půjdeš tedy se mnou?“ zeptala se mě již opět normální řečí.

„Ano! Ano! Jenom už přestaň!“

„Jsem tak ráda, že ses tak rozhodla, Pol,“ řekla a vroucně mě objala. Pak se mi rychle omluvila za to, co mi provedla. Proč taky ne? Právě nade mnou zvítězila, takže si mohla dovolit uzavřít celou záležitost uhlazeně.

Byla jsem poražena a dobře jsem to věděla. Když jsme se s Beldaranou vrátily do věže ani mě nijak zvlášť nepřekvapilo zjištění, že už mi mezitím zabalila věci. Celou tu dobu věděla, jak to nakonec dopadne.

Vydali jsme se na cestu příštího rána. Trvalo nám několik týdnů než jsme dorazili do Murosu, protože jsme cestovali po svých.

Beldarana i já jsme se v Murosu necítily zrovna ve své kůži, protože jsme nikdy předtím nebyly mezi tolika cizími lidmi. Ačkoliv jsem od té doby již změnila svůj názor, tehdy mi Sendarové přišli jako hlučný národ a měli jakousi posedlost nakupovat a zase prodávat, která mi byla až k smíchu.

Anrak nás v Murosu opustil a vydal se napřed aby sdělil Rivovi, že už jsme na cestě. Najali jsme si kočár a všichni čtyři, to jest já a Beldarana, otec a strýček Beldin, jsme dojeli zbytek cesty do Kamaaru. Musím říct, že bych snad raději šla pěšky. Malí poníci

táhnoucí náš kočár se nepohybovali nijak rychle a kola vozu jako by snad schválně přejížděla všechny kamínky a vyjeté koleje na cestě. Cestování kočárem bylo skutečně nepohodlné dokud nějaký chytrý chlápek nepřišel na to, že by se tam daly instalovat pružiny.

V Kamaaru bylo snad ještě více lidí než předtím v Murosu. Pronajali jsme si pár pokojů v sendarském hotýlku a ubytovali jsme se, abychom vyčkali Rivova příjezdu. Docela mě rozčilovalo, že při každém pohledu z okna jsem všude viděla jen budovy. Sendarové jako by neměli rádi volné prostory. Zdá se, že mají neustále potřebu všechno „civilizovat.“

Žena hospodského, malá buclatá žena s milým chováním měla taky neustále snahu mě zcivilizovat. Neustále mi nabízela teplou lázeň, to zaprvé. Celkem nenápadně mi naznačila, že nezaváním zrovna nejpříjemněji.

Odmítala jsem její návrhy krčením ramen. „Vždyť je to ztráta času,“ namítala jsem. „Jenom bych se zase ušpinila. Příště až bude pršet tak si vyjdu ven. To by ze mě mělo spláchnout zápach a nejhorší špínu.“

Také mi neustále nabízela hřeben a kartáč, což jsem také odmítla. Nehodlala jsem nijak tomu alornskému darebákovi, který mi sebral sestru, dávat najevo, že bych se snad nějak přemáhala abych se pro jeho větší slávu nějak upravovala.

Nosatá paní hospodská nakonec zašla tak daleko, že se mi rozhodla navrhnout návštěvu u švadleny. Já nebyla nijak zvlášť nadšena představou, že brzy budeme vítat krále, ale *ona* byla evidentně nadšená.

„Co je špatného na tom co mám na sobě?“ zeptala jsem se jí docela bojovně.

„Odlišné příležitosti si žádají odlišné šaty, drahá,“ vysvětlovala mi.

„To je ale bláznovství,“ odporovala jsem. „Pořídím si nové šaty až tyhle jedny zničím.“

Myslím, že v tu chvíli to vzdala. Určitě si o mně pomyslela, že jsem nenapravitelná divoška, jedna z těch nešťastníků, kterým se nikdy nedostane výdobytků civilizace.

A pak Anrak přivedl Rivu do našeho pokoje. Musím prohlásit, že

byl po fyzické stránce přitažlivý. Myslím, že jsem ještě nikdy neviděla nikoho tak vysokého – kromě ostatních členů jeho rodiny. Měl modré oči, černý plnovous a já ho nenáviděla. Zamumlal krátký pozdrav mému otci a pak se posadil, aby se podíval na Beldaranu.

Beldarana jeho upřený pohled opětovala.

Bylo to patrně to nejbolestnější odpoledne jaké jsem kdy do té doby zažila. Doufala jsem, že Riva bude spíše jako jeho bratranec Anrak a bude plácát věci, které se Beldarany nějak dotknou. Ten blázen ale neřekl vůbec nic! Jediné co dělal bylo, že seděl s oním obdivným výrazem ve tváři a upřeně se na ni díval. Bylo zřejmé, že ho Beldarana obdivuje úplně stejně.

Tady jsem rozhodně měla co do činění s nějakými zákulisními praktikami.

Všichni jsme tam seděli v naprosté tichosti a pozorovali jsme jejich vzájemné zbožňování. Každý okamžik pro mě znamenal další dýku zabodnutou do srdce. Nebylo žádných pochyb o tom, že jsem ztratila svou sestru. Nehodlala jsem ale ani jednomu z nich dopřát uspokojení a otevřeně tam trpět, takže jsem si tam tiše trpěla jenom ve vlastním nitru. Bylo docela zřejmé, že moje oddělení od Beldarany, které začalo ještě předtím než jsme se narodily, bylo právě dokončeno. Chtěla jsem v tu chvíli zemřít.

Nakonec, když už se blížil večer, zemřely i mé poslední naděje a já cítila, že mě v očích pálí slzy.

Dost mě to překvapilo – vždyť jsem se k němu nechovala zrovna nejlépe – ale nakonec mě zachránil otec. Přišel ke mně a vzal mě za ruku. „Co kdybychom se na chvilku šli projít, Pol?“ navrhl mi jemně. Ačkoliv jsem trpěla, takové slitování mě od něj dost zarazilo. On by byl tím posledním člověkem, od kterého bych něco takového čekala. Můj otec mě zkrátka tu a tam dovede překvapit.

Vyvedl mě ven z pokoje a když jsme odcházeli tak jsem si uvědomila, že Beldarana vůbec pohledem neopustila Rivovu tvář aby se na mě podívala. To byla myslím poslední rána do mého rozervaného srdce.

Otec mě vedl sešeřelou chodbou až k malé terásce na vzdálenějším konci a vyšli jsme ven na vzduch. Pak za námi zavřel dveře.

Snažila jsem se ze všech sil udržet pod kontrolou svůj žal nad právě utrpenou ztrátou. „No,“ řekla jsem tím nejobyčejnějším hlasem jaký jsem v té chvíli svedla, „tím je to asi všechno vyřešeno, že?“

Otec chvíli mumlal nějaké plané fráze o našem osudu, ale já jsem ho vlastně vůbec neposlouchala. Osud ať se jde vycpat! Právě jsem ztratila svou jedinou sestru! Nakonec už jsem to prostě nedokázala v sobě potlačovat. S nářkem jsem se mu vrhla kolem krku, objala jsem ho, hlavu jsem mu položila na hrud' a naprosto nekontrolovaně jsem se rozplakala.

Trvalo to docela dlouhou dobu, než jsem ze sebe vyplakala veškerý žal. Pak jsem se znovu vzchopila. Rozhodla jsem se, že nikdy nedopustím aby Riva či Beldarana spatřili mé utrpení. Navíc jsem se rozhodla učinit jistá opatření abych jim dokázala, že se mě vlastně nijak nedotkl úmyslný odchod mé sestry z mé blízkosti. Začala jsem se otce vyptávat na věci, které by mě nikdy předtím nezajímaly – koupel, švadleny, hřebeny a tak podobně. Ukážu svojí sestře, jak málo si z toho dělám. Jestliže já trpěla, pak už se postarám aby ona trpěla taky.

Při koupeli jsem si dala na sobě skutečně záležet. Pro mě to byl vlastně jakýsi pohřeb – můj – a tak bylo jen správné abych vypadala co nejlépe až se ukážu před ostatními. Nejprve jsem se chvíli trápila nad svými okousanými nehty, ale pak jsem si vzpomněla na naše schopnosti. Soustředila jsem se na nehty a pak jsem řekla: „Prodlužte se.“

A tím bylo vystaráno.

Potom jsem asi tak hodinu odpočívala v lázni. Chtěla jsem samozřejmě ze sebe smýt všechnu tu nahromaděnou špínu, ale taky jsem si uvědomila, že je pro mě koupel velice příjemná.

Když jsem konečně vylezla z dřevěné vany připomínající rozpůlený sud, osušila jsem se a oblékla do svých šatů. Pak jsem se usadila abych se vypořádala se svými vlasy. Nebylo to rozhodně jednoduché. Nemyla jsem si vlasy od té doby co v Údolí naposledy přšelo a tak byly moje vlasy rozcuchané a poslepované, že už jsem to skoro chtěla vzdát. Stálo mě to dost námahy a taky to bylo značně bolestivé, ale nakonec jsem se propracovala až k tomu, že už jsem mezi vlasy mohla projíždět kartáčem,

Té noci jsem toho moc nenaspala a tak jsem vstala brzy abych mohla dokončit svoje přípravy. Posadila jsem se před zrcadlo, vyrobené z vyleštěné mosazi, a podívala jsem se značně kriticky na svůj odraz. Byla jsem poněkud zaražena tím, že jsem nevypadala zase tak ošklivě jak jsem si vždycky myslela. Dokonce jsem došla k závěru, že jsem docela hezká.

„*Nedopusť, aby ti to nějak stouplo do hlavy, Pol*“ ozval se mi v hlavě matčin hlas. „*Přece sis opravdu nemyslela, že bych snad porodila nějakou opravdu ošklivou dceru, nebo snad ano?*“

„*Vždycky jsem si myslela, že jsem dost ošklivá, mami,*“ řekla jsem.

„*Pak ses mýlila. Moc to s těmi vlasy nepřeháněj. Ten bílý pramínek tě dělá dost hezkou, nemusíš to moc přikrášlovat.*“

Modré šaty, které pro mě otec sehnal, byly opravdu docela hezké. Oblékla jsem si je a prohlížela jsem se v zrcadle. Byla jsem trochu zahanbena tím, co jsem tam viděla. Nebylo žádných pochyb o tom, že jsem žena. Celou dobu jsem víceméně přehlížela jisté znaky své ženskosti, ale teď už to prostě nešlo. Moje nové šaty tuto skutečnost jen podtrhovaly. Měla jsem ovšem docela potíže s botami. Byly vepředu dost zašpičatělé a měly středně vysoký podpatek, takže mě bolely nohy. Nebyla jsem na boty zvyklá, ale zatnula jsem zuby a snesla jsem to.

Čím víc jsem se dívala do zrcadla, tím víc se mi líbilo to, co jsem v něm viděla. Ta housenka, kterou jsem vždycky byla, se právě proměnila v motýla. Stále jsem Rivu nenáviděla, ale moje nenávisť se teď o něco zmírnila. Určitě to neměl v úmyslu, ale jeho příjezd do Kamaaru právě způsobil, že jsem si uvědomila kdo vlastně jsem.

Byla jsem hezká! Byla jsem dokonce ještě víc než hezká!

„To je ale podivuhodná věc,“ zamumlala jsem si pro sebe.

Moje vítězství toho rána bylo zcela završeno když jsem skromně – nacvičovala jsem si to několik hodin – vstoupila do místnosti, ve které seděli ostatní. Byla jsem si téměř jista tím, jak budou reagovat Riva a Anrak. Ačkoliv jsem nebyla zrovna moc zkušená, věděla jsem jak se budou dívat na mou novou podobu. Já jsem se soustředila na Beldaraninu tvář.

Docela jsem doufala, že na ní spatřím alespoň náznak nějaké

závisti, ale měla jsem být chytřejší. Zadívala se na mě jenom trochu vesele a když promluvila, tak použila naši řeč. To, co se mezi námi odehrálo, bylo čistě osobní. „No konečně,“ bylo to jediné co mi řekla a pak mě vroucně objala.

IV.

MUSÍM PŘIZNAT, že jsem byla docela zklamaná tím, že moje sestra na místě nezezelenala závistí, ale žádné vítězství nemůže být úplné, ne?

Na Anrakově tváři se objevil výraz melancholie a začal vzdychat. Vysvětlil Rivovi jak moc teď lituje, že tehdy nekul železo dokud bylo žhavé.

Nepřijde vám tohle úsloví trochu podivné? Vypadá to potom, že Anrak je kovář stojící s perlíkem u kovádky.

Promiňte.

Jeho zklamané doznání dokončilo mou radost toho rána a otevřelo přede mnou zcela nové obzory. Nemáte taky pocit, že nechat se obdivovat je docela příjemný způsob trávení času? A nejen to, Anrak i jeho bratranec mě automaticky povýšili a začali mě oslovovat „slečno Polgaro,“ což už zní docela pěkně.

Pak se Rivův bratranec vytasil s celou řadou naprostých nesmyslů a nepochopení toho, co otec nazývá talentem. Zjevně byl přesvědčen o tom, že moje proměna byla zapříčiněna kouzlem a dokonce zašel tak daleko a uvažoval, že bych mohla být na dvou místech najednou. Při tomhle přemítání jsem ho musela trochu jemně zatahat za fousy. Uvědomovala jsem si, že se mi Anrak líbí čím dál víc. Vždyť o mě říkal tak pěkné věci. Bylo asi tak poledne když jsme se konečně všichni zvedli a vyrazili jsme do přístavu, abychom se nalodili na Rivův koráb. Při této příležitosti musím upozornit, že Beldarana ani já jsme nikdy předtím neviděly ani moře, ani loď, a tak jsme obě měly z nastávající cesty trochu obavy. Počasí bylo pěkné, přesto byly ale na moři spousty vln. Nevím vlastně co přesně jsme očekávaly, ale všechny rybníčky v Údolí měly klidnou hladinu a tak jsme na vlny nebyly připravené. Moře mělo také svou zvláštní vůni. Mělo takový ostrý pach, který překrýval všechny ostatní ještě nechutnější zápachy, které jsou tak typické pro všechny přístavy. Asi to bude součástí povahy, že lidé se prostě odpadků zbavují tím nejjednodušším způsobem. Přišlo mi ale velice neprozřetelné házet je prostě do vody, která vám je při každém přílivu bude vracet zpátky.

Naše loď se mi zdála dost mohutná, ale jednotlivé kabiny v podpalubí se mi jevily jako dost malé a nepohodlné. Navíc bylo všechno jakoby pokryto vrstvou černé a mastné hmoty. „Co je to natatlané na těch stěnách?“ zeptala jsem se strýčka Beldina.

„To je dehet,“ odpověděl mi s lehkým pokrčením ramen. „Pomáhá to odpuzovat vodu.“

Tohle mě tak trochu znepokojilo. „Tahle loď je udělaná ze dřeva,“ řekla jsem. „Nemělo by dřevo náhodou plavat?“

„Jedině v případě, že je to jediný kus, Pol. Moře má snahu vytvářet rovnou jednolitou hladinu a prázdné prostory pod povrchem

ji narušují. Proto se snaží proniknout dovnitř a zaplnit ten prostor. Kromě toho dehet zabráňuje tomu, aby dřevo začalo hnit.“

„Nelíbí se mi to.“

„Jsem si jist, že tvůj názor mu nedělá zrovna radost.“

„Vždycky se musíš snažit dělat chytrého, že ano, strýčku?“

„Můžeš to chápat jako vadu na mé jinak skvělé povaze, jestli chceš.“ Pak se na mě zašklebil.

Když jsme si s Beldaranou uložily všechny věci do našich stísňených kajut, vrátily jsme se zpátky na palubu. Rivovi námořníci již loď připravovali k odplutí. Byli to mohutní zarostlí muži a mnozí byli svlečení do půli těla. Nevím proč, ale z nějakého důvodu mě všechna ta odhalená kůže trochu znervózňovala.

Zdálo se, jako by všude kolem byla jenom lana – neuvěřitelná motanice proplétající se kladkami a pak se vinoucí vzhůru v naprosto nepochopitelné změti. Námořníci odvázáli lana poutající náš koráb k molu, pak jsme konečně odrazili a o ni se šli posadit na své místa k veslům. Jeden z těch dobrodruhů, který vypadal dost zle, byl usazen se zkříženými nohama na zádi a začal rytmicky bušit na kůží potažený buben. Udával tím tempo svým veslařům. Loď se začala pomalu pohybovat zaplněným přístavem směrem k otevřenému moři.

Jakmile jsme minuli přístavní vlnolamy, námořníci zatáhli své vesla dovnitř a začali tahat a povolovat různá lana. Stále ještě dost dobře nechápu jak můžou námořníci rozeznat všechna ta lana od sebe, ale Rivovi námořníci zjevně věděli co dělají. Velké příčné trámy na nichž byly přivázané pevně svázané plachty začaly pomalu stoupat po stožárech když zpívající námořníci začali společně tahat za lana. Rytmus jim udávala píseň. Pak další námořníci, obratní jako opice, nahoře začali rozvazovat plachty a roztáhli je. Plachty pak chvíli splihle visely. Pak se do nich opřela mořská bríza a ony se s pleskáním nadmulý.

Loď se pomalu naklonila na jednu stranu a pak se dala do pohybu. Voda se pěníla když se do ní zařezávala příď naší lodi. Vítr vanoucí proti nám mě hladil po tváři a rozevlál mi vlasy. Vlny ještě nebyly tak vysoké abych se jich začala bát a Rivova loď na každou z nich s majestátným klidem vystoupala, aby se pak na druhé straně lадně svezla dolů.

Úplně jsem se do toho zamilovala!

Lod' jako by úplně splynula s mořem v jeden celek a k tomu nám ještě hrála hudba. Hudba sténajících trámů, skřípajících lan a dunících plachet. Hnali jsme se vpřed přes sluncem ozářené vlny a do uší nám zněla hudba moře.

Často jsem si neodpustila drobné neuctivé poznámky o Alornech a jejich uchvácenosti mořem, ale je v tom jakási svatost – skoro jako kdyby námořníci měli jiného boha. Oni moře jen nemilují; oni ho přímo uctívají a já už dobře chápu proč.

„Už vůbec nevidím zemi!“ volala Beldarana večer a s obavami se upřeně dívala na obzor za zádí.

„To už také nemůžeš vidět, lásko,“ uklidnil ji Riva jemně. „Nikdy bychom se nedostali domů kdybychom se snažili držet v dohledu sendarského pobřeží po celou cestu k Ostrovu.“

Západ slunce na mořské hladině před námi byl úchvatný. Když potom vysvitl měsíc, vytvořil svým světlem na ztemnělé hladině moře jasně zářící cestu po vlnách.

Byla jsem naprosto pohlcena tou všudypřítomnou krásou. Posadila jsem se na nějaký sud, opřela jsem si ruce o pažení na boku lodi a bradu jsem si položila na ně, abych mohla vychutnávat moře naplno. Setrvala jsem v rozjímání celou noc a moře mě přijalo za svou. Měla jsem dost obtížné dětství, naplněné rozmrzelostí a bolestivým a zahanbujícím pocitem vlastní nedostatečnosti. Moře všechny tyhle nepříjemné pocity smazalo svým klidem a nezměrností. Záleželo opravdu tolik na to tom, že jedna malá holka s odřenýma nohama ohrnuje nos protože celý svět před ní neklečí na kolenu? Moře si to patrně nemyslelo a po několika hodinách jsem si to už nemyslela ani já.

Rozbřesk ohlásil svůj příchod slabým světlem, které se rozlévalo po obzoru za naší zádí. Všechno jako kdyby bylo prozářeno slabými pablesky šedého světla a temné moře se proměnilo v roztavené stříbro. Když se slunce, oranžově planoucí v mořském oparu, přehouplo nad východní obzor, naplnilo se mé srdce tak slastnými pocity jaké jsem ještě nikdy předtím nezažila.

Moře mi ale ještě nepředvedlo všechno, co mi mohlo nabídnout. Hladina byla jako roztavené sklo když vtom se cosi obrovského začalo vynořovat z hlubiny aniž by přitom nějak narušilo jednodlost hladiny. Vzdouvající se moře v tom místě nepěnilo ani nijak necákal. Vypadalo to prostě naprosto tajemně. Najednou mě zaplavila pověřčivá hrůza a děs. Starověká mytologie se přímo hemží všelijakými mořskými nestvůrami a Beltira s Belkirou nás v mládí zabavovali vyprávěním příběhů, které byly většinou alornského původu. Žádný příslušník námořnického národa si koneckonců ne nechá ujít příležitost povyprávět o těch obludách.

„Co to je?“ zeptala jsem se rozespaleho námořníka, který se právě vynořil z podpalubí. Ukázala jsem přitom na místo, kde se moře vzdouvalo.

Nahnul se přes pažení a ospale pozoroval udané místo. „Ale,“ řekl naprosto nevzrušeným hlasem, „to budou asi velryby, slečno,“

„Velryby?“

„Velké ryby, slečno.“ Znovu zamrkal na moře. V téhle roční době se shlukují do skupin. Odhadoval bych, že jich tam dole bude víc.“

„Proto se tedy voda tak nadouvá - protože jich je tam tak moc?“

„To ne, slečno. I jediná velryba by stačila na to, aby se moře takhle vzdouvalo.“

Byla jsem si jistá, že značně přehání, ale vtom se obrovské temné tělo začalo vynořovat z vody jako hora. Nemohla jsem uvěřit svým očím! Nic živého přece nemohlo být takhle obrovské!

Pak se s ohlušujícím rámusem zanořila zpátky do vody a rozstříkla mohutné proudy vody na všechny strany. Pak plácnula mohutnou ocasní ploutví s mohutným plesknutím o mořskou hladinu a úplně zmizela pod hladinou.

Pak znovu vyskočila nad hladinu a znovu a znovu.

Ona si tam hrála!

A pak tam najednou nebyla sama. Další velryby se také začaly vynořovat nad hladinu a skákaly a hrály si v ranním slunci jako skupinka prerostlých dětí, které dovádějí na pískovišti.

A ony se dokonce smály! Měly vysoko posazené hlasy, ale nebylo to žádné pištění. Měly v sobě určitou hloubku a zněly trochu toužebně.

Jedna z nich – myslím, že to byla ta první – se převalila na bok a začala si mě prohlížet svým mohutným okem. Kolem oka měla spoustu vrásek jako kdyby byla velmi, velmi stará, a viděla jsem v něm velikou moudrost.

Pak na mě mrkla a zmizela znovu pod hladinou.

At' už budu naživu jakkoliv dlouho, až do smrti si budu pamatovat tohle neobvyklé setkání. Jakýmsi podivným způsobem to pomáhalo utvářet můj názor na tento svět a na všechno, co se skrývá pod povrchem běžné reality. Tenhle jediný zážitek způsobil, že celá nudná cesta z Údolí i plavba po moři mi stály za to – a ještě víc než to.

Ještě další dva dny jsme se plavili do Rivy a já všechen čas strávila přemýšlením o zázraku moře a o jeho obyvatelích, které moře opatruje stejně tak jako matka své děti.

Větrný ostrov je pusté a nehostinné místo, které se tyčí uprostřed moře většinou bičovaného bouřemi. Když se na město díváte od moře, vypadá stejně nepřátelsky jako ty skály, na kterých je vybudováno. Zvedá se prudce směrem od přístavu ve sledu úzkých teras a každá řada domů stojí na okraji terasy, na níž je umístěna. Stěny těch domů obrácené směrem na moře jsou velmi tlusté a nemají okna, nad nimi se tyčí cimbuří a jednotlivé věže. Všechna tato opatření jako celek dělají z města řadu nepřekonatelných zdí, které se postupně zdvihají až k Citadele tyčící se nad celým komplexem. Celé národy by se mohly vrhat do útoku proti Rivě a nemělo by to větší účinek než mají vlny bijící proti pobřežním skalám na Ostrově. Jak Pán řekl: „Veškeré přívaly angaracké zlosti a moci nemohou nad ním zvítězit.“ Když k tomu ještě připočítáme Šerekovo loďstvo křižující vody všude kolem ostrova, dostaneme bojový potenciál dostatečně silný na vyhlazení jakéhokoliv národa. Kdyby se ovšem našel někdo tak šílený, aby jenom pomyslel na vyhlášení války Rivanům. Torak je sice šílenec, ale *takový* šílenec zase není.

Beldarana a já jsme si daly opravdu mimořádně záležet na tom, abychom toho rána vypadaly skutečně k světu. Beldarana byla budoucí královnou Rivanů a tak chtěla na své budoucí poddané udělat dobrý dojem. Já jsem *neměla* být jejich královnou, ale mým cílem byla pouze určitá část obyvatelstva ostrova. Dost pozorně jsem se zaměřila na všechny mladíky v dohledu a myslím, že jsem jich většinu

upoutala. Je naprosto skvělé být obdivována téměř všemi! Moji radost ještě dovršil otec, kterému se na tváři objevil lehce ustaraný výraz.

„Ne aby ti to nějak stouplo do hlavy, Polgáro,“ varoval mě matčin hlas v hlavě. *„To co vidíš ve všech těch nepřítomných obličejích není láska. Mladí muži všech živočišných druhů mají jistá nutkání, která nedokážou ovládat. V jejich očích nejsi člověkem; jsi jenom předmět. Nechceš přece být jenom nějaká věc v jejich rukou, že ne?“*

Vyhlídka na to, že by ze mě byl jen jakýsi předmět, trochu zchladila mou radost a vychutnávání onoho okamžiku.

Podle dávných tradic se Rivané odívají do šedého oblečení. Je to pro ně tak typické, že jim dokonce ostatní národy přezdívaly „šedopláště.“ Mladí lidé ovšem většinou mají ve zvyku odmítat a bořit tradice starších. Tyto odbojné tendence dospívajících měly na svědomí také dosti rozmanité směšné oděvy. Čím je která móda legračnější a výstřednější, tím více mladých se k ní bude hlásit. Mladí muži mačkající se ne okraji přístavního mola s roztouženým výrazem ve tváři mě připomínali květinovou zahradu, kterou tu vysadil někdo bez jakéhokoliv vkusu a smyslu pro barvy. Viděla jsem tam obleky v takových odstínech, které jsem ani nedokázala pojmenovat, a některé krátké kabátce byly pestrobarevné, přičemž barvy na nich se obludně odpuzovaly. Každý z mých obdivovatelů byl ovšem naprosto přesvědčen o tom, že jeho oblečení je úžasné a žádná rozumně uvažující dívka mu prostě nemůže odolat.

Cítila jsem téměř nepotlačitelnou touhu se najednou začít nahlas smát. Otcovy zjevné obavy o mojí, dle jeho názoru křehkou, neposkvrněnost byly naprosto neopodstatněné. Nehodlala jsem podlehnout nějakému nedospělému chlapci jehož pouhý oděv mě nutí do výbuchů smíchu.

Poté co námořníci loď zastavili a zajistili kotvícími lany ke kůlům, opustili jsme palubu lodi a jali jsme se stoupat po schodech, které vedly od přístavu k Rivově Citadele. Ukázalo se, že ony zdi postupně se zdvihající na skále a tvořící součást opevnění města jsou vlastně částmi domů, ve kterých normálně Rivané bydlí. Domy zvenčí vypadaly dost hrubě a prostě, ale později jsem zjistila, že uvnitř jsou tyto domy skutečně nádherné. V mnoha směrech mi tyto domy

připomínaly jejich obyvatele. Všechna krása je skryta uvnitř. Ulice v Rivě jsou úzké a jednotvárně pravidelné. Mám silné podezření, že Rivu při projektování tohoto města vedl Belar. Všechno tam je podřízeno obranným účelům.

Na vrcholku schodů byla malá dvorana obklopená dokola masivní zdi. Velikost hrubě opracovaných kamenných kvádrů zabudovaných ve zdi mě ohromila. Obrovská fyzická námaha potřebná ke stavbě celého města byla všude téměř hmatatelná a mě se úplně podlamovala kolena. Vstoupili jsme do Citadely mohutnými železem pobitými dveřmi a já si uvědomila, jak je budoucí sestřin domov uvnitř skličující a pustý. Trvalo nám nějakou chvíli než jsme se dostali ke svým pokojům. Beldarana a já jsme byly dočasně ubytovány v docela pěkných komnatách. Říkám schválně dočasně, protože Beldarana se měla brzy přestěhovat do svého královského apartmá.

„Ty se docela dobře baviš, že ano, Pol?“ zeptala se mě sestra poté, co jsme byly konečně samy. Mluvila v naší řeči a její hlas zněl trochu toužebně.

„Nějak nevím co máš na mysli,“ odpověděla jsem nechápavě.

„Od té chvíle co ses rozhodla být zase hezká, máš kolem sebe snad všechny mladíky z okolí a všichni se pro tebe můžou přetrhnout.“

„Ty jsi byla vždycky krásná, Beldarano,“ připomněla jsem jí.

Docela mile si lehce povzdechla. „Já vím,“ řekla, „ale nikdy jsem neměla příležitost si toho nějak užít. Jaké to je, když jsou všichni kolem tebe úplně zbláznění a obdivují tě?“

„Docela se mi to líbí,“ zasmála jsem se. „Přesto jsou ale všichni trochu blázniví. Jestli tak toužíš po obdivu, poříď si nějaké skvrně.“

Taky se zasmála. „Zajímalo by mě, jestli jsou všichni mladíci tak přihlouplí jako tihle Rivané. Docela by se mi protivilo být královnou hlupáků.“

„Matka říká, že je to víceméně obecný rys,“ ujistila jsem ji, „a netýká se to jen lidí. Vlci se tak taky chovají a zajáci jakbysmet. Říká, že všichni mladí muži mají jakési „nutkání.“ Asi to tak zařídili bohové – aby bylo vždycky dost mlád'at.“

„To je ale hrozné vyjádření, Pol. Nějak z toho vyplývá, že jsem tu jediné kvůli děláni dětí.“

„Matka říká, že to po nějaké době přestane. Asi to má být zábava, tak si to užij dokud můžeš.“

Začervenala se.

„Teď mě prosím tě omluv, myslím, že půjdu zase zlomit pár mužských srdcí.“

Blízko středu Citadely byla velká síň, která vypadala jako že se tu schází členové Rivova dvora ke hrám a zábavě. Trůnní sál byl určen pro více formální záležitosti. Narodíl od hlučného trůnního sálu ve Val Alornu kde Šerekové střídali zábavu a povinnosti, Rivova Citadela měla vyhrazená místa pro různé příležitosti. Dvoře do sálu byly otevřené a tak jsem se kolem nich motala a odhadovala, jakou mám naději na úspěch.

Rivanské dívky, tak jako všichni Alornové, jsou většinou plavovlasé a tak jsem okamžitě zavěťřila svou výhodu. Díky svým tmavým vlasům budu stát mezi nimi jako uprostřed pšeničného pole. Mladí lidé v tom rozlehlém sále dělali věci typické pro mladé, flirtovali, předváděli se a tak podobně. Rozhodla jsem se vyčkat na tu správnou příležitost až se ve všeobecném hlučení na chvíli objeví přestávka a sál ztichne. Nějak instinktivně jsem tušila, že taková chvíle přijde. Tehdy se teprve zjevím ostatním. Při takovýchto příležitostech je nástup na scénu velice důležitý.

Nakonec už mě to čekání začalo trochu unavovat. „*Mami, zaříd' nějak aby byli zticha,*“ požádala jsem svou průvodkyni, která byla v mojí hlavě ještě před narozením.

„*Ach, drahoušku,*“ povzdychla matka.

Pak se v jasně oděném davu rozhostilo dokonalé ticho.

Zabývala jsem se i myšlenkou na nějakou famfáru, ale to by možná bylo až příliš okázalé. Místo toho jsem se prostě postavila přesně do středu dveří a počkala jsem až si mě úplně všichni všimnou. Moje modré šaty byly docela hezké, takže jsem si byla jistá, že upoutám pozornost.

Myslí, že se matce – nebo možná dokonce Aldurovi – zalíbil můj nápad. Přímo naproti dveřím, ve kterých jsem stála, bylo vysoko ve zdi docela velké okno. Právě když jsem do nich vstoupila tak slunce prorazilo mraky, které téměř v jednom kuse obklopují Ostrov, a pa-prsek jeho světla mě skrz okno dokonale osvětlil.

Tohle bylo ještě lepší než jakákoliv famfára. Stála jsem jako královna uprostřed sluncem zalitých dveří a nechala jsem všechny v místnosti, aby se zrakem na mě kochali.

Řeknu vám, bylo to naprosto báječné!

No dobře, bylo to malicherné a trochu přihlouplé. Ale co na tom? Vždyť jsem byla mladá.

Na vzdáleném konci sálu byla skupinka hudebníků – neodvážila bych se je označit za orchestr – a ti začali hrát když jsem honosně vplula do místnosti. Přesně jak jsem doufala, většina mladíků se po chvíli začala pohybovat mým směrem a v duchu si každý z nich promýšlel nějakou zahajovací větu o níž doufal, že upoutá mou pozornost. Nemáte ani tušení jak přihlouplé a vynucené byly některé jejich poznámky. Poté co jsem již počtvrté vyslechla jak mé oči někdo přirovnává k jarní obloze, uvědomila jsem si, že bujnou fantazií a vtipem tihle mladíci právě nehýří. Zdálo se mi, jako bych začínala tonout v moři ustálených frází obdivu. Přirovnávali mě k letnímu dni, hvězdné obloze v noci a temným sněhem pokrytým vrcholům – docela zjevná narážka na bílý pramen v mých vlasech. Rojili se kolem mě jako hejno vrabčáků a razili si lokty cestu vpřed. Rivanská děvčata se začínala tvářit trochu rozmrzele nad tímto vývojem událostí.

Jakýsi blondatý mladík v zeleném kabátci – byl docela pohledný – se protlačil skrz dav mých obdivovatelů a trochu přehnaně zdvořile se uklonil. „Aha,“ ozval se, „vy budete tuším slečna Polgara?“ Tak tohle byl nový přístup. Trochu čtverácky se na mě usmál. „Je to dost jednotvárné, že ano? Mám teď na mysli tuhle bezduchou konverzaci. Kolikpak asi času může člověk strávit vybavováním se o počasí?“

Touto poznámkou si vysloužil mnoho nevraživých pohledů z davu jak si mnoho mých obdivovatelů připomínalo svoje slova na zahájení hovoru.

„Jsem si docela jist, že vy a já dokážeme najít nějaké příjemnější téma k rozhovoru,“ pokračoval klidně, „politiku, teologii či nejnovější výstřelky módy je-li vám libo.“ Vypadalo to, že to má v hlavě docela dobře srovnané.

„Možná bychom o tom mohli trochu popřemýšlet,“ odvětila jsem

mu. „Jaké je vaše ctěné jméno?“

S předstíranou mrzutostí se plácnul do čela. „To bylo ode mě velice hloupé,“ řekl. „Jak jsem jen mohl být tak zapomnětlivý a nezdvořilý?“ Teatrálně si povzdechnul. „Obávám se, že to je moje slabá stránka. Někdy mám pocit, že bych potřeboval opatrovníka.“ Znovu se na mě čtverácky podíval. „Nechtěla byste se třeba toho místa ujmout?“ nabídl mi.

„Stále ještě jsem od vás neslyšela vaše jméno,“ připomněla jsem mu a zcela jsem přešla jeho nabídku.

„Vážně byste mi neměla dovolit, abych takhle odbíhal od načatého tématu, slečno Polgaro,“ plísnil mě jemně. „Než na to opět zapomenu, jsem Kamion, budoucí baron – jen co zemře můj bezdětný strýček. Kdepak jsme to skončili?“

Musím přiznat, že se mi zamlouval. V jeho přístupu byla opravdová originalita a jeho chování malého chlapce bylo nějak přitažlivé. V té chvíli jsem si uvědomila, že celá tahle záležitost bude možná větší výzvou než bych byla čekala. Ne všichni moji obdivovatelé byli nedorostlí holobrádci. Někteří z nich dokonce měli mozek a vlastní názor. To bylo celkem povzbudivé zjištění. Koneckonců když jste viděli jeden zuřivě se vrtící ocas, jako byste je už znali všechny. Pociťla jsem mírný záchvěv zklamání když Kamiona houf mých nohsledů zahnal pryč.

Obehrané fráze pak byly trochu svižnější a obsažnější, ale nikdo už se z jakéhosi důvodu neodhodlal hovořit o počasí.

Rivanské dívky se tvářily stále rozmrzeleji a já abych je ještě trochu víc potrápila, rozdávala jsem na všechny strany vznešené zářivé úsměvy. Moji obdivovatelé tyhle úsměvy považovali za kouzelné; dívkám to tak nepřipadalo.

Odpoledne plynulo pro mě velice úspěšně a hudebníci – většinou to byli loutnisté – začali hrát novou melodii. V té chvíli se dopředu prodral vysoký vyzáblý mladík oděný celý do černého a ve tváři měl melancholický zadumaný výraz. „Nechtěla byste si zatančit, slečno Polgaro?“ zeptal se mě zlomeným hlasem. Uklonil se. „Dovolte mi, abych se vám představil. Jsem Merot básník a možná bych pro vás během tance mohl složit nějaký sonet.“

„Je mi velice líto, lorde Merote,“ odpověděla jsem na jeho

nabídku, „ale žila jsem dosud v odloučení a tak vlastně ani neumím tančit.“ Samozřejmě to nebyla pravda. Beldarana a já jsme si vymýšlely tance již jako malé holky. Byla jsem si ale docela jistá, že rytmus písní mého drozda by byl pro tohoto samozvaného básníka poněkud obtížný na zvládnutí.

Merot se evidentně rád předváděl, ale úplně stejně na tom naneštěstí byla i naprostá většina ostatních, Vypadalo to jako by byl přesvědčen, že jeho pečlivě zastřižený krátký černý plnovous a tragický výraz ve tváři z něj dělají muže neodolatelného pro všechny dívky. Mě ale nedělalo moc velké potíže mu odolat. Možná za to mohl jeho nepříjemný dech, ale udržovala jsem si od něj odstup.

„Ach,“ zareagoval na mé přiznání vlastní taneční nezpůsobilosti, „to je tedy velká škoda.“ Pak se jeho tmavé oči rozzářily. „Mohl bych vás soukromě doučovat, kdybyste snad chtěla.“

„Mohli bychom si o tom někdy pohovořit,“ bránila jsem se zdvořile a raději jsem se stále držela v bezpečné vzdálenosti od jeho úst.

„Mohl bych vám tedy alespoň nabídnout nějakou svoji báseň?“ navrhnul v zápětí.

„To by bylo od vás hezké.“

To tedy byla *velká* chyba! Merot přede mnou zaujal recitátorské postavení a svým temně podbarveným hlasem začal pomalu a jednotvárně přednášet svou báseň. Mluvil tak, jako kdyby osud celého vesmíru závisel na každíčkém jeho slovu. Nevšimla jsem si ovšem žádného zatmění slunce ani jsem necítila účinky zemětřesení.

Pokračoval stále dál a dál a *dál a* musím říci, že jeho stylizace básníka byla mnohem lepší než vlastní verše. Samozřejmě mě v onom období mého života poezie nijak zvlášť nepřitahovala, ale stejně jsem z toho neměla dobrý pocit. Myslím, že zamilovaně prožívat každou slabiku své básně není zrovna nejlepší způsob jak udržet pozornost svých posluchačů. Nejprve se mi to zdálo jednotvárné. Brzy ovšem jednotvárnost přešla do hrozného nudnosti a pak už jsem pomalu začínala propadat zoufalství. Trochu přehnaně jsem obrátila oči v sloup. Několik mých obdivovatelů okamžitě pochopilo mou situaci a vydali se mi neohroženě na pomoc.

Merot stál pořád na svém místě a pokračoval v procítěném

přednesu, ale dav se začal přesouvat jinam. Možná mě miloval, ale sebe měl evidentně ještě raději než kohokoliv jiného.

Povšimla jsem si, že ostatní slečny v sále byly čím dál tím nespokojenější. Ačkoliv na nich byla zjevně patrná výzva a ochota k tanci, taneční parket stále zůstával zoufale prázdný. Moji pronásledovatelé samozřejmě nechtěli být vyrušováni. Docela dost dříve se vymluvilo na nepříjemnou bolest hlavy a tiše opustily sál. Možná to byla jenom moje představa, ale po jejich odchodu jsem jakoby zaslechla podivný zvuk – dost mi to připomínalo zoufalé trhání šatů a rozzuřené úderý. Mým uším to připadalo jako docela příjemná hudba.

A potom, když už se na Větrný ostrov pomalu začínal snášet večer, se objevil Taygon, aby mě oblažil svou přítomností. Taygon si nijak nemusel klestit cestu skrz dav mých možných nápadníků. Každý mu raději sám uhýbal z cesty. Byl vysoký. Byl neuvěřitelně mohutné postavy a byl oděn do kroužkové zbroje. Měl mohutný světlý plnovous a u pasu mu visel meč. „Slečna Polgara!“ zvolal svým dunivým hlasem. „Hledal jsem vás!“

Tohle nevěštilo nic dobrého. „Jsem Taygon válečník. Určitě jste o mě už mnohé slyšela. Mé skutky jsou proslulé v celé Alorii, a to je pěkně rozlehlá.“

„Je mi velice líto, lorde Taygone,“ omlouvala jsem se s předstíranou lítostí. „Vyrůstala jsem v téměř naprostém odloučení od světa, takže vlastně pořádně nevím co se dělo v okolních územích – kromě toho, jsem jenom bláznivá holka.“

„Zabiju každého chlapa, který by se odvážil tohle říct!“ Hrůzostrašně se rozhlédl po ostatních.

Neměla jsem vůbec představu, jak bych se měla vypořádat s tímhle hřmotným barbarem. Pak jsem se dopustila omylu – a nebyl to zdaleka jediný omyl toho dne. „Ale –,“ dodala jsem neopatrně, „když jsem byla tak odříznuta od okolí, moc ráda bych slyšela o některých vašich hrdinských činech.“

Buďte na mě prosím trochu více shovívaví. Byla jsem tehdy ještě naprostý nováček v podobném chování.

„Bude mi velikým potěšením, slečno Polgaro.“ Možná to bylo pro něj potěšení, ale mě to tak vůbec nepřipadalo. Nevím, ale podle mě to nemusel líčit tak živě a do přílišných podrobností. Jak začal vyprávět, brzy jsem se ocitla v moři krve a před mýma očima vyrůstala úplná hora vymlácených mozků. Pestrobarevné vnitřnosti se mi začínaly hromadit u nohou a kolem létaly utřáté končetiny – ještě se ve vzduchu cukaly.

Musela jsem zapojit veškerou vůli a dalo mi opravdu hodně práce, že jsem se udržela a nepozvracela jsem mu celý předeek jeho naleštěné drátěné košile.

Pak mě naštěstí zachránil můj drahý Kamion. „Omlouvám se, pane Taygone, ale sestra slečny Polgary, naše budoucí královna, si žádá její přítomnosti. Uvědomuji si, jak budeme všichni zklamáni jejím odchodem, ale královský rozkaz nelze neuposlechnout. Jsem si jist že válečník s tak obrovskými zkušenostmi jako vy chápe důležitost dodržování rozkazů.“

„Ale samozřejmě, Kamione,“ odpověděl Taygon okamžitě. Neohrabaně se mi uklonil. „Musíte si pospíšet, slečno Polgaro. Nesmíme naši královnu nechat čekat.“

Zdvořile jsem se mu poklonila, ale nevěřila jsem si natolik abych mu něco odpověděla. Pak mi Kamion nabídl rámě a odváděl mě pryč.

„Až se k nám zase vrátíte,“ volal na mě ještě Taygon, „budu vám vyprávět jak jsem vykuchal jednoho nestoudného Arenda.“

„Už teď se nemohu dočkat,“ odpověděla jsem nejistě přes rameno.

„Vážně byste to chtěla slyšet, slečno Polgaro?“ zeptal se mě pološeptem Kamion.

„Abych byla upřímná, drahý Kamione, raději bych se předtím otráвила.“

Zasmál se. „Měl jsem takový pocit, že přesně takhle o něm smýšlíte. Ke konci jeho vyprávění už vaše tvář začala nabírat poněkud zelenavý nádech.“

Ach, ten Kamion byl ale pozorný. Začala jsem ho obdivovat téměř jako bych to ani nebyla já.

„Nuže?“ zeptala se má sestra když jsem se k ní nakonec připojila, „jaké to bylo?“

„Bylo to prostě báječné!“ zajásala jsem v odpověď. „Všechny jsem tam upoutala. Byla jsem konečně v naprostém středu jejich zájmu.“

„Ty máš v sobě zárodek krutosti, Polgaro.“

„Co jsi tím chtěla říct?“

„Já jsem tu byla o samotě zavřená celé odpoledne a ty ses teď vrátila, abys mě pěkně vyprávěla o všech svých úspěšných svodech.“

„To že bych udělala?“ zeptala jsem se s pozdviženým obočím.

„Samozřejmě, to jsi celá ty. Úplně živě si tě představuji, jak se ženeš chodbami ke mě, aby ses mohla pást na mém neštěstí.“ Pak se rozesmála. Promiň, Pol. Nemohla jsem prostě odolat.“

„Ty už jsi teď přece nad takovými nízkými věcmi, Beldarano,“ řekla jsem jí. „Ty už jsi ulovila toho muže, kterého chceš. Já jsem ještě stále na lovu.“

„Nejsem si tak úplně jistá, že jsem ho ulovila zrovna já. V téhle lovecké výpravě bylo zapojeno ještě mnoho dalších lidí: Aldur, otec – pravděpodobně asi i matka. Představa předem připraveného sňatku je pro mě trochu ponižující.“

„Ty přece miluješ Rivu, nebo snad ne?“

„Samozřejmě, že ano. Je to ale stejně ponižující. No dobře, vyprávěj mi co se stalo. Chci abys mi řekla všechno, pěkně do podrobností.“

Popsala jsem tedy svůj způsob trávení odpoledne a společně se sestrou jsme hodně času strávily válením se smíchy. Stejně jako já, i Beldarana si docela vychutnala reakci rivanských děvčat.

Toho odpoledne jsem se ovšem poprvé a naposledy vydala do neprobádané divoké džungle namlouvacích rituálů bez nějakého dozoru. Od toho dne vždy otec seděl na nějakém místě, kde ho dobře všichni viděli, a nepřátelsky se mračil. Nebylo to samozřejmě vůbec zapotřebí, ale otec přirozeně nijak nemohl vědět, že na mě již dohlíží bdělý matčin zrak. Jeho přítomnost přece jen do jisté míry omezila nadšené útoky mých obdivovatelů a já z toho měla neurčité pocity. Když tam tak seděl, žádný z mých dobyvatelů by si patrně nedovolil zajít příliš daleko. Já ale byla přesvědčena, že bych se o sebe dokázala postarat a když otec tak naléhal aby mě mohl být nablízku, sebral mi tím vlastně příležitost zjistit, zda bych to skutečně dokázala.

Z jakéhosi důvodu byl otec obzvlášť nervózní z Kamiona a já nijak nemohla odhalit, proč právě z něj. Kamion měl skutečně vybrané chování a nikdy se ani nepokusil udělat nic, co by bylo příliš dotěrné. Proč ho tedy můj starý otec tak neměl rád?

Tenkrát jsem tě docela dostala, že, Starý vlku?

Brzy dorazil král Šerek a jeho synové, Dras Býčí šíje a Algar Hbitá noha, coby hosté na chystající se svatbě a věci se daly docela do pohybu. Navzdory tomu co k sobě Beldarana a Riva cítili, měla moje sestra pravdu. Jejich svatba byla předem naplánovaná. Začala se mi stále reálnější jevit možnost, že by se otec mohl rozhodnout taky mi nějak zařídit svatbu, aby mě ochránil před neustále dotírajícími obdivovateli. V tehdejších dobách – a pravděpodobně je tomu tak dodnes – převládal obecně názor, že ženy jsou nižší tvorové než muži co se týče jejich intelektu. Muži tehdy automaticky předpokládali – a mnohým to zůstalo – že ženy jsou hlupáci s dutou hlavou a padnou za oběť prvnímu obratnému mladíkovi, který už si připravil plán na jejich získání. Výsledkem samozřejmě bylo, že ženy určitého postavení žily vlastně v téměř dokonalém vězení. Co si ovšem otec a ti ostatní primitivové patrně neuvědomili je skutečnost, že my toto uvěznění odmítáme a uděláme téměř cokoli proto, abychom se mu vyhnuly. Toto by mohlo sloužit jako vysvětlení pro to, že se tak mnoho mladých dívek zaplete s nesprávným mladíkem. Ve většině případů nijak nezáleží na povaze či vlastnostech onoho mladíka. Dotyčná dívka je poháněna spíše touhou jim dokázat, že je toho schopna, než nějakou neovladatelnou vášní.

Právě tohle je velice často důvodem pro mnoho předem naplánovaných manželství. Otec svou dceru provdává jak nejrychleji to jde, aby ji „ochránil.“ Poté co je již provdána, jakékoliv její láskování, kterým se chce zabavit a rozptýlit nudu, je již záležitostí jejího manžela.

Možnost, že by se otec mohl rozhodnout mě přislíbit některému ze Šerekových synů, ať již Drasovi nebo Algarovi, mě po nějakou dobu nedopřála klidný spánek.

V.

Z NĚJAKÉHO důvodu matka vždycky hovořila poněkud nejasně o otcově dnes již proslulé výpravě do Mallorey. Měla jsem pocit, že bych mohla potřebovat nějaké informace abych byla schopna se bránit nápadům, které by mu mohly připadnout na mysl. Vydala

jsem se proto vypátrat strýčka Beldina.

Našla jsem ho až vysoko na vrcholku jedné z věží Citadely. Pohrával si tam s korbelem plným piva a pozoroval zachmuřené temné vlny, které se divoce převalovaly pod hrozivě vypadající oblohou. Rozhodla jsem se jít rovnou k věci. „Kolik mi toho můžeš povědět o otcově výpravě do Mallorey?“ zeptala jsem se ho přímo.

„Moc toho není,“ odpověděl. „Nebyl jsem zrovna v Údolí když přijel Šerek se svými syny, aby si ho vyzvedli.“

„Ty ale přece víš, co se tam odehrálo, nebo snad ne?“

„Dvojčata mi to pověděla,“ řekl a pokrčil nejistě rameny. „Jestli jsem tomu dobře rozuměl, Šerek se svými chlapci se přivalili skrz sněhové závěje uprostřed zimy. Přišli mu vyprávět nějakou ne zrovna domyšlenou představu, kterou dali dohromady Belarovy kněží z toho, čemu Alornové říkají „znamení,“ Někdy dovedou být Šerekové pěkně lehkomyšlní.“

„Co to jsou ta jejich znamení?“ začala jsem se vyptávat.

„Údajně to má být způsob, který pomáhá předpovídat budoucnost. Belarovy kněží se všichni zpijí pod obraz, zaříznou ovci a pak si pohrávají s jejími vnitřnostmi. Alornové mají takovou podivnou víru, že ty ovčí střeva mohou prozradit co se stane za týden. Mám dost silné podezření, že v tom jejich obřadu hraje velice důležitou roli pivo. Alornové jsou tím hrozně nadšení. Nemám ale pocit, že by ovce nějak sdílely jejich nadšení.“

„Kdo by mohl být tak prostoduchý aby uvěřil něčemu tak absurdnímu?“

„Například tvůj budoucí švagr tomu věří.“

„Ach to snad ne. Ubohá Beldarana.“

„Proč se tak najednou zajímáš o tyhle podivné alornské zvyky, Pol?“ podivil se.

„Tak mě najednou přišlo na mysl, že by se mě otec mohl chtít zbavit a proto by mě provdal za Algara nebo Drase. Mám pocit, že ještě nejsem na manželství dostatečně připravená. Chtěla bych si připravit nějaké argumenty abych to mohla zarazit hned v počátcích.“

Rozesmál se. „Nemusíš se ničeho obávat, Pol,“ ujišťoval mě. „Belgarat se možná někdy chová trochu podivně, ale takhle divný zase není. Kromě toho by mu Pán nedovolil něco takového udělat. Jsem si

dost jistý, že má s tebou jiné plány.“

Jak se zanedlouho ukázalo, bylo to dost přehnané uklidňování. Ačkoliv já jsem si byla docela jistá, že v mé dohledné budoucnosti žádný alornský manžel nefiguruje, Dras s Algarem o tom ještě neměli ani potuchy a tak se k mému zástupu obdivovatelů přidali dva alornští králové.

Dras byl z těch dvou o něco agresivnější, patrně proto, že byl nejstarším synem. Jeho pozornost pro mě představovala trochu úlevu. Byl přímý a čestný narozdíl od dospívajících rivanských mladíků, kteří neustále vymýšleli neohrabané poznámky aby se mohli nějak zapojit do rozhovoru. Dras měl vždycky jasno vtom, kým vlastně je, takže nemusel během života hledat sám sebe. „Nuže,“ oslovil mě několik dní poté, co se svým otcem a bratrem dorazil na ostrov, „co myslíte? Měl bych svého otce požádat, aby promluvil s vaším?“

„A o čem, Vaše Veličenstvo?“ předstírala jsem nevinnost.

„O naší svatbě, samozřejmě. Vy a já bychom mohli mít svatbu ve stejnou dobu jako Riva a vaše sestra.“

Jeho nekompromisní přístup k této záležitosti mi nenechával mnoho prostoru k manévrování. „Nemyslíte Drasi, že by to přišlo příliš náhle?“

„Proč ale ztrácet čas, Polgaro? Sňatek by byl výhodný pro nás oba. Vy byste se tím stala královnou a já bych získal manželku. Pak bychom si mohli odbýt všechny ty zbytečné ceremonie.“

Tohle se tedy nevyvíjelo nijak dobře. Docela se mi přičilo, že by mě takhle nesmlouvavě připravil o zábavu. Dobře jsem se do té doby bavila a on mě chtěl připravit o celé to dobrodružství. „Dovolte mi, abych si to promyslela,“ navrhla jsem abych získala čas.

„Ale přirozeně,“ souhlasil štědře. „Máte času na rozmyšlenou kolik jen budete potřebovat. Co takhle dnes odpoledne?“

Věřili byste tomu, že jsem se mu ani nevysmála do obličeje?

Algarovo namlouvání bylo pro mne opravdu *velice* krušné. Jemné podrobnosti namlouvacího rituálu vyžadují, aby samička odpovíдела na předehtu samečka. Viděla jsem to mnohokrát když jsem pobývala mezi svými ptáčky. Nádherně zbarvené peří měl vždycky pouze

sameček. Předpokládá se, že se bude natřásat a předvádět své pestrobarevné peří zatímco samička se mu bude obdivovat. U lidí je to velice podobné. Muž se předvádí a vytahuje a žena mu odpovídá – jak ale můžete odpovídat někomu, kdo vydrží celé dny aniž by řekl jediné slovo? Algar byl velice inteligentní, ale namluvil toho asi tolik jako průměrný kámen. Abych byla upřímná, jeho mlčení mi připadalo velice přitažlivé – a zároveň mě také hrozně rozčilovalo. „Copak vy se *nikdy* nebavíte o počasí, Algare?“ zeptala jsem se ho jednou když už jsem byla podrážděná.

„Proč bych měl?“ odvětil. Pak mi ukázal z okna. „Vždyť je vidět přímo tam venku. Jděte si ho zjistit.“

Už víte, co jsem to měla na mysli?

Vlastně jsem pořádně nevěděla, co si mám myslet o tom, že se o mě ucházejí dva králové. Byli to oba velcí muži, a to jak svým vzhledem tak mocí danou jejich společenským postavením. Už pouhá jejich přítomnost nutila mé nápadníky, aby si udržovali určitý odstup. Na jednu stranu mi to docela vadilo. Docela dobře jsem se bavila a pak přijeli oni a zkazili celé to kouzlo. Na druhou stranu mě ovšem jejich přítomnost ušetřila mnoha hodin poslouchání blábolu těch nedorostlých mladíků. Jejich mozky byly zastřeny působením různých tajemných látek, které jim kolovaly v žilách.

Chladné uvažování – a také matčina neustálá přítomnost v mé hlavě – mi napovídalo, že tenhle pobyt na Větrném ostrově byl vlastně cvičným obdobím, které mě mělo připravit na budoucí události. Skutečnost, že jsem byla dcerou čaroděje Belgarata mi předem zajišťovala, že strávím některá období svého života na královských dvorech. Potřebovala jsem získat mnoho zkušeností, které se mi budou hodit v různých situacích. Prostoduché a nabubřelé plácání mých nedospělých obdivovatelů mě naučilo jak se vypořádat se společenskou konverzací – nikdo nedokáže dát dohromady tolik nesmyslů jako mladík na lovu. Dras s Algarem, kteří měli hlavy plné svých státnických břemen, mě upozornili na mnohé závažné záležitosti, které se odehrávají zatímco tihle motýli mají napilno s obdivováním vlastní dokonalosti.

Nakonec strýček Beldin otce upozornil na to, co bylo zcela zřejmé, a otec si promluvil s králem Šerekem Medvědí plecí. Sdělil mu, že já *nejsem* uchazečka o královnin trůn ani v Drasnii, ani v Algarii. Tím sice moje drobná hra ztratila trochu na zábavnosti, ale pořád ještě mi zůstali všichni ti natrásající se pávi aby mě bavili.

Pak jsem ale jednoho rána mířila chodbou k sálu, kde jsem se oddávala svým radovánkám, když vtom mě matka *přísně* oslovila. „*Neužila sis už dost téhle zábavné hry, Pol?*“

„*Jenom se nějak snažím vyplnit svůj volný čas, mami,*“ odpověděla jsem.

„*Neplýtvej svou energií a důvtipem na vymýšlení nějakých nepřesvědčivých výmluv, Pol Už se ti konečně podařilo zbavit se pocitu, že je skvělé být neustále špinavá. Ted' je načase, abys i tuhle hru odložila stranou.*“

„*Ty jsi ale pěkný škarohlíd.*“

„*To už by stačilo, Polgaro.*“

Povzdechla jsem si. „*No tak dobře.*“ Neměla jsem z toho zrovna radost.

Rozhodla jsem se ale, že potřebuji ještě jeden pořádný triumf. Dosud jsem hrála jen bezduchou krasavici – v očích svých nápadníků jsem byla jen o něco málo víc než nějaká věc. Jak matka již dříve poznamenala, být věcí je dost ponižující. Protože jsem stejně tohle všechno měla již brzy opustit, rozhodla jsem se dát ostatním účastníkům téhle hry jasně najevo, kdo *skutečně* jsem. Potulovala jsem se po chodbách a zvažovala jsem různé možnosti.

Nejjednodušší by samozřejmě bylo, kdybych jim odhalila svůj talent. Pohrávala jsem si s myšlenkou na levitaci. Byla jsem si téměř jistá, že by to došlo i tomu chvastounovi Taygonovi. Mohla jsem vplout do sálu deset stop nad zemí a vznášet se v oblacích své slávy, ale tuhle myšlenku jsem téměř okamžitě zavrhla. Byla prostě až příliš dětinská. Chtěla jsem jim ukázat, že jsem nad ně povznesena, ale takhle –

Pak jsem si na něco vzpomněla. V Údolí jsem se často zapojovala do sboru svých ptáček a během toho jsem od nich pochytila dost fíglů.

Vstoupila jsem do sálu s předstíraným výrazem zamyšlení a zamířila jsem ke vzdálenému konci místnosti, abych si krátce

pohovořila s hudebníky. Loutnistovi středního věku, který skupinku vedl, se můj nápad zjevně líbil. Myslím, že už ho dost unavovalo neustále být přehlížen tím hejnem pávů. Postavil se a pokročil vpřed k okraji malé plošiny, na níž nepozorovaně provozovali své umění. „Drahé dámy a pánové,“ oznámil nahlas, „slečna Polgara laskavě souhlasila a prokáže nám tu čest zazpívat nám.“

Potlesk byl více než uspokojivý, ale jen sotva měli k němu důvod. Nikdy předtím mě přeci zpívat neslyšeli. V takovém stavu obluzení v jakém byli mí nápadníci by ale patrně tleskali, i kdyby můj zpěv zněl jako chraptivé krákání vrány.

To se ovšem nestalo.

Můj přítel loutnista začal hrát melodii, která byla patrně arendského původu. Byla bezpochyby napsána v moll a to přesně odpovídalo arendským sklonům dívat se na vlastní život jako na nějakou klasickou tragédii. Neznala jsem k oné melodii slova a tak jsem musela duchapřítomně improvizovat.

Zpívání mě dost baví – to už si Durník patrně všimnul – a začala jsem zpívat čistým dívčím sopránem. Když jsme se ale dostali ke druhé sloce, přidala jsem harmonicky druhý hlas v kontraaltu. Zpívat dva hlasy najednou je docela příjemné, ale ukázalo se, že na to moje obecenstvo není připraveno. Ozývalo se různé lapání po dechů a zahlédla jsem v davu mnohé překvapené pohledy. Co bylo pro mě důležitější, v sále bylo naprosté ticho.

Při třetí sloce jsem přidala vysoký třetí hlas, který se nesl vysoko nad sopránem a doplňoval se s kontraaltem v dokonalé harmonii.

Pak ve čtvrté sloce, abych dokonala své naprosté vítězství, jsem oddělila své tři hlasy a zpívala jsem kontrapunkt nejen po hudební, ale i po významové stránce. Bylo to v podstatě jako kolečko, v němž každý zpěvák opakuje slova předešlého člena o dobu později, aby se tak dosáhlo dokonalého zvuku. Zpívala jsem tedy třemi různými hlasy a každý z hlasů zpíval odlišná slova.

Když jsem spokojeně uzavřela svou píseň, zachytila jsem z obecenstva několik vydešených pohledů. Ponuře jsem vysekla pukrle svým nápadníkům a pomalu jsem kráčela ke dveřím. Z nějakého důvodu se kolem mě tentokrát obdivovatelé nezačali srocovat. Není to podivné? Místo toho se přede mnou rozevírala cestička a na některých

tvářích jsem pozorovala až téměř náboženské vytržení.

Kamion, můj světlovlasý zdvořilý obdivovatel, stál v sále poblíž dveří. Na tváři měl výraz toužebné lítosti když jsem kolem něj prošla a odkráčela jsem z jeho života. S uhlazeným gestem se mi poklonil a já jsem opustila ono místo, abych se tam již nikdy nevrátila.

Svatba mé sestry se kvapem blížila a ačkoliv jsme o tom ani jedna nemluvila, obě jsme se snažily strávit spolu co nejvíce zbývajcího času. Protože se Beldarana měla stát královnou, celkem dost rivanských dívek se k ní připojilo coby členky její družiny. Zjistila jsem, že král může být dost uzavřená či dokonce samotářská osobnost, protože jeho moc je jedinou společností, kterou potřebuje. Královny ale stejně jako ostatní ženy potřebují lidskou společnost. Také jsem si všimla, že ze mě byly její společníce trochu nervózní. Patrně na tom není nic překvapujícího. Jednak to bylo tím, že Beldarana byla přátelsky založená kdežto já ani zdaleka ne. Vždyť Beldarana se právě chystala provdat za muže, kterého milovala téměř k zbláznění, kdežto jediné co čekalo v blízké budoucnosti mě byla ztráta mé milované sestry. Vždycky byla středem mého života. Kromě toho členky její družiny slyšely o mém představení na rozloučenou, které jsem uspořádala pro zdejší mladíky, a čarodějové – v mém případě spíše kouzelnice – vždycky nějak ostatní lidi znervózňují.

V té době nám naprostou většinu času zabírala příprava Beldaraniných svatebních šatů a tak se do našeho života dostala Arella.

Tohle typické rivanské jméno je určitě Se'Nedře velice dobře známé.

Arella byla švadlenou. Většinou jsou ženy, které se zabývají tímto povoláním, štíhlé, drobné a mají nevůravou povahu. Arella byla naprosto odlišná. V některých ohledech byla jako kaprál při výcviku, udělovala příkazy ostrým a nesmlouvavým hlasem, který nepřipouštěl žádné pochybnosti. Byla plnoštíhlé postavy, jak se tam říká. Ačkoliv jí bylo něco přes třicet, měla poprsí hodné matrony. Byla to dost svérázná a zemitá osoba. Protože se živila také jako porodní bába, byla dobře obeznámena se všemi funkcemi lidského těla. V mnoha

směrech byla podobná budoucí královně Layle v Sendarii.

V komnatě se ozývalo hodně upejpavých poznámek a dívky se notně červenaly když povídala o fyzických aspektech manželství. Přitom se její blýskající jehla neustále míhala tam a zpět skrz zářivou bílou látku, ze které se brzy měly vyklubat svatební šaty mé sestry. „Muži si až příliš potrpí na tyhle záležitosti,“ upozornila je při té příležitosti a ukousla energicky nit na obrubě Beldaraniných šatů. „I když se na veřejnosti tváří jako úctyhodný a mocný muž, v ložnici se úplně všichni mění v malé chlapce. Musíte k nim být jemné a *nikdy* se nesmějte. Můžete se nasmát později, až budete samy.“

Moje sestra ani já jsme vlastně žádné rady od Arelly nepotřebovaly. Matka nám již všechny detaily a zákonitosti manželství odhalila. Ale jak to mohla tak dobře znát Arella?

„Bolí to?“ zeptala se s obavami jedna plavovlasá dívka z Beldaraniny družiny. Zdá se, že přesně tahle otázka zazní snad při každém takovém rozhovoru mezi mladými ženami.

Arella pokrčila rameny. „Ani moc ne, když se uvolníš. Nebuďte zbytečně napjaté a všechno půjde úplně samo.“

Nemám pocit, že bych se o tomhle tématu musela nějak podrobněji rozepisovat, co říkáte?

Ačkoliv naše ruce zcela zaměstnávala náročná příprava dokonalých svatebních šatů a naši mysl neustále zásobovala podněty Arella svými podrobnými popisy intimností, tohle šílení kolem přípravy svatby vlastně pro nás dvě znamenalo rozloučení. Téměř výhradně jsme se mezi sebou bavily v naší tajné řeči a jen zřídka jsme se od sebe vzdalovaly. Náš společně sdílený apartmán sestával z několika světlých prosluněných pokojů, které měly výhled do zahrady. Okna našich pokojů našťastí nebyla na straně Citadely obrácené k moři, takže to nebyly jen takové úzké průzory, které vykukovaly ze zdi na opačné straně paláce. Beldarana ani já jsme neměli v úmyslu trávit čas střílením šípů na růže dole v zahradě. Proto byla naše okna normálně široká a poměrně vysoká. Když to okolní mraky dovolily, slunce prozářilo svým svitem naše pokoje. Ty byly naplněny ústřížky látek, různými součástmi oděvu a samozřejmě nezbytnými dřevěnými

figurínami, na které se pověsily naše rozešité šaty. Kdybychom je neměly, každá z nás by musela strávit celé dny stáním v šatech, které byly dále upravovány a dokončovány.

Zdi Citadely jsou nahozeny šedým nátěrem, a to jak zvenku tak zevnitř, ale šedá je hrozně skličující barva. Zjevně si této skutečnosti všimla nějaká ohleduplná rivanská žena, takže pokoje obvykle obývané ženami byly zpříjemněny silnými látkovými přehozy rozmanitých odstínů pověšenými na stěnách. V našich pokojích byly zavěšeny přehozy střídavě temně modré a sytě zlaté. Na drsné kamenné podlaze byly tu a tam položeny pozlacené jehněčí kůže, pravé požehnání pro ženy zvyklé chodit v soukromí naboso. Dámské boty se možná zdají být krásné, ale rozhodně nejsou nošeny kvůli pohodlí. Z našeho hlavního pokoje se dalo vyjít na terásku, která měla na okraji vybudovánu kamennou lavičku. Když se počasí alespoň trochu umoudřilo, trávil jsme tam s Beldaranou většinu času a seděli jsme těsně u sebe.

Moc jsme toho ani nenamluvily, protože mezi dvojčaty je mluvení vlastně zbytečné. Místo toho jsme ale téměř neustále byly v těsném fyzickém kontaktu. To je dost typické pro dvojčata. Kdybyste měli příležitost pozorovat nějakou dobu dvojčata, pravděpodobně si všimnete, že se vzájemně dotýkají mnohem více než normální „nedvojčecí“ sourozenci.

Obě jsme prožívaly dost hluboký smutek. Beldaranina svatba nás musela neodvolatelně rozdělit a my jsme to obě dobře věděly. Vždycky jsme vlastně byly jedno tělo. Teď z nás budou skutečně dvě a myslím, že se nám oběma myšlenka na rozdělení přičila.

Když byla konečně Arella naprosto spokojena s výsledným vzhledem Beldaraniných šatů, obrátila se pozornost naší rádkyně na zbytek družiny. Protože jsem byla sestra nevěsty, přišla jsem na řadu jako druhá.

„Svlíkni se,“ přikázala mi Arella.

„Cože?“ vyhrkla jsem překvapeně. Myslela jsem, že mě vážně nic nedokáže překvapit, ale teď se ukázalo jak jsem se mýlila.

„Sundej si šaty, Polgaro,“ zopakovala přísným hlasem. „Musím vidět s kým to vlastně budu pracovat.“

Zarděla jsem se, ale stejně jsem ji poslechl. Pozorně si prohlížela

mé téměř nahé tělo se sešpulenými rty a pozornými očima. „Není to tak špatné,“ zněl její závěr.

Tohle nebyla zrovna lichotka.

„Máš štěstí, Polgaro,“ řekla mi. Většina dívek ve tvém věku má docela plochý hrudník. Myslím, že bychom toho mohly bohatě využít abychom odvrátily pozornost. Je totiž pravda, že máš docela široké boky.“

„Cože mám?“ zvolala jsem.

„Prostě jsi stavěná na to, abys mohla rodit děti, Polgaro. Je to dost užitečné, ale tím pádem nebudou tvé šaty padnout tak jak mají.“

„Říká mi skutečně pravdu?“ zeptala jsem se Beldarany a použila jsem naši řeč, takže mi Arella nemohla rozumět.

„No, jsi v těch partiích nějak zaoblená, Pol,“ odpověděla Beldarana. Pak se na mě trochu škádlivě zašklebila. „Když tvoje šaty na zádech zkrátíme na správnou délku, můžeme předvádět tvoje dolíčky na pozadí.“

„Za tohle si tě teda podám, Beldarano,“ vyhrožovala jsem.

„Ne, to neuděláš, Pol,“ odrazila můj výpad a vypůjčila si nejoblíbenější vtip Beldina a mého otce. „To říkáš jenom proto, abys mi udělala nějakou radost.“

Moje šaty byly modré a Arella je navrhla tak, že mi nechala ramena a značnou část hrudi holou. Byly vyzdobeny sněhobílou krajkou a vážně to byly moc hezké šaty. Když jsem si je ale poprvé vyzkoušela a šla jsem se na sebe podívat do zrcadla, málem jsem se skácela v mdlobách. „V tomhle se přece nemůžu ukázat mezi lidmi!“ zděsila jsem se. „Vždyť jsem napůl nahá!“

„Nebud' zase taková husa, Polgaro,“ uklidňovala mě Arella. „Dobře navržené šaty by měly zvýrazňovat ženiny přednosti. Ty máš velice hezké poprsí. Nedovolím ti, abys ho schovávala v jutovém pytlí.“

„Vážně to vypadá moc hezky, Pol,“ ujišťovala mě Beldarana. „Když budeš na sobě mít tyhle šaty, nikdo si nebude prohlížet tvoje boky.“

„Tak dost, už mě docela začínají unavovat poznámky o mých bocích, Beldarano,“ řekla jsem jedovatě. „Ty taky nejsi tak dokonalá jak si myslíš.“

„Celé tajemství nošení odvážných šatů spočívá v tom, že musíš být pyšná na to co odhalují,“ radila mi Arella. „Máš dobrou postavu. Musíš se s ní pochlubit.“

„Tohle je ale přece velká událost pro Beldaranu, Arello,“ namítala jsem. „To ona by na sebe měla upoutat pozornost všech hostů ne já.“

„Jen se netvař tak ostýchavě, Polgaro,“ pokárala mě. „Už jsem slyšela všechno o tvých experimentech a předvádění v tom velkém sále na konci chodby, takže na mě nehraj nějakou nevinnou dívku.“

„Alespoň jsem si tam nesvlékala šaty.“

„To bys na tom byla úplně stejně. Kdo ti šil ty naprosto příšerné šaty, které jsi předtím měla na sobě?“

„No – v Kamaaru jsem potřebovala nové šaty a tak mi otec sehnal švadlenu, aby mi nějaké spíchla. Když jsme přijeli sem, dala jsem je nějaké švadleně aby mi podle nich ušila ještě nějaké další.“

„To jsem si mohla myslet,“ odfrkla si nespokojeně. „Nikdy si nenechávej šaty šít u sendarské švadleny. Sendarové jsou hrozně úzkostliví a nenápadití. Nuže dobrá,“ přerušila své bédování, „ted’ se dáme do práce na šatech pro ostatní slečny.“ Pozorně se rozhlédla kolem a zkoumala Beldaraniny společnice. „Myslím, že zvolíme zelenou,“ přemýšlela nahlas. „Nechceme přece, aby šaty ostatních účastníků svatby nějak narušovaly harmonii šatů nevěsty a její sestry.“

Někdy jsem o Arelle dost přemýšlela. Byla to až příliš dominantní osobnost na to, aby byla jenom alornského původu. Budu si o tom muset s matkou někdy promluvit. Matka čas od času nic nemá proti takovým hrátkám.

Beldarana byla noc před svatbou samozřejmě velice nervózní a neklidná. Ačkoliv se to možná nezdá, tak jsou nevěsty oné zvláštní noci téměř stejně nervózní jako ženiši. Ženám se ale většinou lépe daří svoje pocity skrývat.

„Nesmíš to brát zase tak vážně, Beldarano,“ snažila se Arella poradit mé sestře. „Svatba je vlastně dobrou příležitostí pro ostatní, aby si to pořádně užili. Nevěsta a ženich vlastně nejsou o moc víc než pouhé ozdoby.“

„Ted’ zrovna si nepřipadám moc ozdobně, Arello,“ zoufala si

Beldarana. „Omluvily byste mě prosím na okamžik? Myslím, že na chvíli půjdu zvracet.“

Noc přešla, jak už to tak většinou s nocí bývá, a nový den začal jasným a slunečným rozbřeskem – na Větrném ostrově to byla dost výjimka. Je to celkem hezký ostrov, ale počasí je tam téměř nemožné.

Začátek svatebního obřadu byl stanoven na poledne. Bylo to zejména proto, že alornští muži mají ve zvyku celou noc před svatbou oslavovat. Příštího rána se proto necítí zrovna ve své kůži a potřebují nějaký čas, aby se dali zase do pořádku.

My jsme se ovšem nijak nenudily. Beldarana podstoupila tradiční předsvatební koupel a když se vynořila z koupelny, příslušnice družiny natřely její lesknoucí se tělo růžovou vodou. Pak jsme se všechny musely vypořádat s úpravou vlasů, což nám vlastně spolкло celý zbytek dopoledne. Pak jsme všechny seděly v kroužku jenom ve spodním prádle, abychom zabránili pomuchlání našich svátečních šatů.

V poslední možné chvíli jsme se všechny nastrojily a Arella nás svým nesmlouvavým ostržím pohledem zkontrolovala. „Myslím, že to bude dobré,“ prohlásila. „Užijte si svatbu, děvčata. Teď jděte na to.“

Všechny jsme se seřadily a husím pochodem jsme dorazily do předpokoje hned vedle Síně rivanského krále, kde se měl svatební obřad uskutečnit.

Byla jsem poněkud zaskočena změnou v chování své sestry jakmile jsme vkročily do předpokoje. Zdálo se, že je až nadpřirozeně soustředěná a vyrovnaná. Jakékoliv stopy po předchozí nervozitě zcela zmizely a vypadala otupělá a duchem nepřítomná. Matka mi tohle její odloučení od světa později vysvětlila. Všechno, co se odehrávalo během svatebního obřadu, bylo do značné míry symbolické a Beldarana se řídila jakýmisi naprosto přesnými pokyny.

Pozorně jsem sledovala dveře a díky tomu jsem dobře viděla příchod Rivy, jeho otce a jeho bratrů.

Všichni byli oděni v drátěných košilích a u pasu se jim kývaly meče! Věděla jsem, že jsou Alornové národem takřka posedlým válkou, ale tohle! Zřejmě aby dostáli normálnosti a okázalosti slavnosti, všichni si své košile pečlivě nablýskali. Doufala jsem ale, že

také něco udělali s pachem typickým pro kovovou zbroj. Jakékoliv brnění má totiž onen nevšední zápach a měla jsem pocit, že by nebylo zrovna vhodné aby všechny dívky v Beldaranině družině padly během obřadu.

Pak se k nám připojil i otec a ani to z něj moc netáhlo pivem. Mívám ve zvyku si často postěžovat na otcovy zlozvyky, ale musím přiznat, že on vlastně zas tak moc nepije. Zjevně mu prospělo těch několik let strávených v Kamaaru a on tyhle zvyky vytěsnil ze svého života. „Dobrý den, mé slečny,“ pozdravil nás. „Všechny vypadáte docela krásně. Jsme tedy připraveni?“

„Myslím, že jsme připraveny jak nejlépe to jen jde,“ odpověděla jsem mu. „Podařilo se ti v noci udržet Rivu ve střízlivém stavu?“

„Ani jsem vůbec nemusel, Pol. Dával jsem si na něj dost dobrý pozor a on se žádného pití ani nedotkl.“

„Alorn, který se nesnaží hned strčit hlavu do každého sudu s pivem, který mu přijde do cesty? To je tedy podivuhodné!“

„Ted' mě omluvte,“ pokračoval poté. „Potřebuji si promluvit s Beldaranou. Beldin a já jsme provedli některé přípravné práce a ona by o nich měla vědět.“

O nějakou chvíli později jsem zjistila co měl na mysli.

Můj otec má vynikající smysl pro dokonalé načasování. Chvilku počkal a dal tak celému shromáždění dostatek času aby se všichni pohodlně usadili, a pak jsem docela jasně slyšela myšlenku, kterou vyslal ke strýčkovi Beldinovi. „Dobrá,“ řekl tiše, „*myslím, že ted' se do toho můžeme pustit.*“

Strýček Beldin na jeho výzvu odpověděl stříbřitou fanfárou, kterou troubili stovky neviditelných trubačů. Ten zvuk byl natolik působivý, že v okamžiku umlčel všechny svatební hosty. Na fanfáru plynule navázala tradiční svatební píseň zpívaná velice jemně nadpozemským neexistujícím sborem. Považuji se tak trochu za hudebnici a byla jsem naprosto uchválena tím, jak strýček docílil dokonalé souhry.

Pak jsme počkaly a když dal otec znamení, Beldarana prošla dveřmi z předpokoje a postavila se doprostřed dveří vedoucích do Sálu rivanského krále. Stála tam, aby ji mohli hosté obdivovat, a pak jí Pán udělil požehnání pomocí úzkého paprsku jasného bílého světla.

Když na to teď zpětně myslím uvědomuji si, že Pán tehdy požehnal celému rivanskému rodu – královské linie, ze které vzejde Přemožitel boha.

Sejmula jsem si plášť přehozený přes šaty a otec se začal tvářit trochu divoce. „Pěkné šaty,“ poznamenal se zatnutými zuby. Někdy se můj otec chová velice podivně. Obdivuje sice krásu jiných žen, ale docela se rozzlobí když já odhalím svou.

Přesunuli jsme se na svá místa, každý po jednom boku Beldarany, a majestátným krokem jsme kráčeli uličkou uprostřed vpřed, kde nás již očekával Riva se svou rodinou. Měli jsme jamky, ve kterých hořela rašelina a ohřívala vzduch v sále.

„*Probíhá to zatím docela dobře, co myslíš?*“ Zeptal se mě matčin hlas.

„*Taky to ještě není úplně za námi mami,*“ mírnila jsem ji. „*Jsou to koneckonců Alornové, takže na katastrofu je pořád ještě dost možností.*“

„*Jsi cynik,*“ obvinila mě.

Pak jsem si povšimla Orbu, který byl uchycen na jílci mohutného meče visícího hrotem dolů nad královským trůnem. Nedal se vlastně přehlédnout, protože žhnul jasně modrým plamenem.

To byla vlastně první příležitost kdy jsem spatřila na vlastní oči Orb. Velice na mě zapůsobil. Už jsem jeho záři viděla od té doby mnohokrát, ale jedinkrát zářil tak jasně jako tehdy. Bylo to onoho dne, kdy jej Garion sňal ze zdi. Svým vlastním způsobem i Orb žehnal sňatku Beldarany a Rivy.

Když jsme se dostali až dopředu do prostoru těsně před trůnem, předali jsme s otcem dohled nad Beldaranou Rivovi a zároveň jsme ustoupili o krok zpět. Rivanský nejvyšší kněz v tom okamžiku přistoupil k nim a obřad mohl naplno začít.

Moje sestra celá zářila a Rivův obdivný pohled ani na okamžik neopustil její nádhernou tvář. Protože tohle byla vlastně státní svatba, rivanský kněz obřad skutečně pořádně rozšířil. Ženy samozřejmě naprosto zbožňují svatební obřady. Po první hodině již ale hosté měli obřadu docela plné zuby. Lavice v Sále rivanského krále jsou vytesané z kamene, takže nejsou pro ženy zrovna moc pohodlné. Rivanští muži se samozřejmě již dávno těšili na rozsáhlou a nezřízenou pitku, která

hraje tak důležitou roli při všech alornských svatbách.

Jedině díky silné vůli a respektu k oddávaným se nám podařilo potlačit zívání.

Moje sestra i Riva statečně snášeli zdlouhavé a úmorné kázání kněze, který jim přednášel o povinnostech v manželství. Jenom jsem si během jeho řečnění uvědomila, že všechna práva připadají manželovi a povinnosti zcela zbývají na nevěstu.

Po další třičtvrtě hodině již zrychlující se projev nejvyššího kněze naznačoval příslib, že se tato ceremonie chýlí ke svému konci. Musím uznat, že to byl skutečně velice odvážný muž. Snad všichni muži přítomní v sále měli u pasu meč a on si přesto dovolil pokoušet trpělivost shromáždění až na mez únosnosti.

Už dávno jsem přestala vnímat jeho jednotvárný hlas když vtom se mi v hlavě ozval matčin hlas a zcela mě probral. „*Polgaro,*“ upozornila mě, „*ted' musíš pořádně držet své nervy na uzdě.*“

„*Cože?*“

„*Nijak se nevzrušuj. Za malou chvílku se ti něco přihodí. Je to symbolické, ale má to poměrně velký význam.*“

O chvílku později mi bylo její varování naprosto jasné. Pocítila jsem jakési mírné teplo a pak jsem stejně jako Orb začala zářit oním modrým světlem. Matka mi později vysvětlila, že ono světlo bylo vlastně Pánovým požehnáním čemusi, co já sama provedu v nějaké dost vzdálené budoucnosti.

„*Poslouchej mě ted' velice pozorně, Polgaro,*“ ozval se opět matčin hlas. „*Tohle je ten vůbec nejdůležitější okamžik v dějinách celého západu. Beldarana je ve středu pozornosti všech lidí, ale bohové pozorně sledují tebe.*“

„*Mě? Ale u všech všudy proč, matko?*“

„*Přesně v tom okamžiku kdy budou Beldarana a Riva prohlášení za muže a ženu, budeš muset učinit závažné rozhodnutí. Bohové si tě zvolili abys byla vykonavatelem jejich vůle, ale budeš to muset přijmout.*“

„*Ale co přijmout?*“

„*Úkol Polgaro, a budeš ho muset přijmout nebo odmítnout právě ted' a tady.*“

„*Jaký je to úkol?*“

„Jestliže se rozhodneš jej přijmout, budeš strážcem a ochráncem královské linie, která vzejde ze spojení Beldarany a Rivy.“

„Já nejsem voják, matka.“

„To se od tebe ani neočekává, Polgaro. Pro tento úkol vůbec nebudeš potřebovat meč. Zvaž své rozhodnutí velice pečlivě, dítě moje. Až se před tebou ten úkol objeví, poznáš ho okamžitě, a jestliže ho přijmeš, zabere ti jeho plnění zbytek života.“

Pak se konečně rivanský nejvyšší kněz dostal k dlouho oddalovanému vyvrcholení celého obřadu.

Najednou jsem nahoře přímo nad svojí hlavou uslyšela lehounké šustění měkkých křídel a tak jsem pohlédla vzhůru. Matka, celá sněhobílá, se vznášela v nehybném vzduchu a vše pozorovala svýma zlatýma očima. Pak opustila prostor nade mnou a nehlučně přeletěla do zadní části sálu, kde se usadila na jednom trámu krovu.

Pak, když rivanský nejvyšší kněz pronášel slova, která mi navždy brala sestru, zeptala se mě matka: *„Přijímáš, Polgaro?“*

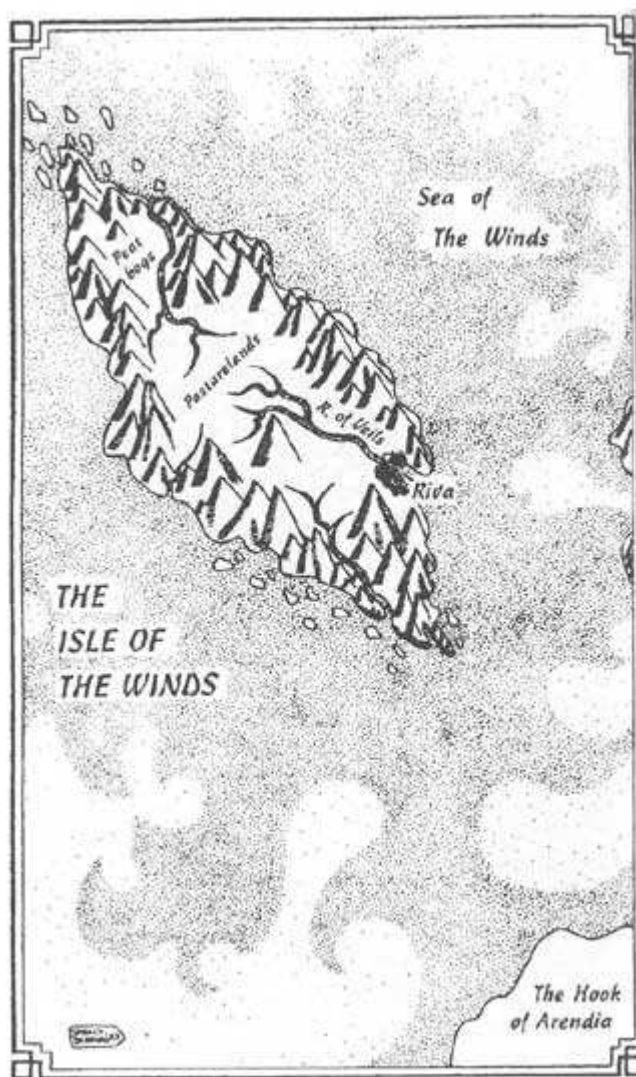
Formálnost její otázky vyžadovala aby i má odpověď byla formální a tak jsem konečky prstů uchopila okraj svých šatů, lehce jsem je rozestřela a poklonila jsem se na znamení přijetí úkolu právě v okamžiku, kdy Riva políbil novomanželku.

„Dokonáno! A je to dokonáno!“ Podivný neznámý hlas zajásal – to když mne osud přijímal za svou.

ČÁST DRUHÁ

OTEC

VI.

TOHLE BYLA moje první osobní zkušenost s fenoménem, kterému otec říká „Garionův přítel.“ Neměla jsem vlastně žádnou představu, co by mohlo být zdrojem onoho „*Dokonáno! A je to dokonáno!*“, které mi tak jásalo v hlavě. Je to tak asi v pořádku, protože nikdo nemůže být nikdy dost dobře připraven na první setkání se samotným smyslem vesmíru. Naštěstí jsem to zvládla, protože v té chvíli se rozhostilo naprosté ticho a moje omdlení by nevhodně narušilo majestátní svatbu mé sestry.

Poté co byla skončena oficiální část ceremoniálu, všichni sezvaní hosté se přesunuli do velkého sálu na konci chodby, který byl určen pro královské bankety. Svatba tam pokračovala tradiční alornskou svatební hostinou. V sále byl obrovský stůl prohýbající se pod množstvím masa, drůbeže a všelijakých dobrot, které tu čekaly jenom na nás. Jakmile jsme byli usazeni na lavicích kolem stolu, povstal král Šerek Medvědí plece. „Mé dámy a pánové,“ zvolal a pozvedl svůj vrchovatý žejdlík s pivem, „tímto připíjím na nevěstu a ženicha.“

Shromáždění Alornové, dosud tvářící se slavnostně a střízliví, povstali a jediným mohutným hlasem zvolali: „Na nevěstu a ženicha!“

Docela se mi to líbilo.

Pak Dras Býčí šíje připil na zdraví svého otce.

Algar Hbitá noha připil svému bratrovi Drasovi a Býčí šíje vzápětí připitek svému bratrovi oplatil.

Slavnostní nálada onoho alornského shromáždění dost rychle upadala a stejně tak rychle, jestli ne ještě rychleji, mizela i střízlivost hostů. Zdálo se, že úplně každý sedící u stolu cítí potřebu *někomu* připít na zdraví – a ten stůl byl notně dlouhý. Jestli si dobře vzpomínám, nikdy se konce nedobrali.

„Tohle je ale vážně nechutné,“ zamumlala jsem strýci Beldinovi, který seděl hned vedle mě.

Beldin, který byl tentokrát zcela mimořádně čistý – zejména díky naléhání Beldarany – se na mě podíval s výrazem svatouškovské

nevinosti. „Přece nemůžeš nic namítat proti snaze uctít ty, které respektujeme a milujeme, Pol,“ hájil je. „Omluv mě na chvílku,“ dodal hned a povstal. „Dámy a pánové,“ zahřímal, „připíjím na zdraví slečny Polgary!“

„Na slečnu Polgaru!“ zvolali jednohlasně a důkladně připili na mé zdraví.

Když byla svatební hostina asi tak v polovině, Beldaran s Rivou se nenápadně vytratili. Oslava se stávala čím dál hlučnější a divočejší a strýček Beldin do sebe lil všechno, co bylo v jeho dosahu.

Snažila jsem se to vydržet jak jen to šlo, ale nakonec mi přece došla trpělivost. To když nejistě povstal nějaký vousatý Alorn na vzdáleném konci stolu, polovinu svého žejdlíku vyšpláchnul na slečnu sedící vedle a pozvedl jej k připitku. Ozvalo se říhnutí. „Pardon,“ omlouval se nepřítomně. „Veleuctěné dámy a pánové, připíjím na svého psa Slintala!“

„Na Slintala!“ řvali všichni nadšeně a pak si pořádně přihnuli.

Tohle mě tedy dorazilo! Vstala jsem.

„Na koho bys chtěla připít. Pol?“ zeptal se mě Beldin, nepřítomně hleděl před sebe a nemohl už pořádně vyslovovat.

Vím, že jsem to neměla dělat a taky jsem mu za to příští ráno omluvila, ale v tu chvíli jsem byla docela nažhavená. „Samozřejmě na tvé zdraví, strejdo,“ odpověděla jsem mile. „Dámy a pánové,“ zvolala jsem, „připíjím na zdraví svého drahého strýčka Beldina.“

Pak jsem mu celý žejdlík vylila na hlavu a jako bouře jsem se vyřítla ze sálu následována všemi dosud přítomnými dívkami.

Alornové mají mimořádnou výdrž co se týče pití jejich silného piva, takže se tahle oslava natáhla na tři dny.

Rozhodla jsem se, že už se nebudu vracet.

Čtvrtého rána od svatebního obřadu se v mé komnatě objevil otec. Chvíli jsme si jen tak povídali a pak se ohlásil král Šerek Medvědí plece. Evidentně nebyl úplně ve své kůži, ale zdál se docela střízlivý. „Dnes ráno jsem hovořil s Drasem a Algarem,“ začal, „a Algar navrhnul, že bychom se mohli všichni sejít a vyměnit si informace. Nemáme zrovna mnoho příležitostí častěji se setkat a pohovořit, ale ve světě se neustále dějí důležité věci.“

„To tedy rozhodně není špatný nápad,“ souhlasil otec. „Co

kdybys ještě sehnal Rivu a já se půjdu podívat jestli někde nenarazím na Beldina.“ Mrknul i na mě. „Co kdyby ses k nám také připojila, Pol?“ navrhnul.

„Proč u všech všudy?“

„Abych se cítil klidnější, má drahá dcero,“ řekl trochu pichlavě.

„Stane se jak si můj otec přeje,“ odpověděla jsem s předstíranou poslušností.

„Ta má tedy skutečně dobré vychování, že?“ poznamenal Šerek.

„Neměl bys dělat takové ukvapené soudy, Šereku,“ varoval ho otec.

A tak tedy došlo k tomu, že jsem se zúčastnila prvního setkání naší skupiny, které se později začalo říkat Alornská rada. Zpočátku jsem pouze seděla v pozadí a poslouchala jejich hovor. Hlavním tématem rozpravy byla přítomnost Angaraků na naší straně Východního moře a já o Angaracích nevěděla téměř nic.

Měla jsem před začátkem trochu obavy být tak blízko k Drasovi a Algarovi a bála jsem se, že by některý z nich – či dokonce oba – mohl využít této příležitosti a pokusit se mě získat. Tehdy jsem ale zjistila, že králové patrně nemohou být dobrými manžely. Jakmile totiž přijde na přetřes politika, okamžitě se věnuje práci. Bylo zjevné, že mě Dras i Algar přestali brát jako ženu. Pro ně jsem teď byla jen dalším členem rady.

Kvůli mému dětství prožitému v téměř naprosté izolaci jsem nebyla připravena na skutečnost existujících rozdílů mezi národy a rasami, a to nemám na mysli jen rozdíly vzhledové. Alornové jsou většinou vysocí a světlolasí zatímco Tolnedřani jsou menší postavy a mají tmavší vlasy. Všechny ostatní odlišnosti spočívají spíše v kulturních zvycích. Alornové jsou vychovávaní pro boj a válčení, zatímco Tolnedřani spíše touží po vydělávání peněz. Již během prvních minut jejich diskuse jsem se dověděla, že Angarakové jsou vedeni ke strachu z Toraka – a z grolimských kněží coby jeho prodloužené ruky. Ačkoliv jsou mezi nimi jisté vnější rozdíly, uvnitř každého Angaraka se ukrývá Thull.

Dokud Torakovi poddaní zůstávali pouze v Mallorei, nepředstavovali vlastně žádnou opravdovou hrozbu. Když tehdy ale

Murgové, Nadrakové a Thullové překročili most tvořený ostrovy, měli Alornové pocit, že se již o Angaracích napovídalo dost a bylo by načase začít taky něco dělat.

Přesto se mi ale zdálo, že všem ostatním přítomným něco podstatného uniká. Vypadalo to, že nenávidí všechny Angaraky bez rozdílu a vůbec přítom nevěnovali pozornost tomu, že mezi Angaraky jsou dost významné kulturní odlišnosti a jejich společnost není ani zdaleka tak jednolitá, jak by se na první pohled mohlo zdát. Typický alornský přístup k jakémukoliv problému je začít brousit válečnou sekeru. Mě bylo ale hned od počátku jasné, že přímým úderem na Angaraky bychom dosáhli jediné toho, že by se všichni sjednotili proti společnému nepříteli. To byla ovšem ta poslední věc, kterou jsme tehdy potřebovali.

Právě jsem se chystala vystoupit a triumfálně poukázat na tento svůj postřeh, ale vtom mě matka zarazila. „*To není ten nejlepší způsob jak dosáhnout svého, Pol*“ sdělil mi její hlas. „*Muži mají z inteligentních žen obavy, takže to radši jenom navrhní než abys to prohlásila za řešení. Zasej do jejich myslí semínko téhle myšlenky a nech ho vyklíčit. Budou mnohem spíš souhlasit když si budou myslet že to byl jejich nápad.*“

„Ale -“ začala jsem protestovat.

„*Zkus to po mém, Pol,*“ naléhala, „*Prostě je naved' správným směrem a až zdárně dojdou k žádanému řešení, ujisti je o tom jak jsou skvělí.*“

„*Myslím, že to je pěkně bláznivé, mami, ale zkusím to.*“

Nejprve jsem tuto metodu vyzkoušela při prosazování svého nápadu na ustavení obchodních styků s Nadrakami a k mému překvapení to prošlo celkem hladce. Držela jsem se pěkně stranou a nechala jsem Alorny o svém nápadu debatovat tak dlouho až úplně zapomněli kdo to vlastně navrhnul, takže se nakonec rozhodli to zkusit. Pak jsem nadhodila, že by možná stálo za to zahájit přátelská jednání s Tolnedřany a Arendy a i s tímhle nápadem Šerek se svými hochy souhlasil.

Ve své poněkud neohrabané a zdlouhavé historii našeho světa otec poznamenává, že se ráda zabývám politikou. Má v tom naprostou pravdu, ale úplně mu unikl *pravý* smysl. Otec má při použití slova

„politika“ na mysli vztahy mezi jednotlivými národy. Když ale mluvím o politice já, myslím tím různorodé rafinované způsoby jak žena dosáhne toho, aby muži udělali přesně to co ona chce.

Jestli chcete poznat skutečnou odbornici na tohle umění, jděte se podívat jak to dělá královna Poren. Skutečným virtuosem v oboru je ale bezesporu královna Layla v Sendarii.

Sešli jsme se během onoho týdne k jednání ještě několikrát, ale všechna nejdůležitější rozhodnutí stejně padla během našeho prvního setkání. Když mi konečně došlo, že ostatní hodlají zbytek času strávit omíláním již probraných záležitostí, přestala jsem dávat pozor a myslela jsem na jiné věci. Přemýšlela jsem o tom, co mi matka vysvětlovala, a jak jsem se tak nad tím zamyslela, začalo to dávat smysl. Mezi muži a ženami existuje mnoho rozdílů a zjevné fyzické odlišnosti jsou z nich ty nejméně podstatné. Mnohem závažnější jsou rozdíly ve způsobu myšlení.

Šerek se nabídl, že odveze otce, strýčka Beldina a mě k sendarskému pobřeží svou bitevní lodí, ale poslední noc před naplánovaným odjezdem strýček Beldin změnil své rozhodnutí jet s námi. „Možná bych se měl radši vydat zpátky do Mallorey a dohlídnout na Spálenou tvář,“ prohlásil. „Mám takovej pocit, že Nadrakové, Thullové a Murgové jsou jenom předvoj. Těžko můžou něco zvládnout dodělat sami, aniž by dostali posily z Mallorey. Na týhle straně Východního moře se nezačne nic pořádného dít dokud Torak nepřikáže svejm armádám, aby se vydali na pochod severně od Mal Zetu.“

„Informuj mě o všech zajímavých novinkách,“ požádal ho otec.

„Samozřejmě, ty troubo,“ odseknul Beldin. „Myslel's snad, že vyrazím do Mallorey jenom abych obnovil staré známosti s Urvonem a Zedarem? Jestliže se Spálená tvář vydá na pochod, dám ti hned vědět.“

Zpátky do Údolí jsme se s otcem dostali až někdy v polovině léta a dvojčata už nedočkavě očekávala náš návrat. Připravily nám na uvítanou úplnou hostinu a tak jsme jedli v jejich vzdušné a příjemné věži zatímco nad Údolím se pomalu rozhostil zlatavý soumrak. Nevím

proč, ale vždycky jsem jejich věž měla ráda. Otcova věž je vždycky přeplněná a zaneřáděná, Beldinova věž je sice pěkná při pohledu zvenčí, ale uvnitř je skoro stejně nacpaná jako ta otcova. Dvojčata ale měla dostatek předvídavosti a vybudovala v nižších patrech své věže komory a skladiště, takže mají kam ukládat věci. Otce asi tohle přirovnání nebude zajímat, ale jeho věž vypadá jako jedna velká místnost postavená na kládě. Je to vlastně pevný kamenný pařez s jedinou místností na vrcholu a věž strýčka Beldina není o moc lepší.

Když jsme nakonec dojedli, strýček Belkira odsunul svůj prázdný talíř. „Tak co,“ začal, „teď nám povězte o té svatbě – a taky o téhle úžasné proměně Polgary.“

„Polina proměna má úplně jednoduché vysvětlení,“ odvětil otec. „Prostě nám nějak proklouzla a rozhodla se dospět.“

„Tak přesně tohle mladí lidé většinou dělají,“ poznamenal strýček Belkira.

„To nebylo zase až tak jednoduché, na něco si přitom zapomněl, táto,“ opravila jsem ho. „Beldarana byla vždycky ta hezčí.“

„Ne tak docela, Pol,“ nesouhlasně kýval hlavou Belkira. „Ona je světlavá, zatímco ty máš vlasy tmavé. To je jediný skutečný rozdíl. Jste krásné obě.“

Pokrčila jsem rameny. „Všechny dívky chtějí být blondáté,“ poučila jsem ho. „Možná, že je to pošetilé, ale tak to prostě je. Když jsem si uvědomila, že nikdy nebudu tak hezká jako ona, chtěla jsem na to prostě jít jinak. Když jsme se ale dostali do Kamaaru a ona se konečně setkala s Rivou, zjistila jsem, že to jak vypadám je pro ni tou nejméně podstatnou věcí. Tak jsem se rozhodla se dát do pořádku.“ Trochu kajícně jsem se zasmála. „Trvalo mi dost celé hodiny než se mi podařilo rozčesat všechny ty splepené vlasy. Pak jsme dopluli na Větrný ostrov a já jsem zjistila, že nejsem zase tak ošklivá jak jsem si myslela.“

„Tak to by se možná dalo označit za největší zjednodušení v dějinách,“ poznamenal otec. „Teď když ze sebe konečně smyla všechnu špínu, vypadá docela slušně.“

„Víc než docela, Belgarate,“ opravil ho Beltira.

„No ale stejně,“ pokračoval otec ve vyprávění, „když jsme se dostali na Větrný ostrov, ohromila celou generaci mladých Rivanů

tak, že málem nevěděli čím jsou. Úplně ji zbožňovali.“

„Bylo pěkné být takhle všemi obdivována, Pol?“ škádlil mě Belkira.

„Připadalo mi to docela příjemné,“ přiznala jsem, „ale tátu to zjevně dost znervózňovalo. V životě nepochopím, proč mu to tak vadilo.“

„To je moc vtipné, Pol,“ ohradil se otec. „Abych pokračoval. Po svatbě jsme se Šerekem a jeho syny hlavy i dohromady. Už se několikrát setkali s Angaraky a teď se všichni budeme snažit pochopit, v čem tkví podstata rozdílů mezi Nadraky, Murgy a Thully. Za to patří dík právě Pol.“ Jeho kradmý pohled byl skoro stejně lstivý i jako můj. „Ty sis myslela, že jsem si nevšimnul co tam provádíš, co? Musím ale uznat, že ti to šlo skvěle.“ Pak se zadumaně zadíval do stropu. „Přesně jak Pol tak obratně poznamenala, „máme mnohem větší naději uspět u Nadraků než u Thullů či Murgů. Thullové jsou příliš hloupí a příliš se bojí grolimských kněží než aby nám byli k užítku. Murgy zase pevně drží na uzdě Ktačík. Nadrakové jsou ale chamtiví a tak by je nějaký chytrý úplatek mohl získat pro nás – alespoň natolik, že by byli naším zdrojem informací.“

„Objevily se už nějaké náznaky, že by se přes pevninský most měli přesouvat další Angarakové?“ zajímal se Beltira.

„Nevyplývá to z toho, co se zatím podařilo zjistit Drasovi. Torak zjevně čeká na svou příležitost, na ten nejpříhodnější okamžik. Beldin se vydal zpátky do Mallorei aby na něj pořádně dohlédl – alespoň říkal, že tam jde kvůli tomu. Pořád ještě mám ale obavu, že by mohl chtít dokončit ten rozhovor s Urvonem o doběla rozžhaveném háku. Každopádně došel k závěru, že Nadrakové, Thullové a Murgové jsou jenom pouhý předvoj. Tahle hra doopravdy nezačne dokud se Torak nerozhodne vynořit se ze své skrýše v Ašabě.“

„Kvůli mě tedy rozhodně nemusí nijak spěchat,“ poznamenal Belkira.

Během několika následujících týdnů jsme většinu času trávili tím, že jsme dvojčatům sdělovali stále větší podrobnosti o naší cestě na Větrný ostrov a o Beldaranině svatbě. Již od nepaměti platilo, že dvojčata opouštějí Údolí jen velmi zřídka. Bylo to zejména proto, jak žertovně poznamenává Belkira, že „se někdo musí postarat o krám.“

Jsme ale všichni příslušníky jedné rodiny a tak jsou přirozeně vděční za každou zajímavost o našich dobrodružstvích v okolním světě.

Ještě několik týdnů jsem samozřejmě trpěla melancholií a špatnou náladou. Stále ještě jsem dost ostře pociťovala bolest ze svého odloučení od sestry. Na druhou stranu ale tohle odloučení způsobilo, že jsme se sblížili s otcem. V mých očích jsme totiž od té doby, co se otec vrátil do Údolí ze svého dlouhého tahu po hospodách, spolu soupeřili o Beldaraninu přízeň. Tohle naše soutěžení ustalo hned po Beldaranině svatbě. Stále ještě jsem čas od času otce nějak urážela, ale to bylo nejspíše jen ze zvyku. Určitě bych to tehdy nepřiznala, ale pomalu jsem k němu získávala respekt a náklonnost. Když chce, dokáže být otec celkem příjemným společníkem.

Náš společný život ve věži se postupně přeměnil v dobře zaběhnutou rutinu domácnosti, což bylo snadné a pohodlné. Z velké části to patrně vyplynulo z toho, že já ráda vařím a on zase rád jí. Byla to klidná doba. Večer jsme mívali podnětné rozhovory a mě se to tak líbilo.

Tahle záležitost také dost souvisela se známou skutečností, že se totiž každý dospívající domnívá, že je mnohem chytřejší než jeho rodiče; ještě nedotvořený rozum téměř s nadšením podléhá kdejakým nesmyslům. A právě moje večerní hovory s otcem mě dost rychle těchto představ zbavily. Rozsah jeho vědomostí mě mnohdy až děsil. Pane, ten chlap toho ale ví!

Jednoho večera, právě když jsme umývali nádobí od večere, jsem se nabídla coby učednice. Nebylo to jen kvůli tomu, že neustále stoupal můj respekt před jeho rozsáhlými znalostmi. V mém rozhodnutí měl prsty také náš Pán a moje matka taky. Neustále mi totiž v mysli podsouvaly, že jsem nevzdělanec a tak mě vlastně dohnaly k takové nabídce.

Již otcova odpověď na mou nabídku ovšem zavdala příčinu k hádce. „K čemu mi ale bude takový nesmysl?“ vybuchla jsem nesouhlasně. „Nemůžeš mi prostě říct všechno to, co potřebuju vědět? Proč se kvůli tomu musím učit číst?“

Byl natolik otrlý a zkušený diplomat, že se mi ani nevysmál do tváře. Místo toho mi začal trpělivě vysvětlovat proč je absolutně nezbytné, abych se naučila číst, „Veškeré sebrané lidské vědění je

tam, Pol,“ uzavřel svou argumentaci a ukázal na všechny knihy a svitky, kterých byly plné knihovny a police na zdech. „Budeš to všechno potřebovat.“

„Ale proč, u všech všudy? Máme přece náš talent, táto, narozdíl od všech těch primitivů, kteří psali tyhle objemné nesmysly. Co asi tak mohli do těch knih naškrábat aby se nám to vůbec hodilo?“

Jenom si povzdechnul a obrátil oči v sloup. „Proč zrovna já?“ ptal se a jeho otázka zjevně nebyla určena mně. „No dobře, Pol,“ otočil se ke mně, „když jsi tedy tak chytrá a nepotřebuješ se naučit číst, možná bys mi mohla zodpovědět pár otázek, které mě v poslední době docela trápily.“

„Samozřejmě, táto,“ odpověděla jsem. „Ráda to pro tebe udělám.“ Všimnete si, jak jsem sama vkročila do pasti, kterou pro mne nachystal.

„Jestliže jsou dvě jablka tady a další dvě támhle, kolik jich je celkem?“ Když se můj otec snaží naučit budoucího žáka pokoře, vždycky začíná přesně takhle.

„Čtyři, to je přece jasné,“ odpověděla jsem rychle – jak se ukázalo, až příliš rychle.

„Proč?“

„Co myslíš tím „Proč?“ Prostě to tak je. Dvě jablka a dvě jablka jsou čtyři jablka. Tohle přece ví každý blbec.“

„Protože nejsi žádný blbec, tak by ti nemělo dělat žádné potíže mi to vysvětlit, že ne?“

Zoufale jsem na něj zírala.

„Tak k tomu se můžeme vrátit později. Ted' další, když padá v lese k zemi strom tak dělá hluk, že ano?“

„Samozřejmě, že je to hlučné, táto.“

„Dobře, Pol. Co je to hluk?“

„Něco co můžeme slyšet.“

„Výborně. Jsi skutečně velice vnímavá, dcero moje.“ Pak ale nakrčil čelo, podle mě ovšem jen naoko. „Je tu ale problém. Co když široko daleko není nikdo, kdo by ten hluk slyšel? Je tam tedy ten hluk?“

„Určitě ano.“

„Proč?“

„Protože –“ a v tu chvíli jsem se zarazila.

„Tak tohle taky zatím necháme stranou a popojedeme dál. Myslíš si, že slunce zase zítra ráno vyjde?“

„No to je přece přirozené.“

„Proč?“

Měla jsem to „Proč?“ samozřejmě čekat, ale byla jsem podrážděna jeho zdánlivě prostoduchými otázkami a tak jsem ani nepřemýšlela nad svou odpovědí. „No,“ řekla jsem nepřesvědčivě, „vždycky to tak přece bylo.“

V tu chvíli jsem dostala velice rychlou a velice ponižující přednášku o teorii pravděpodobnosti.

„Tak jdeme na další,“ řekl přívětivě. „Proč mění měsíc svůj tvar v průběhu měsíce?“

Opět jsem na něj beznadějně zírala.

„Proč voda začne bublat když dojde do varu?“

Nedokázala jsem zodpovědět ani tuhle otázku – a to jsem pořád vařila. Pokračoval dál a ještě dál.

„Proč ve tmě nedokážeme rozeznat barvy?“

„Proč mění na podzim listí na stromech barvu?“

„Proč voda tvrdne když se hodně ochladí? A proč se přemění v páru když se hodně zahřeje?“

„Když my tu máme poledne, proč je v Mallorei právě půlnoc?“

„Otáčí se slunce kolem naší země, nebo se naopak země otáčí kolem slunce?“

„Odkud se tu vzaly hory?“

„Proč některé věci rostou?“

„No dobře, táto!“ vykřikla jsem. „Dost! Nauč mě číst!“

„Ale samozřejmě, Pol,“ řekl mi klidně. „Jestliže tolik toužíš se naučit číst, proč jsi mi to tedy neřekla hned?“

A tak jsme se tedy dali do práce. Můj otec je učedníkem, kouzelníkem, významným politikem a čas od času také vojevůdcem, ale ze všeho nejvíc ho považuji za učitele – pravděpodobně toho vůbec nejlepšího učitele na světě. Naučil mě číst a psát během až překvapivě krátké doby – možná to bude tím, že jako vůbec první slovo mi napsal moje jméno. Připadalo mi, že na papíře vypadá docela pěkně. Netrvalo to dlouho a já začala nahlížet do jeho knih a svitků se

stále vzrůstající touhou po vědění. Mám ale většinou takové nutkání, se s knihami hádat a to otci způsobovalo trochu potíže. Bude to asi tím, že se s nimi hádám nahlas. Nedokážu si ale pomoci. Hloupost, ať už napsaná či vyřčená, mě prostě vždycky uráží a cítím povinnost ji opravovat. Tenhle můj zvyk by byl vlastně docela nevinný kdybych jej praktikovala o samotě, ale otec bydlel ve věži se mnou a měl sám také dost záležitostí ke studování. Jestli si dobře vzpomínám, jednou si o tom se mnou důkladně promluvil.

Čtení knih pro mě bylo velice podnětné, ale ještě větší přínos pro rozvoj mých vědomostí měly naše večerní diskuse, při kterých jsme probírali různé problémy a otázky související s mým denním studiem. Všechno to vlastně začalo jednoho večera kdy mi otec položil celkem nevinnou otázku: „Tak co, Pol, co ses dnes všechno naučila?“

Pověděla jsem mu to. Pak jsem mu také řekla svoje připomínky k tomu, co jsem přečetla – pevně, dokonce trochu vyzývavě.

Otec nikdy nevynechá příležitost dobře si s někým prodiskutovat problémy a tak automaticky začal texty bránit zatímco já jsem je kritizovala. Poté co jsme takto příjemně strávili několik večerů, stal se z toho jakýsi náš zvyk. Je to docela dobré zakončení dne.

Naše debaty či rozepře ale nebyly jenom intelektuálního charakteru. Díky naší návštěvě na Větrném ostrově jsem se začala mnohem víc zajímat o svůj vzhled a dbát na svůj zevnějšek. Otec tomu říkal marnivost a tím vlastně zahájil další hádku.

Pak mě časné ráno jednoho jarního dne oslovil matčin hlas ještě dříve, než jsem začala připravovat snídani. *„Tohle je sice všechno pěkné, Pol,“* řekla mi matka, *„ale je ještě mnoho dalších věcí které také budeš muset znát. Pro dnešek odlož své knihy stranou a přijdi ke Stromu, Jeho necháme, aby tě naučil používat tvou mysl. Já tě naučím jak máš používat svou vůli.“*

Po snídani jsem tedy vstala a prohlásila jsem: „Myslím táto, že se dneska trochu projdu. Už si tady ve věži občas připadám nějak uzavřená. Potřebuju se trochu provětrat. Podívám se po nějakých bylinkách a koření na dnešní večeři.“

„To rozhodně není špatný nápad,“ souhlasil. „Tvoje argumentace v poslední době trochu ztrácí dech. Třeba ti čerstvý jarní vánek provětrá hlavu.“

„Třeba,“ odpověděla jsem a ovládla jsem svou touhu mu něco odseknout na tuhle skrytou urážku. Pak jsem sešla po spirálovitě stočených schodech věže a vydala jsem se ranním sluncem do přírody.

Byl to skutečně nádherný den a Údolí je jedním z nejpůsobnějších míst jaké znám. Proto jsem vůbec nikam nespěchala a pomalu jsem procházela trávou vysokou až po kolena směrem k onomu téměř posvátnému místu, kde rozpínal své mohutné větve Strom. Jak jsem se k němu blížila, ptáci mě začali vítat radostnou písní a vesele nad mnou poletovali jiskřivým jarním vzduchem.

„Proč ti to trvalo tak dlouho, Pol?“ zajímala se matka.

„Chtěla jsem si dnešní ráno pořádně užít,“ odpověděla jsem nahlas. Široko daleko nikdo jiný nebyl a tak jsem neměla důvod odpovídat složitějším způsobem. „Co budeme dnes dělat, mami?“

„Samozřejmě budeme pokračovat ve tvém vzdělávání.“

„Doufám, že tvoje vyučování nebude tak jednotvárné jako je někdy to tátovo.“

„Myslím, že by si to mohlo docela líbit. Týká se to ale vlastně stejné oblasti.“

„O jaké oblasti to mluvíš?“

„O myslí, Pol. Až do této chvíle ses učila využívat svého talentu ve vnějším prostředí. Teď se budeme spíše soustředit na vnitřní svět.“ Pak se na chvíli odmlčela jako by hledala způsob jak mi vysvětlit nějaký velice složitý problém. „Všichni lidé se vzájemně od sebe nějak odlišují,“ začala, „ale různé rasy mají některé charakteristické znaky. Poznáš Alorna když nějakého uvidíš a to díky jeho vzhledu. Můžeš ale také rozpoznat jeho mysl když na ni narazíš.“

„Ty mě teď chceš naučit abych mohla poslouchat, o čem přemýšlí ostatní lidé?“

„K tomu se možná dostaneme později. Je to ještě složitější“ takže se teď raději budeme soustředit na náš problém. Když se snažíš přesně určit jaké rasy nebo z jakého kmene je nějaký cizinec, nesmíš se soustředit na to nač myslí, ale jak myslí.“

„Proč je to pro nás tak důležité, mami?“

„Máme tam v okolním světě docela dost nepřátel, Pol. Budeš je muset poznat až na ně při plnění svých úkolů narazíš. Pán mě naučil jak napodobovat zvyky různých národů a ras, takže ti mohu názorně

ukázat jak od sebe rozeznáš Murga od Grolima nebo Arenda od Maraga, Nastanou situace kdy bezpečnost tvoje i bezpečnost lidí pod tvou ochranou bude záviset právě na tom, jestli budeš schopna poznat kdo to před tebou stojí.“

„Myslím, že to zní jako dostatečně dobrý důvod. Jak se s tím teď vypořádáme?“

„*Prostě jen otevři svou mysl, Pol. Potlač svou vlastní osobnost a snaž se vycítit povahu rozličných mentalit, které ti předvedu.*“

„No,“ řekla jsem trochu pochybovačně, „pokusím se o to, ale zní to hrozně složité.“

„*Taky jsem ti neříkala, že to bude nějak jednoduché, Pol. Můžeme se do toho pustit?*“

Zpočátku mi to vlastně nedávalo moc smyslu, matka mě neustále bombardovala tou samou myšlenkou pořád dokola, jenom měnila způsob jakým byla předložena. Základní průlom k pochopení problému se mi podařil když jsem si uvědomila, že rozdílné způsoby uvažování jakoby měly zároveň přiřazeny i odlišné barvy. Nebylo to tak úplně jasné, spíše jenom jakýsi náznak odstínu. Během pár chvil ale barvy nabývaly jasnějších obrysů a já jsem téměř okamžitě poznávala myšlenku Murga nebo Alorna nebo třeba Tolnedřanovu myšlenku.

Mysl pomyslného Murga, kterou mi matka vytvořila a předhodila, byla velice tmavá, jakoby chmurně černá. Grolimská mysl byla naproti tomu tvrdá, hladká čern a já jsem rozdíl mezi nimi viděla – nebo vycítila – téměř okamžitě. Sendarové jsou zelení. Tolnedřani jsou dočervena. Rivané jsou samozřejmě modří. Neustále jsem se lepšila v rozeznávání těchto barev a než přišlo poledne, už jsme byla dost dobrá.

„*To už by pro dnešek mohlo stačit, Pol,*“ řekla mi matka. „*Ted' se vrať zpátky do věže a zbytek dne můžeš strávit nad svými knihami. Nechceme přece, aby táta dostal nějaké podezření.*“

Tak jsem se tedy vrátila do věže a tím ustavila jakousi rutinu, která pro mě platila docela pěknou řádku let – ráno jsem patřila matce a odpoledne jsem se věnovala otci. Dostávalo se mi tak dvojího vzdělávání zároveň a to byla pro mě docela výzva.

Příštího rána se mnou matka zopakovala zkušenosti z předešlého

dne tak, že mi předhazovala různé způsoby myšlení. „Sendar,“ odpověděla jsem hned na zeleně zbarvenou myšlenku. „Murgo,“ poznala jsem pochmurně černou mysl. „Arend.“ Hned potom byl Tolnedřan. Čím víc jsem procvičovala, tím rychleji jsem rozeznávala mysl ostatních národů.

„Tak to by bylo,“ prohlásila matka, „*ted’ se zase pohneme dál. Určitě se dostaneš do situace kdy budeš potřebovat odstínit mysl svých přátel – uložit je ke spánku, abych tak řekla, i když se vlastně o spánek nejedná.*“

„A jaký pro to budu mít důvod?“

„*Nejsme totiž jediní lidé na světě, kteří dovedou rozeznat různé způsoby myšlení, Pol, Grolimové to taky dovedou a každý kdo tohle umění ovládá, může také myšlenku stopovat až k jejímu zdroji. Když se snažíš skrýt před nepřítelem, nechceš přece aby vedle tebe stál někdo, koho lze vypátrat na míle daleko.*“

„Ne, to by asi opravdu nebylo dobré. Jak ale docílím toho, abych takového „upovídaného“ člověka uspala?“

„*Není to vlastně spánek, Pol,*“ opravila mě. „*Typický způsob myšlení, který jsem tě naučila rozeznat, je stále přítomen i v mysli spícího člověka. Musíš se proto naučit, jak úplně překrýt jeho mysl.*“

„Nezabiju ho tím? Nezastaví se tím jeho srdce?“

„*Ne. Část mozku, která ovládá rytmus srdce a udržuje jeho činnost je tak hluboko pod povrchem, že ji nelze nijak odlišit.*“

„Co když se mi nepodaří tě zase přivést k vědomí?“

„*Tohle nebudeš zkoušet na mě. Kde je nějaký nejbližší Alorn?*“

„To budou asi dvojčata,“ usoudila jsem.

„*Tak se tedy nijak nerozpakuj, Pol. Vyšli svou mysl a najdi je.*“

„Pokusím se.“ Vyslala jsem svou mysl na výzvědy a; pátrala jsem po onom tyrkysovém odstínu, který je typický pro Alorny žijící mimo Rivu. Netrvalo mi to moc dlouho. Samozřejmě jsem věděla, kde je najdu.

„Dobře,“ pochválila mě matka. „*Ted’ si představ tlustou vlněnou deku.*“

Neptala jsem se proč; prostě jsem ji poslechla.

„*Proč zrovna bílou?*“ zeptala se matka zvědavě.

„Je to jejich nejoblíbenější barva.“

„Aha. No dobře, teď ji přes ně přehod’.“

Udělala jsem to a uvědomila jsem si, že se mi začínají potit dlaně. Pracovat vlastní myslí je skoro stejně namáhavé jako pracovat rukama.

„Už jsi je uspala?“

„Mám pocit, že ano.“

„Možná by ses raději měla jít podívat a přesvědčit se.“

Přeměnila jsem se v obyčejnou vlaštovku. Dvojčata vždycky otvírají okna dokořán jakmile je počasí jen trochu příznivé a častokrát jsem viděla, že jim vlaštovky létají dovnitř a zase ven. Odlétla jsem k jejich věžím a vlétla dovnitř skrz otevřené okno.

„No tak co?“ ozval se mi v hlavě opět matčin hlas, *„spí oba?“*

„Asi se mi to nepodařilo, mami. Mají stále ještě otevřené oči.“ Nechtěla jsem samozřejmě dvojčata upozornit na svou přítomnost a tak jsem vyslala svou odpověď potichu.

„Hýbají se nějak?“

„Ne. Teď jak ses o tom zmínila tak mě napadá, že vypadají jako dvě sochy.“

„Zkus jim letět přímo do obličeje. Dívej se jestli zkusí uhnout.“

Provedla jsem to přesně tak – a oni se ani nehnuli. *„Ani nemrkli,“* hlásila jsem,

„To tedy znamená, že se ti to povedlo. Pokus se vyhledat jejich mysl.“

Zkusila jsem to a kolem dokola nebylo vůbec nic, jenom naprosté ticho. *„Na nic jsem nenarazila, mami.“*

„Tohle ses tedy naučila opravdu rychle. Přileť tedy zase zpátky ke Stromu a pak je probudíme.“

„Jsem tam za okamžik,“ prohlásila jsem. Pak jsem našla otce a jeho mysl jsem taky zastřela.

„Proč jsi to udělala?“ zeptala se matka.

„Potřebuju si to přece procvičit, mámi,“ odvětila jsem nevinně. Věděla jsem, že to ode mě nebylo moc hezké, ale prostě jsem si nemohla pomoci.

Během následujících týdnů mě matka naučila ještě další způsoby jak si lze pohrát s lidskou myslí. Naučila mě například velice užitečný trik, jak někomu vymazat paměť. Ten jsem využila mnohokrát.

Nastaly totiž situace kdy jsem byla nucena některé věci vyřešit neobvyklým způsobem a nechtěla jsem, aby lidé přítomní mým kouzlům začali vyprávět nějaké divoké historky. Někdy je prostě jednodušší vymazat část paměti obsahující onu událost než si pracně vymýšlet nějaké přijatelné vysvětlení.

Velice podobný tomuto triku je také další, tedy vštěpování nepravých vzpomínek. Když se tyhle dvě kouzla použijí dohromady, můžete dost zásadním způsobem změnit něčí vzpomínky. Bude si tedy událost pamatovat úplně jinak, než se ve skutečnosti udála.

Matka mě také naučila jak „vyrůst“ – tedy nabýt téměř nekonečné rozlehlosti. Tohle jsem nepoužívala moc často, protože je pak člověk přece jen dost nápadný.

Dále ovšem, protože každé kouzlo má i svůj protiklad, mě naučila jak se „srazit“ – zmenšit se tak, že je člověk téměř neviditelný. Tohle kouzlo bylo *velice* užitečné, obzvláště když jsem chtěla vyslechnout něčí rozhovor aniž by mě přítom viděl.

Tato dvě kouzla dost úzce souvisí s přeměňováním podoby, takže jsem se je naučila docela snadno.

Také jsem se naučila jak to zařídit aby ostatní nevnímali mou přítomnost. Tohle je další ze způsobů jak získat jakousi neviditelnost. Protože jsem ale v té době ještě stále zápasila s následky puberty, představa na dokonalé splnutí se šedým pozadím se mi vůbec nezdála. Všichni dospívající mají nesnesitelné nutkání být viděni a téměř všechno co dělají jako by volalo: „Koukněte na mě! Vidíte jak jsem důležitý?“ Neviditelnost není zrovna nejlepší způsob jak tuhle touhu naplnit.

Konečně záležitost vyrábění věcí – tvoření, jestliže; se vám to líbí víc – představovala vlastně jakési završení téhle etapy mého vzdělávání. Bude to tím, že to vlastně jakýmsi způsobem zasahuje až do oblasti vyhrazené bohům. Začala jsem vytvářením květín. Mám takový pocit, že tímhle jsme začínali skoro všichni. Tvoření je dost úzce propojeno s krásou takže tím by se to dalo vysvětlit, ale květiny jsou navíc jednoduché a tak se logicky začíná děláním květín. Zpočátku jsem samozřejmě trochu podváděla. Nejprve jsem ratolest zabalila do trávy a takto vzniklý předmět jsem proměnila v květinu. Přeměňování ale není skutečné tvoření a tak jsem se po nějaké době

dostala k tomu, že jsem květiny vytvářela z pouhého vzduchu. Tvoření v člověku vyvolává docela radostné pocity a nadšení a tak jsem to patrně trochu přehnal. Pokryla jsem totiž roklinu, ve které stál Strom, hustým kobercem pestrobarevných květin. Přesvědčovala jsem sama sebe, že je to jenom kvůli procvičování, ale asi to nebyla úplně pravda.

Když se chýlilo ke konci jaro osmnáctého roku mého života, nadhodila matka: „*Co kdybychom si dnes spolu promluvily, Pol?*“

„Samozřejmě.“ Usadila jsem se zády opřená o kmen Stromu a odehnala jsem pár ptáků. Věděla jsem dobře, že když matka říká „promluvit,“ vlastně tím chtěla říct abych jí poslouchala.

„*Myslím, že už je ten správný čas abys dala svému otci najevo co všechno dokážeš udělat, Polgáro. Ještě dostatečně nepochopil jak rychle dospíváš. Máš před sebou mnohé úkoly a on se ti bude jenom motat v cestě dokud naplno nepochopí, že už nejsi žádné malé dítě.*“

„Tak o tomhle už jsem se mu snažila povídat nesčetněkrát, mami, ale nějak se mi nedaří tenhle názor u něj prosadit.“

„*Tvůj otec všechno bere příliš absolutně, Pol. Pro něj je dost obtížně pochopitelná představa, že se věci – a lidé – mění. Nesnadnější způsob jak ho o tom přesvědčit by bylo prostě mu předvést své schopnosti. Stejně to jednou budeš muset udělat a nejlepší by bylo udělat to hned – než se mu jeho představa o tvých schopnostech vryje příliš hluboko.*“

„Jak by ale bylo nejlepší to udělat, mami? Měla bych mu říct ať vyjde ven a pak se před ním předvádět?“

„*To by bylo trochu moc okázalé, nemáš ten pocit? Nebylo by mnohem lepší prostě něco udělat jenom tak, při nějaké normální činnosti? Takováhle přirozená ukázka by ho myslím uchvátila mnohem víc než něco sice dokonalého, ale co bylo zjevně pečlivě připraveno. Prostě udělej něco nenápadného a nedělej kolem toho povyk. Znáš ho, drahoušku, a vím jak nejsnáze upoutat jeho pozornost.*“

„Tak v tomhle bych si tedy měla od tebe nechat poradit, mami.“

„*Velmi vtipné, Pol.*“ Její hlas ale nezněl moc pobaveně.

Domnívám se, že v každém z nás dříme kus herce, takže jsem svou ukázkou nabytých schopností velice pečlivě naplánovala.

Schválně jsem otce nechala několik dní vyhladovět když jsem předstírala, že jsem hluboce zabrána do studia nějaké filozofické knihy. Vrhla se tak dlouho do mojí kuchyně až v ní vybral všechno požitelného a pak byl v koncích, protože samozřejmě neví kde mám uložené potraviny. Nakonec se prostě musel ozvat a poukázat na svoje strádání.

„Ale, to je to nejmenší,“ odpověděla jsem s předstíranou nedbalostí. Pak jsem pro něj vytvořila kus napůl propečeného hovězího aniž bych se namáhala zdvihnout oči od knihy. Nebylo to zdaleka tak hezké jako květina, ale vím jistě, že to upoutalo jeho pozornost.

VII.

V DEN NAŠICH osmnáctých narozenin zrovna sněžilo, bylo to takové jemné sněžení co se pomalu snáší k zemi a nehlučné ji pokrývá. Blizardy sice poskytují dramatickou podívanou, ale takovéhle sněžení dokáže člověka uklidnit. Je to klidné sněžení a zahaluje krajinu stejně jemně jako maminka svoje děťátko ukládá do postýlky po dlouhém dni.

Vstala jsem brzy a šla jsem k ohništi rozdělát oheň. Poté jsem se postavila k oknu, rozčesávala jsem si vlasy a sledovala jsem jak poslední mraky pomalu odplouvají směrem na severovýchod. Nad mraky se vynořilo jasné slunce a svým svitem odhalilo zářivě bílou krajinu, kterou dosud nehyzdila ani jediná šlápotá. Napadlo mě, zda sněžilo také na Větrném ostrově a co asi Beldarana dělá když máme tak významný den.

Otec stále ještě spal, ale to nebylo nic tak neobvyklého protože on nikdy nepatřil mezi ranní ptáčata. Měla jsem štěstí a zrovna ani nechrápal, takže jsem si užívala nádherného ranního ticha, které pro mě bylo jako požehnání. Připravila jsem jednoduchou snídani z ovesné kaše, čaje a chleba a pojedla jsem. Hrnci jsem pak zavěsila na jeden z háků nad ohništěm aby snídaně zůstala teplá pro otce. Pak jsem se navlékla do kožešinového pláště a vydala jsem se přivítat jitro.

Nebylo nijak zvlášť zima a všude kolem se vlhký sníh lepil na kmeny a větve borovic, kterých rostlo v Údolí značné množství. Brodila jsem se sněhem ke Stromu na své obvyklé dopolední setkání s matkou. Osamělý orel pomalu kroužil nad Údolím pro pouhý pocit svobody a krásy z létání, protože žádní ptáci ani jiná zvířata dosud

nevylezla. „Polgaro!“ zavolal na mě na uvítanou a zamával mi radostně křídly, aby mě pozdravil. Zamávala jsem mu v odpověď. Byl to jeden z mých nejlepších přátel. Pak odlétl pryč a já se vydala na další cestu.

Věčný Strom se během zimních měsíců ukládal k jakémusi zimnímu spánku, ale vlastně nespál. Cítila jsem jeho ospalou přítomnost když jsem vylezla na pahorek a shlížela dolů do jeho údolíčka.

„Jdeš nějak pozdě, Pol,“ poznamenal matčin hlas.

„Trochu jsem se rozhlížela po krajině,“ vysvětlovala jsem a ohlédla jsem se zpátky na osamělou čáru svých stop, které jsem vyšlapala do čerstvě napadaného sněhu. „Co dnes ráno dělá Beldarana?“

„Stále ještě spí, Rivané včera na její počest uspořádali slavnostní večer a tak byli se Železným stiskem dlouho vzhůru.“

„To oslavovali její narozeniny?“

„Ne tak docela. Alornové kolem narozenin nenadělají tolik parády jako ostatní. Vlastně oslavovali blížící se slavnou událost“

„Jakou událost?“

„Bude mít dítě.“

„Cože?“

„Tvoje sestra je těhotná, Polgaro.“

„Proč jsi mi to neřekla?“

„Vždyť jsem ti to právě řekla.“

„Myslela jsem tím proč jsi mi to neřekla už dřív?“

„Proč bych to dělala? Je už z ní vdaná žena, a vdané ženy většinou mívají děti. Měla jsem pocit, že už o tom víš.“

Jenom jsem bezmocně rozhodila ruce. Někdy mě matčin přístup k životu připadal hrozně podivný.

„Myslím, že bys mu o tom nemusela hned říkat. Ještě by se potom mohl začít zajímat jak ses o tom dověděla ty. Bude lepší o takových věcech raději nemluvit než si pak vymýšlet nějaké báchorky. Myslím, že se dnes ráno pustíme do něčeho nového. Lidé mají velice dobře vyvinutý smysl pro hrůzu. Věci, které je nejvíce děsí, jsou většinou ukryté někde hluboko v jejich mysli a není zase až tak těžké se k těmto myšlenkám dostat. Jakmile se ti podaří zjistit čeho se ten člověk

doopravdy bojí, pak s tebou bude spolupracovat jakmile ho tím postrašíš.“

„Spolu pracovat?“

„Bude dělat přesně to co mu řekneš, nebo tiřekne nějaké informace, které od něj budeš chtít slyšet. Je to jednodušší než mu pálit chodidla. Dáme se do toho?“

Po celý zbytek zimy jsem byla dost melancholická. Beldaranino otěhotnění bylo další známkou našeho odcizování a já se z něj nějak nedokázala radovat. Když jsem byla o samotě, dost jsem se trápila, ale v přítomnosti otce nebo dvojčat jsem se ze všech sil snažila udržovat své pocity pod kontrolou. Bylo to zejména proto, abych utajila matčinu neustálou přítomnost ve své mysli.

Pak na jaře přijeli do Údolí Algar a Anrak aby nám sdělili onu úžasnou novinu a aby nás doprovodili na Větrný ostrov.

Trvalo nám téměř celý měsíc než jsme se konečně dopravili na Ostrov a sám Riva nás očekával na pevném kamenném molu, které se zařezávalo do vody zálivu v přístavu. Všimla jsem si okamžitě, že se Beldaraně konečně podařilo ho přesvědčit aby si oholil vousy, a brala jsem to jako změnu k lepšímu. Pak jsme vystoupali po schodech k Citadele a já se konečně zase setkala se svou sestrou. Působila sice dost nemotorným dojmem, ale vypadala moc šťastně.

Poté co nám velice pyšně ukázali svoje jesličky pro děti, usedli jsme k velice bohaté večeři a pak jsme konečně měli příležitost si s Beldaranou popovídat o samotě. Provedla mě chodbou vedoucí od královských komnat až k naleštěným dveřím. Byly to dveře, kterými se vstupovalo do místností v nichž jsme s Beldaranou bydleli ještě předtím, než se provdala za Rivu. Uvědomila jsem si, že v pokojích došlo k mnohým změnám. Nástěnné gobelíny, které zakrývaly holé kamenné zdi, byly teď téměř všechny v námořní modři a zlaté koberečky z jehněčích kůží byly nahrazeny čistě bílými. Nábytek byl z těžkého, tmavě nalakovaného dřeva a všechny sedačky byly důkladně vypořstrovány. Ohniště už nebylo jenom nějakou zející dírou ve zdi, ale bylo vyzděné a pěkně orámované. Svíčky vyzařovaly měkké nazlátlé světlo a vypadalo to všechno moc pohodlně. „Líbí se ti to takhle, Pol?“ zeptala se mě Beldarana.

„Je to naprosto úžasné,“ vydechla jsem nadšeně.

„Tohle teď budou jen tvoje pokoje,“ oznámila mi. „Budou k dispozici vždycky když je budeš potřebovat. Doufám taky, že je budeš používat co nejčastěji.“

„Tak často jak jen to půjde,“ ujistila jsem ji rychle. Pak jsem hovor stočila na úplně jiné téma. „Jaké to je?“ zeptala jsem se jí zvědavě když jsme se obě usadili na podušce vystlané polštářky.

„Připadám si hrozně nemotorně,“ odpověděla. Jednu ruku si položila na mohutně nafouknuté břicho. „Nemáš vůbec představu, jak často mi tohle překáží.“

„Bylo ti každé ráno špatně? Slyšela jsem něco takového.“

„Zpočátku ano, to je pravda. Po nějaké době to ale přestalo. Bolavá záda mě začala trápit o něco později.“

„Tebe bolí záda?“

„Já teď s sebou nosím docela velkou váhu navíc, Pol,“ upozornila mě, „a je to na hrozně nešikovném místě. Teď se nedokážu pohybovat jinak než majestátní kolébavou chůzí a i tak cítím dost velký tlak na páteř. Někdy mám pocit, že mi takhle je už od nepaměti.“

„To brzo přejde,“

„To mi Arella taky říkala. Určitě si na ní ještě pamatuješ, že ano?“

„To byla ta dívka co dohlížela na veškeré šití našich šatů, je to tak?“

Beldarana přitakala, „Je to ještě navíc moc šikovná porodní bába. Už mi dopodrobna vyložilo všechno kolem porodu a já se na to nějak moc netěším.“

„Mrzí tě to?“

„Myslíš jako, že jsem těhotná? Samozřejmě, že ne. Prostě si jenom přeji aby to všechno netrvalo tak dlouho. Co jsi celou tu dobu dělala ty?“

„Já jsem se vzdělávala. Otec mě nejprve naučil pořádně číst a já se teď postupně prokousávám jeho knihovnou, Nevěřila bys, kolik nejruznějších nesmyslů se za ta staletí nashromáždilo. Někdy mám pocit jakoby snad Tolnedřani a Melceni mezi sebou soutěžili o to, kdo z nich je větší hlupák. Teď zrovna mám rozečtenou knihu „Knihy Torakova.“ Zdá se, že Pánův bratr má dost velké potíže.“

Úplně se roztřásla. „To je ale hrozné! Jak vůbec můžeš vydržet

číst něco tak příšerného?“

„Není to zrovna typ knihy, kterou by si člověk měl vybrat když se chce nějak nenáročně pobavit. Je to napsané starou angaračtinou a už ten jazyk je hrozný. Představa nepříčetného boha je pro mě docela děsivá.“

„Nepříčetného?“

„Naprosto. Matka říká, že takový byl odjakživa.“

„Navštěvuje tě matka často?“

„Každý den. Otec většinou spí docela dlouho, takže vždycky ráno vyrazím ke Stromu a strávím dopoledne s matkou. Ona mě taky vzdělává, takže se mi teď vlastně dostává jakési intenzivní výuky v mnoha oborech.“

Beldarana si povzdechla. „Pořád se od sebe čím dál víc vzdalujeme, že ano, Pol?“

„To se prostě stává, Beldarano,“ uklidňovala jsem jí. „Někdy se tomu říká dospívání.“

„Mě se to vůbec nelíbí.“

„Mě taky ne, ale my dvě s tím už jen těžko něco uděláme, vid’?“

Příštího rána bylo dost větrno a pršelo, ale přesto jsem přes sebe přetáhla plášť a vydala jsem se dolů do města. Chtěla jsem si totiž promluvit s Arellou. Její krámek s oděvy a krejčovskou dílnu jsem našla v jedné slepé uličce nedaleko od přístavu. Byl to malý, přeplněný krámek nacpaný ústřížky šatů, špulkami nití a velkými smotky příze.

Když jsem vešla do Arellina obchůdku zazvonil zvoneček nade dveřmi a ona hned zvedla oči od svého sešívání. „Polgaro!“ zvolala radostně, vyskočila ze židle a hned se mě hnala mateřsky obejmout. „Vypadáš moc dobře,“ lichotila mi.

„Ty taky, Arello.“

„Potřebuješ ušít nějaké nové šaty? Proto jsi za mnou přišla?“

„Ne. Vlastně jsem od tebe chtěla slyšet nějaké informace o tom, jak je na tom Beldarana.“

„Je těhotná. Toho sis už určitě všimla.“

„To jsou mi vtipy, Arello. Co všechno je spojeno s porodem?“

„Je to bolestivá, dost špinavá záležitost a navíc vyčerpávající. Ty ale asi nechceš slyšet moc detailů, nebo snad ano?“

„Ale ano, právě ty bych chtěla slyšet.“

„Ty jsi začala uvažovat, že by ses začala živit jako porodní bába?“

„To asi ne. Spíše by mě to zajímalo tak obecně. Lidem se stává ledaco – také zranění, která je třeba ošetřit a léčit. Chci se naučit, jak se zranění dají ošetřovat.“

„Ze žen se nestávají lékaři, Pol. S tím by muži prostě nesouhlasili.“

„To je ale špatné, co? Ty si ani neumíš představit, jak je mi jedno jestli s tím muži souhlasí nebo ne.“

„Tímhle se ale přivedeš do značných potíží,“ varovala mě. „Jediné co se od nás očekává je vaření, uklízení a plození dětí.“

„Tohle všechno jsem už mnohokrát slyšela. Mám takový pocit, že bych měla svoje znalosti dále rozšiřovat.“

Arella sešpulila rty. „Ty tohle všechno myslíš doopravdy, nemýlím-li se?“

„Ano, myslím že ano.“

„Můžu tě naučit všechno co budeš potřebovat vědět o porodních záležitostech, ale –“ a v tu chvíli se zarazila. „Umíš udržet tajemství?“

„Mnohá tajemství, Arello. Vím dokonce o věcech, o kterých se otci ještě ani nesnilo, a já už je před nim uchovávám v tajnosti několik let.“

„Žije tady v Rivě jeden bylinkář. Je to velký bručoun a nedá se říct že by zrovna voněl, ale ví přesně jakou bylinku použít na ten který neduh. A pak tu taky žije jeden napravovač kostí, bydlí na opačném konci města. Má sice ruce velké jako lopaty, ale má v nich ohromný cit. Umí kost správně natočit a šknout s ní tak, že jí bez problému vrátí na správné místo. Chtěla ses taky přiučit něco o chirurgii?“

„Co je to tahle chirurgie?“

„To do lidí řežeš, otevřeš jim břicho a pak se můžeš snažit jim napravovat vnitřnosti. Jsem v tomhle oboru taky docela dobrá, i když o tom noc často nemluví. Kromě bylinkáře a toho napravovače kostí tu tady na Ostrově máme taky jednoho chirurga. Mám s ním docela dobré vztahy, protože jsem ho naučila zašívát.“

„Co má zašívání společného s tím, že někomu rozříznu břicho?“

Zoufale obrátila oči v sloup a povzddechla si. „Ale drahoušku,“

napomenula mě. „Co uděláš s nějakým pláštěm, když si ho otec natrhne?“

„Zašiju ho, to je samozřejmé.“

„Přesně tak. A přesně to samé musíš dělat i u lidí, Pol. Kdybys to totiž neudělala, jejich vnitřnosti by jim vyhřezly ven.“

Tak při tomhle jsem se trochu zakuckala.

„No dobře, začneme se záležitostmi kolem porodu,“ navrhla Arella. „Když se při tom neudělá špatně od žaludku, můžeme se pak věnovat dalším odbornostem.“

Tak jsem se tedy dověděla o „porodních bolestech,“ „zašlé brance,“ a o problémech šestinedělí. Taky jsem zjistila, že se během porodu objevuje krvácení, ale není třeba se kvůli tomu znepokojoovat.

Pak mě tedy Arella vzala na pochůzky do města aby mě představila svým třem kolegům a vydávala mě za svou žákyni. „Bylinkář Argak měl malý obchůdek naplněný až po strop dřevěnými regály, které byly obsypány skleněnými nádobami obsahujícími jeho zboží. Nebylo tam zrovna nejčistěji, stejně tak vypadal i majitel. V tomto ohledu mi velice připomínal strýčka Beldina. Byl přesně tak bručounský a páchnoucí jak mi Arella vyprávěla, ale já za ním přišla abych se něco přiučila, ne abych si užívala jeho společnosti. Stačilo jenom trochu lichocením aby mi odhalil všechna svá tajemství a já se tak naučila spoustu nových věcí. Jak ulevit lidem od bolesti a utrpení nebo jak se vypořádat s chorobami pomocí různých lístků, kořínků nebo sušených plodů.

Napravovač kostí se jmenoval Salheim a byl to ve skutečnosti kovář, mohutný vousatý muž, který šel na všechno rovnou. Nijak se nerozpakoval znovu zlomit končetinu, která nějak špatně srostla – většinou tak, že ji položil na svou kovadlinu stojící u rozpálené výhně a šikovně do ní udeřil kladivem. Satheim prostě spravoval všechny zlomené věci – ať už to byly židle, lidské ruce a nohy, kola nebo třeba rolnické náčiní. Většinou se ani neobtěžoval sundat si svou ožehnutou koženou zástěru když někomu napravoval kosti. Byl mimořádně silný tak jako většina kovářů. Jednou jsem ho přímo viděla jak doslova vhodil zlomenou nohu zpátky na místo tak, že se nohou zapřel o kovadlinu, popadl postiženou nohu a šklubnutím ji vrátil do správné pozice. „Přivažte mu tuhle dlahu k noze, aby takhle držela, Pol,“ řekl

mi a držel přitom nohu na místě zatímco jeho pacient křičel bolestí.

„Vy mu ale působíte bolest,“ namítala jsem.

„Rozhodně ne takovou, jakou by zakoušel kdyby se mu ta zlomená kost zabodávala do svalů na noze,“ uklidnil mě. „Vždycky takhle křičí, když jim napravuju kosti. Není to podstatné. Naučte se na to nebrat ohled.“

Chirurg Balten byl vlastně povoláním lazebník, měl tenké jemné ruce a měl ve zvyku se na lidi pokradmu dívat. Řezání do lidských dutin bylo ve většině alornských společností v té době zakázáno – kromě toho pro zábavu. Balten byl proto nucen provozovat svou praxi potají – většinou na obyčejném stole v kuchyni své manželky. Protože samozřejmě potřeboval vědět kde se co v lidském těle nachází, potřeboval také otevřít poměrně značný počet nedávno zemřelých lidí. Takto si mohl sestavit jakési mapy, podle kterých se mohl v těle orientovat. Mám takový pocit, že lopatu na místním hřbitově používal téměř stejně často jako své chirurgické nože v kuchyni. Jeho studium anatomických vztahů bylo většinou dost uspěchané protože musel svůj studijní materiál vrátit do hrobu dříve, než vyšlo slunce. Coby jeho studentka jsem byla často přizvána, abych se zúčastnila téhle jeho duchařské činnosti.

Musím se přiznat, že tahle součást mého lékařského vzdělávání mě nijak zvlášť nenadchla. Mám docela ráda rytí na zahrádce, ale to co jsme s Baltenem vyrývali při svých půlnočních výpravách nebylo zrovna příjemné.

Jak vidíš, táto, mám ještě další „talent.“ Věděl jsi o tom, že je tvoje dcera docela schopná vykradačka hrobů? Příště až se u nás stavíš, někoho ti vykopu abys viděl jak se na to musí.

„Nejlepší je pořádně je opít než do nich člověk začne řezat, Pol,“ zaučoval mé Balten jednoho večera když naplňoval silným pivem žejdlík pro našeho nejnovějšího pacienta.

„To se používá kvůli odstranění bolesti?“ zajímala jsem se.

„Ne. To používám proto, aby mi nezačali poskakovat kolem až do nich začnu řezat a když se nožem hrabe v lidských vnitřnostech, chceš přece aby by dokonale nehybný. Jinak by se totiž mohlo stát, že

zasáhneš orgány, které bys měla nechat být.“ Docela pevně mi stiskl zápěstí když jsem se natahovala pro jeden z jeho zakřivených nožů. „Dávej dobrý pozor, Pol!“ varoval mě. „Tyhle nože jsou opravdu velice ostré. Ostrý nůž je základem úspěšného zákroku. Tupé nože jenom nadělají velkou paseku.“

Tak takové tedy bylo moje zaškolení do tajemství lékařského umění, Alornové jsou přímí a prakticky založení lidé a mí čtyři učitelé – Arella, Argak, Salheim a Balten – mě naučili smysluplnému přístupu k léčení. Myslím, že svou hlavní zásadu jsem převzala od drsného napravovače kostí. „Jestliže je to zlomené, pak to srovnej. Jestli ne, nech to na pokoji.“ Studovala jsem mnohé lékařské příručky a knihy snad ze všech koutů světa, ale ještě nic tak přesně nevyjádřilo podstatu léčení jako takhle jednoduchá poučka.

Tímhle povídáním jsem ovšem rozhodně nechtěla říct, že bych snad všechen čas trávil ponořena studováním porodů, zlomenin nebo vnitřních orgánů. Celé hodiny jsem trávil, ve společnosti své sestry a hodně práce mi taky dalo přesvědčit své bývalé nápadníky, že už nemám v úmyslu si s nimi hrát.

S básníkem Merotem jsem si poradila poměrně snadno. S notnou dávkou pýchy v hlase mi sdělil, že je právě hluboce zaneprázdněn psaním největšího eposu v dějinách lidského pokolení.

„Ale, opravdu?“ podivila jsem se a raději jsem lehce ustoupila před jeho nevábným dechem.

„Chtěla byste si poslechnout několik veršů, slečno Polgaro?“ nabídl mi.

„Bude mi velkým potěšením,“ zalhala jsem s naprosto klidnou tváří.

Postavil se zpříma a zaujal dramatickou pózu, přičemž si ruku ušpiněnou od inkoustu hrdě přitiskl na hrud' na svůj pochmurný kabát. Pak se jal procítěně recitovat svůj výtvor. Kdyby už nic jiného, alespoň jeho přednes byl ještě monotónnější a patetičtější než při minulé příležitosti. S mdlým výrazem ve tváři jsem vyčkala než se naplno ponořil do přednesu svého geniálního díla a pak jsem prostě odešla. Nechala jsem ho tam aby přednášel holé zdi. Nejsem si moc jistá, že by to zeď nějak zaujalo. Nikdy jsem neměla příležitost se jí zeptat. Merot byl ale dost zaujatý i za ni, to vím jistě.

Své nově nabyté zkušenosti a vědomosti o fungování lidského těla jsem brzy mohla využít k tomu, abych odrazila nápor „mocného Taygona.“ S naprosto nevinným výrazem jsem se ho zeptala na obsah rozmanitých zažívacích orgánů, které tak klidně rozséval po bitevní krajině. Z jakéhosi záhadného důvodu jeho tvář naprosto zezelenala poté, co jsem mu barvitě popsala kus napůl natráveného skopového. Vzápětí mě ve značném spěchu opustil a ruku měl pevně přitisknutou na ústa aby svůj oběd udržel uvnitř. Taygonovi zjevně nedělala krev žádné potíže, ale ostatní tekutiny lidského těla mu nedělaly dobře.

Pak jsem se jen tak bezcílně potulovala po velkém, vesele vyzdobeném sále kde si hrály děti. Mnohé z nich jsem znala ze své předchozí návštěvy, ale hlavním účelem té místnosti bylo dát dohromady mladé lidi. Svatby si mezi mými bývalými známými vybraly svou daň. Přesto tu ale byli noví aby zaujali uvolněná místa a tak se počty příliš nezměnily.

„Aha, tady jste má drahá slečno.“ Byl to světlovlasý a neobyčejně vychovaný baron Kamion. Měl na sobě slušivé sametové sako barvy švestek a vypadal ještě přitažlivěji než posledně. „Jsem tak rád, že vás opět vidím, Polgaro,“ pozdravil mě s hlubokou dvornou úklonou. „Vidím, že se vracíte na místo svých bývalých hrátek,“

„To už sotva, můj drahý barone,“ odpověděla jsem mu s úsměvem. „Jak jste se měl celou tu dobu?“

„Byl jsem naprosto zoufalý kvůli vaší nepřítomnosti, slečno.“

„Copak vy nikdy nedokážete mluvit vážně, Kamione?“

Obratně se vyhnul této nepříjemné otázce. „Co jste to u všech všudy provedla nebohému Taygonovi?“ zeptal se místo odpovědi. „Ještě nikdy předtím jsem ho takhle neviděl.“

Pokrčila jsem rameny. „Taygon se sice snaží tvářit jako naprostý divoch, ale jeho žáloudeček asi bude trochu precitlivělý.“

Kamion se rozesmál. Pak najednou jeho tvář zvážněla přemýšlením. „Co kdybychom se šli na chvilku projít, slečno?“ navrhnul. „Rád bych se s vámi podělil o pár novinek.“

„Samozřejmě, barone.“

Nabídl mě rámě a tak jsme opustili sál a procházeli jsme se provzdušněnou chodbou, která vedla podél zahradní části Citadely. Tu a tam jsme se zastavili a obdivovali jsme růže. „Nevím, jestli jste to už

slyšela, Polgaro,“ začal Kamion, „ale jsem již zasnouben.“

„Gratuluji vám, Kamione.“ Musím přiznat, že jsem pocítila svíravou bolest u srdce. Kamion se mi líbil a za jiných okolností by to možná mohlo dojít ještě dál.

„Je to velmi krásná dívka a z nějakého důvodu mě naprosto zbožňuje.“

„To bude patrně tím, že *jste* okouzlující mladý muž.“

„To je víceméně jenom taková póza, drahá slečno,“ přiznal se. „Pod povrchem se stále ještě skrývá neohrabaný nejistý dospívající mladík. Dospívání může někdy být *pěkně* náročné – taky jste si toho všimla?“

Zasmála jsme se. „Nemáte ani představu jak náročné to připadá mně, Kamione.“

Zhluboka si povzdechl a tentokrát jsem věděla, že to nebylo nijak předstírané. „Mám samozřejmě velice rád svou nastávající, to je jasné,“ pokračoval, „ale otevřenost mi velí se přiznat, že by stačilo jediné vaše slovo a já bych se nerozpakoval své zasnoubení zrušit.“

Jemně jsem ho vzala za ruku. „Vy přece sám dobře víte, že nic takového neřeknu, drahý Kamione. Mám před sebou ještě velmi dlouhou pouť.“

„Měl jsem takové tušení, že to tak pravděpodobně dopadne,“ přiznal. „Jediným účelem téhle rozmluvy bylo vlastně mé veliké přání, abyste byla mou přítelkyní. Uvědomuji si, že přátelství mezi mužem a ženou je dost nepřírozené – a také do jisté míry nemorální – ale vy ani já stejně nejsme obyčejní lidé, ne?“

„Ne, vlastně ne.“

„Povinnost dovede být velice krutým pánem, nemyslíte, Polgaro? Myslím, že jsme oba chyceni do tenat osudu. Vy musíte sloužit svému otci a já byl zase požádán Železným stiskem, abych se stal jeho poradcem. Oba jsme zapojeni do státnických záležitostí, ale problém spočívá v tom, že se jedná o dva rozdílné státy. Přesto bych byl ale velice rád, kdybych směl být vaším přítelem.“

„Vy *jste* mým přítelem, Kamione, ať už chcete či ne. Možná přijde doba kdy toho budete litovat, ale byl jste to vy kdo to navrhnul jako první.“

„Toho nebudu litovat nikdy, Pol.“

Pak jsem ho políbila a otevřel se přede mnou celý svět oněch obligátních „co kdyby.“

Poté jsme už spolu nepromluvili. Kamion mě vážně doprovodil k mým komnatám, políbil mi ruku a odešel opět svou cestou.

Neviděla jsem žádný důvod k tomu, abych o téhle příhodě vyprávěla Beldaraně.

Navrhla jsem otci a on to také udělal, aby během posledních dnů před koncem Beldaranina těhotenství svolával do některé z věží Citadely porady. Účastnil se jich Riva, Anrak a Algar. Není to totiž doba vhodná na to, aby se nám muži pletli pod nohama.

Beklarana zvládla porod dost dobře – alespoň mě o tom ujišťovala Arella. Bylo to ale poprvé kdy jsem byla přítomna něčemu takovému a tak se mi to celé zdálo docela hrozné. Navíc Beldarana byla přece moje sestra.

Beldarana tedy porodila podle předpokladů a poté, co jsme s Arellou chlapce řádně omyly a zabalily, vzala jsem ho ukázat Rivovi. Věřili byste tomu, že tenhle „mocný“ král se toho dítěte skoro bál?

Ti muži!

Chlapec, kterého rodiče pojmenovali Daran, měl na dlani pravé ruky dost zvláštní bílé znamení a to Rivovi dělalo docela starosti. Otec nám to ale celé vysvětlil a tak jsem věděla, o co jde.

Obřadné představení potomka Železného stisku Pánovu Orbu, které se odehrálo příštího rána, bylo pro mě větším zážitkem než jsem vůbec schopna vypovědět. Když jsem malého korunního prince držela v náruči a on položil svou ruku na Orb, oba nás zahalila ona podivná modrá aura. Byl to pro mě velice zvláštní pocit. Zvláštním způsobem jako by Orb vítal kromě Darana i mě a já pocítila krátký záblesk jeho ostražitosti. Orb a jeho protějšek, Sardion, byli přímo ve středu stvoření a než byli vzájemně odděleny „nehodou,“ představovali vlastní schránu pro Účel vesmíru. Měla jsem se stát součástí tohoto účelu a protože matka byla se mnou neustále spojena, byla také součástí.

Zůstali jsme s otcem na Větrném ostrově ještě jeden měsíc a pak už tam starý vlk prostě neměl stání. Měl v plánu vyřídit několik záležitostí a on přímo nesnáší, když má nějaké nevyřízené záležitosti.

Vysvětlil mi, že bohové Západu již odešli a my jsme měli své pokyny dostávat pomocí proroctví. Otec proto trval na tom, že se vyrazíme podívat na dva proroky, kteří byli momentálně na špici – jeden žil v Darinu a druhý v mokřinách Drasnie. Pán mu sdělil, že opravdové proroky od mnoha blábolících šilenců rozeznáme pomocí klíčových slov „Dítě světla.“ Otec už toužil slyšet tohle podivné znamení označující opravdového proroka.

Anrak nás lodí dopravil až k sendarskému pobřeží a vysadil nás na pláži, poblíž které dnes stojí město Sendar.

Cestovali jsme starodávným hustým lesem kde nebyly žádné stezky. Zdál se mi být téměř nekonečný a takové putování mi bylo skutečně nepříjemné. Kdyby se naše výprava do Darinu odehrála o několik let dříve kdy jsem stále ještě byla neupravená divoška, možná by se mi to i líbilo. Teď mi ale chyběla vana a navíc tam byly mraky štěnic. Pořád ještě dokážu přežít v lese když je to třeba, ale nic se nemá přehánět!

Zнала jsem samozřejmě i mnohem výhodnější způsob cestování než abychom si museli razit cestu hustým houštím, ale mělo to háček. Nevěděla jsem jak to otci navrhnout aniž bych odhalila svoje druhé vyučování – a taky jeho původce. Několikrát jsem se pokusila nenápadně nadhodit návnadu, ale otce se to prostě vůbec nedotklo. Nakonec jsem proto musela stejně jít rovnou na věc a zeptat se ho: „Proč bych měla chodit když mohu létat?“

Nějakou dobu proti tomu protestoval a mám pocit, že to bylo hlavně kvůli jeho nechuti přiznat si, že už bych měla dospět. Rodiče už jsou prostě někdy takoví. Nakonec ale přece jen souhlasil a zdlohavě mi vysvětlil proces přeměny v jinou tělesnou podobu. Pak mi to vysvětlil znovu – a ještě jednou – až jsem chtěla začít bezmocně křičet.

Konečně jsme se dostali k samotné přeměně a já se automaticky přeměnila do mě dobře známé podoby sněžné sovy.

Nebyla jsem ovšem ani zdaleka připravena na jeho reakci. Otci se většinou daří udržet své pocity dokonale pod kontrolou, ale tentokrát ho přece jen přemohly. Věřili byste, že začal plakat? Náhle mě zaplavila vlna soucitu protože jsem si konečně uvědomila jak moc musel trpět když si tehdy myslel, že matka zemřela.

Zvolila jsem tedy podobu jiného druhu sovy a otec „vklouznul do vlka,“ jak tomu s oblibou říká. Byl to velice podařený vlk, to se musí nechat, a téměř se mu dařilo držet se mnou tempo.

Dostali jsme se do Darinu během tří dnů a ještě než jsme vstoupili do města, přeměnili jsme se opět v lidi abychom se mohli vydat hledat Hatturka, místního vůdce klanu. Po cestě mě otec v krátkosti informoval o historii medvědího kultu. Čas od času se v každém náboženství objeví odchylky či skupiny odpadlíků, ale kacířské názory obsažené v základech medvědího kultu jsou tak absurdní, že by snad žádný rozumný člověk nemohl přistoupit na takový nesmysl.

„Říkal taky snad někdo něco o tom, že by uctívači medvědího kultu byli rozumně uvažující lidé?“ pokrčil jen otec rameny.

„Víme to jistě, že tenhle Hatturk patří mezi příznivce medvědího kultu?“

„Algar si to myslí a já respektuji Algarův úsudek. Upřímně řečeno, Pol, je mi úplně jedno jestli tenhle Hatturk uctívá třeba housenky. Pro mě je hlavní aby poslouchal Algarovy příkazy a poslal nějaké písaře, aby pro nás zapisovali všechno co ten prorok řekne.“

Kráčeli jsme zablácenou ulicí v kouřovém ranním světle. Mám takový pocit, že všechna města ležící hodně na severu mají tenhle neustálý příkrov. Tisícovka komínů koneckonců vypouští dost značný kouř a protože vzduch po ránu je takřka nehybný, kouř se prostě vznáší na místě.

Hatturkův dům byla dost okázalá budova postavená z opracovaných kmenů a byla doslova našlapaná mohutnými zarostlými Alorny. Všichni byli oblečení do medvědíků kůží a byli téměř po zuby ozbrojeni. Musím se zmínit o tom, že pach uvnitř budovy byl takřka omračující – nechutná směsice pachu rozlitého piva, otevřené žumpy, nevydělaných medvědíků kůží, nemytých loveckých psů a mužského potu.

Poté co jeden dosud podnapilý Alorn probudil svého vůdce aby mu oznámil otcův příchod, přiklopýtal Hatturk po schodech. Byl tlustý, neupravený a měl kalný zrak.

Otec mu docela ostře vysvětlil co nás vlastně do Darinu přivedlo a tenhle „vůdce lidu“ se nabídl, že nás zavede k domu Bormika, onoho domnělého proroka. Hatturk byl pravděpodobně stále ještě napůl opilý

z pitky minulé noci a tak toho asi namluvil víc, než kolik by řekl ve střízlivém stavu. I pivo má zkrátka někdy dobré důsledky.

Nejzávažnější informace, kterou nám sdělil, se týkala jeho rozhodnutí *neuposlechnout* králova rozkazu ohledně písařů. Bormik nám vydával instrukce a tenhle odporná páchnoucí kretén se rozhodl, že naše instrukce nebudou vůbec zaznamenány!

Bormikovo obydlí bylo umístěno na východním předměstí Darinu a prorok v něm žil se svou dcerou Luanou, která byla zhruba středních let a zjevně se o něj starala. Luana byla stará panna a možná na tom měla dost velkou zásluhu skutečnost že Luana jako by neustále zírala na špičku svého nosu. Udržovala ale v domku svého otce pořádek a všimla jsem si, že měla dokonce na stole květiny.

„Polgaro,“ ozval se matčin hlas v naprostém tichu mé mysli, „ta bude vědět všechno co říká její otec. Ona je klíčem k vyřešení vašeho problému. Nevšímej si toho co budou dělat muži. Místo toho se soustřed’ na Luanu. A ještě něco, možná budeš potřebovat peníze. Seber otci měsíc.“

Když jsem tohle slyšela, musela jsem potlačit smích.

Jakmile Bormik zahájil svoje věštění, otec okamžitě veškerou svoji pozornost věnoval tomu, co říká prorok. Vůbec si kvůli tomu neuvědomil, že jsem mu z opasku sebrala kožený váček s penězi.

No dobře, já vím, že krást lidem jejich majetek není zrovna hezké. Otec byl ale v dětství sám zlodějem a tak to snad pochopí.

Tak jsem se připojila k Luaně, která seděla stranou od otce a věnovala se zažívání jeho vlněných punčoch. „Máme tu opravdu hezký domek, Luano,“ lichotila jsem jí.

„Chrání nás to před rozmary počasí,“ odpověděla naprosto nevzrušeně. Luana měla na sobě prosté šedé šaty a vlasy měla sčesané dozadu do docela velkého drdolu, který měla na temeni. Myslím, že celý její život musel být poznamenán její výraznou šilhavostí. Dosud se neprovdala a asi se jí to těžko kdy podaří a ačkoliv měla čisté šaty, nijak se nesnažila vypadat přitažlivě. Nebylo to ještě tak dlouho co jsem si sama připadala ošklivá a tak jsem si dosud dobře pamatovala, jaký je to pocit.

„Stává se často, že má tvůj otec taková „vidění?“ zeptala jsem se jí abych nějak opatrně zavedla rozhovor na správnou kolej.

„Takhle on fantazíruje v jednom kuse,“ zněla její odpověď. „Někdy dokáže takovéhle svoje vidiny popisovat celé hodiny.“

„Už se někdy stalo, že by se opakoval?“

„Proto je to taky tak únavné, slečno Polgaro. Už jsem ta jeho proroctví slyšela tolikrát, že bych je snad dokázala převyprávět sama – ne že bych to měla zapotřebí.“

„Tomu jsem tedy moc nerozuměla, Luano.“

„Existují prostě určitá slova, která v něm jakoby spouštěla ta vidění. Když třeba řeknu „stůl,“ odříká mi nějakou vidinu – tu, kterou jsem už slyšela snad tucetkrát. Když řeknu „okno,“ vyslechnu si nějakou jinou – i tu už jsem slyšela tolikrát, že to snad ani nejde spočítat.“

Bylo to v suchu! Matka měla úplnou pravdu! Luana byla schopná vyvolat celý text Darinského kodexu prostě tím, že řekne patřičná klíčová slova. Teď jsem prostě jen potřebovala najít způsob jak získat její spolupráci. „To jsi vždycky měla takové oči?“ zeptala jsem se zničehonic. Mám docela silné podezření, že v položení téhle nepříjemné otázky měla prsty matka.

Luana vyloženě zbledla vztekem. „Nemám pocit, že by vám do toho něco bylo,“ okamžitě mě odpálila.

„Rozhodně jsem se tě tou otázkou nechtěla nijak dotknout, Luano,“ uklidňovala jsem ji. „Mám nějaké zkušenosti s léčením a myslím, že bych tě dokázala zbavit tvého trápení.“

Zírala na mě – no tedy, vlastně zírala na svůj nos ale vy přece víte jak jsem to myslela. „To byste vážně dokázala udělat?“ zeptala se mě s nepokrytou touhou.

„Odpověz jí ano,“ radila mi matka. „Jsem si jistá, že to dokážu,“ ujistila jsem ji.

„Dala bych za to cokoliv – *úplně cokoliv!* Slečno Polgaro, vždyť já se ani nevydržím podívat na sebe do zrcadla. Nevycházím vůbec z domu, protože bych nemohla snést ten hrozný posměch.“

„Ty tedy tvrdíš, že bys dokázala svého otce přimět aby zopakoval všechna svá proroctví?“ „Proč bych to měla znova snášet?“ „Aby ses zase mohla dívat na svou tvář v zrcadle a nemusela ses přitom stydět.“

Dám ti nějaké peníze abys mohla najmout písaře, kteří budou zapisovat vidění tvého otce. Umíš číst a psát?“

„Ano. Čtení je dobré na zabíjení volného času a žena tak ošklivá jako já má volného času spoustu.“

„To je dobře. Budu chtít abys přečetla všechno, co ti písaři napíšou, a zkontrolovala obsah.“

„To klidně mohu udělat, slečno Polgaro. Jak už jsem říkala, myslím, že bych zvládla většinu otcových proroctví odříkat sama.“

„Bude asi lepší, když to budeme mít přímo od něj.“ „Proč je nesouvislé blábolení toho starého senilního blázna pro vás tak důležité, slečno Polgaro?“

„Tvůj otec možná je senilní a dost možná taky ne, Luano, ale na tom vlastně vůbec nezáleží. Jeho slova pochází přímo od Belara – a od ostatních bohů. V nich jsou ukryty vzkazy pro mého otce a pro mne co máme dělat dál.“

Její rozbíhající se oči se doširoka rozevřely.

„Pomůžeš nám tedy, Luano?“

„Pomůžu, slečno Polgaro – *když* mi něco uděláte s těma očima.“

„Co kdybychom to raději zařídily hned teď?“ navrhla jsem jí.

„Tady? Přímo před nimi?“

„Ti si vůbec nevšimnou, co my tu děláme.“

„Bude to bolet?“

„*Bolí to?*“ zeptala jsem se matky.

„*Ne. Ted' ti přesně popíšu, co máš všechno udělat, Pol.*“ Pak mi tedy poskytla dost podrobné instrukce.

No byl to vlastně žádný chirurgický zákrok. Baltenovy nástroje by nebyly dost drobné pro tak jemný a přesný zákrok, takže jsem to udělala „druhým způsobem.“ Bylo třeba opravit svaly, které pohybovaly jejíma očima, a také další chyby související se způsobem zaostřování obou očí. Nejvíce času na celé proceduře mi zabraly velice jemné úpravy, díky kterým jsem úplně odstranila stopy po její předchozí vadě. „Myslím, že teď už je to dobré,“ řekla jsem nakonec spokojeně.

„Pol,“ ozval se otec, protože Bormik v té chvíli ukončil svůj sáhodlouhý projev.

„Moment, táto,“ omluvila jsem se. Upřeně jsem se zadívala do

Luaniných očí, teď již rovných. „Je to hotovo,“ řekla jsem jí jemně.

„Můžu se na sebe podívat?“

„Samozřejmě. Máš moc krásné oči, Luano. Jestliže jsi s nimi spokojena, dodržíš teď svou součást naší dohody?“

„I kdyby mě to mělo stát život,“ přitakala horlivě. Pak vstala a šla se podívat do zrcadla, které viselo na zdi. „Ach, slečno Polgaro!“ vykřikla a z jejích vyléčených očí se draly slzy štěstí. „Děkuju vám!“

„Jsem ráda, že se ti líbí, Luano,“ odpověděla jsem. Vstala jsem. „Čas od času se na tebe přijdu podívat a zkontrolovat proroctví, Luano. Měj se dobře.“ Pak jsem prošla dveřmi ven za otcem.

„Mám takový pocit, že proměním Hatturka v odpornou ropuchu,“ bručel nasupeně otec.

„Pročpak, u všech všudy?“ Pak jsem se zamračila. „My bychom něco takového dokázali?“

„Nejsem si tím jist. Možná je teď ta nejlepší příležitost to zjistit a myslím, že Hatturk by byl ideální pokusný králík. Přišli jsme o víc než polovinu proroctví jenom proto, že ten chlap mizerná je idiot.“

„Uklidni se, táto,“ mírnila jsem jeho vztek. „O nic jsme nepřišli. Luana s nám o všechno postará. Už jsem to celé zařídila.“

„Co jsi jí provedla?“ dožadoval se zvědavě.

„Vyléčila jsem jí šilhavé oči. Odvděčí se mi za to tím, že najme písaře aby pro nás sepsali celé proroctví.“

„Ale část z něj je už nenávratně pryč.“

„Klídek, táto. Luana ví jak dosáhnout toho, aby Bormik zopakoval všechno to, co až dosud řekl. Získáme tak celé proroctví.“ Na chvíli jsme se odmlčela. „Ten druhý má bydlet v Drasnii, nepletuli se?“

Jenom na mě zíral.

„Zavři pusu, táto. Takhle vypadáš jako nějaký blbec. Tak co, vydáme se do Drasnie nebo ne?“

„Ano,“ odpověděl trochu podrážděným tónem, „jedeme do Drasnie.“

Usmála jsem se na něj s oním sladkým výrazem, který ho vždycky dokáže úplně rozčilit. „Měl jsi v úmyslu najmout lod?“ zeptala jsem se, „nebo bys raději letěl?“

Poté spustil stavidla své výmluvnosti a většina výrazů, které

vyslovil, by nemohla být opakována.

VIII.

ŠERECKÝ ZÁLIV je v mnoha ohledech typicky alornským místem. Je to zejména díky přítomnosti Šereckého víru, protože jedině Alornové jsou dostatečně odvážní – nebo šílení – na to aby se pokoušeli prorazit si cestu tím hučícím vírem. Musím zpětně uznat, že v dávných dobách byla relativní odloučenost zálivu docela užitečná. Poskytla Alornům dostatek prostoru ke hrám a zabránila tak tomu, aby dělali neplechu v ostatních královstvích Západu.

Přístavní město Kotu, ležící u ústí řeky Mrin bylo vybudováno převážně z opracovaných kmenů, tak jako většina alornských měst v těch dobách. Můj otec má proti dřevěným městům dost námitek kvůli nebezpečí požáru, ale já je mám ráda z estetického hlediska. Dům zbudovaný z kmenů je ošklivý a když si ho prohlédnete zblízka tak zjistíte, že hmota vyplňující škvíry mezi kmeny není nic než zaschlé bláto. Kotu bylo postaveno na ostrově a tak nemělo příliš mnoho prostoru na rozpínání. Ulice byly úzké, zablácené a křivolaké a

domy byly na sebe dost namačkány. Jejich horní patra téměř splývala a vypínala se vpřed jako bojovně vystrčená brada. Přístav ve městě svým puchem připomínal otevřenou žumpu, ale v tom se nijak nelišil od ostatních přístavů.

Loď, na které jsme se plavili z Darinu do Kotu, byla šerecká obchodní loď což ovšem ve skutečnosti znamenalo pouze tolik, že výzbroj na palubě nebyla otevřeně připravena k boji. Dopluli jsme do Kotu pozdě odpoledne jednoho odporně zamračeného dne a král Dras Býčí šíje nás již očekával – nebyl ovšem sám. Spolu s ním tam stálo mnoho pestrobarevně oděných mladých drasnijských šlechticů. Bylo zjevné, že nepodnikli celou dlouhou cestu až z Boktoru jenom kvůli tomu, aby obdivovali scenérii uprostřed mokřin. Několik z nich jsem poznala, protože se zúčastnili Beldaraniny svatby, a zjevně o mě vyprávěli i svým přátelům.

Noc jsme strávili v jednom hlučném alornském hostinci, kde to páchlo rozlitým pivem. Příštího rána jsme se dost pozdě vydali na cestu do vesnice Braka, kde živořil mrinský prorok.

Téměř celý zbytek dne jsem strávila na palubě a oslňovala jsem mladé Drasnijce. Celý ten výlet podnikli koneckonců proto aby mě spatřili a tak jsem měla pocit, že jim dlužím alespoň tolik. Nebrala jsem to nijak vážně ale mám pocit, že by se mladá dívka měla udržovat ve cviku. Zlomila jsem několik srdcí – ovšem docela jemně – ale mnohem více mě zaujalo, jak na sebe Drasnijci tajuplně ukazují různě zkroucenými a propletenými prsty. Byla jsem si docela jistá, že to není jen nějaký národní zvyk. Proto jsem opatrně vyslala pátrací myšlenku a okamžitě jsem zjistila, že to není jen nějaké procvičování prstů. To, co jsem bedlivě sledovala, byla velice důmyslně propracovaná tajná řeč. Některé pohyby byly tak jemné a vyžadující přesnost, že jsem se dost upřímně divila jak mohli něco takového vymyslet Alornové s tlustými prsty.

„Drasi,“ oslovila jsem večer Býčí šíji, „proč tvoji lidé neustále na sebe mávají těmi propletenými prsty?“ Dávno už jsem samozřejmě věděla co to vlastně dělají, ale tohle byl dobrý způsob jak nadhodit téma, které mě zajímalo.

„Ale,“ odpověděl, „to je jen taková tajná řeč. Vymysleli to obchodníci aby se mohli nerušené domlouvat když se chystají někoho

podvést.“

„Nezdá se mi, že bys měl nějak zvlášť dobré mínění o obchodnících, Drasi,“ poznamenal otec.

Dras jen pokrčil rameny. „Nemám prostě rád švindlíře a podvodníky.“

„Ovšem jen do té doby, než ti zaplatí příslušné daně?“ doplnila jsem ho.

„To je něco úplně jiného, Pol.“

„Samozřejmě Drasi. Ovšem. Nenašel by se mezi tvými poddanými někdo, kdo by tuhle tajnou řeč ovládal lépe než ostatní?“

Chvilku se nad tím zamyslel. „Podle toho co jsem se doslechl, měl by být nejlepší Chadon. Mám pocit, že jsi ho potkala na svatbě své sestry.“

„Takový mladík menší postavy? Ne o moc větší než jsem já? Světlé kudrnaté vlasy a v levém víčku měl drobný tik?“

„To je on.“

„Myslím, že se ho zítra pokusím najít. Ráda bych se dozvěděla něco dalšího o téhle tajné řeči.“

„Pročpak to, Pol?“

„Jsem prostě zvědavá, táto. Měla bych se přece nějak vzdělávat a tak je myslím načas, abych se naučila něco nového, nemyslíš?“

Příští ráno jsem se vzbudila brzy a vydala jsem se na palubu, abych našla Chadona. Stál nehybně na palubě nedaleko zádi a se značnou nelibostí se rozhlížel po okolních mokřinách. Nasadila jsem svůj nejroztomilejší výraz a přistoupila jsem k němu. „Konečně,“ začala jsem, „tady jste, Chadone. Všude jsem vás už hledala.“

„Jsem poctěn vaší přítomností, slečno Polgaro,“ odpověděl a zdvořile se uklonil. „Mohu snad pro vás něco udělat?“

„Ano, vlastně byste mi mohl pomoci. Král Dras mi pověděl, že jste velice zdatný v používání tajné řeči.“

„Král mi velice lichotí, slečno,“ odporoval skromně.

„Myslíte, že byste mě tu řeč mohl naučit?“

Zamrkal. „Trvá to docela dlouho než se ji člověk naučí, slečno Polgaro.“

„Měl jste snad v plánu dělat dnes něco jiného?“ namítala jsem s výrazem naprosté nevinnosti.

Zasmál se. „To tedy rozhodně ne, slečno Polgaro. Bude mi potěšením vás tomu naučit.“

„Pak bychom se tedy do toho mohli rovnou dát, co říkáte?“

„Samozřejmě. Budu se mnohem raději dívat na vás než na tyhle pochmurné bažiny.“ Rozmáchl se přitom rukou směrem k pustým mokřinám všude kolem. Vlastně mám takový pocit, že jsem snad nikdy nepotkala Drasnijce, který by měl mokřiny rád.

Chadon a já jsme se pohodlně usadili na lavičku na zádi oné říční lodi, která měla dost širokou palubu, a začali jsme s výukou. Lehce pohnul prsty na pravé ruce. „Takhle se řekne „Dobré ráno,“ naučil mě nejprve.

Během docela krátké chvíle se na palubě začali objevovat další mladí Drasnijci a já si všimla několika nepříjemných pohledů namířených na Chadona. Nijak zvlášť mi to ale nevadilo a byla jsem si jistá, že ani můj učitel jim nevěnuje žádnou pozornost.

Chadon se zdál být docela překvapen tím jak rychle jsem se učila tajné řeči, kterou mě vysvětloval. Myslím ale, že si ani pořádně neuvědomil jak moc jsem se do něj během těch několika dnů naučila. Ačkoliv si to asi ani pořádně neuvědomoval, měl Chadon celý slovníček jejích tajné řeči v paměti a matka mě již dávno předtím naučila, jak takové informace jemně získat z paměti ostatních lidí.

Vesnice Braka ležela napůl cesty mezi Kotu a Boktorem a byla postavena na šedém bahnitém břehu na jižní straně řeky Mrin, která tudy pomalu protékala. Ve vesnici bylo asi tucet rybářských chýší postavených z naplaveného dříví barvy vybělených kostí a většina z nich byla umístěna na kůlech, protože Mrin sem každé jaro přinášel záplavy. Z dlouhých tyčí nedaleko vody visely rozsáhlé rybářské sítě a k rozvrzanému molu byly přivázány zablácené rybářské loďky, které byly také postaveny z naplaveného dříví. O trochu dále od okraje řeky byl vybudován docela nevzhledný Belarův chrám a od Drase jsme se dozvěděli, že tam drží mrinského proroka. Krátce a jednoduše řečeno, Braka prostě vyhlížela notně nepřívětivě. Řeka Mrin byla kalně hnědá a od obzoru k obzoru se táhla nepřerušená rozsáhlá pole trávy a rákosí, která označovala mokřiny. Zápach hniјících ryb se nad vesničkou vznášel jako děsivá kletba a mračna komárů byla někdy tak hustá, že téměř dokonale zakrývala slunce.

Dras a místní kněz nás s otcem vedli kolem kymácejícího se doku, opět vybudovaného z naplaveného dříví, ve kterém byla zakotvena naše loď. Pak jsme se vydali zablácenou neupravenou cestou směrem ke chrámu. „Je to vesnický idiot,“ sdělil nám dost smutně kněz. „Jeho rodiče oba utonuli během záplav krátce po jeho narození a nikdo ani nevěděl, jak se jmenuje. Protože jsem místní kněz, dali mi ho do opatrování. Starám se o to, aby dostával najíst, ale jinak pro něj bohužel nemohu udělat téměř nic.“

„Idiot?“ zeptal se otec ostře, „Myslel jsem, že je to blázen.“

Kněz, byl to starý vlídný muž, jenom povzdechl. „Není, mocný čaroději,“ řekl. „Šílenství je jenom odchylka v normální lidské mysli. Tenhle ubožák vlastně žádnou mysl nemá. Neumí ani mluvit.“

„Ale –“ chtěl otec něco namítnout.

„Nikdy ze sebe nedokázal vymáčknout ani jediné souvislé slovo, Mocný – až před několika lety. Pak najednou začal mluvit. No, vlastně to spíš zní jako opakování něčí řeči než jako opravdové mluvení. Pokaždé se mi podaří zachytit nějakou větu z „Knihy Alornů.“ Král Dras nám všem nařídil abychom dávali pozor na všelijaké blázny, protože by mohli říct něco důležitého co byste rádi věděli. Když tedy náš místní idiot začal mluvit, byl jsem si docela jistý, že je to známka něčeho významného.“

„Když se tedy ke mně dostala zpráva od Jeho Důstojnosti, přijel jsem sem abych se přesvědčil na vlastní oči,“ dopověděl Dras konec příběhu. „Chvilí jsem to ubohé stvoření poslouchal a pak jsem najal několik písařů aby sem přijeli a zapsali všechno – přesně jak jsi nám říkal tehdy na břehu řeky Aldur než jsi rozdělil otcovo království. Jestliže se ukáže, že to není opravdový prorok, pošlu své písaře zpátky do Boktoru. Tenhle rok mám dost napjatý rozpočet a tak musím snižovat výdaje.“

„Nech mě ještě si ho poslechnout než tady zavřeme krám Drasi,“ žádal ho otec. „Jeho Důstojnost má naprostou pravdu. Idiot, který se najednou takhle rozpovídá, není právě obvyklý jev.“

Obešli jsme ten malý ošlehaný chrám až dozadu a já poprvé spatřila to stvoření.

Byl hrozně špinavý a zdálo se, že si libuje ve válení bahnem přesně tak jako prasata – a pravděpodobně i ze stejného důvodu.

Komár nemá dost silný sosák aby propíchnul tlustou vrstvu bahna. Neměl nic čemu by se dalo říkat čelo, protože mu vlasy vepředu jakoby srůstaly s naježeným hustým obočím. Hlavu měl zdeformovanou dost zvláštním způsobem, jako by mu ubíhala dozadu od toho mohutného obočí. V jeho hluboko vtažených očích se mi nepodařilo zahlédnout ani záblesk nějaké lidské inteligence. Slintal, něco si mumlal a pohupoval se v jakémsi podivném rytmu na řetězu, který mu bránil před útekem do okolních mokřin.

V tu chvíli jsem pocítila náhlou vlnu soucitu s tím ubožákem. Dokonce i smrt by musela být pro to nebohé stvoření lepší než to, co zažívalo.

„Ne, Pol ozval se mi v hlavě matčin hlas. „Život je dobrý, dokonce i pro takovéhle, a tak jako ty či já nebo kdokoliv jiný, i on musí splnit svůj úkol.“

Otec se docela dlouho vybavoval s Drasovými písaři a sám si v rychlosti přečetl několik stránek z toho, co již stihli sepsat. Pak jsme se vrátili na palubu lodi a já se vydala znovu hledat Chadona.

Následujícího dne přibližně kolem poledne nás přišel jeden z písařů k řece upozornit, že prorok opět mluví. Ještě jednou jsme se tedy vydali do místního ubohého chrámu abychom si poslechli hlas boha.

Byla jsem dokonale zaskočena proměnou, která se přihodila s oním nelidským tvorem válejícím se v bahně vedle svého chlívku. V jeho zvířecí tváři se objevil výraz naprostého vytržení a slova plynoucí z jeho úst – slova, kterým jen stěží mohl porozumět – byla pronášena velice pečlivě plynulým hlasem a jako by se odrážela ozvěnou.

Po chvíli se zarazil a opět se vrátil ke svému běžnému mumlání a chrastil sebou na řetězu v jakémsi podivném rytmu.

„Tohle by nám stačilo,“ prohlásil otec. „Je skutečný prorok.“

„Jak jsi to mohl poznat tak rychle?“ zeptal se ho Dras.

„Protože se často zmiňoval o Dítěti světla. Bormik, kterého jsme navštívili v Darinu, o něm taky mluvil. Strávil jsem docela dlouhý čas s Nezbytností, která tyhle proroky řídí a využívá je k tomu aby nám řekla, co máme dělat dál. Tenhle pojem „Dítě světla“ znám velmi dobře. Dej o tom vědět taky svému a oběma bratrům. Jakmile se

nějaký blázen začne zmiňovat o Dítěti světla, chceme u něj mít písáře v pohotovosti.“ Zadíval se na pusté mokřiny. „Řekni svým písářům, aby mi zhotovili kopii svých zápisků a pošli mi to do Údolí.“

Poté jsme se všichni vrátili na loď Býčí šíje a otec se rozhodl, že se oba na jih vrátíme raději přes mokřiny než abychom pluli přes Darin. Mohutně jsem se proti jeho názoru ohradila, ale nebylo mi to nic platné. Dras vyhledal jednoho ochotného a schopného rybáře a tak jsme se vydali na jih přes páchnoucí bahnisko plné štěnic a hmyzu.

Není snad ani třeba dodávat, že se mi taková cesta pranic nelíbila.

K jižnímu okraji bažiny jsme se dostali trochu západně od místa, kde dnes leží Aldurford, a oba jsme byli s otcem rádi, že můžeme opět šlápnout na pevnou zem. Poté co náš ochotný rybář odrazil a dlouhou tyčí hnal svou úzkou loďku zpět do mokřiny, otec se začal tvářit trochu zahanbeně. „Myslím, že je načase, abych si s tebou trochu promluvil, Pol,“ řekl mi a dával si přitom dobrý pozor aby se mi nepodíval do očí.

„Ale?“

„Ty už dospíváš a měla bys vědět určité věci, které s tím souvisejí.“

Věděla jsem dobře kam tímhle úvodem míří. Bylo by ode mě nejlepší kdybych mu bývala řekla, že už o tom dávno všechno vím. Jenomže jsem jenom kvůli němu právě absolvovala cestu přes hnusnou bažinu a tak jsem neměla nejmenší důvod být k němu shovívavá. Nasadila jsem výraz naprosté nechápavosti a nechala jsem ho se plácát v trochu neohrabaném popisu lidského rozmnožování. Jeho tvář během povídání rudla čím dál víc a pak se najednou zarazil. „Ty už tohle všechno dávno víš, že ano?“ dotíral.

Zamrkala jsem na něj řasami s výrazem hluboké nevinnosti a jeho tvář byla docela zachmuřená celou cestu našeho návratu do Údolí přes území Algarie.

Když jsme už byli doma, vrátil se také strýček Beldin z Mallorey a sdělil nám, že na opačném břehu Východního moře panuje naprostý zmatek a chaos.

„A proč je tam takový nepořádek, strejdo?“ zajímala jsem se.

„Protože tam tomu nikdo nevládne. Angarakové umí velice dobře plnit rozkazy, ale mají ve zvyku dost zvlčet když není široko daleko

nikdo, kdo by jim takové rozkazy udílel. Torak ještě pořád prožívá nové náboženské zážitky dole v Ašabě a Zedar je vedle něj pohodlně uveleben na svém lokti a zapisuje jeho poznatky a zážitky. Ktačík je v Kthol Murgosu a Urvon se bojí vystrčit nos z Mal Yasky, protože se obává že bych se snad mohl ukrývat za nějakým stromem či houštím a čekat na příležitost jak mu vykuchat střeva.“

„A co ti generálově v Mal Zetu?“ zeptal se otec. „Myslel jsem si, že využijí takovou příležitost a zmocní se vlády.“

„Ne dokud je Torak stále ještě přítomen, to si ještě netroufnou. Kdyby se totiž probral ze svého náboženského vytržení a zjistil, že se jeho vojevůdci vymykají jakékoliv kontrole, prostě by vymazal Mal Zet z mapy i s jeho obyvateli. Torak rozhodně v lidech nepodporuje tvořivost.“

„To tedy znamená, že jedinou skutečnou hrozbu pro nás teď představuje Ktačík,“ uvažoval otec nahlas.

„Myslím, že by nám to mohlo úplně stačit,“ odpověděl Beldin. „Jo, jen tak mimochodem, přesunul své sídlo.“

Otec přikývl. „Slyšel jsem o tom. Měl by se teď nacházet na místě zvaném Rak Kthol.“

Beldin se zašklebil. „Při cestě nazpátek jsem nad tím městem přeletěl. Nádherné místo. Myslím, že by mělo bohatě splnit Ktačíkovu neutuchající touhu po obludnosti. Pamatuješ se ještě na to velké jezero, které kdysi leželo na západ od Karnatu?“

„Myslím, že ano.“

„Úplně se vysušilo když tehdy Spálená tvář rozbila náš původní svět. Ted' je tam místo něj poušť pokrytá úplně černým pískem. Rak Kthol vybudovali na vrcholku hory, která trčí přímo uprostřed té pustiny.“

„Díky.“

„Za co mi děkuješ?“

„Měl jsem v úmyslu zajít za Ktačíkem a trochu si s ním promluvit. Ted' už vím kde ho mám hledat.“

„Hodláš ho snad zabít?“ zeptal se dychtivě strýček.

„O tom pochybuju. Nemyslím, že by kdokoliv z nás – ať už na naší straně či někdo z jejich – měl dělat něco trvalejšího dokud nebudou všechna proroctví pohromadě uzavřena. A o tom bych si

chtěl taky s Ktačikem promluvit. Musíme se postarat aby se nestala další taková „nehoda“ jako ta, co rozdělila svět.“

„S tím bych docela souhlasil.“

„Že mi zatím dohlédneš na Polgaru?“

„Samozřejmě.“

„Já přece nepotřebuju žádného hlídače, táto,“ ohradila jsem se kysele.

„Tak v tom se velice mylíš, Pol,“ opravil mě. „Ty máš dost silný sklon k experimentování a existují určité oblasti, do kterých by ses neměla pouštět. Jen si ze mě klidně dělej legraci, Pol. Budu mít toho tentokrát dost na starosti, až budu v Rak Ktholu, než aby se měl ještě obávat o tebe.“

Poté co otec odjel, život v Údolí se opět za nějakou chvíli zaběhnul do příjemně domácké atmosféry. S dvojčaty jsme se pravidelně střídali ve vaření a Beldin trávil naprostou většinu času ponořen do své obsáhlé knihovny. Stále jsem chodila dolů ke Stromu a navštěvovala jsem během dne matku, ale večery jsem měla vyhrazeny pro povídání. Beldin, dvojčata a já jsme se každý večer slezli do některé věže na večeři a po západu slunce jsme si povídali.

Jednoho nádherného večera jsme byli zrovna v legrační věži strýčka a já jsem vystávala u okna a sledovala jsem jak vycházejí hvězdy. „Co v tobě tak najednou vyvolalo takovou zvědavost ohledně léčení, Pol?“ zeptal se mě Beldin.

„Nejspíš to asi bylo Beldaranino těhotenství,“ odpověděla jsem aniž jsem přestala pozorovat hvězdy. „Je to koneckonců moje sestra a dělo se s ní něco, co jsem dosud sama nezažila. Chtěla jsem o tom vědět pokud možno všechno, tak jsem se vydala do Arellina obchodu abych získala nějaké hodnověrné informace z první ruky.“

„Kdo je to Arella?“ zajímal se Belkira.

Přestala jsem koukat z okna a otočila jsem se k nim. „Beldaranina porodní bába,“ vysvětlila jsem mu.

„To na to má dokonce vlastní obchod?“

„Ne. Je totiž ještě kromě toho švadlenou. Všechny jsme se s ní seznámily když jsme všechno chystaly na Beldaraninu svatbu. Arella je taková dost rázná žena a tak mi všechno dokonale vysvětlila.“

„Co tě vedlo k takové aktivitě?“ zeptal se Beldin zvědavě.

„Vy jste mě pánové pěkně zkazili,“ odpověděla jsem a usmála se na ně. „Nikdy není dobré znát nějakou věc jenom z jedné stránky a ta jsem asi chtěla studovat dokud nevyčerpám všechny možnosti. Arella mě poučila, že určité bylinky pomáhají tišit porodní bolesti a tak jsem se dostala k bylinkáři Argakovi. Strávil celý svůj život studováním účinků všemožných bylin. Má taky docela velkou sbírku nyissánských jedů. Je to takový typ bručouna, ale lichocením jsem si ho získala a on mě předal svoje zkušenosti. Měla bych tedy zvládnout léčení nejčastějších problémů. Bylinky jsou sice jádrem každého doktorova léčení, ale něco se jenom bylinkami vyléčit nedá. Proto mě Arella s Argakem vzali za kovářem Salheimem, který zároveň umí skvěle rovnat kosti. Naučil mě jak napravit zlomené končetiny a pak jsem se šla přiučit k jednomu lazebníkovi jménem Balten, který ovládá chirurgii.“

„Lazebníkovi?“ zeptal se mě Beltira nevěřicně.

Pokrčila jsem rameny. „Na chirurgické zákroky přece potřebuješ ostré nástroje, strejdo, a lazebníci mají břitvy hodně nabroušené.“ Lehce jsem se usmála. „Dokonce jsem také trochu přispěla k vylepšení chirurgických postupů když jsem se tam učila. Balten většinou svoje pacienty opíjel do němoty aby vůbec mohl začít řezat. Já jsem si o tom ale promluvila s Argakem a on připravil směs z několika bylin, která je uspala. Je to rychlejší a mnohem spolehlivější než několik litrů piva. Jediná součást chirurgie, která mě vůbec nezaujala, bylo vykopávání hrobů.“

„Vykopávání hrobů?“ vykřikl Belkira a zachvěl se odporem.

„Je to prostě součást studia anatomie, strejdo. Musíš přece vědět kde která věc leží než začneš do někoho řezat. Proto chirurgové vykopávají mrtvolu aby je mohli prostudovat a vylepšit tak svoje znalosti lidské stavby.“

Strýček Beldin se rozhlédl po napěchovaných policích s knihami, které pokrývaly téměř všechnu volnou plochu stěn jeho roztomilé věže. „Mám takový pocit, že tady někde mám zahrabané nějaké melcenské texty o anatomii, Pol,“ řekl mi. „Podívám se, jestli se mi nepodaří je někde najít.“

„To bych ti byla skutečně vděčná, strejdo,“ poděkovala jsem. „Mnohem raději bych si tyhle informace sehnala v knihách než abych

je pracně zjišťovala na někom, kdo už je měsíc po smrti.“

Všichni se při těch slovech zatvářili dost znechuceně.

Všechny strýčky samozřejmě notně zajímalo co se všechno dělo na Větrném ostrově, protože nám všem byla Beldarana blízká, ale hlavně chtěli slyšet o obou prorocích. Vstoupili jsme totiž do období, které věstci v Kellu nazývali „Věkem proroctví“ a Pán mého otce upozornil, že k nám budou obě Nezbytnosti promlouvat ústy bláznivých proroků. Problém ovšem spočíval již v zásadním rozhodování o tom, které z mnoha bláznů budeme poslouchat.

„Myslím, že otec již tenhle problém považuje za vyřešený,“ řekla jsem jim jednoho večera když jsme se všichni shromáždili ve věži dvojčat. Je přesvědčen o tom, že se Nezbytnost označuje vkládáním slov „Dítě světla“ do úst těch skutečných proroků. My všichni dobře víme co to jméno znamená, ale obyčejní lidé ne. Každopádně je jisté, že Bormik i ten idiot v Brace tenhle termín použili.“

„Tak to je celkem jednoduché,“ poznamenal Belkira.

„A navíc je to ekonomické,“ doplnila jsem. „Býčí šíje byl trochu mrzutý nad výdaji, které musel investovat aby mohl ke každému bláznovi v rozsáhlém království poslat nějakého písaře.“

Právě v té době, kdy jsme si všichni užívali poklidného domáckého života, mě matka vysvětlila význam onoho stříbrného amuletu, který pro mě otec vyrobil. „*Umožňuje ti lépe zaměřit a využívat tvou sílu, Pol,*“ pověděla mi. „*Když si tvoříš představu toho v co se chceš proměnit – jestliže se jedná o něco složitějšího – směřuj svou myšlenku na ten amulet a on zesílí tvou vůli.*“

„Proč tedy má Beldarana taky takový, mami? Mám ji samozřejmě ráda, ale já neměla pocit, že by taky měla náš talent.“

Matka se zasmála. „*Ale drahá, drahá Polgaro,*“ napomenula mě. „*V některých ohledech je Beldarana ještě talentovanější než ty.*“

„O čem to mluvíš, mami? Nikdy jsem ji neviděla dělat nic neobvyklého.“

„*Já vím. Taky ji asi nikdy neuvidíš dělat něco takového. Přesto ale vždycky uděláš to, co po tobě chce ona, nemám pravdu?*“

„No –“ zarazila jsem se protože mě ta myšlenka naplno zasáhla. Sladká, jemná Beldarana nade mnou měla velkou moc již od okamžiku před naším narozením. „Tohle není spravedlivé, mami!“

namítl jsem nespokojeně.

„Co není spravedlivé?“

„Zaprvé je hezčí než jsem já a teď mi povídáš, že je navíc mocnější než já. Nemohla bych být alespoň v něčem lepší než ona?“

„Tohle přece není žádná soutěž, Pol. Každý znás je prostě odlišný, to je celé, a každý z nás má před sebou své úkoly. Tohle není žádný běžeký závod, tady se nevyhrávají ceny.“

V tu chvíli jsem si připadala pěkně hloupě.

Pak mi matka vysvětlila, že Beldaranina moc je vlastně pasivní. „Ona prostě každého dokáže přinutit ji milovat, Pol, a tohle je vlastně jedno z největších umění. V určitých ohledech je jako tenhle strom. Ona může lidi změnit prostě tím, že je jim nablízku. A ještě něco, ona může pomoci svého amuletu slyšet.“

„Slyšet?“

„Může poslouchat jak spolu lidé mluví – i když jsou třeba na míle vzdálení. Přijde doba kdy se tohle bude náramně hodit.“

Se'Nedra na tohle za nějakou dobu taky přišla.

Byl už téměř podzim když se otec konečně vrátil z Rak Ktholu. Slunce už dávno zapadlo když se s mohutným rámusem sápal po schodech své věže, kde jsem právě chystala večeři a povídala jsem si přitom s Beldinem. Je jen důkazem zdravého rozumu když někdo dělá hluk při vstupu do místnosti, ve které je někdo s „talentem.“ Nechcete přece vylekat někoho, kdo může vyžívat své neobvyklé schopnosti.

„Proč ses tak zdržel?“ ptal se ho hned strýček Beldin.

„To víš, Beldine, do Rak Ktholu je to dost dlouhá cesta.“ Otec se rozhlédl kolem. „Kdepak jsou dvojčata?“

„Právě teď mají nějakou práci, táto,“ řekla jsem mu. „Ukážou se tady později.“

„Jak to šlo v Rak Ktholu?“ zajímal se dál Beldin.

„Nebylo to špatné.“

Moje dosavadní představy o otci byly převážně založeny na těch méně obdivuhodných stránkách jeho povahy. Ať už se s ním stalo cokoliv, stále to byl v jádru malý Garat: líný, podvádějící a hrozně nespolehlivý. Když to ale okolnosti vyžadovaly, uměl Starý vlk od-

hodit Garata i s jeho zlozvyky stranou a být opravdu Belgaratem. Bylo evidentní, že právě takhle ho poznal Ktačík. Otec to sice nijak nezmnínal, ale Ktačík se ho zjevně bál a už to mi stačilo abych přehodnotila svůj názor na občas bláznivého staříka, který byl mým otcem.

„Co bude teď?“ zeptal se strýček Beldin poté co otec dokončil vyprávění.

Otec se na chvíli zamyslel nad odpovědí. „Myslím, že by bylo lepší zavolat i dvojčata. Pracujeme teď bez jakýchkoliv instrukcí a já se budu cítit mnohem, lépe když budu vědět, že míříme správným směrem. Když jsem se Ktačíkovi zmiňoval o možnosti, že by se do hry mohla vložit ještě třetí cesta osudu, nebylo to jenom takové plané zastrasování. Kdyby se totiž Torakovi podařilo zfalšovat podle jeho představ všechny opisy Ašabinské věštby, všechno by zase přišlo nazmar. Myslím, že dvě možnosti nám dají zabrat až dost. Opravdu bych byl mnohem raději kdyby nám hlavu nemotala ještě nějaká třetí.“

Tak jsme tedy přivolali dvojčata k nám do věže, spojili jsme svou vůli a požádali jsme Pána, aby se k nám připojil.

On to samozřejmě udělal. Jeho postava byla sice matná a jaksi nehmotná, ale to nebylo podstatné. Jak nám otec později vysvětlil, potřebovali jsme přece jeho radu a ne ujištění o jeho fyzické přítomnosti.

Úplně mě ohromilo když ještě před začátkem jednání přišel Pán rovnou ke mně, podíval se na mě a oslovil mě „Má milovaná dcero.“ Věděla jsem, že mě má rád, ale tohle bylo poprvé kdy projevila cosi jako opravdovou lásku. Tohle je ale přesně typ jednání, který může mladé dívce snadno stoupnout do hlavy. Myslím, že otce i všechny strýčky to překvapilo ještě o dost víc než mě. Byli všichni velice moudří, ale byli to přece jenom muži a zjevně jim nebyla nějak po chuti představa, že já jsem stejně tak Pánovou učednicí jako oni. Většina mužů zkrátka je ochotna přiznat ženám duši, ale rozum ne.

Otcovy čerstvé obavy se rozplynuly když ho pán ujistil, že Torak nemůže Ašabinskou věštbu pozměnit natolik aby mohl Zedara, Ktačíka či Urvona vyslat nesprávným směrem. Ať už se Torakovi jakkoliv nelíbila jeho věštecká vidina, rozhodně mu nebude povoleno

ji nějakým zásadnějším způsobem pozměnit. Zedar byl s ním v Ašabě a Zedar stále ještě do jisté míry pracoval pro nás – alespoň dokud se snažil ochránit jednodušnost prorockví. A i kdyby přece Zedar selhal, Dalové by rozhodně nezklamali.

Pak nás opět Pán opustil a zanechal za sebou obrovskou prázdnotu.

Po několik příštích let panoval v Údolí klid. Naše nepočetné společenství vždycky radostně přijímalo taková klidná období, protože jsme se během nich mohli soustředit na studium a to bylo koneckonců naší hlavní náplní.

Myslím, že to bylo na jaře roku 2055 – podle alornského kalendáře – kdy se objevil Algar a přinesl nám úplné znění Darinského kodexu a zpola dokončený Mrinský. Algarovi už pomalu táhlo na čtyřicítku a jeho tmavé vlasy již byly tu a tam prošedivělé. Konečně trochu přibral k té své hubené postavě a vypadal velice mohutně. Co bylo ale možná ještě působivější, že se totiž konečně naučil hovořit – samozřejmě ne moc, ale dostat z Algara víc než dvě slova v kuse bylo vždycky docela slušným výkonem.

Můj otec hned nedočkavě popadl svitky a pravděpodobně by se s nimi okamžitě zašil někam do ústraní, ale Algar nám pověděl o blížícím se setkání Alornské rady, Tak dlouho jsem s tím svého otce otravovala až se nakonec vzdal a prohlásil, že návštěva Ostrova vlastně není špatný nápad.

Hbitá noha doprovodil otce, Beldina a mě do města Rivy na setkání Rady, ačkoliv jsme vlastně na státnické záležitosti ani tak moc nemysleli. Předpokládaná důležitost a naprosto zásadní rozhodnutí těchto „státních jednání“ byly vlastně pouze jakousi omluvou pro naše rodinná setkání. Veškeré oficiální záležitosti by se totiž daly stejně dobře zařídit několika dopisy.

Co se mě týče, já jsem se těšila jak strávím několik dní v přítomnosti své sestry a podařilo se mi podmanit si otce návrhem, že by se měl seznámit se svým vnukem.

Tohle lákadlo tedy zapracovalo možná až příliš úspěšně. Daranovi bylo toho roku asi sedm let a otec má z nějakého důvodu velkou náklonnost právě k sedmiletým hochům. Myslím ale, že je to trochu složitější. Všimla jsem si totiž, že všichni dospělí muži

najednou překypují citem když se setkají se svým vnukem, a otec nebyl žádná výjimka. S Daranem si okamžitě padli do oka. Ačkoliv bylo teprve jaro a počasí na ostrově bylo beznadějně nepříznivé, tihle dva se rozhodli vydat se na pořádnou rybářskou výpravu. Co je to pořád s tím rybařením? Copak všichni muži ztrácejí schopnost rozumně uvažovat jakmile zaslechnou slovo ryba?

Vzkaz, který nám tam otec zanechal, byl zcela typicky neurčitý pokud se týče takových drobností jako je cíl výpravy, vybavení a zásoby jídla. Nebohá Beldarana se strachovala už předem kvůli plánu našeho otce, ale nemohla s tím nic udělat. Otec se dokáže skrýt i před těmi nejzarytějšími pátrači.

Já měla spíš obavy z něčeho úplně jiného. Moje dvojče vypadalo velice bledě a chudák Beldarana měla tmavé kruhy pod očima. Docela často kašlala a někdy byla unavená až skoro vyčerpaná. Strávila jsem docela dost času u Arelly a našeho známého bylinkáře, který připravil pro svou královnu několik léků. Trochu mojí sestře patrně pomohly, ale moje obavy o její zdraví to nijak nerozehnal.

Beldarana a já jsme se nevyhnutelně odcizovaly jedna druhé. Když jsme byly ještě děti, byly jsme si tak blízké jako bychom byly jediná osoba. Po její svatbě se ale naše životy rozešly. Beldarana byla plně vázána na svého muže a dítě a já byla zaměstnána studováním. Kdybychom žily blíže u sebe, možná by naše oddělení nebylo tak patrné a bolestivé. My jsme ale byly odděleny mnoha stovkami mil a tak jsme vlastně neměly moc příležitostí udržovat kontakty.

Je to pro mě velice bolestivé téma, takže myslím, že už ho raději nebudu dále rozvádět.

Asi po měsíci jsme se všichni tři, tedy já s otcem a Beldin vrátili do Údolí kde na nás čekal Darinský kodex.

IX.

KDYŽ JSME se vrátili z návštěvy do Údolí, bylo již pozdní léto. Je sice pěkné navštívit naše milované, ale vždycky jsem ráda když se vrátím do Údolí. Je tu takový klid, který bych nenašla nikde jinde na světě. Když se to tak vezme při pohledu na mapu, není vlastně Aldurovo Údolí nic jiného než výběžek jižního cípu Algarie. Kdybyste sem ale přijeli, hned byste poznali ten rozdíl. Naše tráva je nějak zelenější a obloha se zdá být modřejší než jinde. Krajina je lehce zvlněná a tu a tam je posetá vzrostlými borovicemi, břízami se sněhobílým kmenem a osikami. Hory v Zemi Ulgů, ležící na západě, jsou pokryty věčným sněhem, který má vždycky po ránu modravý nádech. Strmější hory u Mišrak ak Thullu, které se vypínají k obloze v

dálce u Východního masivu, se zdají být nachové. Věže mého otce a mých strýčků jsou mohutné stavby a protože při jejich budování nemuseli spěchat, mohli si dát záležet na tom aby do sebe kameny přesně zapadaly. Díky tomu věže vypadají spíše jako nějaké přírodní výtvary než jako dílo stvořené lidskou rukou. Všechno je tu jako kdyby na svém místě, nic nepřekáží ani nechybí a nikde není ani stopy po něčem ošklivém.

Naši světlehnědí jeleni jsou tak krotcí, že je to někdy až nepřirozené, a pod nohama se v jednom kuse prohánějí ušatí zajíci s nadýchanými bílými ocásky. Myslím, že v tom hraje dost velkou roli skutečnost, že je všechny dvojčata přikrmují. Já také sypu svým ptáčkům, ale to je něco docela jiného.

V Údolí neustále vane lehká bríza, což je možná způsobeno jeho polohou na rozhraní dvou pohoří, a tak se tráva neustále vlní v dlouhých pruzích. Vypadá to úplně jako vlny na moři.

Když jsme se tedy vrátili domů, otec se zjevně chystal okamžitě zalézt do nějakého bezpečného úkrytu a v ústraní se naplno věnovat Darinskému kodexu. Strýčkové ovšem byli všichni proti. „Nespěchej tak, Belgarate,“ řekl mu Beltira s neobvyklou rázností jednoho večera, právě když slunce svým ohnivým svitem zaplavovalo oblohu nad Zemí Ulgo, „nejsi tady totiž jediný koho ten rukopis zajímá. Všichni budeme potřebovat opisy pro sebe.“

Otcova tvář teď dostala dost zachmuřený výraz. „Můžete si to přečíst až s tím budu hotov. Právě teď nemám čas na to, abych tady bláznil s inkoustem a brkem.“

„Jsi pěkně lakomý, Belgarate,“ zavrčel na něj nevlídně Beldin, poškrábal se přitom v neupraveném hustém plnovousu a zanořil se hlouběji do svého křesla u ohně. „Tohle vždycky byl tvůj velký nedostatek. No, ale tentokrát už ti to jen tak neprojde. Nebudeš mít žádný klid na čtení dokud my všichni nedostaneme svoje kopie.“

Otec se na něj zamračil.

„Ty máš v ruce jedinou kopii, kterou máme k dispozici, Belgarate,“ poznamenal Belkira. „Kdyby se s ní něco stalo, mohlo by nám trvat celé měsíce než si pořídíme náhradní svitek.“

„Budu na něj dávat opravdu dobrý pozor.“

„Prostě si ho chceš nechat jenom pro sebe,“ obvinil ho Beltira.

„Ty už tuhle hru na „prvního učedníka“ hraješ dost dlouho.“

„To s tím nemá vůbec nic společného.“

„Ale, opravdu?“

„Tohle je celé k smíchu!“ vybuchl nakonec Beldin. „Dej mi ten svitek, Belgarate.“

„Ale –“

„Dej mi ho – anebo bys to raději dohnal až k fyzickému násilí? Jsem přece jenom silnější než ty a když budu muset, klidně ti ho seberu.“

Otec mu velice neochotně podal žádaný svitek. „Neztrat’ mi to místo, kde jsem skončil,“ řekl svému malému pokřivenému bratrovi.

„Hele, drž klapačku.“ Beldin se podíval na dvojčata. „Kolik potřebujeme kopií?“

„Pro každého z nás jednu,“ odpověděl Beltira. „Kde tady máš schované kalamáře s inkoustem, Belgarate?“

„Ty teď nebudeme vůbec potřebovat,“ zarazil ho Beldin. Rozhlédl se kolem a pak ukázal na jeden z otcových psacích stůlů, který stál nedaleko od místa kde jsem zrovna měla plno práce s přípravou večere. „Vyklid’ ten stůl,“ nařídil mu.

„Vždyť já teď na některých těch věcech zrovna dělám,“ protestoval otec.

„Jak tak koukám, zrovna se při tom nepřetrhneš. Je na tom docela silný nános prachu a pavučin.“

Dvojčata už mezitím začala skládat otcovy knihy, poznámky a pečlivě vyrobené modýlky podivných technických vymožeností na podlahu.

Můj otec si vždycky přisvojoval zásluhy za to, co tehdy toho nádherného večera udělal Beldin, protože on dokáže myšlenku uchvátit stejně rychle jako dokáže sebrat jakýkoliv jiný majetek. Já mám ale celou událost velmi dobře v paměti. Beldin položil velký svitek, který pro nás Luana vyrobila, na stůl a rozvázal šňůrku držící jej svinutý. „Budu tu potřebovat nějaké pořádné světlo,“ prohlásil.

Beltira natáhl ruku, otočil ji dlaní vzhůru a na chvíli se upřeně soustředil. Najednou se tam objevil rozzhavená koule plná energie a pomalu se přesunula na stůl, kde se rozzářila jako maličké slunce.

„Nepředváděj se,“ zabručel na něj otec.

„Řekl jsem ti přece, abys držel klapačku,“ připomněl mu Beldin. Pak se na jeho ošklivé tváři objevil výraz zamyšlení. Všichni jsme cítili a slyšeli hluk když zaměřoval svou vůli.

Na stole se najednou objevilo šest prázdných svitků, po třech na každé straně od původního svitku z Darinu. Pak můj strýc trpaslík začal rozvíjet Darinský kodex pouze tím, že upřeně sledoval svitek. Prázdné svitky, které teď již nebyly prázdné, se odvíjely zároveň s ním jak strýček očima postupně přejížděl po dlouhém pergamenu, který nám poslal Hbitá noha.

„Tohle je teda paráda, něco takového mě nikdy nenapadlo,“ prohlásil Beltira obdivně. „Kdy tě tohle napadlo?“

„Právě teď,“ přiznal Beldin. „Mohl bys prosím to světlo držet o něco výš?“

Otcův obličej se každou minutou ještě více zachmuřoval.

„Co máš za problém?“ naléhal na něj Beldin.

„Podvádíš.“

„Jasně, že podvádím. My všichni přece podvádíme. Tak to je. To sis tuhle pravdu uvědomil teprve teď?“

Otec v tu chvíli vyprsknul.

„Ach, to snad ne,“ povzdechla jsem si.

„Co se děje, Pol?“ zeptal se mě Belkira.

„Žiju tady s partou šedovlasých malých kluků, strejdo. Dočkám se vůbec někdy toho, že byste vy staříci dospěli?“

Všichni se tvářili jako že je právě tahle poznámka velice ranila. Za ta léta jsem zjistila, že se tak tváří všichni muži.

Beldin nepřetržitě odvíjel původní pergamenový svitek zatímco dvojčata mezitím bleskurychle porovnávala znění kopií. „Jsou tam nějaké chyby?“ zeptal se trpaslík.

„Ani jediná,“ pochválil ho Beltira.

„Tak jsem na to možná šel správně.“

„Jak dlouho ti to ještě bude trvat?“ začal se vyptávat otec.

„Tak dlouho, dokud to nebude úplně hotové. Dej mu prosím tě něco k jídlu, Pol. Hlavně zaříd, aby se mi tu nemotal.“

Otec raději odstoupil a něco si pro sebe nespokojeně mumlal.

Vlastně to Beldinovi nakonec netrvalo ani hodinu, protože přitom nečetl text, který přepisoval na ostatní svitky. Celý proces přepisování

nám ještě toho večera podrobně popsal. Celý trik v podstatě spočíval v tom, že přenášel obraz původního svitku na prázdný pergamen. „No, tak to je celé,“ zakončil svůj popis. „Teď se tedy všichni můžeme do toho šíleného svitku ponořit,“

„Který z nich je ten původní?“ vyptával se otec a zkoumal oněch sedm svitků ležících svinutých na stole.

„Copak na tom nějak záleží?“ zabručel Beldin.

„Chci svůj původní svitek.“

Pak jsem se nahlas rozesmála a kontrolovala jsem přitom šunku, kterou jsme měli k večeři.

„To není legrační, Pol,“ pokáral mě otec.

„Mě to přišlo docela zábavné. Tak, co kdybyste si teď šli všichni umýt ruce? Večeře už je skoro hotová.“

Když jsme se v klidu najedli, vzali jsme si každý jednu kopii prorocství, která pronášel Bormik, a posedali jsme si do různých křesel rozstrkaných po místnosti. Tak jsme mohli každý být o samotě se slovy boha – nebo slovy onoho neuchopitelného Smyslu, který kontroloval a řídil život veškerých živých tvorů na zemi.

Odnesla jsem si svůj svitek do svého oblíbeného velkého křesla, které stálo u ohně v kuchyni. Rozvázala jsem stužku, která jej vázala, a uvnitř jsem našla krátký vzkaz od Luany. „Slečno Polgáro,“ psala mi Bormikova dcera. „Tímto jsem splnila svou část dohody. Cítím nutnost vám ještě jednou poděkovat za váš dar. Žiju teď ve střední Algarii a věřila byste tomu, že mám dokonce nápadníka? Je samozřejmě starší, ale je to hodný a spolehlivý člověk, který je ke mně milý. Už jsem si myslela, že se nikdy neprovdám, ale Belar mi zřejmě dopřál tuhle příležitost být šťastná. Nemohu vám nikdy dost poděkovat.“

Samozřejmě, že to nebyl Belar kdo odměnil Luanu za její službu. Za ta léta jsem měla příležitost si stále znovu všímat toho, že Smysl, který řídí vše, co je, nebo co bude, má cit pro spravedlnost a vždycky odměňuje jakoukoliv službu. Abych si to ověřila, stačí mi podívat se do tváří svých dětí a mého muže.

Ta ručně psaná Luanina zpráva byla shodná s poznámkami v Darinském kodexu, což prozrazovala, že Luana kontrolovala vše, co napsali její písaři. Samozřejmě to nebylo nutné, ale dávalo to tušit, že

Luana brala své povinnosti velmi vážně.

Darinský kodex je i přes některá dobrá místa spíš suchý dokument, přestože se na první pohled zdá, že byl psán se snahou uchovat stopy minulosti. Teď už vím, proč tomu tak je, ale když jsem ho četla prvně, zdál se mi příšerně nudný. Přičítala jsem to Bormikově snížené inteligenci, ale teď už vím, že to nebyl ten případ.

Strýček Beldin se trápil s Darinským kodexem šest měsíců a pak se jednoho večera uprostřed zimy vypravil závějeji k otcově věži. „Už toho mám dost,“ prohlásil. „Asi se vrátím do Mallorei a podívám se, jestli náhodou nezastihnu Urvona dost daleko od stráží, abych ho mohl tak trochu vykuchat.“

„Jak bys mohl někoho trochu vykuchat?“ zeptal se otec překvapeně.

„Myslel jsem si, že bych ho dovlekl na kraj útesu, rozpáral bych mu břicho, ovázal vnitřnosti kolem nějakého stromu a pak bych ho skopnul ze srázu,“

„Strýčku, *prosím*,“ vykřikla jsem pohoršeně.

„Je to vlastně jistý druh vědeckého experimentu, Pol,“ zakřenil se strýček. „Zajímalo by mě, jestli se jeho vnitřnosti přetrhnou, nebo ho vymrstí zpátky.“

„No to určitě.“

Chechtal se celou cestu dolů ze schodů.

„Je to ďábel,“ otočila jsem se k otci.

„Ale je s ním legrace,“ dodal.

Dvojčata pozorně sledovala, jak Beldin zkopíroval Darinský kodex, a pak udělala totéž s ještě nekompletním Mrinským kodexem. Myslím, že to právě proto, že nebyl ještě zcela hotov, poutal Mrinský kodex naši pozornost. A pak také to, že nebyl zrovna dvakrát pocho-pitelný.

„Je to všechno popletený,“ postěžoval si jednou po večeři otec dvojčatům, když jsme seděli uprostřed zimy v jeho věži. „Ten idiot v Brace nemá vůbec žádné ponětí o čase. Začne mluvit o tom, co se stalo dávno před rozpadem světa a hned nato se rozhovoří o tom, co se stane v daleké budoucnosti. Jsem z toho jelen. Jak mám odlišit jednu Událost od druhé?“

„To je jeden z příznaků šílenství, bratře,“ řekl mu Beltira. „Když

jsme byli s Belkirou malí, žil v naší vesnici jeden idiot a ten vždycky při západu slunce začal hrozně vyvádět. Asi si nepamatoval, že slunce zase druhý den vyjde.“

„Mrinský kodex se často zmiňuje o tobě, Belgarate,“ poznamenal Belkira.

Otec si odfrkl. „Však jsem si toho všimnul, že vždycky když se něco semele, tak u toho musím být já. Taky mluví dost často o Pol.“

„Já jsem ale mnohem oblíbenější než ty, otče,“ popíchla jsem ho.

„Určitě ne, když mluvíš takovým tónem se svým otcem.“

Sama jsem si přečetla některé pasáže Mrinského kodexu a všimla jsem si, že se o otci zmiňuje jako o „věčném a milovaném“ a o mně jako o „dceři věčného a milovaného“. Usoudila jsem, že to musím být já, protože se tam hovořilo o takových věcech, kterých by Beldarana nebyla schopna. Přestože časové ohraničení všech událostí bylo velmi vágní, že nebylo možno říct, kdy se co stane. Měla jsem velmi silný pocit, že můj život bude strašně dlouhý. Ta představa mě děsila. Bylo jisté, že budu žít tisíce let a když jsem viděla ty staříky kolem sebe, nijak mne to netěšilo. O mužích jejich věku se hovořilo jako o ctihodných kmetech, ale o ženě jsem ještě takový výraz neslyšela. Spíš se o nich mluví jako o stařenách a to není výraz, který by mne naplňoval pocitem hrdosti. Nutí mne, abych se podívala do zrcadla a zatím tam ještě žádné výrazné stopy stáří nevidím.

Všichni čtyři jsme se deset let – možná to bylo jen devět – plně soustředili na Darinský kodex a pak Pán poslal mého otce do Tolnedry, aby dohlédl na ty věci spojené s borunskou rodinou a s vílami.

Ne. O tom se zcela jistě rozepisovat nebudu!

Dvojčata zůstala se mnou v Údolí a všichni jsme pracovali na Darinském kodexu. S trochou nadsázky se dalo říct, že nám začínalo být jasnější mnohé z budoucnosti lidstva. Nikomu znás se to moc nelíbilo. Bylo tam plno nepokojů, válek a vůbec všelijakých utrpení, kterými bude muset lidstvo ještě projít.

Uběhly další tři roky, když ke mně jedné noci promluvil matčin hlas s neobvyklou dávkou naléhavosti. „*Polgaro!*“ říkala. „*Jdi za Beldaranou... hned teď! Je vážně nemocná! Potřebuje tě!*“

„Co je jí?“

„*Já nevím. Spěchej! Ona, Polgaro, umírá!*“

Po těch slovech mne na mne sáhl pařát smrti a já se hnala k věži dvojčat. „Musím se okamžitě vydat na cestu,“ ječela jsem ještě na schodech.

„Co se děje, Pol?“ volal Beltira.

„Beldarana je nemocná... vážně nemocná. Musím okamžitě za ní. Budu s vámi ve spojení,“ Pak jsem se hnala zpět, aniž bych jim dala šanci se zeptat, jak to vím. Musela jsem zachovat matčino tajemství. Na cestu jsem na sebe vzala podobu sokola. Teď byla nejdůležitější rychlost a sova je příliš pomalá.

Opouštěla jsem Údolí uprostřed zimy a proto jsem zamířila podél východního okraje hor Země Ulgů na sever. Zvolila jsem tuto cestu, protože jsem věděla, že v těch horách zuří bouře a já si nemohla dovolit žádné zdržení. Letěla jsem skoro až k Aldufordu a stále pozorovala vrcholky oddělující Algarii od sendarských planin. Bylo zcela jasné, jak hnusné počasí tam panuje. Nakonec už jsem musela zamířit na západ a letět vstříc přímo zuřící bouři. Někdy se dá letět nad bouří. Letní lijáky a jarní přeháňky jsou dost přesně ohraničeny, ale zimní bouře uvedou do pohybu tak obrovské masy vzduchu, že se nedá nad ně dostat. Tlak vzduchu byl strašný a lepkavý sníh mě oslepoval. Za chvíli jsem byla úplně vyčerpaná a musela jsem klesnout dolů, abych na zemi nabrala další síly. Chtěla jsem zůstat v tom údolíčku ještě další den, abych se vyhnula silným větrům, ale brzy jsem si uvědomila, že ta bouře může trvat několik dní a tak jsem se vydala na další cestu.

Konečně jsem se dostala přes poslední pás hor a snášela se k sendarským planinám. Stále ještě sněžilo, ale aspoň už nefoukal tak hrozný vítr. Dostala jsem se k pobřeží a tam začal boj nanovo. Severák, který fičel přes Moře větru byl stejně silný jako ten na horách, ale tady nebylo žádné místo k odpočinku. Trvalo mi pět dnů, než jsem se dostala k Ostrovu větrů, a tak když jsem šestý den ráno usedala na jednu z věžiček citadely, byla jsem úplně vyřízená. Celé moje tělo volalo po odpočinku, ale na to nebyl čas. Hnala jsem se potměnými chodbami ke královským komnatám a vtrhla do nich, aniž jsem se zdržovala klepáním.

V obývacím pokoji byl nepořádek. Všude se válelo oblečení a na stole byly talíře s nedojedeným jídlem. Ocelová Pěst s neoholenou tváří, ve které se zračilo vyčerpání, vstal, když mě spatřil. „Díky Bohu!“ vykřikl.

Tetička Pol! „pozdravil mě můj synovec, který vypadal stejně zničeně jako jeho otec. Daranovi bylo teď asi dvacet a já byla překvapená, jak vyrostl.

„Kde je?“ ptala jsem se.

„V posteli, Pol,“ řekl mi Riva. „Má za sebou špatnou noc a je vyčerpaná. Celou dobu kašle a mám pocit, že nemůže popadnout dech.“

„Musím si promluvit s jejím lékařem,“ řekla jsem jim rázně. „Pak se na ni podívám.“

„No...“ ošíval se Riva, „Nevolali jsme ještě lékaře, Pol, ale Elthek, rivanský kněz, se za ni modlí. Říká, že volat lékaře je zbytečným plýtváním časem i penězi.

„Říká, že bude mamince lépe,“ dodal Daran.

„Jak to může vědět?“

„Je to přece kněz, teto Pol. Kněží jsou velmi chytří.“

„Ještě jsem nepotkala kněze, který by rozeznal pravou ruku od levé. Doved’ mě k mamince.“ Rozhlédla jsem se po tom nepořádku kolem. „Taky byste tu měli uklidit,“ řekla jsem jim. Daran otevřel dveře do ložnice a nahlédl dovnitř.

„Spí,“ zašeptal.

„To je dobře. Aspoň s ní nemůže ten kněz provádět svoje kejkle. Od teďka ho drž pěkně stranou.“

„Pomůžeš jí, že jo, teto Pol?“

„Proto jsem tady, Darane.“ Snažila jsem se, aby to znělo přesvědčivě.

Když jsem přišla k posteli, měla jsem co dělat, abych svou sestru vůbec poznala. Strašně zhubla! Měla kruhy pod očima a ztěžka dýchala. Zlehka jsem se dotkla její tváře a zjistila, že úplně hoří. Pak jsem udělala něco, co jsem ještě nikdy neudělala. Vyslala jsem svou mysl, aby se spojila s její.

„*Polgaro?*“ Cítila jsem její ospalou mysl. „*Necítím se dobře.*“

„*Kde tě bolí, Beldarano?*“ zeptala jsem se tiše.

„*Na prsou. Cítím tam takovou tíhu.*“ Pak její napůl probuzená mysl zmizela. To jsem více méně očekávala. Vlhké podnebí Ostrova větrů zabíjelo mou sestru.

Zkoumala jsem dál a hlouběji její tělo. Jak jsem očekávala, centrum její nemoci bylo na plicích.

Vyšla jsem z ložnice a tiše za sebou zavřela dveře. „Musím jít do města,“ řekla jsem Rivovi a Daranovi.

„Proč?“ zeptal se mě Riva.

„Potřebuji nějaké léky.“

„Elthek tvrdí, že to jsou nástroje d'ábla, Pol,“ řekl Riva. „Říká, že Beldaraně mohou pomoci jenom modlitby k Belarovi.“

Řekla jsem pár slov, která jsem asi v tu chvíli říkat neměla. Riva na mě překvapeně zíral a Daran upustil oblečení, které právě sbíral. „Až se moje sestra trochu vzpamatuje, budu si muset pořádně promluvit s tím vaším rivanským knězem,“ zasyčela jsem. „Teď mu radši řekněte, ať se drží stranou. Řekněte mu, že jestli vleze do jejího pokoje, tak se postarám o to, aby si přál, aby se vůbec nenarodil. Za chvíli se vrátím.“

„Pošlu s tebou Branda,“ nabídl Riva.

„Branda? Kdo to je?“

„Baron Kamion. Brand je něco jako jeho titul. Je to můj hlavní poradce a musím přiznat, že teď nese velkou část mého vládnutí.“ Riva se tvářil lítostivě. „Asi jsem ho měl tentokrát poslechnout. Říkal něco podobného jako ty... teda o tom knězi.“

„Proč jsi ho neposlechl? Řekni mu, ať jde se mnou.“ Pak jsem vyběhla z královských komnat a spoře osvětlenými chodbami zamířila k hlavní bráně. Cestou jsem si pro sebe huhlala některé z nadávek strýce Beldina.

Kamion mě dostihl zrovna u masivních dveří, které vedly na zasněžený dvůr. Byl samozřejmě starší a zdál se mi i vážnější, než když jsem ho viděla posledně. Jeho světlé vlasy už trochu zešedly, ale s potěšením jsem si všimla, že se z něj ještě natolik nestal Alorn, aby si nechal narůst vousy. Byl oblečen v šedém vlněném plášti a další měl přehozený přes ruku. „Jsem rád, že tě zase vidím, Pol,“ řekl. Podal mi plášť. „Vem si to na sebe,“ řekl, „je tam pěkná zima.“

„Teď jsem pěkně rozehřátá, Kamione,“ řekla jsem mu. „Tos

nemoh toho stupidního kněze držet trochu stranou?“

Vzdychl. „Snažil jsem se, Pol. Věř mi, že jsem se snažil, ale Jeho Výsost musí vyjít s lidmi a Elthek mává svým kněžským úřadem jako válečným praporem. Jeho Výsost je držitel Orbu a to je v očích kněží svatý předmět. Oni snad věří, že mu Orb patří. Vůbec tomu nerozumí a myslí si, že Orb udělá všechno, co mu Riva řekne. Vůbec nechápou souvislosti. Věřila bys tomu, že Elthek zašel tak daleko, že navrhl Jeho Výsosti, aby se pokusil vyléčit manželku tím, že se jí dotkne Orbem?“

„To by ji zabilo!“

„Ano, já vím. Snažil jsem se ho přesvědčit, aby to nezkoušel, aniž by se poradil s tebou nebo s tvým otcem.“

„Aspoň že tě v tomhle poslechl.“

„Vyléčíš naši královnu, Pol?“, zeptal se mě, když jsme vyšli na dvůr.

Pohlédla jsem do jeho hezké tváře a věděla jsem, že mu můžu říct pravdu, kterou jsem skrývala před Rivou a Daranem. „Nejsem se tím jistá, Kamione,“ přiznala jsem.

Vzdychl. „Měl jsem strach, že je to vážnější, než se zprvu zdálo,“ přiznal. „Co vůbec způsobuje její chorobu?“

„To zatracený klima tohoto Bohem zapomenutého ostrova,“ vykřikla jsem. „To úplně ničí plíce mé sestry. Vůbec tu nemůže dýchat.“

Pokýval hlavou. „Královna je poslední léta nemocná každou zimu. Pro co jdeme do města?“

„Potřebuji si promluvit s Arellou pak najít obchod s léčivými rostlinami, který patří Argakovi. Asi si taky budu muset promluvit s mužem jménem Balten.“

„Mám pocit, že ho znám. On je holič, ne?“

„Tím se zabývá ve dne. V noci vykrádá hroby.“

„Co že dělá?“

„Ve skutečnosti je to chirurg a krade mrtvolu, aby je mohl studovat. Musíš vědět co děláš, když řežeš lidi.“

„Nechceš ale rozřezat tělo královny?“ vyděsil se.

„Klidně bych ji rozřezala na kousky a pak zase složila zpět, kdyby jí to pomohlo zachránit život, Kamione. Ten Balen nám asi moc

nepomůže, ale je možné, že ví o plících něco, co já nevím. Teď bych uzavřela obchod i se samotným Torakem, kdyby to zachránilo Beldaranu.“

Arella samozřejmě zestárla. Vlasy jí zešedly, ale oči měla stále velmi moudré. „Co tě zdrželo, Pol?“ zeptala se, když jsme s Kamionem vstoupili do jejího malého krámku.

„Dozvěděla jsem se o Beldařině chorobě teprve nedávno, Arello,“ odpověděla jsem. „Argak stále pracuje?“

Pokývala hlavou. „Je stále stejně protivný. A nenávidí, když ho někdo budí před polednem.“

„To je teda zlé. Potřebuju něco z jeho krámu a jestli nechce, abych ho budila před polednem, tak budu muset požádat lorda Branda, aby otevřel dveře pomocí svého meče.“

„Vždy k službám, Pol,“ přitakal Kamion s úsměvem.

„A ještě něco, Arello,“ řekla jsem. „Mohla bys, prosím, sehnat Baltena?“

„Balten je ve vězení pod Belarovým chrámem, Pol. Jednou v noci ho dva kněží chytili na hřbitově. Měl u sebe lopatu a na vozíku mrtvé tělo. Asi ho upálí za čarodějnictví.“

„Ne, to nedopustím. Mohl bys ho, Kamione dostat ven?“

„Samozřejmě. Chceš, abych se prosekal pod základy chrámu?“

„Nesnaž se být vtipný,“ napomenula jsem ho.

„Jenom se snažím trochu odlehčit to napětí.“

„To si nech na jindy. Teď máme všichni dost práce.“

Kamion odešel do Belarova chrámu a my s Arellou zamířily k Argakovu krámku. Nepočínala jsem si zrovna v rukavičkách, když jsem budila svého bývalého učitele. Jen jsme vešli do domu, spustila jsem na schodech vedoucích k ložnici zvuk hromu. Tenhle zvuk je působivý i venku, natož v místnosti. Jsem přesvědčen, že probudí každého. Zdi se ještě třásly, když se v okně nad námi objevila Argakova hlava. „Co se děje?“ Křičel. Oči měl dokořán, vlasy spleené a celý se klepal.

„Snažím se tě probudit, učiteli,“ odpověděla jsem mu. „Koukej otevřít krám, nebo ho otevřu násilím,“

„Není sebemenší důvod k násilí, Pol,“ řekl smířlivě.

„Není, pokud zase nevlezeš do postele.“

Trvalo mi asi hodinu, než jsem shromáždila všechny potřebné byliny. Některé jsem vybrala sama, některé mi poradil Argak. Byly mezi nimi pěkné exotické kousky. Některé byly dokonce dost nebezpečné a bylo je potřeba pečlivě vážit.

V tu chvíli se vrátil Kamion s Baltenem. Bylo zjevné, že ani arogantní Belarovi kněží neměli dost sil se hádat s rivanským správcem. „Co má znamenat tohle vměšování kněží?“ Ptala jsem se svých učitelů. „To tu za mých studií nebývalo zvykem.“

„Za tím vším je Elthek, nový rivanský diákon, Pol,“ vysvětlovala Arella. „Je úplně posedlý potlačením čarodějnictví.“

„To je jenom póza, Arello,“ řekl jí Balten. „Elthek se to snaží udržet v tajnosti, ale je do morku kosti členem medvědího kultu. Dostává pravidelně instrukce od nejvyššího Belarova kněze z Val Alornu. Kult má za cíl úplně ovládnout alornskou společnost. Všechny tyhle nesmysly s čarodějnictvím jsou jenom zástěrkou proto, aby se zbavil konkurence. Elthek chce, aby se Rivané v případě jakéhokoliv problému – včetně nemoci – obraceli na kněze. To, že lékař dokáže někoho vyléčit, připadá normálnímu Alornovi jako zázrak. A Elthekovi se přičí jakýkoliv náznak zázraku, který by pocházel odněkud jinud než od jeho kněží. Proto pořádá hony na čarodějnice. A proto se snaží zdiskreditovat nás, kteří chceme lidi léčit.“

„To může být pravda,“ přikyvoval zadumaně Argak. „Ale všechny zákony u nás pochází přímo od krále.“

„To není chyba našeho krále,“ řekl mu Kamion. „Alornské zvyky jsou postaveny na tom, že všechny náboženské otázky spadají do kompetence kněží. Když Elthek něco prezentuje jako náboženskou věc, Riva to podepíše a označí pečeti, aniž by se vůbec namáhal to číst. Však už jsme se o to několikrát spolu přeli. Elthek vždycky označí první odstavec jako „teologickou potřebu“ se všemi těmi náboženskými náležitostmi a král to přelétne očima, jakoby se ho to netýkalo. Elthek se snaží vstřípit do vědomí, že jediné, co dokáže zahnat chorobu, je modlitba.“

„Dokázal by obětovat mou sestru kvůli politickým idejím?“ podivila jsem se.

„Samozřejmě že ano, Pol. Elthek neslouží Belarovi, ale buduje

svou vlastní moc.“

„Mám pocit, že měl Algar dobrý nápad,“ pronesla jsem temně. „Jakmile se Beldaraně uleví, budeme muset udělat něco s tím zatraceným Medvědíím kultem na Ostrově.“

„To by nám samozřejmě usnadnilo život,“ poznamenala Arella. „Už mne trochu unavuje, že mne nazývají čarodějnicí.“

„Což kdybychom se všichni vrátili do Citadely?“ navrhla jsem.

„Ty nás chceš všechny uvrhnout do záhuby, Pol,“ namítl Argak. „Když začneme otevřeně praktikovat medicínu – a zvláště přímo v Citadele – tak nás kněží čapnou než bys řekl švec, zavřou nás do vězení a začnou chystat dřevo na hranici.“

„Jen se neboj, Argaku,“ prohlásila jsem temně. „Jestli půjde někdo na hranici, tak to bude samotný Elthek.“

Tak jsme všichni zamířili nahoru k Citadele. Teď, když jsem si toho víc všimla, opravdu se mi zdálo, že je v pevnosti daleko víc kněží, než by bylo potřeba.

Když jsme došli do Beldaranina pokoje, Beldarana byla vzhůru, tak jsme ji mohli pořádně vyšetřit. Poté jsme se odebrali do vedlejšího pokoje k poradě.

„Všechno svědčí o tom, že se jedná o chronickou záležitost,“ prohlásil Balten. „Ty příznaky už musely být dávno zřejmé.“

„My bohužel nemáme schopnost vrátit čas nazpátek,“ řekla Arella. „Co si o tom myslíš ty, Argaku?“

„Přál bych si, aby nebyla tak slabá,“ pokýval vážně hlavou Argak. „Mám určité sloučeniny, které by jí mohly pomoci, kdyby byla víc při síle. Teď by ale mohly být naopak nebezpečné.“

„Musíme na něco přijít, Argaku,“ zaúpěla jsem.

„Dej mi trochu času, Pol. Už na tom pracuju.“ Začal se přehrabovat v lahvičkách v kufírku, který přinesl s sebou z obchodu. Konečně jednu z nich vybral a podal mi ji. „Zatím jí dávej tohle, aby ještě víc nezeslábla, než se rozhodneme, co dál.“

Vrátila jsem se s Arellou do Beldaranina pokoje. „Vyvětrej tu, umyj ji, vyměň jí prostěradlo a trochu ji učeš, Pol,“ radila Arella. „Tím se lidem vždycky trochu zvedne nálada.“

„Máš pravdu,“ souhlasila jsem, „taky se seženu ještě nějaké polštáře. Bude se jí lépe dýchat, když bude víc zvednutá.“

Potom, co jsme provedly těch pár kosmetických úprav, vypadala Beldarana o poznání lépe. Ale Argakova medicína jí nechutnala. „Pol, vždyť je to hrozné,“ stěžovala si, jen lokla první doušek.

„V tom je právě ten vtíp, Beldarano,“ zasmála jsem se a snažila se, aby nebyla v mém hlase slyšet starost. „Medicína má chutnat odporně. Když je dost hnusná, tak se uzdravíš jen proto, abys už to nemusela brát.“

Trochu se zasmála a okamžitě začala kašlat.

Seděla jsem u postele své sestry celý další den a půl příštího, než se Arella, Argak a Balten shodli na tom, co by mohlo pomoci. Argakův první pokus trochu Beldaraně ulevil od některých příznaků, ale všichni jsme se shodli na tom, že nás čeká ještě pořádný kus práce.

Argakova další směs Beldaranu tvrdě uspala. „To je součást ozdravného procesu,“ lhala jsem Rivovi a Daranovi. Měla jsem už tak dost strachu a nepotřebovala jsem, aby se obávali ještě ti dva a pletli se nám do řemesla.

Nešlo to tak, jak jsem doufala. Má studia ve mně vypěstovala silnou sebedůvěru a já věřila, že si s pomocí svých učitelů poradím s jakoukoliv nemocí. Beldaranina nemoc ale systematicky odolávala každému našemu pokusu o záchranu. Spala jsem sotva pár hodin denně a začínala věřit tomu, že něco staví proti našemu úsilí o její vyléčení. Konečně jsem dospěla k závěru, že záchrana Beldarany přesahuje schopnosti lékařů. V zoufalství jsem vyslala svou naléhavou myšlenku k dvojčatům. „*Prosím!*“ Lkala jsem tiše celou dálku mezi Ostrovem Větrů a Údolím. „*Prosím! Ztrácím ji! Zavolejte otce! Potřebuji ho tady a potřebuji ho velmi rychle!*“

„*Dokážeš pozdržet nemoc, dokud se tam nedostane?*“ zeptal se Beltira.

„*Nevím, strýčku. Zkusili jsme všechno, co známe. Beldarana nereaguje na nic, co jsme dosud vyzkoušeli. Ona se nám ztrácí. Sežeňte okamžitě otce, ať sem přijde, jak to jen rychle půjde.*“

„*Snaž se zůstat klidná, Polgaro,*“ řekl mi Belkira velmi naléhavým hlasem. „*Je tu jedna možnost, jak ji zachovat při životě, než přijde váš otec. Použij svou Vůli. Dej ji část své síly. Jsou chvíle, kdy dokážeme víc než ostatní.*“

To mě zatím vůbec nenapadlo. Dostali jsme se s našimi pokusy

o její záchranu až na samou hranici možností. Některé léky, které jsme používali byly velmi nebezpečné. Zvláště při jejím zuboženém stavu. S podporou mé Vůle bychom možná mohli zajít ještě dál.

Běžela jsem chodbou ke královským komnatám a zahlédla nějakého alornského kněze, kterému se podařilo proklouznout strážím až do Beldaraniny ložnice. Dělal tam nějakou prazvláštní činnost s kadidlem a snažil se zakouřit celý pokoj. Je to možné, že se pokoušel kouřem pomoci někomu, kdo má potíže s plícemi? „Co to tu děláš, ty idiote?“ skoro jsem na něj řvala.

„To je posvátná ceremonie,“ odpověděl povýšeným hlasem. „Tomu nemůže ženská rozumět. Odejdi!“

„Já teda neodejdu. Ty koukej vypadnout.“

Oči se mu nevěřícně rozšířily nad tou opovázlivostí. „Jakým právem se mnou tak mluvíš?“ ptal se.

Jedinou svou myšlenkou jsem nechala zmizet tu jeho zpropadenou kadidelnici.

„Čarodějnictví!“ zasípal.

„Jestli tomu tak chceš říkat, tak si posluž,“ procedila jsem mezi zuby. „Můžeš se o to taky pokusit ty ubožáku.“ Pak jsem vyvolala svou Vůli a zvedla ho metr nad podlahu. Nechala jsem ho tak chvíli viset a pak jsem ho přemístila daleko za zdi Citadely.

Měla jsem v úmyslu nechat ho spadnout dolů. Byl možná sto metrů nad zasněženým městem a měl by dost času litovat toho, co udělal, zatímco by se snášel vstříc jisté smrti.

„*Pol! Nedělej to!*“ Ozval se v mé hlavě matčin hlas.

„*Ale...*“

„*Řekla jsem ne. Ted' ho spust' dolů.*“ „Pak se na chvíli odmlčela. „*Samozřejmě až se ti to bude hodit,*“ dodala.

„*Stane se, jak si moje matka přeje,*“ prohlásila jsem. Pak jsem obrátila pozornost k Beldaraně. Předala jsem jejímu tělu za pomoci Vůle část svých sil. Kněz zatím visel nad městem. Nevšímala jsem si ho a nechala ho tam pár hodin, aby zpytoval své hříchy. Nějakých šest nebo osm... no... víc jak deset to určitě nebylo. Sice vyvolal trochu vzruchu na ulicích, ale kněží jsou zvyklí, že jsou středem pozornosti, tak mu to nijak neublížilo.

Držela jsem Beldaranu při smyslech svou Vůlí skoro deset dní,

ale stejně se nám nedařilo zlepšit její kondici. Naopak stále chřadla a já neměla žádný prostředek, jak tomu zabránit. Byla jsem sama vyčerpaná a mou myslí se začaly potulovat podivné myšlenky. Nemám na těch deset hrozných dní moc ucelené vzpomínky, ale pamatuju si, jak jednoho dne, kdy kolem Citadely obzvlášť řádila sněhová bouře, ke mně dolehl Beltirův hlas. „*Pol! Našli jsme Belgarata! Je na cestě na Ostrov!*“

„*Díky bohům!*“

„*Jak je jí?*“

„*Nijak dobře, strýčku, a mně už začínají docházet síly.*“

„*Vydrž ještě pár dní, Pol. Váš otec se blíží!*“

Ale my už neměli k dispozici žádných pár dní. Seděla jsem té noci u postele mé sestry a navzdory tomu, že jsem jí předala skoro všechnu svou Vůli, cítila jsem, jak se propadá stále hlouběji do temnoty.

A pak se vedle mne objevila matka. Ne jenom její hlas. Byla tam skutečně a zcela otevřeně naříkala. „Nech ji jít, Pol,“ řekla mi.

„Ne! Nenechám ji zemřít!“

„Splnila svůj úkol. Nech ji odejít. Když to neuděláš, ztratíme vás obě.“

„Já bez ní nechci žít. Když půjde ona, půjdu taky.“

„Ne. Nepůjdeš. To ti nedovolím. Uvolni svou Vůli!“

„*Nemohu!* Já prostě, matko, nemohu! Je pro mě vším!“

„Poslechni mne! Je to přání našeho Pána... a i přání Ula.“

Nikdy předtím jsem neslyšela jméno UL. Bylo to zvláštní, ale nikdo z mé rodiny se o něm nezmínil. Přesto jsem soustředila svou Vůli na svou umírající sestru.

A pak se začaly stěny za Beldaraninou postelí chvět a já v každém kameni viděla nejasnou postavu. Bylo to jako když vidíte nezřetelné obrysy pod hladinou jezera. Postava byla celá v bílém a její přítomnost byla prostě nepopsatelná. Byla jsem často v přítomnosti bohů, ale nikdy jsem nebyla v přítomnosti někoho jako byl UL.

Pak chvění ustalo a UL stál mezi mnou a postelí. Jeho vlasy a vousy byly bílé jako mléko, ale jinak na jeho nesmrtelné tváři nebyly známky stárí. Zdvihl jednu ruku a držel ji nad Beldaraniným tělem. Jak to udělal, cítila jsem, že se mi vrací má Vůle. „Ne!“ křičela

jsem. „Prosím, ne!“

„Ale on si mých uplakaných proseb nevšímal. „Pojď se mnou, milá Beldarano,“ řekl tiše. „Je čas jít.“

Tělo mé sestry začalo vyzařovat světlo. To světlo stále rostlo a nabývalo podoby Beldarany. Pak se vydalo směrem do Ulových rukou.

V tu chvíli mi pohlédl otec bohů přímo do tváře. „Bud’ dobrá, milá Polgaro,“ řekl mi a pak se dva zářící objekty vydaly zpět ke zdi.

Matka vzdychla. „Tak teď už je naše Beldarana s Ulem.“

Vrhla jsem se na mrtvé tělo mé sestry a nekontrolovaně se rozplakala.

X.

MATKA BYLA pryč. Zůstala jsem sama se svou mrtvou sestrou a byla ve mně prázdnota, kterou nemohl žádný nářek zaplašit. Smysl mého života byl pryč a všechno ostatní byla pouhá čern.

Na tu nešťastnou noc si jinak moc nevzpomínám. Určitě do té místnosti přicházeli nějakí lidé, ale já nerozeznávala jejich tváře.

Určitě tam bylo plno nářku, ale já si na to nevzpomínám.

A pak u mě stála Arella, pevná jako skála, o kterou jsem se mohla opřít. Chytila mne za ramena a táhla mne někam pryč. Někdo – asi Argak – ji podal hrnek. „Vypij to, Pol,“ přikázala mi a držela hrnek u mých rtů.

Bylo to hořké a mě napadlo, že by to mohl být jed. To by bylo perfektní řešení. Všechna bolest by zmizela. Chtivě jsem pila a můj nářek ustával, jak jsem padala v mdlobách do Arellininy náruče.

Probudila jsem se ve své posteli a opravdu vám nemohu říci, kolik uběhlo času. Arella seděla u mé postele a já si matně vzpomínám, že zatímco jsem spala, byla všechna okna zakryta. „Je tady tvůj otec, Pol,“ oznámila mi Arella, když jsem otevřela oči.

„To je od něj skutečně hezké,“ řekla jsem hořce. Arella mě neotrávila a já jsem se najednou cítila zrazena.

„Tak už dost, Polgaro,“ řekla Arella ostře. „Lidé umírají. To se stává. Teď není čas na nějaké osočování nebo výčitky. Smrt milované osoby může rodinu rozdělit nebo naopak stmelit. Tak se rozhodni, co si vybereš ty, Pol.“ Vstala a uhladila si šedivé šaty. „Nesnaž se hledat nic ostrého, drahá. Odstranila jsem z tvého pokoje všechno, co by mohlo mít nějaké ostří, a taky se moc nepřibližuj k oknu. Obleč se, umyj si tvář studenou vodou a učeš si vlasy, vypadáš hrozně.“ Potom odešla a já vstala, abych za ní zamkla.

Byl už zase večer, i když vám nemohu říct, který den, když přišel k mým dveřím otec. Zaklepal. „To jsem já, Pol. Otevři.“

„Jdi pryč,“ řekla jsem mu.

„Otevři dveře, Pol, potřebuji s tebou mluvit.“

„Nech mě na pokoji, otče.“ Už když jsem to říkala, věděla jsem, že je to trochu hloupé. Kdyby to můj otec skutečně chtěl, žádný zámek by ho nezastavil. Vstala jsem a otevřela dveře.

Přestože měl velmi bledou tvář, bylo vidět, že myslí na povinnosti. To mně připomnělo naši zodpovědnost za rivanský rod. Riva sám byl úplně přemožen bolem a nebyl schopen ničeho. Přitom někdo musel zastávat jeho povinnosti jak krále, tak i ochránce Orbu. Daranovi bylo teprve dvacet, ale byl to Rivův syn a tím i jediná naše naděje. „Angarakové mají oči všude, Pol,“ upozornil mě otec, „když ucítí jakékoli známky slabosti, můžeme očekávat návštěvu bud’

Ktačíka... nebo samotného Toraka.“

To mě teda skutečně probralo. Potlačila jsem smutek a zoufalství.
„Co budeme dělat?“

„Ty se trošku dej dohromady a vezmi si to tu na povel.

Postarej se o Darana. Mluvil jsem s Brandem a ten plně chápe situaci. Pomůže nám, jak jen bude moct, ale všechna zodpovědnost leží na tobě. Nezklam mě, věřím ti, Pol. Půjďme spolu do Brandovy komnaty. Zrovna teď mluví s Daranem. Hlavně, Pol, nezapomeň, že jsou to Alornové, tak na ně budeš muset dohlédnout.“

„Ty tu snad zůstaneš.“

„Ne, musím odejít.“

„To tu nezůstaneš ani na pohřeb?“ To mě šokovalo. Otec byl vždycky trochu neformální, ale...

„Já mám smutek ve svém srdci, Pol, a žádný počet ceremonií nebo modliteb nějakého unaveného kněze mi od něj nepomůže.“

Teď poznámka pod čarou, ale musím poznamenat, že mám jistý dluh u jednoho kněze Belara. Kdyby se Elthek, rivanský diákon, tak strašně neobával čarodějnictví, mohla se moje sestra včas dočkat lékařské péče a možná i přežít. Touha po pomstě není možná příliš obdivuhodná, ale často provází hoře. Teď už jsem měla dva důvody, proč žít – Eltheka a Ktačíka. Měla jsem nepřátele na obou stranách theologické barikády.

Otec mě dovedl do Kamionovy knihami zaplněné studovny a pak nás opustil.

„V historii jsou známy nějaké případy regentů,“ řekl Kamion mému nešťastnému synovci a mně, „ale jenom málo. Sama skutečnost, že je někdo králem, ještě neznamená, že je schopen vládnout.“

„Lorde Brande,“ namítl Daran, „lidé mě nebudou uznávat jako svého vůdce, jsem příliš mladý.“

„Tvůj otec byl ještě mladší, než jsi ty, když založil své království, Darane“ připomněla jsem mu.

„Ale on měl Orb, teto Pol.“

„To máš pravdu, ale Orb máš teď ty.“

Daran zamžikal. „Nikdo kromě mého otce se nesmí dotknout Orbu.“

Usmála jsem se na něj. Předpokládám tedy, že to byl úsměv, i když samotný fakt, že se dokážu usmívat, mě překvapil. „Darane,“ řekla jsem, „tvůj otec vložil tvou ruku na Orb hned první den tvého života. Orb tě zná.“

„Dokáže také sundat meč ze zdi?“ zeptal se mě s napětím v hlase Kamion.

„Nejsem si tím úplně jistá, také by mě to zajímalo.“

„To by byla významná známka legitimacy Daranova regentství a zároveň by se tím zabránilo kritice z jakékoliv strany.“

„Dostáváme se na trochu tenký led, pánové,“ řekla jsem jim. „Budu si muset promluvit o tom s mým Pánem – a taky samozřejmě s Rivou – ale jestli se nemýlím, tak bych řekla, že proti Daranovu regentství nebudou žádné námitky.“

„Pak si to konečně vyřídím s tím rivanským diákonem,“ řekl Daran a jeho mladá tvář plála.

„Mohla by jeho výsost trochu přiblížit, co myslí tím „vyřídít“?“ zeptal se uctivě Kamion.

„To jsem se ještě zcela nerozhodl, lorde Brande. Váhám mezi tím, že mu vrazím meč do břicha a pořádně tam s ním zakroutím, a mezi tím, že ho upálím na hranici. Čemu bys dala přednost ty, teto Pol?“

Ach ti Alornové! „Nejdřív by sis měl vybudovat pořádně autoritu, než se pusťš do té krvavé lázně, Darane“ navrhla jsem. „Nech Elthea, ať chvíli žije v obavách, než necháš promluvit svůj meč anebo ho postavíš na hranici. Teď máme na starosti důležitější věci.“

„Asi máš pravdu, teto Pol,“ souhlasil. „Lorde Brande, je v tvé pravomoci uzavřít přístav?“

„Rekl bych, že ano, Výsosti,“ odpověděl Kamion. „Ale proč se ptáš?“

„Tohle je ostrov, lorde Brande. A když zavřeme přístav, Elthea nemůže utéct.“

„Ach jo,“ vzdychla jsem.

Teprve o mnoho později, když jsem osaměla v svých komnatách, mohla jsem se věnovat vlastním myšlenkám. „*Matko, potřebuji tě.*“ Pak jsem velmi soustředěně čekala.

„*Ano, Pol?*“ Její hlas byl naplněn nezměrnou lítostí a smutkem.

„*Může Daran sundat meč svého otce?*“

„Samozřejmě že může, Pol.“

„A bude ho poslouchat meč stejně, jako poslouchal Rivu?“

„Přirozeně, že ano. Co to má všechno znamenat. Pol?“

„To je alornská politika, matko. Riva teď nemůže vykonávat svou funkci, tak bude Daran řídit ostrov, dokud se jeho otec nevzpamatuje. Chci prostě předejít jakýmkoliv pochybnostem a problémům.“

„Nepřežeň to, Pol“

„Vynasnažím se, matko.“

Vždycky jsem zastávala názor, že by mě být pohřeb čistě rodinnou záležitostí, ale moje sestra byla královnou všech Rivanů a to vyžadovalo státní pohřeb.

„Rivanský diákon bude řídit obřad,“ oznámil Kamion mému synovci a mne. „Je to smutné, ale...“

„Ne, nic řídit nebude,“ prohlásil Daran pevně.

„Výsosti?“

„Elthek zabil mou matku. Jestli se jenom přiblíží v průběhu obřadu, rozsekám ho na kusy. Tady v citadele je kaplan. Ten bude řídit obřad.“

„To je tvoje poslední slovo v téhle záležitosti?“

„To je, lorde Brande.“ Po těch slovech Daran odešel.

„Já s nim promluvíím, Kamione,“ řekla jsem tiše. „Diákon nebude obřad řídit, ale chci, aby mu byl přítomen. Má se tam něco stát a já chci, aby to viděl.“

„Nějaké tajnosti, Pol?“

„Jenom malé překvapení, příteli. Chci, aby bylo předání moci zcela jasné.“

Elthek byl samozřejmě velmi pobouřen, ale Kamion se snažil mluvit co nejstlivěji a používal přitom termíny jako „osobní duchovní rádce“ a „přání nejbližších pozůstalých“.

Smuteční obřad probíhal v sále rivanského krále a rakev s mou sestrou stála před trůnem, kde seděl Riva ponořen ve své nekonečné melancholii a díval se na bledé tělo své ženy.

Kněz, který řídil obřad, byl laskavý starý muž, který určitě nepatřil k Medvědímu kultu. Snažil se zmírnit náš bol, ale mám pocit, že jsme ho stejně neposlouchali. Elthek, rivanský diákon, seděl v jedné z prvních řad a jeho tvář zračila uraženou pýchu. Byl to vysoký

štíhlý muž s planoucíma očima a šedivým vousem, který mu sahal skoro na prsa. V jednu chvíli jsem zachytila Elthekův pohled a viděla jsem, jakou má radost, že jsem neuspěla se svým pokusem o záchranu své sestry.

Beldaranu uložili do připraveného královského mauzolea na konci dlouhé chodby v citadele, a když nad jejím tělem zapadla těžká kamenná brána, Riva se rozplakal. Já s Kamionem jsme ho doprovodili zpět do sálu. Před samotným obřadem jsem s Rivou dost dlouho mluvila, takže přesně věděl, co má dělat. „Přátelé,“ obrátil se k shromážděným šlechticům, „na nějaký čas se teď odeberu do ústraní. Naše království bude přesto dobře zabezpečeno.“ Přešel k trůnu a sundal ze zdi ohromný meč. Jako vždy, kdy měl meč ve svých rukou, začal Orb modře zářit. Měla jsem pocit, že i Orb želí smrti mé sestry, protože tentokrát nezářil tak jasně jako jindy. Smutný král se otočil čelem ke shromáždění a držel žhnoucí symbol své autority nad hlavou.

Mezi přítomnými se rozhostilo téměř bolestné ticho. „Teď mne bude zastupovat můj syn, princ Daran,“ prohlásil Riva tónem, který nepřipouštěl žádný odpor. „Budete ho poslouchat stejně jako mne.“ Potom uchopil zářící meč za ostří a podal rukojeť Daranovi. „Tímto předávám všechnu svou moc svému synovi!“ zahřměl.

Někde v dálce začal zvonit zvon a zdálo se, že jeho hluboké tóny rozeznívají každý kámen kolem nás. Věděla jsem zcela jistě, že na ostrově není tak obrovský zvon, aby mohl vydávat takové zvuky. Daran převzal se vší úctou meč z rukou svého otce a zvedl jej nad hlavu. Orb se rozzářil naplno a jeho zář obklopila prince modrým světlem.

„Pozdravme všichni Darana!“ zvolal silným hlasem Kamion. „Pozdravme regenta Ostrova Větrů!“

„Zdravíme tě, Darane!“ zahřměl dav.

Elthekova tvář byla bledá zlostí a ruce se mu chvěly. Určitě nepočítal s možností, že bude Daran regentem a zcela jistě ho překvapilo, že regenta uznaly i nadpřirozené mocnosti. Naopak jistě počítal s tím, že žalem zdrcený Riva se bude pokoušet dostat svým povinností na trůnu a on jako rivanský diákon si bude uzurpovat stále větší podíl moci. Zářící meč rivanského krále v rukou Darana

překazil Elthekovu pout' k moci a bylo zjevné, že je z toho diákon velmi nešťastný. Podařilo se mi zachytit jeho pohled a vrátila jsem mu jeho úšklebek.

Riva odešel do ústraní, jak oznámil, a vlády se ujal Daran s Kamionovou a mou pomocí. Daran jednoznačně – a dle mého i velmi moudře – odmítl usednout na otcův trůn a místo toho si sedl na normální židli ke stolu plnému nevyřízených dokumentů.

Tu zimu jsem si plně uvědomila, co to znamená být vládcem a velmi jsem se podivila tomu, že někdo může usilovat o jakýkoliv trůn. Alornové jsou v zásadě velmi neformální lidé a alornský král není o mnoho víc než náčelník klanu. Navenek to vypadá dobře, ale jakmile to vidíte zevnitř, uvědomíte si to množství problémů. Svolávají se oficiální sezení v trůním sále a oficiální rozhovory vyvolávají v některých lidech snahu mluvit co nejdéle. Nic proti uctivosti, ale někteří lidé svou pompéznost skutečně přehánějí. Daran byl často nucen věnovat se úplným nesmyslům.

„To opravdu musí stále dokola přicházet s takovými blbostmi?“ stěžoval si jednoho deštivého večera Daran.

„To je jejich způsob, jak na sebe upozornit,“ vysvětloval Kamion.

„Já přece o nich vím Kamione,“ povzdychl si Daran. „Kvůli tomu nemusí mávat rukama a pronášet celé tirády. Nemohli bychom něco udělat, abychom ty nesmysly zkrátili?“

„Mohl by jsi zkrátit svůj pracovní den,“ navrhla jsem.

„Cože?“

„Mohl bys mít slyšení jenom hodinu denně po ránu a potom jít do své kanceláře. Možná, že by fronta přede dveřmi a omezený čas odradila některé řečníky od jejich dlouhých výlevů.“ Pak mě napadlo něco jiného. „Nebo bys mohl požádat každého řečníka, aby držel při své řeči železnou tyč.“

„A proč?“

Zasmála jsem se. „Budu tu tyč postupně zahřívat až do bílého žáru. Mám pocit, že každý svou řeč zrychlí, až se mu začne kouřit z rukou.“

„Tenhle nápad se mi líbí,“ usmál se Daran.

„Bohužel to zavání čarodějnictvím,“ namítl Kamion, „a Elthek to bude chtít určitě rozmáznout. Myslím, že bychom měli vymyslet něco

jiného.“

To, s čím přišel Kamion, bylo skutečně geniální.

Příštího rána začal nějaký tématy baron předčítat hlasitě – a špatně – z připraveného textu všechny důvody, proč by se měl změnit daňový systém.

„Myslím, že jsem našel řešení našeho problému,“ zašeptal Kamion mně a Daranovi. Volným krokem přišel k řečníkovi. „Mohu se na to podívat, příteli?“ zeptal se vážným hlasem a natáhl ruku k svazku papírů v baronově ruce. Vzal dokumenty překvapenému baronovi a podíval se na ně. „Velmi zajímavé“ řekl. „Jeho Výsost to zváží a dá ti vědět zhruba za měsíc.“

„Ale...“ baron začínal protestovat.

„Tahle záležitost vyžaduje od prince regenta plné soustředění, příteli. Máš ještě něco?“

Baron polykal naprázdno.

Kamion se podíval okolo sebe. „Veliteli,“ obrátil se na jednoho z vojáků u dveří.

„Ano, lorde Brande?“

„Mohl bys mi přinést odněkud košík nebo něco podobného?“

„Snad ano, můj pane.“

„Tak se prosím Tě po něčem podívej a přines to nazpět.“

„Samozřejmě.“ Kamion se vrátil do čela sálu a otočil se ke shromáždění. „Jedním z problémů, se kterými se musí Jeho Výsost potýkat, je to, že když mu přednášíte své petice, nemůže jim věnovat takovou pozornost, jakou by zasluhovaly. Jakmile velitel přinese ten košík, pošlu ho mezi vás a vy do něj můžete vložit své připomínky a petice. Tímto způsobem zajistíme, že se budete moci věnovat své práci, aniž byste ztráceli čas čekáním na svou řeč. Myslím, že hodiny, které takto ušetříte, se vám budou hodit.“ Zírali na něj. Věděla jsem zcela jistě, že mnoho z těch šlechticů nemělo nic jiného na práci. Měla jsem často pocit, že hodiny, které stráví v trůním sále, byly jediným důležitým důvodem jejich existence.

Voják se vrátil s košíkem a podle Kamionových instrukcí obešel všechny přítomné a vybral od nich petice.

„Výborně, pánové!“ řekl Kamion. „Výborně! Tak, a můžeme se vrátit do práce.“ Podíval se z okna. „Škoda, že prší,“ poznamenal.

„Kdyby nepršelo, mohli jsme jít na ryby. Takže nashledanou.“

Daran vstal ze své židle a já s Kamionem jsme ho následovali ven ze síně.

„To jsi mi tedy opravdu pomohl, Kamione“ postěžoval si Daran, když jsme přišli do kanceláře. „Ted’ budu muset všechny ty blbosti opravdu číst.“

„To ti nezabere moc času,“ ujistil ho Kamion, Přešel ke krbu a hodil do něj obsah košíku. „Jejda, to jsem nešika.“

Daran i já jsme vyprskli smíchy.

Musím přiznat, že v mnoha ohledech to byl právě Kamion, který mi pomohl v těžkých časech po smrti Beldarany. Byl velmi moudrý, absolutně loajální a měl takový šarm, že všechno, na co sáhl, šlo úplně hladce. Zнала jsem docela dobře jeho ženu a věděla jsem, že není zrovna šťastná z toho, kolik povinností má její manžel, ale přitom měla pochopení pro dlouhé hodiny, které strávil s Daranem a se mnou. V mém vztahu s Kamionem se nestalo nic nepatřičného, ale kdyby byla jiná situace...

No, tohle snad nemusíme probírat.

Bylo to někdy uprostřed léta v roce 2038, kdy se stalo něco mnohem vážnějšího, než byly běžné mnohověté petice. Ačkoliv bylo pobřeží Ostrova Větrů velmi nehostinné, vnitrozemská údolí, zvláště na jihu, byla velmi úrodná. Většina Alornů měla – a asi má doposud – velmi pevný vztah k půdě. Vyžívají se v zemědělství a tato jižní údolí k tomu přímo sváděla. V jednom z nich žil baron Garhein, typický tělnatý Alorn, a ten měl syna Karaka, což byl hrubý opilec. Jejich soused, baron Altor, měl dceru Cellanu, krásnou, jemnou a vzdělanou dívku. Po dlouhých námluvách Garhein a Altor domluvili svatbu svých dětí, což mělo hlavně přinést spojení půdy.

Nebylo to zrovna šťastné spojení. Karak přišel už na svatbu opilý a vynucoval si pozornost Cellany velmi hrubým způsobem. Po svatbě bylo ještě hůř. Karak začal svou manželku bít, a to se doneslo Altorovi, který se vypravil se svými lidmi zachránit svou dceru. Na obou stranách bylo pár obětí, ale Altorovi se podařilo odvést dceru zpět domů. Prohlásil manželství za neplatné a zrušil všechny smlouvy

o půdě. To Garheina pořádně naštválo. Ani ne tak zkažené manželství jako to, že přišel o půdu. Nepřátelství mezi těmi dvěma muži se rozšířilo na jejich bratrance, strýce, synovce i další vzdálené příbuzné. Lidé umírali a jejich majetky končily v plamenech.

Zprávy o tom konečně dorazily i do citadely a tak jsme se Kamion, Daran a já sešli v Kamionově pracovně, abychom se poradili, co dělat.

„Oba mají velkou moc, řekl nám smutně Kamion, a oba mají početné příbuzenstvo. Musíme nějak zakročit, nebo tady budeme mít novou Arendii.

„Může se vůbec takhle zrušit manželství?“, zeptal se Daran.

„V tomto případě jsou hlasy pro i proti,“ odpověděl Kamion. „Většinou to záleží na relativní moci obou otců. Jestliže je mocnější otec manžela, lze pohlížet na manželku jako na majetek. Jestliže je tomu naopak, tak není.“

Daran se zamyslel. „Máme dost velkou armádu na to, abychom přivedli ty dvě horké hlavy k rozumu násilím?“

„To bych si nechal v rezervě, Výsosti. Nejdříve si s nimi promluvíme, ale všeobecná mobilizace by možná neuškodila. Alespoň by bylo jasné, že je situace vážná.“

„Jak je na tom pokladna, teto Pol?“ zeptal se mě Daran. „Může si dovolit všeobecnou mobilizaci?“

„Snad ano, pokud to nebude trvat příliš dlouho.“ Pak mě něco napadlo. „Proč místo toho neuspořádáme turnaj?“

„Promiň, teto Pol, ale nerozumím ti.“

„To je starý arendský zvyk, Výsosti,“ vysvětloval Kamion. „Je to něco na způsob válečného zápolení včetně lukostřelby, šermu, vrhání sekýr, turnajového klání a tak podobně.“

„Co je to turnajové klání?“

„Dva muži v brnění se snaží srazit jeden druhého ze sedla koně šestimetrovým dřevcem.“

„To je ale divný sport.“

„No tak to můžeme vynechat,“ řekl Kamion. „Alornové stejně většinou neválčí na koních.“ Pohlédl na mě. „To je skutečně dobrý nápad, Pol. Garhein a Altor si uvědomí, jak na nich záleží trůnu a zároveň to sami zaplatí. Prosadíme svou a nebude nás to nic stát.“

„Ale co když nikdo nepřijde?“ obával se Daran.

„Však oni přijdou, drahoušku,“ ujistila jsem ho. „Je to pro ně příležitost se ukázat. Zemědělské práce už skončily a tak nemají nic urgentního na práci. Pro každého to bude pocta, když bude pozván. Tomu věř, že se každý šlechtic Ostrova na tom turnaji objeví.“

„Včetně Garheina a Altora?“

„Ano. Můžeme jim přikázat, aby se během oslav dostavili do citadely. To jistě neodmítnou.“

„A my jim aspoň dáme pořádnou lekci,“ dodal Kamion. „V dalších částech Ostrova jsou náznaky dalších rozmíšek a když dáme za vyučenou Garheinovi a Altorovi, ostatní šlechtici si dají pozor.“

„Tohle zní trochu příliš optimisticky,“ usmála jsem se. „Nezapomínej, že mluvíme pořád o Alornech.“

Pozvánky byly rozeslány a když Altor a Garhein přijeli, bylo již Rivovo město plné hřmotných Alornů. Dalo by se říct, že skoro každý muž, který byl schopen vládnout mečem, přijal regentovo pozvání, aby se mohl ukázat. Daran nezastával úřad regenta ještě ani rok, ale jeho autorita byla všeobecně uznávána. Dali jsme oběma znepráteným baronům trochu času a pak je Daran pozval do citadely. Schůzka se uskutečnila v trůnním sále, kde byly soustředěny všechny symboly moci.

Moje sympatie byly plně na straně barona Altora a jeho dcery, ale musím přiznat, že mezi Altorem a Garheinem nebyl skoro žádný rozdíl. Oba byli velcí, svalnatí, vousatí a nepříliš chytří. Na sobě měli železné košile, ale neměli meče, protože Kamion jednoznačně požadoval aby každý, kdo vstupuje do trůnního sálu, byl u dveří odzbrojen. Garhein měl zrzavé vlasy, které trčely na všechny strany, zatímco Altor měl dlouhé černé vlasy stažené do ohonu. Ačkoliv bylo teprve dopoledne, Karak byl už opilý. Byl to nanicovatý mladý muž s nepěstěným vousem a neupravenými vlasy, kterého bylo cítit přes půl trůnního sálu. Jedině Altorova dcera Cellana vypadala z celé skupinky trochu civilizovaně. Byla to hezká blondýnka, ale její modré oči byly stejně tvrdé jako oči jejího otce.

Zneprátené rodiny seděly na opačných stranách sálu rivanských králů. Po městě se roznesla zpráva o tomto sezení, takže sál byl plný zvědavců.

Daran, Kamion a já jsme měli spoustu času promyslet si, co budeme dělat, takže vše bylo pečlivě připraveno. Palácovou gardu nahradili ozbrojení vojáci v drátěných košilích, kteří byli zárukou, že nedojde k žádnému překvapení. Pro tuto příležitost jsme odstranili Daranovu židli i stůl, takže můj synovec zamířil přímo k trůnu svého otce a usedl na něj.

To vyvolalo údiv.

„Nuže, dejme se do práce,“ řekl Daran jasným hlasem. Tón hlasu prozrazoval, že si je Daran vědom své zodpovědnosti. „Můj otec je znepokojen jistými událostmi, které se udály na jihu Ostrova a já jsem si jist, že nikdo z nás nechce, aby pokračovaly.“ Naklonil se hochu dopředu. „Prosím barona Garheina a barona Altora, aby přistoupili blíže.“ Gestem vladaře ukázal na schody pod sebou.

Oba nepřátelé váhavě přistoupili.

„Rozhodl jsem se, že okamžitě zastavím to nesmyslné násilí,“ oznámil jim můj synovec. „Ten, kdo by se snažil porušit královský mír, by radši měl začít hned balit, protože bude přestěhován na druhý konec Ostrova.“

„Ale Výsosti!“ protestoval Garhein. „Vždyť tam je to samý kámen! Nikdo nemůže žít na severu Ostrova.“

„Jestli Garheine ještě jednou vytáhneš svůj meč, budeš mít příležitost si to vyzkoušet. Možná bys tam mohl pěstovat kozy, ty spasou všechno.“

Garheinův syn Karak se vztyčil. „To nemůžeš udělat!“ osopil se na Darana opileckým hlasem.

„Mohla bys trochu uklidnit toho hlupáka?“ požádal mě Daran.

„Samozřejmě“, odpověděla jsem.

„Tak do toho!“

Byli jsme si skoro jisti, že pivem nasáklý Karak v některý moment přeruší jednání, takže jsem na to byla připravená.

Daran už svoji sílu demonstroval. Teď byla řada na mě. Přiznávám, že jsem trochu přitvrdila, protože vše pozoroval rivanský diákon Eltheke. „Přiveďte sem toho opilce“, požádala jsem obrovitého velitele gardy.

„Jistě, lady Polgaro,“ odpověděl vousatý voják. Prošel zírajícím davem, popadl Karaka za límec a přivlekl ho do čela sálu.

Zdvihla jsem ruce, natáhla prsty a soustředila se na to, abych v nich měla korbel. Potom jsem vytáhla z rukávu skleněnou lahvičku a nalila její obsah do korbele. Pozdvihla jsem korbel a prohlásila: „Pivo.“ V sále bylo takové ticho, že bylo slyšet praskání pěny. Podívala jsem se na Elthea a s jistým zadostiučiněním sledovala, jak vyvaluje bulvy a polyká naprázdno. Lidé, kteří předstírají, že dokáží provozovat magii, jsou vždy velmi překvapeni, když ji vidí na vlastní oči. Potom jsem se obrátila k zapáchajícímu Karakovi „teď buď hodný chlapec a vypij to,“ pokynula jsem mu. Díval se na korbel, jako by to byl had a schoval obě ruce za záda.

„Seržante, přinuťte ho to vypít“ přikázal Daran veliteli gardy.

„S největší radostí, Výsosti,“ odpověděl velký voják. Popadl jednu opilcovu ruku a sevřel ji ve své. „Vypij to!“ zahřměl.

Karak se rozklepal.

Pak začal seržant pomalu tisknout Karakovu ruku. Měl ruce jako lopaty a věřím tomu, že by svým stiskem rozplakal i kámen.

Karak se začal svíjet bolestí a kvičel jako prase.

„Vypij to!“ opakoval seržant.

„Výsosti!“ protestoval Garhein.

„Ticho!“ napomenul ho Daran. „Však vy se naučíte poslouchat co vám řeknu.“

Seržant pokračoval v mačkání Karakovy ruky, až se opilec konečně zhroutil, vzal si ode mě korbel a vypil jeho obsah.

„Seržante,“ řekla jsem, „mám pocit, že se našemu mladému příteli za chvíli neudělá dobře. Možná byste ho měl vzít někam ke zdi, aby nám tady neublížil.“

Seržant se zašklebil, popadl Karaka a odtáhl ho do rohu, kde se mladému muži zjevně přitížilo.

„Lady Cellano,“ řekl Daran, „byla bys tak laskavá a přistoupila k trůnu?“

Cellana ostýchavě přistoupila blíž.

„Chceš se vrátit ke svému manželovi?“ zeptal se jí Daran.

„Nikdy!“ vykřikla. „To se radši zabiju. On mě bije, Výsosti. Pokaždé, když se napije – což je každý den – tak mě zmlátí.“

Daranova tvář ztvrdla. „Žádný slušný muž nebije ženu,“ prohlásil. „Proto slyšte rozhodnutí trůnu, že se ruší manželství Karaka a

Cellany.“

„To nemůžeš udělat!“ zasípal Garhein. „Manžel musí potrestat ženu, když se nechová správně.“

„Ale král zas musí potrestat šlechtice, když se zachová nesprávně,“ odpověděl mu Kamion. „Pokoušíš své štěstí, barone Garheine.“

„Teď se dostáváme k otázce vlastnictví půdy,“ řekl Daran.

„Ta půda je moje!“ vyjekl Garhein,

„Ne, je moje!“ kontroval Altor. „Vrátila se do mého vlastnictví v momentě, kdy král zrušil manželství.“

„Musím vám připomenout, drazí pánové,“ ozval se opět Kamion, „že půda patří králi, jako ostatně celý Ostrov. Vy máte půdu jenom v pronájmu díky laskavosti trůnu.“

„Asi bychom se mohli dohadovat nad právníckými kličkami celé týdny,“ řekl Daran, „ale legislativní otázky jsou velmi nudné. Proto, abychom ušetřili čas – a krev – prostě rozdělíme spornou půdu na půlku. Polovina připadne baronu Garheinovi a druhá baronu Altorovi.“

„To je neslýchané!“ protestoval Garhein.

„V tom případě začni přemýšlet o chovu koz. Uděláš, co ti říkám. Vezmeš své lidi a uprostřed parcely postavíte pět metrů vysokou zeď. Jednak s tím budete mít dost práce a taky vás to pořádně oddělí. Přijdu se podívat, jako vám jde ta zeď od ruky, a taky vás tam chci vidět osobně pracovat. Ne že to budou stavět jen vaši podřízení.“

„Vždyť je to dvacet mil, Výsosti!“ vyjekl Altor. „Jenom? S tím můžete být za deset let hotovi. Začnete každý z opačného konce. Seržant vám přesně označí střed, takže to můžete brát jako závod. Lord Brand zná jména všech vašich bojovníků, takže víme, kdo se bude spolupodílet na vaší stavbě, ať už dobrovolně nebo v řetězech. Je vám to jasné?“

Zírali na něj, ale velmi moudře mlčeli.

„Řekl bych, pánové, že teď nebudete mezi svými příbuznými zrovna v oblibě,“ poznamenal Kamion. „Doporučoval bych vám, abyste si na tu stavbu oblékali drátěnou košili.“

„Teď se podíváme na toho nešťastníka v rohu,“ prohlásil Daran a zamračeně vstal z trůnu. Karak vyprázdnil obsah svého žaludku, byl

úplně bledý a celý třásl, když ho seržant přivlekl nazpět.

„Slušní muži nebijí své ženy, Karaku,“ řekl Daran, „takže tě naučím trochu slušnosti.“ Sáhł za trůn a vytáhł dlouhý bič.

„To nemůžeš!“ zaječel Garhein. „Můj syn je šlechtic!“ „Zdá se, že máme rozdílné názory na to, co je šlechtic, Garheine. Protože je to zvíře tvůj syn, nechám potrestání na tobě. Buď ho zbičuj nebo mu useknu ruce, vyber si.“

„Bez rukou by nemohl mlátit ženský, Výsosti,“ poznamenal klidně Kamion, „a taky by možná přestal pít.“

„To je dobrá připomínka, lorde Brande,“ přikývl Daran. Sejmul ze zdi Rivův meč, který se okamžitě rozzářil. „Nuže, Garheine, co sis vybral?“ Daran teď držel v jedné ruce zářící meč a v druhé bič.

Garhein na něj tiše zíral.

„Odpověz!“ zahřměł Daran.

„Te...tedy bič, Výsosti,“ zakoktal Garhein.

„Moudrá volba,“ pokýval hlavou Kamion. „Mít syna bez rukou musí být dost smutné.“

V tu chvíli velitel stráže, který byl zjevně instruován, jak si počínat, strhl Karakovu košili; povalil ho na zem a chytil ho za kotník. „To jenom proto, aby nezalezl za nábytek, Výsosti,“ vysvětloval.

„Děkuji, seržante.“ Daran pověsil meč zpátky na zeď, odložil plášť a vyhrnul si rukávy.

Poté začal pracovat s bičem. Jak jsem si všimla, Cellaně se to velmi líbilo. Alornové jsou za všech okolností poměrně jednodušší.

Daran skončil, odložil bič a upravil si šaty. „Řekl bych, že jsme s touhle záležitostí skončili,“ oznámil šokovanému obecnstvu. „Jestli si dobře vzpomínám, odpoledne začíná soutěž v lukostřelbě. Asi se také zúčastním, na shledanou.“

Jen jsme se vrátili do Kamionovy pracovny, pustila jsem se do nich. „Vy jste to bičování měli naplánované dopředu, co?“

„Samozřejmě, teto Pol,“ zakřenil se Daran.

„Aniž byste se mě zeptali?“

„Nechtěli jsme tě rozčlít, Pol,“ usmál se Kamion. „Myslíš, že jsme to přehnali?“

Předstírala jsem že o tom přemýšlím. „Ani ne, vzhledem ke Karakovu chování to bylo víceméně adekvátní.“

„Probírali jsme více možností,“ řekl Kamion. „Mne by se líbilo, kdybych toho pivaře vyzval na souboj, dal mu meč a pak ho rozsekal na kousky. Ale král usoudil, že by tě to mohlo rozrušit, tak jsme se shodli na tom bičování. Taky se přitom nenadělá.“

„A co ta hrozba, že mu useknete ruce?“

„To jsem jenom chtěl zdůraznit, že by muži neměli bít své ženy. Možná bychom to měli začlenit do našeho trestního rejstříku, Kamionu.“

„To jsi pěkný barbar, Darane.“

„Ani ne, teto Pol, jsem Alorn. Znáám své lidi a vím, jak je postrašit. Nechci zavádět žádný teror, ale chci, aby si Rivané uvědomili, co je skutečně špatné a mě se opravdu nelíbí, když někdo bije svou ženu.“ Pohlédl z okna. „V tom spočívají základy vší moci, teto Pol. Můžeme se snažit být civilizovaní a slušní, ale moc každého vládce je založena na hrozbě. Naštěstí nemusíme hrozit příliš často. Kdybych měl takhle postupovat často, asi bych neseděl na otcově trůnu. Utekl bych tak daleko, že byste mě ani ty, ani dědeček nedokázali najít.“

Musím přiznat, že mě ta řeč naplnila hrдостí.

Zvěsti o tom, jak se Daran vypořádal se sporem mezi Garheinem a Altorem, se rychle rozšířily po celém Ostrově a Rivané se začali dívat na svého mladého prince regenta s ještě větším respektem. Daran si prostě počínal velmi dobře.

XI.

JEDNOHO DNE koncem příštího léta připlul do přístavu Anrak. Všimla jsem si, jak se za ta léta změnil. Někteří muži zestárnou skokem, ale Anrak se měnil postupně. Bratranec Železnéh pěsti, Býčí Šíje a Hbité nohy měl již sice šedivé vlasy, ale stále působil mladistvím dojmem. Sešli jsme se společně s Kamionem a Daranem v zasedací komnatě v jedné z mnoha věží v citadele. Do té jsme se museli uchýlit, když jedno z mnoha Kamionových dětí začalo šmejdít v jeho pracovně. „Můj bratranec se nemůže vzpamatovat ze smrti své ženy, co, Pol?“ zeptal se Anrak, když jsme se usadili za konferenčním stolem. „Stále hovoří o starých časech, ale vůbec se nezmínil o ničem, co se stalo nedávno. Mám pocit, jakoby jeho duše zemřela s tvou sestrou.“

„Skoro by se to tak dalo říct, Anraku,“ pokývala jsem hlavou. „A musím přiznat, že moje skoro též.“

Vzdychl. „Už jsem takové případy viděl. To je zlé.“ Znovu si povzdechl a pohlédl na Darana. „Jak si vede?“ zeptal se, jakoby naseděl Daran přímo vedle něj.

„Vkládáme do něj velké naděje,“ řekl Kamion a vylíčil historku s bičováním.

„To sis vedl znamenitě,“ pokýval uznale hlavou Anrak. „Abych nezapomněl, tvůj strýc Medvědí plec chtěl, abych ti něco vyřídil.“

„Jak se mu vede?“ zeptal se Daran.

Anrak se usmál, „Myslím, že by ses s ním stále ještě nechtěl pasovat v boji. Má teď ale potíže s Medvědím kultem a chtěl, abych tě před ním varoval.“ Natáhl se na židli s pomračeným výrazem ve tváři. „Za starých časů nebývaly s Kultem žádné zvláštní problémy, protože neměl propracovaný systém víry. Jenom se žil najít nějaké teologické vysvětlení pro plenění jižních království. To se ale změnilo od chvíle, kdy Belgarat s přáteli sebral Torakovi Orb. Teď kult chce, aby je Riva – nebo jeho nástupci – vedl s planoucím mečem na jih. Teď je Riva centrem jejich náboženství.“

„Už tu s nimi máme trochu problémy,“ poznamenal Kamion. „Protože je vede Elthek, což je zároveň rivanský diákon a nejvyšší kněz Belara, musíme si počínat obezřetně. Riva nechtěl mít žádné

nepříjemnosti s církví a proto ho neskřípl pořádně, dokud byl ještě čas.“

„Já nejsem zdaleka tak smířlivý jako můj otec,“ poznamenal Daran. „Blíží se chvíle, kdy nechám Elthea popravit.“

„Není to nezákonné?“ zeptal se Anrak.

„Tak změním zákon,“ odpověděl Daran.

Pozorně jsem se na něj podívala a viděla, že je nejvyšší čas mému synovci trochu srazit hřebínek. Můj synovec, povzbuzen úspěchem, jakým se vypořádal s Garheinem a Altorem, byl na nejlepší cestě stát se tyranem.

„Má Býčí šíje v Drasnii stejné problémy?“ zeptal se Kamion Anraka.

„Tam je to ještě horší,“ odvětil Anrak zamračeně.

„Když se Hbitá noha vypořádal s Kultem v Algarii, ti, co přežili, uprchli za hranice ke Gar og Nadraku. Kult ovládá prakticky celé území na východ od Boktoru.“

„Mám pocit, že jádro problému bude tady,“ prohlásil Kamion. „Je tady Orb, a jestli Kult získá nadvládu nad strážcem Orbu, putujeme na jih dřív, než se nadějeme.“ „Mohli byste to vyřešit tak, že byste nechali všechny Belarovy kněze plavat zpět do Val Alornu,“ navrhl s ďábelským úšklebkem Anrak.

„A v brnění,“ dodal Daran.

„Nic takového,“ řekla jsem rozhodným hlasem. „Někteří kněží jsou nevinní a lidé potřebují svou víru. Ale myslím, že má Kamion pravdu. Nepotřebujeme, aby se Kult motal blízko Orbu.“

„Ale co navrhuješ, když ne popravu, teto Pol?“ zeptal se Daran.

„Exil,“ navrhl Kamion.

„To bys nebyl moc populární ve Val Alornu a Boktoru, kdybys tam poslal čerstvou vlnu fanatiků,“ řekl Anrak.

„To jsem nemyslel,“ opáčil Kamion. „Měl jsem na mysli nějaké místo, kde bychom měli ty Kultisty pěkně na očích.“

„Na to se docela dobře hodí basa,“ řekl Anrak.

„Držet lidi pod zámkem stojí moc peněz,“ namítl Daran. Proč se každý vládce, co jich na světě je, tak stará o peníze? Pak se mému synovci rozjasnily oči. „Lorde Brande,“ řekl, „pamatuješ si, čím jsem vloni hrozil Garheinovi a Altorovi?“

„Že je pošleš na sever ostrova, ne?“

„Přesně tak.“

„Kultisti seberou své saky paky a přilezou zpět.“

„Leze trochu hůř, když je v cestě voda, Kamione,“ zasmál se Daran. „Na severu jsou kromě hlavního ostrova ještě malé ostrůvky. Když pošleme Kultisty tam, tak od nich budeme mít pokoj.“

„Jsou to Alornové, výsosti,“ připomenul mu Kamion. „Mají stavbu lodí v krvi.“

„Co potřebuješ ke stavbě lodí?“

„Asi stromy.“

„Tam žádné stromy nebudou, milý Kamione. Dám je před tím všechny pokácet.“

„Stejně je ale budeš muset živit,“ ozval se zase Anrak.

„Budou se živit sami. Dáme jim osivo, zvířata a nástroje. Pak si budou moct vybrat, jestli budou farmařit nebo hladovět.“

Anrakova tvář se roztáhla radostným šklebem. „To je určitá možnost,“ přikývl. „Ale budeš stejně muset hlídat, jestli jim někdo nepošle na pomoc loď odjinud.“

„Jsem si jist, že přesvědčím dědu Šereka, aby se o to postaral. Jsem si jist, že nechce ve Val Alornu žádné nové příslušníky Kultu a tak pohlídá, aby ti naši zůstali tady. Stejně tady křižují jeho lodě, aby zastrašily Angaraky, takže ho to nebude stát nic navíc.“

„Jediná věc, která ještě zbývá, je najít pro to nějaký důvod,“ řekl Kamion.

„Nestačila by na to nějaký vymyšlená historka?“ zeptal se Anrak.

„Kamion se zamyslel. „Měli bychom se pokusit o něco pravdivého. Jak jednou začneš se lží, musíš se jí držet a časem je i rozšiřovat, až ti přerostou přes hlavu.“

„Možná bychom je mohli chytit při jejich tajných obřadech,“ navrhl Anrak. „Jsou dost drsné pro slušné lidi.“

„Cože?“ podivil se Daran. „Co tam dělají?“

Anrak potřásl hlavou. „Všichni se obléknou do medvědích kůží a hrozně se zpijí. Jejich ženy a dcery nemají na sobě zholu nic a...“ Zaváhal, pohlédl na mne a trochu zrudl. „No, prostě jejich kněz provádí různé kousky, kterým říkají magie, i když to jsou takové laciné pouťové triky...“

„Výborně!“ přerušila jsem ho.

„Tomu nerozumím, teto Pol,“ podivil se Daran.

„Nepřesvědčoval snad Elthek tvého otce, aby postavil čarodějnictví mimo zákon?“

„No... to asi ano. Chtěl tím držet stranou lékaře... prostě se chtěl zbavit konkurence.“

„Když se budeme držet striktně litery zákona, tak jsou ta shromáždění Medvědího kultu čarodějnickými představeními, ne?“

„To je ono, Pol? vyhrkl uznale Kamion.

„Pak bude stačit, když je obklíčíme a pochytáme v průběhu těch ceremonií,“ přidal se Anrak. Krátce se zamyslel. „Mohli bychom počkat do podzimní rovnodennosti. Pak dostaneme každého příslušníka Kultu na Ostrově. To je pro Kult velký den.“

„A proč?“ podivil se Daran.

„Jedna pověst praví, že Torak rozlomil svět právě v den podzimní rovnodennosti. Nevím proč, ale Medvědí kult každoročně tuto událost oslavuje. Všechny kraje co jich v Šereku, Drasnii a Algarii je, zažijí tu noc svou vlastní párty Kultu,“

„Mám mezi lidmi své informátory,“ zamyslel se Kamion. „Nemělo by být tak těžké zjistit, kde se ty oslavy konají. Zmíním se o tom svým lidem a do týdne bychom tu informaci mohli mít.“

Daran si vzdychl. „Tak další dobrý nápad, který půjde k čertu.“

„Který nápad máš na mysli?“ zeptala jsem se.

„Doufal jsem, že se Elthek bude muset postarat aspoň sám o sebe, že si bude sám farmařit, ale když jich bude víc pohromadě, tak se určitě o své kněze postarají.“

„Tím bych se, Darane, na tvém místě moc netrápil,“ uklidňoval ho Anrak. „Plavil jsem na severní straně Ostrova. Je tam těch ostrůvků spousta, ale všechny jsou hrozně malé. Žádný není dost velký na to, aby uživil víc jak půltuctů lidí. Jestli ti jde o tohle, tak si můžeš být jist, že se Elthek při shánění obživy pořádně zapotí.“

„To je výborné,“ pochvaloval si tuto zprávu Daran.

Kamionovi informátoři nám zjistili, že se na rozdíl od jiných království, shromažďují všichni členové Kultu pod vedením Eltheka v jedné strži v horách, které se tyčily hned za citadelou. Z toho bylo zjevné, jak moc chce mít Elthek své ovečky pod kontrolou.

Kamion se se mnou asi týden před rovnodenností trochu pohádal. Hrozně se rozčílil, když jsem mu řekla, že hodlám jít s ním do té rokle. „V žádném případě,“ prohlásil. „Může to být dost nebezpečné.“

„A co budeš, Kamione, dělat, když se ukáže, že ten diákon skutečně trochu ovládá magii? Nebudeš Daranovi moc platný, když tě Elthek promění v ropuchu.“

„To je absurdní, Pol. To nesvede nikdo.“

„Nebud' si tak jistý, Kamione. Já bych to svedla, kdybych chtěla. Kdyby se v tom Elthek trochu vyznal, jsem pravděpodobně jediný člověk na ostrově, který by se mu mohl postavit. Tak se radši se mnou nehádej.“

Všichni vojáci, kteří se měli zúčastnit pochytní příslušníků Kultu, byli pečlivě vybráni, aby nedošlo k vyzrazení našich plánů. Kamion je posílal po skupinkách do hor, aby se tam ukryli. Kultisti se začali sjíždět do města koncem léta a po několika dnech je Elthek posílal do rokle, aby vše připravili na oslavu. Bylo to až legrační pozorovat skupiny ozbrojených mužů, kteří kroužili lesem a snažili se navzájem vyhýbat. Já strávila většinu času v podobě ptáka, kde jsem pozorovala ze stromu veškeré dění, abych zabránila tomu, že by nás zaskočila některá narychlo provedená změna ze strany Eltheka.

Náš plán byl velmi jednoduchý. Vybrali jsme ve vši tajnosti několik všeobecně uznávaných šlechticů, kteří měli celou ceremonii v rokli sledovat a až budou mít dost důkazů o zvrácenosti těch oslav – a až budou kultisti dostatečně opilí – zasáhne vojsko a pochytní členy Medvědího kultu. Až den před rovnodenností jsme oznámili Daranovi, že on sám se akce nezúčastní. „Ty budeš sedět u soudu, výsosti,“ řekl mu Kamion. „A kdybys osobně vedl vojsko, tak by to ztratilo nádech nestrannosti.“

„Ale...“ protestoval.

„Žádné ale, můj milý,“ zarazila jsem ho. „Kdybys byl skutečný král, bylo by to možná něco jiného. Ale jako regent zastupující svého otce, musíš být trochu opatrnější. Máš na starosti otcův trůn, ne svůj.“

„Jednou bude můj.“

„Mezi „je“ a „bude“ je velký rozdíl, Darane. V této situaci musíš dát najevo svou nestrannost a neinformovanost o celé věci. Můžeš si celý den cvičit obličej, které budou vyjadřovat překvapení a

pohoršení. Až se Anrakem a Kamionem pochyťáme Kultisty a předvedeme je před tebe, nesmí být znát, že jsi o celé situaci věděl. V situacích jako je tato je velmi důležité, jak se člověk tváří.“

„Výsost by měla mít na paměti, že je čarodějnictví těžký zločin, za který se může posílat i na hranice,“ připomněl mu Kamion.

„Skutečně bych to mohl udělat, tetičko Pol?“ zeptal se mne Daran.

„Nenech se unést, drahoušku. Musíš si ale uvědomit, že když je pošleš do vyhnanství, tak jim vlastně prokazuješ milost.“

„Součást celého toho nápadu je i to, jak si vybudovat reputaci, výsosti,“ vysvětloval Kamion.

„To není úplně fér,“ namítl Daran.

„Ne, to není. Je to ale politika a politika není vždycky o tom, být spravedlivý. Teď mne ještě napadlo, že bys mohl před vynesením konečného rozsudku nějakou chvilku počkat. Já bych navrhoval tak týden.“

Daran na něj beze slova zíral.

„Tím získáš čas, aby se to rozkřiklo mezi lidmi. Trochu toho zatažení veřejnosti do případu, jestli rozumíš.“

„Já vím, co jim mám dělat, Brande.“

„Jistě že víš,“ řekla jsem. „Jenom jde o to, abys to neudělal příliš rychle. Dopřej Elthekovi a jeho věrným trochu času, aby se obávali o rozsudek.“

„Kde je mám držet, zatímco budu předstírat, že přemítám o rozsudku?“

„Elthek vybudoval pod Belarovým chrámem docela velké vězení,“ ozval se Kamion s vážnou tváří. „Jestli tam ještě je, tak...“

Daran se v tu chvíli nahlas rozesmál.

Konečně přišel velký den, ale venku bylo zataženo a vypadalo to na pořádný slejvák. „No výborně,“ mružel Anrak při pohledu z okna našeho modrého salónku. „Jestli něco nenávidím, tak to jsou procházky po lese za deště.“

„Však se nerozpustíš,“ ujistila jsem ho. „Jestli chceš, tak s sebou vezmi večer mýdlo. Mám pocit, že už je čas na tvou pravidelnou každoroční koupel.“

„Mám čím dál větší pocit, že jsi mi udělala velkou službu, když

jsi tenkrát v Údolí odmítla mou nabídku k sňatku, Pol,“ odpověděl.

„Co to má znamenat?“ zajímal se Daran.

„Byl jsem v té době mladý a hloupý, Darane,“ vysvětloval Anrak.
„Někteří muži se prostě pro manželství nehodí.“

To mi připomnělo, že Daranovi už táhne na třiadvacet a rozhodně nepotřebujeme, aby z něj vyrostl starý mládenec.

Pršelo celý den a citadelu i celý přístav potáhl příkrov mlhy. V pozdním odpoledni se přece jenom vyčásilo a nádherný západ slunce odčinil ten den plný deště.

Ne, s tím jsem neměla nic společného. Však víte, co soudí můj otec o tom, když se někdo snaží poručit větru a dešti.

Šlechtici a měšťané, kteří nás toho večera doprovázeli jako svědkové, byli všichni do jednoho mužové neposkvrněné pověsti a nezpochybnitelného charakteru. Navzdory Anrakovým námitkám nebyli nijak vyškoleni nebo instruováni. Samozřejmě neměli ani ponětí, co se má v tom lese stát. Kamion coby rivanský správce prostě ty muže svolal po západu slunce. Někteří zrovna večereli, když přišel pokyn dostavit se do citadely, takže se to neobešlo bez drobných stížností.

„Co to má, Kamione, znamenat?“ ptal se bělovousý hrabě, když jsme se všichni shromáždili ve stájích. Hrabě se jmenoval Jarok, což bylo docela běžné alornské jméno.

„Chci, abyste všichni něco viděli, drahý hrabě Jaroku,“ odpověděl Kamion.

„Na co se máme dívat?“ Jarok byl viditelně nešťastný. Byl to starý muž a měl mladou ženu. Mám pocit, že měl na dnešní večer jiné plány.

„Nemohu o tom zatím mluvit,“ prohlásil Kamion. „Všechny vás potřebujeme, abyste byli svědky kriminálního činu, který se má stát dnešní noci. Narušitelé budou vzati do vazby a pak postaveni před soud. Vy všichni budete plnit svou občanskou povinnost a pak se zúčastníte soudu.“

„U Belara!“ vykřikl Jarok. „Prostě ty ničemy pověste a bude to.“

„Nemluvíme o nějaké zlodějině nebo náhodné vraždě. Jedná se

o tajné spiknutí, které ohrožuje trůn a celé království. Chceme to zarazit a proto potřebujeme jasné důkazy než předstoupíme před prince regenta.“

„To je to tak zlé?“ zamžikal Jarok. „Je to skutečně tak vážné, že nestačí magistrát? Musí to jít skutečně až před Darana?“

„Možná ještě horší! Pokud to půjde, hnal bych to až před samotného Rivu.“

„Tak na co čekáme? Jdeme!“

Miluju Alorny. Jsou schopni mžiknutím oka změnit svůj názor, co?

Cesta ke strži, kde se měla slavnost konat nebyla nic příjemného. Sice svítil měsíc i hvězdy, ale les byl nasáklý celodenním deštěm, takže jsme byli mokří na kůži, ještě než jsme se dostali k úzkému sedlu, spojenému se dvěma údolími. Tam se situace ještě zhoršila. Museli jsme sesednout a šplhat mokrým porostem vzhůru.

Oheň Medvědího kultu byl seshora dobře vidět, ale jak jsme sestupovali lesem, byl zakryt stromy.

„Už jsem se léta tak nepobavil,“ šeptal mi Anrak při sestupu po příkrém svahu.

„Anraku, copak ty nikdy nevyrosteš?“ zeptala jsem se spíš nerudně, jak jsem se snažila ochránit šaty aspoň trochu před mokrým porostem.

„Jestli to půjde, tak ne, má paní.“ Jeho úsměv byl nakažlivý a já jsem musela potlačit smích.

Mýtina, uprostřed které hořel kultovní oheň, byla docela velká. „Roztáhněte se, pánové,“ předával Kamion šeptem pokyny. „Pokuste se, aby vám nic neuniklo.“ Šlechtici, obchodníci a vojáci, doprovázející naši skupinu, se začali rozestupovat. Snažili se pohybovat tak tiše, jak to jen šlo. Zároveň se pokoušeli krýt, aby je nebylo vidět. Potom se ponořili do mokré trávy.

Elthek zatím nebyl nikde vidět. Členové kultu, oblečení v medvědíh kůžích, pili silné pivo a zpívali – velice špatně – staré alornské písně. Jeden z vojáků, které poslal Kamion do lesa již před nějakým časem, se k nám připojil. Byl to škrobený muž s přísným výrazem ve tváři. „Jaké jsou rozkazy, lorde Brande?“ zašeptal.

„Řekněte svým mužům, aby se drželi z dohledu, seržante,“ nařídil

Kamion. „Mají v lese nějaké hlídky?“

„Ne. Co narazili ten sud piva, tak se všichni připojili k těm u ohně.“ Seržant si odkašlal a trochu zrozpačitěl. „A... lorde Brande?“

„Ano, seržante?“

„Vím, že bych neměl dávat rozkazy k nějakým akcím bez rozkazu, ale stalo se něco, že jsem musel zasáhnout.“

„A co?“

„Když se ti lidé shromáždili tady v té strži, bylo poměrně jasné, že se jedná o příslušníky Medvědího kultu. Někteří z mých mužů s nimi sympatizují, takže jsem musel podniknout jisté kroky. Nikdo nebyl zraněn,“ dodal váhavě, „alespoň ne vážně. Nechal jsem ty muže přivázat ke stromům několik mil daleko odsud. Do pusy jsme jim nacpali staré ponožky, aby nemohli nikoho varovat. Je to v pořádku, můj lorde?“

„Naprosto perfektní, kapitáne.“

„Ach... jsem seržant, lorde.“

„Už nejsi. Jak se jmenuješ, kapitáne?“

„Torgun, můj lorde,“

„Tak v pořádku, kapitáne Torgune. Vrať se ke svým mužům a rozděl je tak, aby byly pokryty všechny únikové cesty.“ Kamion mu ukázal lovecký roh. „Až mě uslyšíš troubit na tohle, dej pokyn k akci. Chci, aby všichni, co na sobě budou mít medvědí kůži, skončili v železech.“

„Asi se budou snažit utéct. Můžeme použít síly?“

„Dělejte všechno, co uznáte za vhodné, kapitáne Torgune.“

Úšklebek na tváři nově jmenovaného kapitána byl jeden z nejhorších, které jsem kdy viděla. „Snažte se, abyste jich nezabili příliš mnoho, kapitáne,“ dodala jsem... jenom pro jistotu, jestli rozumíte.

Výraz nevinnosti, kterým mne obdařil, byl tak zjevný, že jsem se málem rozesmála. „Samozřejmě, lady Polgaro. To mě ani ve snu nenapadlo.“ Po těch slovech zmizel.

„Dobrý trik, Kamione,“ zašeptal uznale hrabě Jarok. „Povýšení přímo v poli je jedním z nejlepších způsobů, jak získat dobré důstojníky. Ten chlápek za tebou půjde třeba do ohně.“

„Doufejme, že tak daleko to nedojde, milý hrabě. Stačí, že jsme

úplně mokří.“

Párty kolem ohně byla stále divočejší, protože pivo teklo proudem. Členové kultu se potáceli kolem ohně s korbely v rukou a snažili se napodobovat klátivou chůzi své modly. V tom se na scéně objevil Elthek a kolem něj byli shromážděni skoro všichni Belarovi kněží, co jich na Ostrově větrů bylo.

„Mám obavu, že pořádně zdecimujeme kněžstvo,“ zašeptal mně a Anrakovi Kamion.

„Určitě nebude těžké je nahradit,“ ujistil ho Anrak, „Kněžský život není příliš těžký. Určitě se při něm moc nezpotíš.“

Pak se asi na hodinu začal předvádět Elthek. Jeho vystoupení obsahovalo dlouhou řeč doprovázenou různými lacinými triky, které on nazýval magií. Plameny ohně měnily barvu podle toho, jaký prášek tam zrovna nasypali jeho přísluhovači. Nad ohněm se objevil tajemný duch, což nebylo nic jiného než načerněná průsvitná záclonka. Nad roklinou se objevil druhý měsíc, což byla lehká skleněná koule naplněná svítícími muškami. Skály začaly krváčet a najednou se probral i obětovaný beran. Všechny ty triky byly velmi průhledné, ale Elthek to podával s velkým smyslem pro dramatičnost a opilí členové kultu tím byli zcela uchváteni.

„Co myslíš, Pol?“ zeptal se mne Kamion. „Stačí tahle ukázka čarodějnictví pro naše účely?“

„Čarodějnictví?“ opáčila jsem udiveně.

„Takhle jsem to aspoň vždycky nazýval,“ řekl tiše.

„Ty jsi expert v téhle oblasti,“ řekl Anrak. „Předvádí tu Elthek skutečně nějakou magii?“

„Ne. Tohle je všechno podvod. Ale mělo by to stačit, abychom ho mohli usvědčit.“

„Přesně to jsem si myslel,“ řekl Kamion a sáhl po loveckém rohu.

„Nechceš počkat na nahá děvčata?“ zeptal se zklamaným hlasem Anrak.

„No... radši ne. Nechci komplikovat zasedání soudu tím, že tam ještě obviníme ženy.“ S těmi slovy přiložil lovecký roh k ústům a zatroubil, aby přivolal kapitána Torguna a jeho muže.

Vojáci byli dobře vycvičení a kultisté byli příliš opilí, takže to nebyl nijak lýtý boj a oběti byly minimální. Elthek sice nepřestával

ječet to své: „Co si to dovolujete?“ Ale jak jsem si všimla, po meči nesáhl. Konečně přestal jakot bavit kapitána Torguna a tak umlčel diákonovy projevy pěstí.

Bylo krátce po rozednění, když jsme s kultisty v řetězech dorazili do Rivova města. Šoupli jsme je do vězení pod Belarovým chrámem a Kamion vydal instrukce kapitánovi Torgunovi. Pak jsme se s našimi svědky vydali do Citadely, abychom oznámili Daranovi, že naše mise byla úspěšná.

Soud se uskutečnil následující den na náměstí před chrámem. Všimla jsem si, že jsou všude kolem pro každý případ rozmístěni Torgunovi muži.

„Proč se soud odehrává tady místo v trůnním sále?“ zeptala jsem se Darana.

„Chci, aby rozsudek mohl slyšet skutečně každý, teto Pol,“ vysvětloval mi Daran. „Chci, aby si lidé ještě dlouho pamatovali, jak jsme zatočili s Medvědímu kultem a nepodlehli mu znovu.“

Daran seděl na zdobené židli, která vlastně patřila Elthekevi a Torgunovi muži ji vynesli ven, na místě, kde ho mohl každý vidět. Potom přivedli členy kultu. Byli stále v řetězech a vypadali skutečně příšerně. Vojáci je přinutili, aby si po skupinkách sedli pod schodiště, které vedlo k chrámovým dveřím. Když soud začal, bylo náměstí plné.

Kamion, správce Rivy, povstal. „Občané, na ostrově byl spáchán zločin a my jsme se tu sešli, abychom ho potrestali a vynesli rozsudek.“

„O jaký zločin jde?“ zeptal se hromovým hlasem dobře oděný měšťan. Jeho hlas se nesl přes celé náměstí. Rivanský správce se nedal zaskočit.

„Zločin čarodějnictví,“ odpověděl Kamion.

Eltheke, potlučený od kapitána Torguna, se snažil vstát, ale to jde dost těžko, když jste připoutáni k dalším lidem.

Mám za to, že celý proces probíhal velmi hladce. Kamion měl připraveny dobré otázky a svědci potvrdovali, že Eltheke skutečně v té roklí provozoval magii a kouzla.

Pak přistoupil k diákonovi kapitán Torgun a postavil jej rázně na nohy.

„Co chceš říct k těmto obviněním?“ zeptal se vězně Kamion.

„Lži! Jsou to samé lži!“ takřka ječel Elthek. „A na mne se tyto zákony nevztahují.“

„Zákon platí pro každého,“ opravil ho stručně Daran.

„Já jsem ale kněz! Jsem nejvyšší diakon Belarova řádu!“

„Tím spíš bys měl dodržovat zákony.“

„To nebyla žádná skutečná magie!“

„Cože?“ podivil se Daran. „Já neumím vyvolávat duchy, nebo vytvořit další měsíc, nebo snad přinutit skály, aby krvácely. Ty snad ano, lorde Brande?“

„Já bych se o to ani nepokoušel,“ odpověděl Kamion.

„Je to zcela jasné!“ zahřměl hrabě Jarok.

„Necht' rozhodne lid,“ pravil silným, státnickým hlasem Daran.

„Jsou tito lidé vinni provozováním čarodějnictví?“

„ANO!“ zahřměl dav. Mám pocit, že ten řev vyplašil všechny jeleny na Ostrově.

„Odved'te vězně zpět do žaláře,“ přikázal Daran. „Pouvažuji o tom, jaký je přiměřený trest za takovýto zločin.“

Stálé protahování, po které si Daran „rozmyšlel“ konečný rozsudek, poskytl vězňům dostatek času, aby se dívali ze svých cel maličkými okénky na nohy kolemjdoucích a přemýšleli o svém osudu.

Daran vynesl rozsudek v jednom z těch chladných dní, kdy se na obloze objevily mraky, ale obvyklý déšť se nedostavil. Všichni jsme zamířili k náměstí, kam byly vyvedeni obvinění, aby si vyslechli svůj ortel. Hranice, které byly postaveny kolem, náměstí, předznamenávaly, jaký by asi osud odsouzenců mohl být.

Daran se usadil v křesle a dav ztichl. Ačkoliv bylo pod mrakem, bylo poměrně světlo. Louče v rukou několika přihlížejících proto působily poněkud nepatřičně.

„Promýšlel jsem, přátelé, dlouho tento případ,“ prohlásil Daran, „a teprve po dlouhých úvahách jsem dospěl k tomuto rozhodnutí. Pro slušného člověka je čarodějnictví nepředstavitelný zločin, a proto musí být zcela vymýcen. Tento případ je ovšem spíše výsledkem nekonečné hlouposti než produktem sil pekelných. Medvědí kult je spíš příkladem zavedení na slepou kolej než čilým zlem. Přátelé, ty louče nebudeme potřebovat, proto je odložte.“

Kolem zašuměly nesouhlasné výkřiky.

„Mluvil jsem o tomto problému se svým otcem, králem,“ pokračoval Daran, „a ten se mnou souhlasil, že je nejdůležitější oddělit členy kultu od ostatní společnosti. Mohli bychom se jich samozřejmě zbavit pomocí ohně, ale král se mnou souhlasí, že by to v tomto případě bylo poněkud přehnané. Naše rozhodnutí je takové, že tito zločinci budou odsouzeni k trvalému vyhnanství. Budou okamžitě odvezeni na souostroví na sever od našeho ostrova a dožijí tam do konce svých dní. Naše rozhodnutí je konečné a neměnné. Případ je uzavřen.“

Z davu se ozvaly nespokojené výkřiky, ale několik upozornění na vojáky kapitána Torguna okamžitě zjednálo pořádek.

Elthek, bývalý rivanský diákon se lehounce usmíval.

„Moc se, Eltheku, nesměj,“ řekl mu Kamion. „Jeho výsost už o celé záležitosti spravila svého dědečka a Šerekovo loďstvo se jistě postará o to, aby se tě zbytky členů kultu, které jsme nepochytili, nepokusili osvobodit. Zůstaneš tam do konce života. Mimochodem, zima se blíží. Měl by ses dát co nejdříve do práce, aby sis zbudoval nějaký přístřešek. Zima tam bude coby dup. Nemáš moc času.“

„Co tam máme jíst?“ zeptal se jeden z odsouzených.

„To plně záleží na vás. Dáme vám nějaké rybářské háčky a je tam pár divokých koz. Ty by vám měly pomoc přežít zimu. Na jaře vám dáme farmářské nářadí, kuřata a osivo.“

„To je vhodné pro sedláky,“ namítl Elthek. „Jistě neočekáváte, že se kněží jako já budou hrabat v zemi.“

„Ty už, chlapče, žádný kněz nejsi,“ informoval ho Kamion. „Jsi usvědčený zločinec a trůn k tobě nemá žádné závazky. Ber nebo nech být, Eltheku. Tam nahoře je plno mořských ptáků a, jak jsem slyšel, jejich trus je výborné hnojivo. Jsi velmi schopný chlapík, tak věřím, že si nějak poradíš.“ Usmál se na něj a z Elthekovy tváře se dalo vyčíst, že až teď si plně uvědomuje, co Daranovo rozhodnutí znamená. „Rád bych tu s tebou zůstal a podiskutoval si s tebou, ale máme s jeho výsostí nějaké jednání v Citadele. Jsou to státní záležitosti, to snad chápeš.“ Trochu zvýšil hlas. „Kapitáne Torgune, vězňové jsou připraveni. Můžete je eskortovat k lodím. Mají před sebou spoustu práce a určitě se nemohou dočkat, až začnou makat.“

„Rozkaz, lorde Brande!“ odpověděl Torgun a zasalutoval.

„Mimochodem, Eltheke,“ obrátila jsem se na bývalého kněze.

„Copak?“ zeptal se kysele.

„Přeju ti šťastnou cestu a skutečně upřímně doufám, že se ti bude nový domov a nová práce líbit.“

A to bylo naposled, co měl Medvědí kult na Ostrově větrů svého náboženského vůdce. Je to už tři tisíce let, co začal Eltheke a jeho věrní na těch malých skalnatých ostrůvcích hospodařit, a i když jsou to Alornové, vzali si Rivané Daranovu lekci pořádně k srdci. Zdá se, že nikdo nestojí o to prožít život bojem o holou existenci a ty malé ostrůvky tam stále jsou a čekají...

Příští jaro přišlo velmi pozdě a já jsem se cítila stále více unavená. Jedné deštivé noci, když jsem se převalovala na posteli, dolehl ke mně matčin hlas. „*Polgaro*,“ řekla, „*nezdá se ti, že by se měl Daran oženit?*“

Upřímně řečeno, matčina otázka mne překvapila, protože jsem se na svého synovce – i když přiznávám, že úplně iracionálně – dívala jako na dítě. Asi to bylo tím, že jsem si snažila udržet vzpomínku na Beldaranu. Každý má právo na nějakou slabost.

Druhý den, když jsme se Daranem a Kamionem sešli, abychom probrali běžné otázky, prohlédla jsem si svého synovce trochu podrobněji a musela jsem si přiznat, že měla matka pravdu. Daran měl velmi světlé vlasy a světlovlasí lidé vždy vypadají mladší než bruneti. Byl to statný mladý muž a zodpovědnost za regenství ho učinila ještě dospělejším, než odpovídalo jeho věku.

„Co na mě tak koukáš, teto Pol?“ zeptal se zvědavě.

„Nic zvláštního, jen koukám, že ses zapomněl oholit na bradě.“

Sáhl si na tvář. „Máš pravdu,“ souhlasil. „Myslíš, že bych si měl nechat narůst vousy?“

„To teda určitě ne“, odpověděla jsem. „Už je těch vousatých okolo dost. Co budeš dělat s tím nedostatkem kněží? Většina odešla s Eltheke na sever.“

„Obejdeme se bez kněží, teto Pol. Belarovi kněží vždycky z nějakých důvodů načichnou idejemi Medvědího kultu a to tady nepotřebujeme.“

„Potřebujeme kněze, Darane.“

„Proč?“

„Aby mohli pořádat svatby a pohřby,“ odpověděla jsem mu rázně. „My přece chceme, aby mladí lidé vstupovali do manželství a ne aby upadala morálka? S tím snad souhlasíš?“

Bylo vidět, že ho to vůbec nenapadlo.

„Nemohl bych se o ten problém postarat já?“ navrhl Kamion. „Mohli bychom přivést kněze z Šereku a Drasnie, ale tím bychom, na ostrov dostali Medvědí kult. Mluvil jsem o tom s kaplanem z paláce a došli jsme k závěru, že bychom zde mohli zřídit teologický seminář. Navrhli bychom takové podmínky, aby se tam nedostal nikdo nežádoucí.“

„To nechám na tobě, Kamione,“ souhlasil Daran. „Udělej, do uznáš za vhodné.“ Pohlédl k oknu, za kterým začínalo svítat. „Kolik bys řekla, že je hodin?“ zeptal se mě. „Pozval jsem si na dnešní dopoledne krejčího.“

„Jsou čtyři hodiny po rozbřesku“ odvětila jsem.

„Řekl bych, že je později.“

„Věř mi, Darane.“

„Samozřejmě, teto Pol.“ vstal. „Vrátím se po obědě.“ Natáhl ruce. „To sako je mi už trochu těsné v ramenech, asi by ho měl krejčí povolit.“ zamířil ke dveřím a vyšel z místnosti.

„Kamione,“ řekla jsem.

„Ano, Pol?“

„Měli bychom mu najít manželku. Mám strach, aby nám z něj nerostl starý mládenec.“

Kamion se rozesmál.

„Co je na tom tak směšného?“

„Nikdy mne to ještě nenapadlo, Pol. Mohl bych sepsat seznam případných mladých šlechticů.“

„Nejenom šlechticů, Kamione,“ řekla jsem rozhodně.

„Copak si princ může vzít neurozenou dívku?“ podivil se Kamion.

„Vezme si tu, kterou mu určím. Jedná se o velmi neobvyklý případ a proto na něj neplatí normální pravidla. My nebudeme Daranovi vybírat manželku. To rozhodnutí přijde odjinud.“

„Cože? A od koho?“

„Nemám právo o tom mluvit – a i kdybych ti to řekla, stejně bys

mi nevěřil.“

„Je to jedna z *tamtěch* záležitostí?“ zeptal se nejistě.

„Přesně tak. Dej se do toho seznamu, já zatím dostanu nějaké pokyny.“

Vzdychl.

„Co se ti nelíbí?“

„Já tohle nemám rád, Pol. Mám rád, když si můžu věci rozumně vysvětlit.“

Teď byla řada na mně, abych se zasmála. „Ty opravdu věříš, že láska a manželství jdou vysvětlit rozumem? Lidé se nedají okouzlit lesklým peřím jako ptáci, i když je to dost podobné. To mi věř, příteli.“

„Tuhle větu používáš dneska ráno nějak často, Pol.“

„Kdybyste mne s Daranem pořádně poslouchali, nemusela bych se opakovat. Dej se do práce, Kamione, já mám také co dělat.“

Vrátila jsem se do svého pokoje a myšlenky jsem soustředila na matku.

„*Ano, Polgaro?*“ ozvala se.

„*Kamion začal hledat všechny vhodné dívky na ostrově, matko. Jak máme určit, která z nich je ta pravá?*“

„*Však to poznáš... a Daran taky.*“

„*Přece nenecháme to rozhodnutí na něm, nebo ano? Je to hodný chlapec, ale toto je skutečně důležité.*“

Skutečně se zasmála. „*Jen je přiveďte jednu po druhé do sálu Rivanských králů, Pol. Pak hned oba poznáte, která je ta pravá.*“

A tak jsme to skutečně udělali. I když to nebylo tak snadné. Kamion dal totiž rozhlásit, že Daran hledá nevěstu – což pravděpodobně mladého prince dosud nenapadlo – a mladé dívky z celého ostrova pěkně jedna po druhé předstupovaly ve svých nejlepších šatech před trůn v královském sále. Každá z nich měla pět minut na to, aby zaujala stále více nervózního a někdy i vyděšeného mladého muže.

Tak to pokračovalo několik dní a Daran byl stále více a více zmatený z dívčích úsměvů, kterými se ho snažily okouzlit.

„Jestli to takhle půjde dál, teto Pol, tak uteču,“ prohlásil jednoho večera.

„To bych ti neradila,“ řekla jsem mu. „Chytila bych tě a přivedla zpět. Musíš se, Darane, oženit, protože musíš přivést na otcův trůn následníka. To je tvoje povinnost. Teď se jdi trochu vyspat. Vypadáš unaveně.“

„Taky bys tak vypadala, kdybys byla na mém místě.“

Mám pocit, že to bylo hned druhý den, když vstoupila do sálu ona. Byla malá a její vlasy byly skoro stejně tak tmavé jako moje. Její zářivé oči byly téměř černé. Pocházel z rodiny drobného šlechtice, který měl malý kousek půdy v horách. Jmenovala se Larana, měla na sobě jednoduché šaty a vstoupila do sálu téměř ostýchavě. Hleděla do země a na alabastrových tvářích se usadil panenský ruměnec.

Zaslechla jsem, jak Daran zatajil dech a tak jsem se na něj otočila. Byl bledý a ruce se mu chvěly. Co bylo ale ještě důležitější, byla skutečnost, že se rozzářil Orb zasazený v meči a zářil stejně jako Laraniny tváře.

Přistoupila jsem k Rivanskému správci. „Pošli ostatní dívky domů, Kamione,“ řekla jsem mu. „Našli jsme tu pravou.“

Kamion nevěřicně hleděl na zářící Orb. „Na tohle jsme čekali, Pol?“ zeptal se chvějícím hlasem.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem polohlasně. „Přece sis nemyslel, že se tu ty dívky producírují jen tak.“ Pak jsem sestoupila k budoucí nevěště. „Zdravím tě, Larano.“

„Lady Polgaro,“ vydechla.

„Pojď se mnou, drahoušku.“

„Ale...“ pohlédla na Darana.

„Budeš mít ještě dost času si s ním pohovořit, jen se neboj,“ ujistila jsem ji. „Spoustu času. Jsou tu ale věci, o kterých by ses měla dozvědět hned teď.“ Vzala jsem budoucí nevěstu pod paží a vedla ji ke dveřím.

„Teto Pol.“ Daranův hlas měl v sobě nádechy paniky.

„Později, Darane,“ řekla jsem mu. „Zajděte s Lordem Brandem do naší poradní místnosti a já tam s Laranou přijdu za chvíli.“

Vzala jsem Laranu k sobě do pokoje, nabídla jí čaj na uklidnění nervů a obecnými slovy jí seznámila s tím, do jak zvláštní rodiny by se měla přivdat.

„Myslela jsem si, že všechny ty historky, které kolují mezi lidmi,

lady Polgaro, jsou jen... povídačky. Chcete mi naznačit, že je to všechno pravda?“

„Asi byly trochu zveličeny nebo překrouceny,“ pokývala jsem hlavou, „ale v zásadě jsou víceméně pravdivé.“

„A princ to už ví? Chci říct, jestli ví, že jsem byla vybrána právě já?“

„Ale, drahá Larano,“ zasmála jsem se. „Cožpak jsi neviděla jeho tvář? Ted' zrovna prožívá přesně to co ty.“

„Ale vždyť já jsem úplně obyčejná holka.“

„To ne, drahoušku,“ řekla jsem jasně. „Nikdy jsi nebyla obyčejná a nikdy nebudeš. Vypij svůj čaj a půjdeme za princem a lordem Brandem.“

Vypila rychle hrnek. „Neměly bychom si pospíšet, lady Polgaro?“ zeptala se. „Nechci, aby museli čekat.“

„Jen se neboj. On ti nikam neuteče. Nech ho trochu čekat. To mu jen prospěje.“

Když jsme se později setkali s Kamionem a Daranem v modrém salonku, byla jsem svědkem opakování scény z hostince v Kamaaru, kdy se poprvé setkala moje sestra s Rivou.

„To si vůbec nic neřeknou, Pol?“ pošeptal mi po půlhodině naprostého ticha Kamion.

„Ale vždyť oni spolu mluví. Poslouchej očima a ne ušima.“

Zadíval se na ně pozorněji a viděl to absolutní vytržení v jejich tvářích. „Už ti rozumím, Pol. Připadá mi skoro svatokrádežné být s nimi v jedné místnosti.“

„To máš pravdu,“ přikývla jsem. Pak jsem si pořádně prohlédla Laranu. „Dej mi vědět aspoň deset dnů dopředu, než naplánuješ svatbu, Kamione. Budu si muset pořádně promluvit s Arellou o Laraniných svatebních šatech a dalších věcech.“

„To už je všechno tak daleko? Tak rychle? Moje námluvy trvaly aspoň půl roku ne-li déle.“

Poplácala jsem ho po tváři. „Jo, chlapče, tady je všechno mnohem rychlejší. Ted' tady budeš asi pár měsíců vzít veškerá rozhodnutí na sebe. Daran nebude mít nějaký čas zrovna moc soudnosti. Taky bys měl promluvit s Rivou a říct mu, co se chystá. Určitě by se měl objevit na veřejnosti, tak mu musíme dát čas, aby se na to připravil.“

„To nebude zrovna snadné, Pol. Riva se za poslední rok hrozně změnil. Kdybych ho neznal tak dobře, tak bych si myslel, že se snad lidé bojí.“

„Dej mi vědět, co se děje a já s ním když tak promluví.“

Kamion se znovu zadíval na mladý pár. „Další problém je, co s těmahle dvěma. Za chvíli bude tma, tak by měli dostat něco k jídlu.“

„Ti nemají na jídlo ani pomyšlení. Dej jim ještě pár hodin. Já potom vezmu Laranu k sobě na noc.“

„Dej pozor na to, že zamkneš dveře. Asi dá dost práce udržet je od sebe.“

„O to se postarám, neboj. A pošli pro Arellu. Řekni jí, že jí budu potřebovat hned po ránu.“ Pak jsem zamířila k mladým, kteří si stále hleděli do očí. „Už ses jí zeptal, Darane?“ řekla jsem a poklepla mu na rameno, abych na sebe vůbec upozornila.

„Zeptal na co, teto Pol?“

Dlouze jsem na něj pohlédla.

Pochopil to a lehce se začervenal. „Ach tak,“ vypravil ze sebe. „To snad ani nebude potřeba, teto Pol.“

„Ale jen to udělej. V civilizovaném světě se tyhle malé formality nosí.“

„No, když myslíš, tak jo. Stejně jsem se už rozhodl.“

Podíval se opět na mladou ženu, která s ním měla sdílet celý život. „Uděláš to, vid’?“ zeptal se.

„Udělám co, můj pane?“

„Vezmeš si mne za muže, přece.“

„Ach!“ vzdychla. „To víš, že ano.“

„No, a vidíš!“ řekla jsem. „Ani to nebylo tak těžké, vid’?“

Mezi odmítnutými čekatelkami bylo mnoho pláče, když se dozvěděly, že už si princ vybral. Jejich otcové také nebyli zrovna šťastni, i když je spíš mrzelo, že přijdou o možnost posílit své vlastní postavení a možnost snadnějšího přístupu k panovníkovi. Kamion a já jsme celou záležitost žehlili slovy o „osudu a předurčenosti“. Sice ty naše argumenty byly trochu za vlasy přitažené, ale to už k diplomacii patří.

Arella vytvořila velmi hezkou kreaci svatebních šatů pro Laranu ve světle modré barvě. Larana si mě velmi získala, když mi prozradila,

že modrá je její zamilovaná barva. Tím se potvrdil její dobrý vkus.

Svatba se odehrála v poledne jednoho slunného, jarního dne. Trůnní sál rivanských králů byl na počest té radostné události zalit slunečním paprsky.

Nejsem si úplně jistá, kdo to zařídil. Víم jenom, že já to nebyla.

Po svatbě následovala normální hostina. Jediný rozdíl byl v tom, že jsem předešlého dne navštívila místní pivovar a provedla některé změny s nápojem, který každý Alorn prostě miluje. Nápoj vypadal jako pivo, byl cítit jako pivo a chutnal jako pivo, jenom jeho požívání nezpůsobovalo normální problémy. Všichni svatební hosté dělali to, co hosté dělávají. Vypili spoustu piva, ale nic se nestalo. Nebyly žádné hádky, rvačky, pády pod stůl ani zvracení v rohu. Samozřejmě, že druhý den následovaly u někoho bolesti hlavy. To nikoho nezabije, když si užije skutečně všechny radosti z pití piva.

Skoro celý zbytek dne po obřadu jsem strávila se svým švagrem. Riva Ocelová pěst měl už skoro bílé vlasy a vypadal, jakoby se blížila jeho poslední hodinka. „Už je skoro po všem, Pol, co?“ řekl trochu smutně,

„Já ti nerozumím, Rivo.“

„Moje práce je u konce a já jsem velmi unaven. Jakmile Larana porodí následníka, odejdu na odpočinek. Prokážeš mi laskavost?“

„Samozřejmě.“

„Nech postavit novou hrobku pro Beldaranu a pro mne. Myslím, že bychom měli spát vedle sebe.“

Asi by bylo přirozené, kdybych se snažila Rivu přesvědčit, že ještě dlouho nebude nic takového potřebovat, ale já si ho vážila natolik, že jsem mu to bez váhání slíbila.

„Děkuju ti, Pol,“ řekl. „Asi si teď půjdu lehnout. Byl to velmi hektický den a já se cítím pěkně unaven.“ Vstal a tiše opustil místnost

Léta plynula v poklidu po té slavné svatbě. Lidé se zajímali o to, jak to že Larana stále nepřicházela do jiného stavu. „To chce čas,“ odpovíдалa jsem.

Říkala jsem to tak často, že mě samotnou už z toho bolely uši.

Pak v roce 2044 podle alornského kalendáře zemřel Šerek

Medvědí plec a celá Alornie po něm truchlila. Šerek byl takový titan, že po sobě zanechal velký odkaz a jeho smrt s sebou přinesla velkou prázdnotu a nejistotu.

Tu zimu nám Larana klidně oznámila, že čeká dítě. Chlapec se narodil v létě a Daran ho na počest praděda pojmenoval Šerek. Po obřadu. Kdy dítě položilo ruku na Orb a ten odpověděl očekávaným způsobem, jsme odnesli chlapce do Rivových komnat, aby se král mohl podívat na svého vnuka.

„Nevadí ti, otče, že jsem ho pojmenoval po tvém otci?“ zeptal se Daran.

„Otec by měl radost,“ odpověděl Riva slabým hlasem. Pak vzal chlapce na chvíli do náruče. Slaboulince se přitom usmíval. Potom usnul a už se nikdy neprobudil.

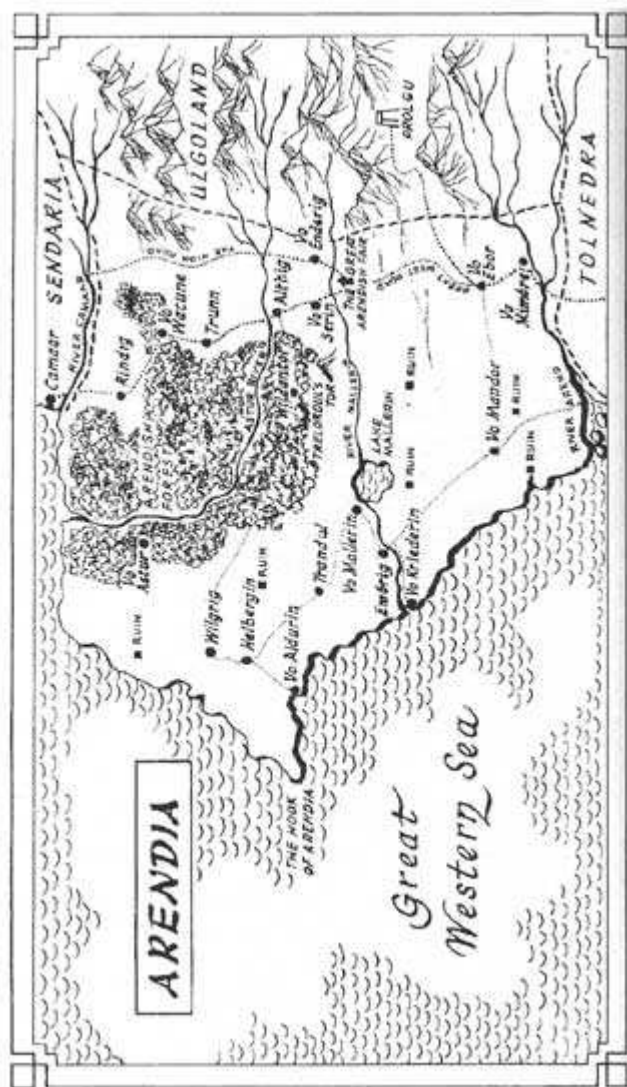
Pohřeb byl důstojný, ale neprovázela ho nijak velký žal obyvatel. Riva se stáhl z veřejného života a tak mnoho obyvatel překvapilo, že zemřel teprve nedávno.

Po pohřbu jsem se zamyslela sama nad sebou. Daran a Kamion zde měli vše pod kontrolou a vedli si skutečně dobře, že nebyl důvod, abych zde dále setrvala.

A tak jsem si na jaře roku 2046 sbalila své věci a přichystala se k návratu do Údolí.

ČÁST TŘETÍ

VO WACUN

XII.

MĚLA JSEM štěstí – i když štěstí s tím asi nemělo moc co dělat – že se zrovna v době mých příprav na odjezd zastavil na Ostrově na jedné ze svých nesčetných cest Anrak. Nabídl se mi, že mě odveze do Kamaaru. Anrakovi jsem nikdy nerozuměl. Mám pocit, že někdy vyražel na moře a ani neměl žádný náklad. Jeho příjezd mi ale poskytl vhodnou záminku, abych zkrátil obvyklé loučení. Proč se s tím lidé vždycky tak párou? Když se řekne párkrát nashledanou, tak by to mělo stačit.

Bylo pod mrakem, když Anrakovi námořníci vytáhli kotvy a napnuli plachty a já stála na palubě a dívala se, jak Ostrov větrů mizí v dáli. Měla jsem pocit, že jsem na Ostrově nějakým zvláštním způsobem dospěla. Zažila jsem tam šťastné chvíle, ale i chvíle takřka nesnesitelné bolesti, ale takový už je život.

Skalnatý ostrov byl stále ještě vidět na horizontu, když mě napadla zvláštní myšlenka. Když jsem se nalodila na Anrakovu loď, nerozloučila jsem se pouze se svými přáteli, ale i s tím, co by většina lidí nazvala normálním životem. Bylo mi čtyřicet šest let, a jestli životy mého otce a mých strýců byly nějakým ukazatelem toho, co čeká mne, vstupovala jsem do neprobádaného světa. Budu potkávat a milovat lidi, které potom ztratím, zatímco já budu žít dál. Z toho poznání na mě najednou padl velký pocit osamění. Ostatní mohou umírat, ale přede mnou budou ležet nekonečné roky nejistoty.

„Proč jsi tak smutná, Pol?“ zeptal se Anrak, který stál vedle mne.

„Ani sama nevím.“

„Za chvíli budeme na otevřeném moři,“ ujistil mne. „To ti udělá dobře.“ Zahleděl se na odraz slunce na hladině.

„Tomu nerozumím, Anraku.“

„Ono nás zbaví našeho stesku, na to je skutečně pašák.“

„Kdo?“

„Moře, Pol. Nezáleží na tom, co se děje, moře vždycky odplaví smutek a pročistí hlavu. Suchozemci to nikdy nepochopí, ale my ano.“

„Ty moře skutečně miluješ, Anraku?“

„Samozřejmě. Někdy mě sice překvapí, někdy je špatně naložené, ale většinou s ním dobře vycházím. Máš pravdu Pol, miluju ho. Je lepší než manželka, kterou celý život postrádám.“ Vždycky si vzpomenu na tento rozhovor, když mám co dočinění s kapitánem Grelдикem. Grelдик a Anrak, přestože je dělí nějakých tři tisíce let, jsou z toho samého těsta a dívají se stejně na moře a na život na něm. V Kamaaru jsem si koupila koně jménem Baron. Baron byl dobrý citlivý hřebec, dost starý na to, aby vyrostl z divokosti mladých koní, a tak jsme spolu dobře vycházeli. Nijak jsem nespěchala, takže jsem ho nijak nehonila a zdálo se, že se mu to líbí. Projížděli jsme poli jižní Sendarie směrem k Murosu. Přespávali jsme ve vesnických hostincích, a když žádný nebyl cestou, přespali jsme venku. S výjimkou kosmopolitního přístavu v Kamaaru byla v té době jižní Sendarie obydlena wacitskými Arendy, kteří mi byli velmi sympatičtí. Opakovaná varování před zloději, kteří číhají na cestě, mi nepřipadala nijak zábavná. „Věřte mi, milá dámo,“ varoval mě jeden venkovský hostinský, když jsem mu řekla, že cestuji sama, „pro samotnou ženskou je venku velmi nebezpečno. Zloději jsou sprostáci, který budou považovat za velkou výhodu, že cestujete bez ochrany, to mi věřte.“

„Já si s nima poradím, milý pane hostinský,“ řekla jsem mu stroze. Ta stálá varování mě skutečně unavovala.

Kolem řeky Kamaar rostl v té době hustý les. Pro většinu lidí současnosti má výraz „prales“ poetický nádech, ale skutečnost byla daleko prozaičtější. Když necháte stromy patnáct set let jejich osudu, tak prostě rostou. Viděla jsem tenkrát stromy silné dobrých šest metrů s korunou ve výšce dobrých padesát metrů. Větve prorůstaly s okolních stromů, takže tvořily neprostupnou hradbu, která bránila volnému přístupu slunečních paprsků. V příšeří v pozemním porostu se dobře dařilo různým divokým potvorám a také divokým mužům.

Wacitští Arendové byli většinou nevolníci a nevolník, který žije blízko lesa má možnost úniku, když se mu nevolnictví začne zajídat. Jakmile se ale usadí v lese, jediné možné zaměstnání je, že se stane

banditou, a pro takového člověka je pocestný pravým požehnáním.

Ty dva, co jsem potkala na rozbahněné lesní cestě do Murosu, byli zarostlí neoholení a napůl opilí. Vylezli z keřů podél cesty a mávali přitom zarezlými řeznickými noži. „Bych si vzal toho koně, Ferdyši,“ oznámil jeden desperát druhému.

„Se mi líbí, Selte,“ odtušil Ferdyš a ukázal na mě. „Já bych si zase radši vzal tu ženskou.“

„Jako dycky, Ferdyši,“ poznamenal Selt. „Už jsem si všim, že vždycky koukáš po ženskejch.“

Samozřejmě, že jsem s nimi mohla provést ledacos, ale neměla jsem nijak mstivou náladu a taky jsem si pomyslela, že by se tady hodila malá výchovná lekce. Taky jsem si chtěla vyzkoušet, jestli to bude skutečně fungovat. „Tak už jste se dohodli, pánové?“ zeptala jsem se zvesela.

„Jo, dohodli, drahouši,“ zakřenil se na mě Ferdyš. „Teď buď vod tý dobroty a nech Selta, aby se vyzkoušel jeho novýho koně a já si zatím s tebou trošku zašpásuju.“

„Jste si skutečně jistí, že chcete právě tohle?“ trochu jsem přitlačila.

„Si piš, že jo, dámo,“ zasmál se hrubým hlasem Selt.

„Tak dobrá,“ řekla jsem. „Já i mé zvíře máme hlad a zrovna jsme přemýšleli, koho si dáme k večeři,“

Oba na mě nevěřícně zírali.

„Chtěla bych vám poděkovat, že zachráníte můj žaludek od nejhoršího.“ Pozorně jsem se na ně zadívala. „Možná trošku tuhé sousto,“ poznamenala jsem, „ale pocestný si nemůže vybírat.“

Pak jsem pomalu uvolnila svou vůli, abych jim dala příležitost užít si naši proměnu. Baronovi, který se pásl, najednou začala růst hlava, ocas se mu prodlužoval a na zádech mu rostla křídla. Zvolna nabýval dračí podoby. Moje vlastní proměna probíhala stejně pomalu. Všechno na mně rostlo, až jsem se také podobala drakovi. Když byla naše proměna hotová, náš párek zločinců stál jako přimražený a hleděl vstříc obrovským drakům se žhnoucíma očima. „Je čas k jídlu, Barone,“ zařvala jsem příšerným hlasem. „Co myslíš, zabijeme je nebo je sníme zaživa?“

Ferdyš i Selt stáli pořád jako přimražení a začali nelidsky rvát.

Baron kýchl a z huby mu vyšlehl obrovský plamen.

„Že mě to nenapadlo?“ zařvala jsem. „To je výborný nápad, Barone. Než je sníme, trochu si je povaříme. Koneckonců je večer a s teplým jídlem v žaludku se nám bude lépe spát.“

Ferdyš a Selt sebrali zbytky sil a poháněni strachem zmizeli bez rozloučení. Ještě dlouho jsme slyšeli jejich v hustém porostu.

„Neproženeme je trochu, Barone?“ jen jsem tak poznamenala a pak jsme pokračovali v cestě.

Nebud'te tak pruderní, samozřejmě, že jsem sebe ani Barona v žádné draky neproměnila. Ferdyš a Selt by mi ani za takovou námahu nestáli a představivost je někdy stejně účinná jako realita. Abych byla zcela upřímná, ani jsem v té době nevěděla, jak takoví draci skutečně vypadají.

Další den jsme se dostali do Murosu, kde jsem nakoupila zásoby na další cestu a hned příští den za úsvitu jsme vyrazili k Sendarským horám. Kdybyste moc toužili po samotě někde v divočině, tak vám doporučuji hory. Nikde jinde se necítím tak uvolněně a klidně jako ve vysokých horách. Mám-li být zcela upřímná, musím přiznat, že jsem si cestu horami pěkně užívala. Vždycky jsem začala chystat večerní tábor dřív, než bylo nezbytně nutné. Pak jsem se koupala v ledových jezerech a pročesávala plantáže borůvčí, které se samo nabízelo. Pocítila jsem lítost, když jsem musela opustit hory a dostala jsem se na pláně Algarie.

Počasí mi přálo a tak jsem se o pár dní později dostala do Údolí. Otec s dvojčaty mne láskyplně uvítali, ale strýček Beldin byl jako obvykle v Mallorey, kde dohlížel na nepřítele a snažil se najít způsob, jak vylákat Urvona z Mal Yasky,

Cítila jsem se po letech strávených na Ostrově větrů v Údolí nějak divně. Tam jsem byla v Citadele v centru dění a vždy se našlo něco, co vyžadovalo mou okamžitou pozornost. Abych byla upřímná, musím se přiznat, že mi ten ruch státnických povinností chyběl a vůbec se nedal srovnat s neměnným poklidem v Údolí. Můj otec, který je daleko lepší pozorovatel, než byste do něj řekli, si toho všiml. „Máš toho hodně na práci, Pol?“ zeptal se mne jednoho podzimního

večera, když jsme povečeřeli.

„Ani ne,“ přiznala jsem a odložila knihu o léčitelství, kterou jsem zrovna četla.

„Máš starosti, co?“ zeptal se mne a jeho bílé vousy a vlasy zářily v mihotavém světle krbu.

„Nějak se mi nedaří zase se usadit v klidu domova,“ přiznala jsem.

„To se stává. Mně to trvá zhruba rok než se všechno vrátí do starých kolejí, když se vrátím ze světa. Studium je něco, čemu je potřeba se věnovat každý den. Jakmile se přestane, všechno se zapomene a je potřeba začít všechno od začátku. Chce to trpělivost, Pol. Uvidíš, že si zase zvykneš.“ Natáhl se na židli a pohlédl do ohně. „My nejsme jako ostatní lidé, Pol, a není žádný důvod, abychom předstírali, že tomu tak není. My tu nejsme od toho, abychom řídili svět. Od toho jsou tu králové a já jim to přeju. My máme své povinnosti tady a co se děje venku pro nás nic neznamena... nebo by alespoň nemělo.“

„Ale my v tom světě, otče, přece také žijeme.“

„Ne, Pol, nežijeme. Alespoň ne v tom smyslu, jako ostatní lidé. Náš svět je svět, kde se odehrávají skutečně důležité Události, které se odehrávají od doby rozdělení světa. Náš úkol je jednotlivé kroky odhalit a toho si normální lidé vůbec nevšimnou.“ Odmlčel se. „Co to čteš“

„Nějaké medicínské knihy.“

„A proč? Lidé stejně musí umřít, i když se budeš snažit sebevíc tomu zabránit. Když je nesklátí jedna choroba, tak to dokáže jiná.“

„Ale mně se jedná o rodinu a přátele.“

Otec vzdychl. „Já vím, ale to na věci nic nemění. Oni jsou smrtení a my ne. Alespoň dosud ne. Odlož své osobní hobby stranou, Pol, a věnuj se seriózní práci. Třeba tady tomu.“ Podal mi tlustý svazek papírů. „To je tvoje kopie Mrinského kodexu, měla by si s tím začít co nejdříve. Asi v tom budou i nějaké hádanky.“

„Ale, táto,“ řekla jsem, „mluv aspoň chvíli vážně.“

„Mluvím úplně vážně. Ty hádanky, které jsou obsaženy v tomhle textu mohou mít dalekosáhlé důsledky.“

„Jaké například.“

„To já přesně nevím... možná konec světa... nebo příchod toho, kdo nás má zachránit.“ Zadumaně na mne pohlédl. „Bud' za tu práci vděčná, Pol,“ řekl mi a vrátil se ke své kopii těch výkřiků idiota od řeky Mrin.

Druhý den ráno jsem si na sebe vzala rivanský plášť, osedlala Barona a vyrazila na projížďku podzimním dnem. Strom, který tam rostl snad odjakživa, se barvil do podzimního hávu a vypadal prostě senzačně. Ptáci, asi potomci mých dětských přátel, mi letěli v ústrety a radostně mě vítali. Nejsem si jistá, proč tomu tak je, ale snad jsem ještě nepotkala ptáka, který by mne nepozdravil svým jménem, když mne spatří.

Vyslala jsem myšlenku k matce, ale ta mi neodpověděla. Mám pocit, že jsem s tím ani moc nepočítala, protože matka stále oplakávala smrt sestry.

Nepokoušela jsem se o spojení příliš intenzivně, protože jsem hlavně přišla navštívit Strom. Nikdy jsem s ním nemluvila. Naše spojení neprobíhalo slovy. V jeho přítomnosti jsem se dotýkala věčnosti, cítila nesmrtelnost a také se mi zlepšovala nálada po včerejší rozmluvě s otcem. Otec, Beldin, dvojčata ani já jsme nebyli obyčejní lidé a měli jsme jiné úkoly než oni.

Po delší chvíli jsem se dotkla drsné kůry Stromu, vzdychla jsem a vrátila jsem se do otcovy věže k čekajícím u Mrinskému kodexu.

Příští půlstoletí jsme pravidelně navštěvovali Ostrov větrů – většinou při příležitosti alornského sněmu. V Šereku, Drasnii i Algarii vládli noví králové, ale ti nám nebyli tak blízcí jako Medvědí plec, Býčí šíje a Rychlá noha. Protože se prodlevy mezi jednotlivými návštěvami stále prodlužovaly, všímala jsem si, jak Daran i Kamion stárnou.

Otec se toho už dotkl, ale mám pocit, že bych se o tom měla zmínit trochu podrobněji. Naše situace je skutečně zvláštní a vyžaduje jisté přizpůsobení. Jak naši přátelé, které máme rádi, stárnou, je pro nás nezbytné, abychom si od nich zachovali určitý odstup. Jinak bychom se museli zbláznit. Nekonečný žal by v nás úplně zabil lidskou duši. My nejsme bez srdce, ale máme své úkoly, a ty nás nutí k tomu, abychom udržovali všechny funkce stále v chodu. Viděla

jsem, jak se Daran i Kamion mění ve staré a nemocné muže, věděla jsem, že nás budou muset opustit, ale nemohla jsem s tím nic dělat.

Údolí bylo pro nás oázou, kde jsme našli klid a kde jsme se dokázali snáze vyrovnat s naším smutkem. A návštěva Stromu je pro mne v té situaci naprostou nezbytností.

Když nad tím budete chvíli přemýšlet, jsem si jista, že mne pochopíte.

Za nějaký čas k nám dorazila zpráva, že Daran i Kamion zemřeli. „Myslím, že už byli stejně oba dost unavení, Pol,“ bylo všechno, co k tomu řekl můj otec a zase se zabral do studia.

Končilo první století mého studia, když se z Mallorey vrátil strýček Beldin. „Spálená tvář je stále v Ašabě,“ hlásil. „Tam se nic nepohne, dokud se nevrátí z ústraní.“

„Je s ním stále Zedar?“ zeptal se otec.

„Ten se drží Toraka jako blecha. Mám dojem, že si Zedar myslí, že v přítomnosti boha roste jeho vlastní důležitost.“

„Některé věci se nemění, co?“

„Co se týče Zedarova zájmu, tak ne. Co Ktačik? Dělá něco zajímavého?“

„Nic, co by stálo za řeč. Urvon se stále skrývá v Yal Masce?“

Beldinova tvář se rozzářila. „To si piš, Belgarate. Občas se zatoulám do jeho sousedství a pobiju nějaké ty Grolimy. Pár jich nechám jít, jenom pro to potěšení, aby mohli vyprávět Urvonovi, že žiju a že jsem mu v patách a že se těším na setkání s ním. Doneslo se mi, že se v těch chvílích vždy zavírá do podzemní kobky. Možná si myslí, že ho silné kamenné zdi dokážou přede mnou ochránit.“ Zamyslel se. „Možná, až se vrátím, pobiju všechny Grolimy v jeho úkrytu, aby si nemyslel, že ho to může spasit. Měl by si už uvědomit, že neexistuje místo, kde by se přede mnou dokázal ukrýt. Hrát na nervy Urvonovi je jedna z mých nejoblíbenějších činností, jak jste naplánovali oslavu?“

„O jaké oslavě to mluvíš?“

„Přece Polgařiny sté narozeniny, ty troubo. Přece sis nemyslel, že se sem vracím jenom pro potěšení tě spatřit?“

Oslava mých narozenin pak byla velmi bohatá, až bych řekla

přehnaná. Vyplývalo to zřejmě i z toho, že Beldin, otec i já jsme byli hodně dlouho na cestách, a neměli jsme proto tolik příležitosti se navzájem užít.

Byli jsme velmi malá skupinka silných individualit které neměly v okolním světě konkurenci co se týče zkušeností a vědění. Koncem oslav byli moji staříci pěkně znavení a i já jsem toho měla dost. V tu chvíli do mého vědomí vstoupil hlas matky. „*Všechno nejlepší k narozeninám, Pol,*“ bylo všechno, co řekla, ale i tak jsem byla ráda, že se toho zúčastnila.

Křehké příměří mezi Drasnií a Gar og Nadrakem skončilo o několik let později, když – pravděpodobně na Ktačíkův popud – začali Nadrakové soustavně porušovat společnou hranici. Ktačík skutečně neměl sebemenší zájem na jakýchkoliv normálních kontaktech mezi Angaraky a ostatními národy. Obchod mu byl obzvlášť trnem v oku, protože při výměně zboží může dojít i k výměně informací. A nové myšlenky jistě nebyly v Angaracké společnosti žádoucí.

Na jihu zase přivádělo kupecké prince z Tol Honetu takřka k šílenství zjištění, že Maragové neprojevují sebemenší zájem o jakýkoliv obchodní styk. Maragové neměli peníze a ani netušili, k čemu mohou sloužit. Co ale měli, byly takřka neomezené zásoby zlata, protože maragské řeky jimi byly doslova vystlány. Řekla bych, že je zlato docela hezké, ale když se to vezme kolem a kolem nemá moc velkou užitnou hodnotu. Dokonce z něj nemůžete udělat ani pánev na smažení, protože by se vám roztekla. Myslím, že Maragové byli skutečně okouzlení, když zjistili, že jim jsou Tolnedrané ochotni nabídnout takřka vše za něco, co oni sami považovali za nepotřebný prach. Problém byl v tom, že tolnedranští kupci neměli nic, po čem by Maragové toužili natolik, aby byli ochotni riskovat potápění v divokých a ledových vodách svých řek.

Myšlenka na zlato, které se povaluje na dosah ruky, přiváděla Tolnedřany na pokraj zoufalství. Některé z dětí Nedry se pokusily obejít pokusy s obchodem s Maragy a vydaly se přímo ke zdroji zlata. Tyhle expedice do Maragoru však byly hotovým zoufalstvím, zejména proto, že Maragové praktikují z náboženských důvodů kanibalismus. Takže Tolnedrané, kteří překročili hranice a hledali zlato, narazili na Maragy, kteří hledali něco k obědu.

Potom, co několik bohatých – ale přesto jedlých – tolnedranských obchodníků zmizelo v hrncích Maragů, jejich potomci začali naléhat na krále, aby něco – cokoliv, ale okamžitě – udělal proti tomu, že poctiví tolnedranští zloději končí na maragském prostřeném stole. Naneštěstí byl král Ran Vordue na trůnu poměrně krátce a chtěl si naklonit obchodníky. Tak tedy v roce 2115 překročily tolnedranské legie hranice za účelem zničení celé maragské rasy.

Můj otec vždycky držel hodně na Maragy a proto se chtěl okamžitě vydat na jih, aby „podnikl určité kroky“, když se mu neočekávaně ozval Pán a jasně mu nakázal, aby nestrkal nos do záležitostí, které se ho netýkají. Otec dlouho a hlasitě protestoval, ale Aldur byl neoblomný. „Tohle se prostě *musí* stát, můj synu,“ vysvětloval otcí. „Je to nezbytná součást Účelu, který nás všechny řídí.“

„Ale...“ nadechl se k dalšímu protestu otec.

„Dál to nebudu poslouchat!“ zahřměl Pán. „Zůstaneš doma, Belgarate!“

Otec si něco zahuhlal pod vousy.

„Co to bylo?“ zajímal se Pán.

„Nic, Pane.“

Tahle výměna názorů pro mne byla velmi poučná.

A tak byl Maragor zničen a Maragové pobiti, až na pár výjimek, které byly prodány do nyissánského otroctví.

Invaze do Maragoru a masakr jeho obyvatel způsobil, že se do celé akce vložili bohové. Nedra potrestal ty z jeho dětí, které se o celou akci nejvíc přičinily. Mara uzavřel celé hranice, aby ochránil Maragor od dalších nájezdů. To samo o sobě i asi stačilo, ale Belar se rozhodl přiložit ruku k potrestání Tolnedranů a popíchl Šereky, aby začali s nájezdy na tolnedranské pobřeží. Mám pocit, že Šerekové ani moc popichovat nepotřebovali, protože, když se zadíváte kterémukoliv Šerekovi do tváře, spatříte tam pod vrchní slupkou tvář piráta. To zaměstnalo Tolnedrany natolik, že se přestali zajímat o další vpády do Maragoru nebo o vyslání do kláštera v Mar Terrinu.

Jsem přesvědčena, že otec ten spor bohů po vyhlazení Maragů trochu přizívoval. Nedra byl z chování svých dětí vyloženě nešťastný a vůbec bych se nedivila, kdybych zjistila, že Belar poslal Šereky

k pobřeží Tolnedry na pozvání svého bratra. Nic nepotrestá Tolnedrana víc, než když ho připravíte o ovoce jeho zlodějiny.

Nájezdy pokračovaly několik století do doby, kdy v polovině šestadvacátého století vyhnal Ran Borune I své líné legie z jejich ležení, aby si zasloužily svůj plat.

Můj otec, moji strýčkové ani já jsme se příliš nezajímali o nájezdy Šereků na Tolnedru. Měli jsme dost práce s Mrinským kodexem. Ale museli jsme věnovat pozornost tomu, že Ktačik začal posílat stále více Murgů na východní kontinent do Algarie. Ktačik tím sledoval dva hlavní cíle. Jednak tím chtěl zjistit obranyschopnost Algarů, ale také chtěl vybavit své válečníky lepšími koňmi. Poníci, na kterých jezdili Murgové, měli velikost většího psa, zatímco algarští koně jsou vyhlášení svou kvalitou. Však otec strávil ve dvaadvacátém a třiaadvacátém století nemálo času v Algarii při nácviu různých taktických variant kavalerie. Ty se používají dodnes. Když Ktačikovy ztráty dosáhly neúnosné míry, nájezdy pomalu ustaly. Jeden z hlavních rysů Torakovi osobnosti tkvěl v tom, že se díval na své Angaraky na něco jenom málo vyššího než chovné stádo. Tento názor s ním Ktačik sdílel. Torakův třetího uředník chtěl své stádo zvětšit a ne o něj přijít.

Nekonečná občanská válka v Arendii pokračovala stále dál a dál, jak se tři zneprátelení vévodové dávali dohromady a zase rozcházeli i uprostřed započaté bitvy. Byly to právě nepokoje v Arendii, které mne vylákaly od poklidného života v Údolí do světa.

Mé třísté narozeniny proběhly v podstatě bez povšimnutí. Otec se stále domnívá, že jsem odešla do Vo Wacune v pětadvacátém století, což konec konců není tak daleko od pravdy. Spletl se o pouhých sto let a staří lidé už nejsou v letopočtech tak silní.

No není to legrace, otče?“

Přesně řečeno, moje exkurze do Arendie začala v roce 2312. Jedné noci jsem – navzdory otcovu chrápání – tvrdě spala, když tu jsem se probudila s pocitem, že se na mne někdo dívá. Rozhlédla jsem se kolem a za oknem spatřila v měsíčním světle obrysy sněžné sovy. Byla to moje matka. „*Polgaro*,“ oslovila mne jasným hlasem, „*sbal si*

nejnutnější věci. Vyrážíš do Vo Wacune.“

„A proč?“ vyzvídala jsem.

„Ktačík připravuje nějaké trable v Arendii.“

„Arendové nepotřebují žádnou pomoc, matko. Ti si vystačí se svými problémy i bez pomoci zvenčí.“

„Tentokrát je situace skutečně vážná, Pol. Ktačík poslal své žáky přestrojené za tolnedranské obchodníky ke všem vévodům. Mají různými historkami přesvědčit ty tři vévody, že jim Ran Vordue nabídne spojenectví, ale Ran Vordue o tom nic neví. Když Ktačíkovi jeho plán vyjde, bude válka mezi Tolnedrou a Arendií. Wacitský vévoda je z těch tří nejinteligentnější a proto půjdeš do Vo Wacune, abys tam zjistila, o co jde a pokusila se to zarazit. Pán na tebe spoléhá, Pol.“

„Hned se vydám na cestu, matko,“ slíbila jsem jí.

Hned druhý den ráno jsem začala balit.

„Ty se stěhuješ, Pol?“ zeptal se otec. „Je to snad kvůli něčemu, co jsem řekl?“

„Mám něco na práci v Arendii, otce.“

„Tak? A co to má být?“

„To není tvoje starost, staříku,“ prohlásila jsem. „Budu potřebovat koně. Dáš mi jednoho?“

„Podívej, Pol...“

„No tak dobře. Postarám se o to sama.“

„Chci jenom vědět, co budeš v Arendii dělat, Pol.“

„Chtít vědět a dozvědět se jsou dvě různé věci, otče. Pán mne poslal, abych dala něco v Arendii do pořádku. Já vím, co a jak, takže tam půjdu já a ne ty. Takže se tě znovu ptám, jestli mi seženeš algarského koně, nebo jestli se o to mám postarat sama?“

Vrtěl sice hlavou, ale ještě před polednem stála před věží krásná klisna jménem Lady. Nebyla sice tak velká jako Baron, ale počínala si také velmi dobře.

Pozdě odpoledne jsem zaznamenala známý pocit, že je otec několik mil za mnou. Upřímně řečeno, už jsem se trochu obávala, co ho tak zdrželo.

Jela jsem na sever podél hranic Země Ulgů a potom jsem překročila Sendarské hory, abych se dostala na wacitské území. Otec

mi byl stále v patách a měnil každou hodinu svou podobu.

Překročila jsem řeku Kamaar, dostala se do hlubokých lesů v severní Arendii a netrvalo dlouho a narazila jsem na wacitskou hlídku pod vedením nezkušeného, mladého šlechtice, který neměl ani ponětí o slušném chování. „Kampak, holka?“ zeptal se hromovým hlasem, když se i se svými muži vyškrábal z podrostu. *Holka?* Nu, nezačali jsme naši známost s tím mladíkem nejlépe. „Kampak mířej?“ vyptával se arogantně.

„Do Vo Wacune, můj pane,“ odvětila jsem uctivě.

Doufám, že oceňujete mou takřka nadlidskou trpělivost a sebeovládání během tohoto incidentu. Ani jsem neuvažovala o tom, že bych ho proměnila v ropuchu... nebo aspoň ne příliš vážně.

„Co máš za práci v našem krásném městě?“ vyptával se.

„To je skutečně moje věc.“

„Moc se nenaparuj, holka. Poddaní nemluví takto ke svým nadřízeným. Nechtěj, abych tě strčil do vězení, protože tvá řeč jasně prozrazuje, že jsi vetřelec, a o takové v našem státě nestojíme.“

„Tím se možná vysvětluje nedostatek dobrých mravů, drzoune,“ řekla jsem rázně. „Kontakt s cizími lidmi by tě možná změnil k lepšímu, i když to není moc jisté.“ Vzdychna jsem si. „Mám pocit, že tvoje výchova zbude asi na mně. Sleduj mne pozorně, protože já jsem skutečně dobrý učitel.“ Vyvolala jsem svou vůli.

Zíral na mne s otevřenou pusou. Bylo zřejmé, že ho zatím nikdo za jeho nevychovanost nevyplísnil. Pak se otočil a bylo zřejmé, že chce dát nějaký pokyn svým mužům, kteří zatím nečinně přihlíželi.

„Já jsem tě upozornila, že mi musíš věnovat pozornost, když se tě snažím školit,“ řekla jsem mu mrazivým hlasem. Byla jsem od něj nějaké tři čtyři metry a nic ho neupozornilo na ránu, která ho udeřila do tváře.

Byla to pěkná rána. Hodila ho v sedle dozadu a v očích se mu zajiskřilo.

„Navíc,“ pokračovala jsem ve své řeči, „bych byla ráda, kdybys mne oslovoval „má paní“ a ne „holka“. Jestli to slovo použiješ ještě jednou budeš toho litovat do konce svých dní.“ Tahle rána ho trefila

přímo do úst a srazila ho ze sedla. Seděl na zemi a plival krev a zuby.

„Neříkala jsem ti, abys dával pozor, když s tebou hovořím?“ Potom jsem zašeptala pokyn, aby usnuli, a jeho oči i oči jeho mužů náhle byly úplně prázdné. Když jsem opouštěla spící skupinku, musela jsem se usmát. Po hodině, když jsme byly s Lady několik mil daleko, poslala jsem jim svou vzpomínku. „Tak už se probud'te,“ zašeptala jsem.

Vůbec si neuvědomovali, že na chvíli usnuli, a tak měli pocit, že jsem se prostě vypařila. Později jsem se dozvěděla, že ten mladý šlechtic krátce po mé výchovné lekci vstoupil do kláštera a jeho muži dezertovali a už je nikdy nenašli. Aspoň jsem zbavila vévodu důstojníka se špatnými mravy.

Když se Vo Wacune vyloupl z lesa, který ho obklopoval, málem se mi zatajil dech. Nikdy jsem neviděla tak krásné město. Vo Astur byl skoro stejně šedivý jako Val Alorn a Vo Mimbre je zase žluté. Mimbraté ho sice nazývají zlatým městem, ale fakt je, že je prostě natřeno na žluto. Vo Wacune bylo postaveno z mramoru jako Tol Honet. Ale zatímco se Tol Honet snaží o to, aby vypadal impozantně, Vo Wacune se snažil – a podařilo se mu to – aby vypadal krásně. Jeho štíhlé, bílé věže se tyčily k nebi a shlížely na nejkrásnější město na světě.

Zastavila jsem v lese, abych se trochu upravila, než se vydám po klikaté cestě směrem k městským bránám. Oblékla jsem si modrý, sametový plášť s kápí, který jsem na Ostrově větrů oblékala při slavnostních příležitostech a po chvílce přemýšlení přidala i stříbrný náhrdelník, abych dokázala, že oslovení „holka“ bylo skutečně nepatřičné.

Stráž u brány byla civilizovaná a tak jsem vstoupila snadno do města následována otcem, který se snažil vypadat velmi nenápadně.

Roky na Ostrově mne naučily, jak má člověk upoutat pozornost důležitých osob, a tak jsem byla za krátký čas předvedena k samotnému vévodovi. „Výsosti,“ pozdravila jsem ho s úklonou, „je naprosto nezbytné, aby jeho výsost se mnou pohovořila o samotě. Našeť rozmluva nebudiž určena pro další uši.“ Archaická řeč, to je moje.

„To zde není zvykem, lady...“ snažil se zjistit moje jméno.

Vévoda byl mladý fešák s plavými vlasy, oblečený v purpurovém, sametovém oděvu a jeho stříbrný kroužek na hlavě mohl klidně být i korunou.

„Až budeme sami, prozradím své jméno, milosti,“ ve své řeči jsem se mu snažila vnuknout myšlenku, že je obklopen možnými špióny. Arendové prostě milují intriky, takže vstal, přistoupil těsně ke mně, nabídl mi rámě a odvedl mne do své komnaty, kde bychom si mohli popovídat. Otec, vtělený do podoby loveckého psa, se snažil vetřít za námi.

Vévoda mne dovedl do nádherné komnaty, kde otevřenými okny povíval lehký vánek. Vykopl otce ven, zavřel dveře a otočil se ke mně. „Teď už se snad můžeš představit, paní,“ vyzval mne.

„Jmenuji se Polgara, výsosti, asi jsi už o mně slyšel,“ ani jsem se nepokoušela o archaickou řeč, protože ta má sklon k velkému krasořečnění, až se v něm člověk ztratí a já jsem chtěla, aby byl vévoda naprosto soustředěný na to, co mu chci říct.

„Dcera věčného Belgarata?“ zeptal se překvapeně.

„Přesně tak, výsosti,“ přikývla jsem, lehce překvapená tím, že o mně věděl. Asi jsem neměla být, protože na západě je z mýtů a legend určitá povědomost o tak zvaném „čarodějném bratrstvu“ a Arendové mají k takovým věcem vřelou náklonnost.

„Můj skrovný příbytek je víc než poctěn tvou vznešenou návštěvou.“

Usmála jsem se na něj. „No tak, výsosti,“ řekla jsem lehce káravě, „tohle snad nemyslíš vážně. Tvůj dům je snad nejkrásnější, co jsem kdy viděla. A já jsem velmi ráda, že jsem zde.“

„No možná jsem to trochu přehnal,“ přiznal se smíchem. „Ale teď již ukoj mou zvědavost a prozrad' mi, jaké náhodě vděčím za to, že ses zde objevila.“

„Nenazývala bych to náhodou, výsosti. Později ti sdělím některé vážné skutečnosti. Tady ve Vo Wacune je nějaký tolnedranský kupec, který ti tvrdí, že mluví jménem Ran Vordua, ale není to pravda. Ran Vordue ho pravděpodobně vůbec nezná. Vorduoové ti na žádný pád nechťejí nabídnout společenství.“

„Domníval jsem se, že moje konverzace s kupcem Haldonem byla přísně utajena, lady Polgaro.“

„Mám jisté přednosti, výsosti. Ale tady v Arendii se i události mění každou hodinou a tak bych potřebovala vědět, s kým v současné době válčíte.“

„S Asturijci... tenhle týden,“ odpověděl kysele. „Kdyby nás to začalo nudit, můžeme si vždycky najít nějaký důvod vyhlásit válku Mimbratům. S těmi jsme neválčili dobré dva roky.“ Byla jsem si *téměř* jistá, že si ze mě dělá legraci.

„Máte nějaké spojení?“

„Máme jakous takous smlouvu s Mimbraty,“ odpověděl. „Mimbraté mají stejně malý důvod milovat Asturijce jako my sami. Po pravdě řečeno, moje spojenectví s Corolinem z Mimbru je jenom o trochu víc než smlouva, že nezaútočí na naše jižní hranice, dokud si to nevyřídím s tím opilcem Oldoranem z Asturie. Doufal jsem ve spojenectví s Tolnedrou, ale jestli jsou tvoje informace pravdivé, tak jsou moje naděje pryč.“ Udeřil pěstí do stolu. „Co si od té lži Haldou slibuje?“ vybuchl. „Proč by mi přinášel takový vzkaz od svého panovníka?“

„Ran Vordue není Haldonův pán, výsosti. Haldon slouží Ktačikovi.“

„Tomu Murgovi?“

„Ktačik má daleko složitější plán, ale zatím stačí vědět tohle.“

„Proč se Murgové zajímají o vnitřní záležitosti Arendie?“

„Vnitřní záležitosti Arendie zajímají každého, výsosti. Tvoje ubohá Arendie je stále pokračující katastrofa a katastrofy mají tendenci se rozrůstat. Ktačik chce, aby naše potíže rostly. Chce, aby na západě rostly nepokoje a otevřely tak dveře jeho pánovi.“

„Jeho pánovi?“

„Ktačik je jedním z Torakových uředníků a dnes již není příliš daleko doba, kdy dračí bůh napadne západní království. Haldon je pouze jedním z Ktačikových lidí, kteří byli vysláni do Arendie. Další mají zanést stejný zmatek do Asturie a Mimbire. Kdyby každý vévoda uvěřil, že se rýsuje spojenectví s Tolnedrou a že se legie neobjeví tam, kde je očekáváte, je dost pravděpodobné, že ty, Corolin a Oldoran napadnete – buď jednotlivě nebo v nějakém křehkém svazku – Tolnedru. To je Ktačikův současný cíl – válka mezi Arendií a Tolnedrou.“

„To je skutečně šílený nápad!“ vzkřikl. „Žádná aliance s Corolinem a Oldoranem by nebyla dostatečně silná, abychom odolali císařským legiím! Ty by nás prostě smetly.“

„Přesně tak. A jestliže Tolnedra porazí a potom k sobě připojí Arendii, Alornové budou muset hájit své zájmy a všechna království na západě budou v plamenech.“ V tu chvíli mne něco napadlo. „Asi bych měla požádat otce, aby se podíval do Alorie. Jestliže Ktačík dělá takové zmatky tady na jihu, určitě se o něco podobného pokouší na severu. Nepotřebujeme žádné klanové války v alornských královstvích. Jestli tady na západě začne válčit každý s každým, tak to otevře dokořán dveře invazi z Malloreu.“

„Nerad bych měl svět na svědomí, lady Polgaro, ale musím upozornit na to, že ten Haldon má doklady opatřené pečeti a podpisem Ran Vordua.“

„Vyrobit si vládcovu pečeť není nic těžkého, výsosti. Jestli chceš, tak ti to hned předvedu.“

„Vidím, že jsi velmi zručná dáma.“

„Mám nějaké zkušenosti, výsosti.“ Na chvíli jsem se zamyslela. „Když to dobře zvládneme, tak bychom mohli Ktačíkův plán otočit v náš prospěch. Nechci se tady nikoho dotknout, ale mám pocit, že je součástí arendské náтуры mít nějakého nepřítele. Co kdybychom to nepřátelství trochu pootočili. Nebylo by lepší, kdybyste místo někoho jiného nenáviděli Murgy?“

„Mnohem lepší, lady Polgaro. Potkal jsem pár Murgů, a nemohu říci, že bych si některého oblíbil. Mně osobně se zdá, že je to velmi nepříjemná rasa.“

„To jistě je a jejich bůh je ještě daleko horší.“

„Plánuje Torak nějakou okamžitou akci proti západu?“

„Řekla bych, že ani sám Torak neví, co zamýšlí.“

„Mimochodem, lady Polgaro, přátelé mi říkají Kathandrion. Mám pocit, že informace, které jsi mi přinesla, z nás udělaly přátele.“

„Jsem velmi poctěna, lorde Kathandrione,“ pronesla jsem vážně s malou úklonou. Uklonil se a pak se rozesmál. „Zatím se to mezi námi vyvíjí docela dobře, co, Polgaro?“

„Také jsem měla ten pocit?“ přitakala jsem překvapena, jak vévoda najednou mluví. Jak jsem ho poznávala blíže, zjistila jsem, že

se Kathandrion prostě za svou květnatou mluvu schovává, aby zmátl posluchače. Když mluvil normálně, často se smál a měl takřka nearendský smysl pro humor. „Myslím, že se ještě poznáme lépe, Kathandrione,“ řekla sem mu. „Mám pocit, že my dva spolu budeme mít co do činění dost dlouhou dobu.“

„Nemohl bych si přát lepší společnost, drahá lady.“ Vrátil se zase k slavnostnějšímu tónu, ale zároveň to doprovodil lehoulinkým úšklebkem. Byl to dost složitý muž. Pak takřka teatrálně vzdychl.

„Nač takového vzdechy, příteli Kathandrione?“

„Aby celá pravda najevo vyšla, musím přiznat, že na mysli mi vytanula myšlenka na abdikaci, Polgaro,“ stěžoval si. „Klid v ústraní kláštera připadá mi nyní velmi lákavý. To je zahraniční politika vždycky tak prohnílá?“

„Většinou ano. Někdy je to ještě horší.“

„To bych rád věděl, jestli mi ostríhají hlavu,“ mudroval a hladil si přitom dlouhé, hnědé vlasy.

„Já ti nerozumím.“

„Když vstoupím do kláštera.“

„Ale, no tak, Kathandrione. Vždyť je nám dobře, ne?“

„Jak složitou máš definici světa, Polgaro. Já jsem byl smířen s tím, že nenávidím Asrurijce a Mimbraty a svět byl jednoduchý. Teď jsi přišla ty a naplnila můj nebohý mozek různými dalekosáhlými úvahami... a mně se zdá, že na to nemám kapacitu.“

Položila jsem mu z náhlého popudu ruku na rameno.

„Vedeš si zatím velmi dobře, Kathandrione. Nevšimla jsem si, že bys dělal mnoho chyb. Otázkou je, jak důležitý je zde ve Vo Wacune jednoznačný důkaz?“

„Jednoznačný důkaz?“

„Kam až musíš zajít, abys dokázal, že je ten Tolnedran darebák?“

Začal se smát. „Vidím, že se příliš nevyznáš v arendských zvycích,“ řekl. „My jsme Arendové, Polgaro. Důkazy nás moc nezajímají. Já zde vše určuji svými výnosy. Když o někom řeknu, že je darebák, tak je prostě darebák a skončí ve vězení. Naše povaha už je taková, že se snažíme mít vše co nejjednodušší.“

„To je skutečně pohodlné. Nicméně budu potřebovat ještě další informace. Byla bych ráda, kdybyste ho mohli zatknout. Ale než se

ubytuje v cele, ráda bych se na něco zeptala. Potřebuji vědět, ještě než se vydám do Vo Asturu a do Vo Mimbire, kam až sahá to spiknutí.“

„Budeš potřebovat služby profesionálního vyšetřovatele?“

„Myslíš kata? To ne, Kathandrione. Jsou ještě jiné způsoby, jak dostat z lidí pravdu. Jakmile budu znát schéma, podle kterého Ktačik postupuje, budu schopna se mu postavit.“

„Už ses někdy s tím darebákem Ktačikem setkala?“

„Ještě ne, výsosti. Ale myslím, že k tomu setkání dojde a já se na to docela těším. Půjdem?“

Ve dveřích jsem se na chvíli zastavila a pohlédla na psa, který se u nich rozvaloval. „Dobrá, otče,“ řekla jsem mu. „Myslím, že můžeš jít domů. Zvládnou to tady i bez tebe.“

Dokonce se pokusil vypadat rozpačitě.

XIII.

ČÍM VÍC jsem poznávala Arendy, tím víc jsem si vážila Kathandriona. O arendské povaze byly popsány celé stohy nesmyslů. To že jde Arendie z jednoho průšvihů do druhého není zapříčiněno nějakou neskutečnou hloupostí, ale jde na vrub slepé impulsivnosti, velkému sklonu k dramatizování situace a tomu, že Arendové nejsou schopni stáhnout se ze započatého díla. Kathandrion byl aspoň ochoten naslouchat argumentům, než se do něčeho pustil. V tomto případě chtěl – veden prvotním impulsem – zatknout Ktačikova sluhu a vláčet ho v železech do vězení. Samozřejmě že nejlépe v pravé poledne. Když jsem přecházeli chodbou do trůnního sálu, byl hotov vydat rozkazy.

„Kahtandrione,“ navrhla jsem mu velmi tiše a nevtíravě, „tady máme co do činění s konspirací. Což chceš vyplašit všechny ostatní členy toho spiknutí tím, že jednoho z nich povláčíš ulicemi před očima veřejnosti?“

Rychle ne mne pohlédl. „To asi není nejlepší nápad, co?“ prohlásil.

„Už jsem slyšela lepší.“

„Jednou se budu muset naučit dřív přemýšlet, než začnu vydávat rozkazy,“ řekl.

„Na tvém místě bych to udělala.“

„Zpracuji na tom. Jak by si v tomto případě postupovala ty?“

„Trochu bych zalhala. Pošli Haldonovi vzkaz, aby se tu zastavil, až bude mít chvíli, k soukromému rozhovoru.“

„Co když bude mít čas až příští týden?“

„Jen se neboj, ten tu bude hned, Kathandrione. Věř mi. Už jsem tohle zažila několikrát. Pro něj bude znamenat to tvoje „až bude mít čas“ asi tak rychle, jak se stihne obléknout. Pamatuj si, Kathandrione, že je mnoho způsobů, jak používat moc. Lehké pošouchnutí je často lepší než rána kladivem.“

„To je pro mne novinka. Tohle je ale Arendie, Polgaro. Rozkazy musí být v krátké lehce srozumitelné řeči a nejlepší je používat jednoslabičná slova.“

Zjistila jsem, že mám vévodu Kathandriona stále raději. Pozvání, které diktoval písaři, když se vrátil do trůnního sálu, bylo velmi květnaté. Jak jsem předpokládala, Haldon dorazil během hodiny.

Večer proběhl tak, že jsem měla možnost si prohlédnout pohádkové město Vo Wacune. Kathandrion zavedl našeho hosta do místnosti, která byla velmi případně umístěna u schodiště do žaláře. V místnosti byla jen jedna lampa a já si sedla do křesla s vysokým opěradlem otočeného k oknu. Takže jsem všechno slyšela, a přitom mne nebylo vidět.

Když Kathandrion a s Haldonem vstoupili do místnosti, vyslala jsem jim vstříc mou myšlenku a barva, která se mi vrátila, nezářila červení, což by prozrazovalo, že je kupec Tolnedřan, ale místo toho byla úplně černá. Muž, který si říkal Haldon, byl Murgo. Viděla jsem odraz jeho tváře v okně, ale postrádala charakteristické rysy angaracké rasy. To byl ledacos vysvětlovalo.

„Jsem rád, že jsi byl schopen přijít tak krátce po mém pozvání, vážený Haldone,“ říkal Kathandrion.

„Jsem vždy k službám, výsosti,“ odpověděl muž v zeleném plášti a uklonil se.

„Posad' se, příteli. Jsme zde sami, proto není důvod k žádným oficialitám.“ Kathandrion se teatrálně odmlče. „Doneslo se mi

nedávno, že by pro vévodu z Wacune mohla vyplývat nějaká výhoda, kdyby přikázal postavit přístav na jižním břehu řeky Kamaar na hranicích mého území. Jestli jsem to dobře pochopil, ty jsi nositel této zprávy. Znamenala by výstavba tohoto zařízení zvýšení obchodu mezi Wacune a tvým císařstvím?“

„Samozřejmě, výsosti,“ odpověděl nadšeně Lžitolnedřan. „Císař sám několikrát vyjádřil zájem o tento projekt.“

„To je vynikající!“ vykřikl Kathandrion. „Prostě úžasné! Ve světle našeho budoucího spojení myslíš, že bych mohl požádat tvého císaře, aby se podílel na nákladech spojených s výstavbou toho přístavu?“

Jsem si jist, že by tento návrh císař vyslyšel.“

Že by nějaký Tolnedran byl ochoten utrácet peníze? Už tenhle nápad by stačil k tomu, abychom Haldona odhalili jako podvodníka.

Navrhla jsem předtím vévodovi, aby zatáhl našeho podezřelého do takového rozhovoru, kdy bude muset reagovat nepřipraveně. Potřebovala jsem jen chvilíčku, abych se dotkla jeho mysli a prozkoumala jeho myšlenkovou úroveň. Nápad s přístavem byl ovšem Kathandrionův a tím potvrdil, to co jsem si o něm myslela.

Nechala jsem je ještě chvíli, aby si povídat, a pak jsem vstala z křesla a postavila se do světla lampy. „Nerada ruším takovou příjemnou konverzaci, pánové,“ řekla jsem jim, „ale máme do rozednění mnoho práce, a proto bychom si měli pospíšet.“ Ani Arendové ani Murgové nejsou zvyklí, že by ženy zasahovaly do státních záležitostí, proto jsem je oba pořádně překvapila.

Murgo na mě ostře pohlédl a jeho tvář smrtelně zbledla. „Ty!“ zasípal. To bylo poprvé, co jsem viděla takovou reakci.

Se zájmem jsem si ho prohlížela. „Jak si dokázal změnit své rysy, Haldone?“ zeptala jsem se ho. „Vždyť vůbec nevypadáš jako Angarak. To ti udělal Ktačík? To muselo hrozně bolet.“

Jeho oči zostržitěly. Je mi velmi líto, dámo,“ vzpamatoval se rychle. „Nemám nejmenší poňetí, o čem to hovoříš.“

„To budeme hrát tuhle nudnou hru až do nevyhnutelného konce?“ zeptala jsem se. „Vždyť je to únavné.“ I při řeči jsem jemně prozkoumávala nejtemnější zákoutí jeho mysli a byla jsem překvapena, když jsem zjistila, že se nejvíc ze všeho na celém světě

bojí mého otce. Neočekávala jsem to, ale usoudila jsem, že by to mohlo usnadnit mou práci.

„Nerad přiznávám, že nechápu, co se tu děje,“ prohlásil Kathandrion a vypadal skutečně překvapeně.

„Přitom je to dost jednoduché, výsosti,“ řekla jsem mu. „Tenhle pán, který si říká Haldou, je ve skutečnosti Murgo, jehož pravé jméno nelze ani vyslovit. Pomůže ti to se zorientovat?“

„Ale vždyť on nevypadá jako Murgo!“

„Ano, to jsem si všimla. Musíme se ho zeptat, jak to udělal.“

„Ona lže!“ zasípál náš Murgo.

„To je velmi nepravděpodobné,“ odtušil Kathandrion mrazivým tónem. Potom pohlédl na mne. „Zdá se mi, že tě zná, má paní.“

„Ano,“ souhlasila jsem. Je zjevné, že ho Ktačík přede mnou varoval. Pohlédla jsem na našeho hosta. „Obávám se, že se teď dostáváme k nejméně příjemné části večera,“ řekla jsem s předstíranou lítostí. „Jsi ochoten nám dobrovolně říci vše o plánech svého pána? Nebo tě mám přesvědčit? Stejně nám řekneš, co chce. Záleží jen na tobě.“

Jeho oči se najednou naplnily nenávistí. „Dělej, co umíš nejhoršího, ty čarodějnice,“ řekl vztekle. „Jsem Dagaši a vydržím všechno tvoje mučení.“

„Jsem ráda, že jsi skončil s tou nudnou maškarádou,“ řekla jsem, „mimochodem, dej nám ten nůž, co máš v plášti. Mrzelo by nás, kdyby ses chtěl zabít, nehledě na to, jak by se zašpinil koberec.“ Sebrala jsem jeho trojhranný nůž a se zájmem se na něj dívala. „To je zajímavý nástroj. Koukám, že je to vrhací nůž. Užitečná věcička. Chceš tedy, abych přitlačila?“ Dívala jsem se mu upřeně do očí a sbírala svou Vůli. Musím přiznat, že jsem v té chvíli měla určitou výhodu. Chtěla jsem mu ukázat něco, čeho se obával. I kdyby to úplně nefungovalo, měla jsem ještě něco v záloze. Pohnula jsem lehce pravou rukou a uvolnila svou Vůli.

No já vím. Otec mi nadává kvůli tomu malému gestu už nějakých třicet století. A já to stejnou dobu ignoruju. Stejně je to otázka stylu a mně se to tak líbí.

Ti co znají mého otce, vědí, že je především umělec. Sice nedokáže postavit hory vzhůru nohama, ale vždycky všechno dělá ve velkém stylu a zanechává velký dojem. Jeho tvář je dokonalý nástroj a jeho škála výrazů je obrovská. Věřte mi, protože jsem za ta staletí už ledacos viděla. Iluze, kterou jsem vytvořila pro Murgovo pobavení, byla dokonalá. Otcova tvář byla velmi přísná a Murgo zbledl jako křída. Potom otec lehce zívá, Murgo zaječel a snažil si zakrýt tvář rukama,

Potom jsem otcově tváři dala výraz, který si cvičil před zrcadlem, když myslel, že se neřádím. Pokrčil koutky rtů dolů, zúžil oční štěrbinu a zornice obrátil vzhůru. Věřte mi, že v tu chvíli vypadal jako blázen, který se chystal někoho zakousnout.

Potom jsem té představě dala ostřejší obrysy. Murgo ječel. Věřte mi, že v tu chvíli vypadal jako blázen, který se chystal někoho zakousnout.

Potom jsem té představě dala ostřejší obrysy. Murgo ječel a snažil se schovat pod židli. „Ne! Nedělej to!“

Držela jsem ho na místě a nechala ho podusit v jeho vlastní hrůze. „Prosím!“ křičel. „Prosím, nech toho, Polgaro, udělám všechno! Úplně všechno! Jenom toho nech!“

Za ta léta o mně kolovala spousta divokých historek, ale myslím, že jim Kathandrión předtím nevěřil. Ale teď už ano. A měla jsem pocit, že se trochu lekl.

„Tak co kdybys mi nejdřív řekl své jméno, Murgo?“ navrhl jsem, „a pak mi můžeš říct, co je zač ten Dagaši. Pak budeme pokračovat. A pamatuj si, že můžu otce kdykoliv přivolat, kdybys nechtěl spolupracovat.“

„Jmenuji se Kračák,“ odpověděl Murgo třesoucím se hlasem, „a Dagašové jsou členové tajného řádu v Kthol Murgosu. Sbíráme informace a odstraňujeme lidi, kteří jsou nepohodlní našim šéfům.“

„Takže špióni a nájemní vrazi?“

„Když tomu tak chceš říkat, tak jo.“

„Jak to, že nemáš rysy jako Murgo?“

„Je to v genech. Naše matky a babičky jsou otrokyně z jiných ras. Jakmile nás porodí, tak je zabijí. Jsem Murgo z jedné čtvrtiny.“

„To je zvláštní,“ poznamenala jsem, „zvláště když se vezme

v úvahu Ktačikova slabost pro rasovou čistotu. To ale teď nechme stranou. Jaký je hlavní cíl tvé mise tady v Arendii?“

„Měl jsem přesvědčit vévodu Kathandriona, že mu Ran Vordue přijde na pomoc, když napadne Vo Astur. S pomocí legií by byl Kathandrion schopen obsadit Asturii. Potom jsem mu měl našeptat, že spojené síly wacitských Arendů a tolnedranských legií by byly schopné zaútočit na jih a podrobit si Mimbre.“

„To je absurdní, co by tím Ran Vordue získal?“

„Jižní Mimbre,“ odpověděl Kračak s malým úšklebkem, „tu část, kde leží většina měst.“

Pohlédla jsem na Kathandriona. „A to by vyšlo?“ zeptala jsem se. „Copak by tě takový návrh vůbec zaujal?“

Můj přítel se zatvářil provinile. „Obávám se, Polgaro, že asi ano. Stal bych se králem většiny Arendie, a tím by skončila občanská válka, která sužuje mou vlast.“

„O tom pochybuju,“ řekla jsem mu. „Takový mír by přece dlouho nevydržel,“ Otočila jsem se na Kračaka. „Předpokládám, že s podobnými návrhy někdo přišel i do Vo Asturu a Vo Mimbre?“

Kračak přikývl. „Samozřejmě s jistými obměnami, které závisí na strategické pozici jednotlivých vévodů. Bylo mi řečeno, že ve Vo Mimbre je pár skutečných Tolnedranů, kteří za úplatu mají podporovat naše plány, ale to není moje starost. Výsledek našeho spiknutí by měl být všude stejný. Všichni tři vévodové se navzájem napadnou a budou spoléhat na pomoc legií. Když se tak nestane, vévodové poznají, že byli zrazeni. Další Dagašové, vydávající se za arendské patrioty, budou přesvědčovat vévody, aby se spojili se zbývajícími a společně táhli na Tolnedru. Ktačikův cíl je válka mezi Tolnedrou a Arendií.“

„Tolnedra by nás rozdrtila!“ vykřikl Kathandrion.

Kračak pokrčil rameny. „No a co? Ktačikovi je jedno, co se s Arendií stane, na ní nemá žádný zájem. Kdyby ale Tolnedra anektovala Arendii, byli by do konfliktu zataženi Alornové a o to jde. Ktačik chce, aby vznikla válka mezi Alorií a Tolnedrou. Jakmile by k tomu došlo, Ktačik by mohl jít do Ašaby a přinesl by Torakovi zprávu o rozdělení západních království. Ktačik by se pak stal nejmilejším Torakovým učedníkem, předstihl by Urvona a Zedara

a Malloreánci by mohli přijít z východu. Angarakové by vpadli do znesvářených království, ovládli je a Torak by se stal bohem všeho lidstva.

Jsem si jista, že Lelldorin rozpoznává základní schéma tohoto plánu. Před několika lety se o něco podobného pokoušel v Arendii Murgo jménem Načak. Ktačík má sklon k opakování svých nápadů.

Vyslychali jsme s Kathandrionem Kračaka skoro až do rozednění a pak jsme ho odvedli do nejtemnějšího kouta podzemního vězení. Wacitský vévoda byl vyveden z míry propracovaností a složitostí Ktačikova plánu. „Vždycky mne překvapí, jak může být někdo tak mazaný, Polgaro,“ přiznal. „To jsou všichni Murgové takoví?“

„To bych neřekla,“ odpověděla jsem. „Ktačík byl žákem samotného Toraka a pak měl celá století příležitost poučit se z chování dalších žáků Zedara a Urvona. Ti tři se zrovna nemilují a Torakovi se to tak líbí. Dračí bůh dokáže vytáhnout z lidské přirozenosti to nejhorší.“ Zamyslela jsem se nad současnou situací. „Myslím, že se vydám do Vo Asturu,“ prohlásila jsem. „Jsem si skoro jista, že se tam věci vyvíjejí stejně rychle jako tady a ve Vo Mimbire taky. Tahle spiknutí musí být vedena tak, aby kulminovala zhruba ve stejné době a tady jsme tomu začali tipec.“

„Mohu ti poskytnout eskortu, Polgaro.“

„Kathandrione,“ připomenula jsem mu jemně, „čistě technicky vzato, jsi stále ve válce s Asturií, pamatuješ? Jak se tam asi na mě budou dívat, když tam dorazím s wacitskou eskortou?“

„Ach jo,“ vzdychl. „Tak už jsem to udělal zase, co?“ Vypadal dost zaraženě.

„Obávám se, že ano, příteli. Musíme na tom zapracovat. O mě se, Kathandrione, neboj. Asturijci se o mně dozvědí, až budu přímo u nich.“

Vyrazila jsem ještě ten den. Když jsem urazila s Lady kus cesty, vyslala jsem myšlenku, abych prozkoumala okolní les. Po Arendech nebylo ani tuchy, ale byl tu někdo jiný. „Tak co, otče,“ řekla jsem hlasitě. „Jsi tu nebo ne?“

Jeho mlčení bylo přiznáním viny. „Nestrkej do toho nos, staříku,“

řekla jsem mu. „Mám pocit, že tohle je jedna z těch zkoušek, o kterých tak rád mluvíš. Klidně to sleduj, ale nemíchej se do toho. Až bude po všem, tak mi můžeš vystavit vysvědčení. Já se do toho pustím. Mimochodem, když už ses rozhodl cestovat se mnou, mohl by ses mi postarat o Lady?“

Prostě miluju, když mu můžu provést něco takového.

Události se řítily nezadržitelně vpřed a tak byla rychlost velmi důležitá. Rozhodla jsem se už dříve, že tentokrát nepoužiji svou neoblíbenější podobu, ale vzala jsem na sebe podobu sokola.

Vo Astur byl vystavěn ze žuly a jeho šedé zdi byly vysoké a široké a ještě byly zesíleny mnoha střílnami. Bylo depresivně působící město na břehu řeky Astur. Asturii zmítaly po století spory a války, takže všichni šlechtici a bohatí lidé žili v pevnostech. Sídlo asturijské vlády nebylo žádnou výjimkou.

Nemělo smysl, abych procházela do města branou a proto jsem zamířila rovnou k vévodovu paláci uprostřed opevněného města. Přistála jsem v rohu nádvoří a vzala na sebe zpět svou podobu. Potom, jsem přešla ke zdobeným dveřím, uspala stráž a vstoupila dovnitř.

Otec mne častokrát připomínal, že jsou situace, kdy nesmíme být ničím nápadní a předváděl různé způsoby, jak toho dosáhnout. Já vždycky dávám přednost nenucenosti a splynutí s okolím. Je to choulostivá věc. Lidé se na mě dívají a vlastně jakoby mne neviděli. Jsou si jisti, že mne znají, ale nemohou si vzpomenout na jméno. Při jistých společenských příležitostech je to velmi výhodné. Prostě se stávám součástí okolí.

Kathandrion mne upozornil, že Asturijci hovoří „cizokrajným dialektem“, takže, když jsem v dlouhé, potemnělé chodbě potkala skupinu mužů a žen, připojila jsem se k nim a snažila se pochytit, jak hovoří. Všimla jsem si, že Asturijci rozhodně nehovoří nijak vznešenou mluvou, ale spíš se uchylují k hovorovým výrazům. Asturie ležela u Západního moře a byla mnohem snáze dosažitelná z různých koutů světa než Wacune nebo Mimbre. Lidé zde se snažili jít s dobou a být „moderní“, takže napodobovali dialekt cizinců, se kterými přišli do styku. Bohužel pro ně většina těchto příchozích byli námořníci a jejich

mluva – jak známo – není zrovna zdrojem lingvistické elegance. Ve skrytu duše jsem doufala, že ty dámy ve skupince, ke které jsem se přidala, pořádně nerozumí výrazům, které používají.

Protože všichni arendští vévodové mají královské předky, mají jejich paláce trůnní sály a ani asturský nebyl výjimkou. Skupinka šlechticů vstoupila do hlavního sálu a já se od nich odpojila a vydala se zvolna do čela sálu.

Za ta léta, co jsem měla příležitost pozorovat opilce, jsem vypožorovala, že jsou mezi nimi určité rozdíly, Pijáci piva jsou hlučnější a divočejší než pijáci vína a milovníci tvrdého alkoholu mají sklon k válčení. Asturijci dávali přednost vínu a vinaři buď zpívají nebo pláčí. Arendská slabost pro vrcholné tragédie je vedla k silné melancholii. Pijácká parta v Asturii je smutná společnost, která spíš připomíná pohřební hostinu za deštivé noci.

Oldoran, asturijský vévoda, byl malý mužík, který toho zjevně již dost vypil. Povaloval se na trůně a v jeho malé tváři se odráželo zklamání a utrpení. Muž v tolnedranském plášti nechutně žluté barvy postával nedaleko vévodova pravého lokte a čas od času se k němu naklonil a něco mu šeptal do ucha. Opatrně jsem vyslala zkušební myšlenku a barva, která se ke mně vrátila od předstíraného Tolnedrana, nebyla červená. Zdálo se, že mám před sebou dalšího Murga.

Několik dalších hodin jsem strávila tím, že jsem se nenápadně posunovala od skupinky ke skupince a naslouchala útržkům rozhovorů. Brzy jsem zjistila, že vévoda Oldoran nepožívá velké úcty. Asi tak nejlepší, co jsem o něm slyšela, že je to ta naše „malá opilá lasička“. Dále jsem objevila, že je Oldoran zcela pod vlivem Lžitolnedrana po jeho boku. Ačkoliv jsem si byla zcela jistá, že bych mohla toto zvláštní spojení rozdělit, neviděla jsem v tom žádnou výhodu. Asi bych dokázala změnit Oldoranovy názory, ale určitě by se mi nepodařilo změnit samotného Oldorana. Byl to malý sebelítostivý opilec s velmi nízkou přirozenou inteligencí, který – jak už to u skutečných blbců bývá – věřil, že je nejchytřejší na celém světě. Stál přede mnou velký problém.

Opilý Oldoran objednával víno tak dlouho, až upadl do bezvědomí.

„Zdá se, že náš milovaný vévoda je vážně indisponován,“ prohlásil suše ironickým tónem starší dvořan s bílými vlasy, ale překvapivě mladistvým výrazem v očích. „Jak si s ním tentokrát poradíme, dámy a pánové? Uložíme ho do postele? Nebo ho hodíme do bazénu v zahradě, aby přišel k sobě? Nebo ho snad dopravíme na nějaké klidné místo, kde nebudeme rušit jeho chrápání?“ zasmál se, ale poněkud smutně. „Chci, abychom se na tom dohodli společně. Tak co říkáte?“

„Já bych byla pro ten bazén,“ navrhla jedna statná dáma.

„Ach ne, drahá baronko!“ namítla hezká dívka s tmavými vlasy. „Pomyslela jste na ty ubohé kapříky, kteří tam žijí?“

„Než hodíme Oldorana do postele, měli bychom ho trochu vyždímat, milý lorde Mangarane,“ otočil se jeden z opilých dvořanů k bělovlasému šlechtici. „Ten prcek je tak nasáklý vínem, že z něj skoro teče ušima.“

„To je pravda,“ zahuhlal lord Mangaran. „I já jsem si toho všiml. Jeho výsost má skutečně neuvěřitelnou výdrž na tak trpasličí postavu.“

Mladá dívka litující předtím kapříky, strnula v dramatické póze. „Dámy a pánové,“ deklamovala, „navrhuji držet minutu ticha nad naším ubohým Oldoranem, Potom ho raději přenechme laskavým rukám hraběte Mangarana, který už se o to staral tolikrát, že nepotřebuje naší radu. Až bude jeho výsost uložena do postele, snad se nám s trochou štěstí podaří na něj zapomenout.“

Všichni sklonili hlavu, ale minuta ticha byla narušována častým smíchem.

Jsem si jistá, že Leldorin a s ním všichni Asturijci budou dotčeni tím, co jsem právě řekla, ale je to pravda. Trvalo mi to celé století, než se mi trochu podařilo obrousit hrany hrubého a neslušného chování Asturijců. Tohle bylo moje první setkání s nimi, a musím říci, že mi v mnohém připomínali jižní Alorny.

Dívka, která navrhla minutu ticha, zvedla teatrálně pěst nad hlavu. „Potřebuju další sklenku vína,“ požádala tragickým hlasem. „Mluvení na veřejnosti mě, vždycky hrozně vyčerpá.“

Jakmile dva svalnatí gardisté odnesli chrápajícího vévodu ze sálu, Murgo, který postával vedle Oldorana, zmizel z dohledu. Vyšla jsem

ze sálu do malé alkovny, abych uvážila, co dále dělat v této situaci. Když jsem opouštěla Vo Wacune, měla jsem v plánu, že odhalím vévodovi skutečnou totožnost Murga a nechám ho jednat, ale Oldoran rozhodně nepatřil do stejné skupiny jako Kathandrion. Za všechna ta léta jsem si spolehlivě ověřila, že hloupí lidé nejsou schopni změnit své mínění. Znovu jsem se nad tím zamyslela. Jestliže Oldoran není schopen uznat mé důvody, nejjednodušší bude ho nahradit někým, kdo mě poslechne.

Čím víc jsem o tom přemýšlela, tím víc se mi ten nápad líbil. Už jen proto, že to neočekává ten Murgo. Můj otec i strýček Beldin mi mnohokrát popisovali angaracký charakter a zejména zdůrazňovali, že Angarakové nejsou schopni zpochybňovat jakoukoliv autoritu. Slovo „revoluce“ prostě nemají ve svém slovníku.

Akce, kterou jsem plánovala, nebyla samozřejmě nijak nová. Arendská historie je plná palácových převratů, kdy nepokoje smetly vládce a většinou končily jeho smrtí. To jsem si nepřála, ale rozhodně jsem nechtěla, aby Oldoran vytrval na trůně. Během večera jsem si všimla, že by se mnoho šlechticů pro ten úkol hodilo. Nyní byl jediným problémem správný výběr náhradníka a způsob, jak Oldorana sesadit.

Krátce jsem si schrupla a brzo ráno se vrátila do hlavního sálu, abych se pozeptala, kdo byla ta tmavovlasá dívka, co navrhla minutu ticha. Popsala jsem jí sluhovi, který uklízel po včerejším hodokvasu.

„To bude komtesa Asrana,“ odpověděl sluha. „Stále s někým flirtuje a vtipkuje.“

„To je ona,“ přikývla jsem. „Seznámila jsem se s ní před několika lety a teď bych se s ní opět ráda setkala. Kde bych jí mohla najít?“

„Má komnaty v přízemí v západní věži.“

„Děkuju,“ zašeptala jsem, podala mu drobnou minci a zamířila k západní věži.

Služebná mne zavedla ke komtesě, která ležela na divanu s mokrým hadrem na hlavě a bylo zjevné, že jí není nejlépe. „Mám nejasný pocit, že se neznáme,“ prohlásila tragickým hlasem.

„Není ti dobře?“ zeptala jsem se.

„No, není to zrovna nejlepší,“ připustila. „Přála bych si, aby byla zima. Šla bych na dvůr a strčila si hlavu tak na hodinku nebo dvě do

sněhové závěje.“ Znovu si mne prohlédla. „Z nějakého důvodu se mi zdáš hrozně povědomá.“

„Jsem si téměř jista, že jsme se skutečné dosud nesetkali, komteso.“

„Neměla jsem na mysli, že jsme se už potkali, ale že jsem o tobě něco slyšela.“ Přiložila si ruce k hlavě a zaskučela.

„Potřebuju si s tebou promluvit, Asrano,“ řekla jsem jí, „ale nejdřív budu muset něco udělat s tvou kondicí.“

Otevřela jsem kabelka a vyndala z ní malou lahvičku. Nalila jsem trochu do sklenice s vodou a podala ji Asraně. „Nechutná to nejlépe,“ upozornila jsem ji.

„A pomůžete?“

„Mělo by.“

„V tom případě je mi jedno, jak to chutná.“ Vypila sklenku a otrásla se. „Je to skutečně hrozné. Ty jsi lékař?“

„Mám v tom směru jistý výcvik,“ připustila jsem.

„Doufám, že to skutečně pomůže.“

„Určitě. Jakmile to zabere a bude ti trochu lépe, potřebuju si s tebou vážně promluvit.“

„Jsem ti velkým dlužníkem. Přesto mám pocit, že tě odněkud znám.“ Trochu se ušklíbla. „Samozřejmě, že dneska ráno mě napadají různé zvláštní myšlenky.“ Lehce potřásla hlavou. „To je úžasné! Už mě skoro nebolí hlava. S tou medicínou, bys mohla udělat ve Vo Asturu štěstí. Tady se cítí skoro každý stejně mizerně jako já před chvílí. Ať už je to cokoli, zabírá to. Zase začínám žít. To je skutečně úžasné!“ Vstal a pohlédla, na mne, jakoby mne viděla poprvé. Najednou se začala třást. „Že to bylo nějaké skutečné kouzlo?“

„Ne, má drahá. Opravdu ne.“

„Ale ne, bylo! Máš bílý proužek vlasů a jsi lékařka. Ty jsi čarodějka Polgara, že jo? Jsi Belgaratova dcera!“

„Koukám, že je moje utajení pryč,“ řekla jsem s předstíraným zármutkem.

„Musíš být stará aspoň milion let!“

Dotkla jsem se tváře. „To skutečně vypadám na tolik, Asrano?“

„Samozřejmě, že ne, lady Polgaro,“ odpověděla. „Nevypadáš ani o den starší než na takových sto tisíc.“ Obě jsme se rozesmály a

Asrana se chytila za hlavu. „Trochu se to ještě ozývá. Asi se ještě chvíli nebudu moct smát. To tvoje kouzlo ještě nestačilo zabrat všude.“

„To nebylo žádné kouzlo, Asrano. Byla to směs poměrně známých bylin.“ Nechtěla jsem dělat kázání o tom, že by její rána nebyla tak kalná, kdyby večer nepopíjela tolik vína. „Mohla bys služebnou pro něco poslat?“ zeptala jsem se. „Chtěla bych si s tebou promluvit, aniž by to někdo slyšel.“

„Mohla by dojít pro snídani. Najednou jsem dostala hrozný hlad. Dáš si se mnou?“

„Bude mi potěšením, drahá.“

Jen služka odešla, daly jsme se s Asranou do práce. „Nechci být nějak drzá, ale moc se mi nezamlouvá váš vévoda.“

„A komu se zamlouvá? Všichni máme starost, abychom na něj nešlápli, když je v trůnním sále. Máš snad nějakou medicínu na léčení malého vzrůstu? Oldoran by si asi musel vzít nejmín dvakrát. On je, Polgáro, skutečně jako štěnice. Možná by bylo nejlepší, kdyby na něj někdo šlápl a byl by od něj pokoj. Život by tu byl mnohem snadnější. Nedala by sis trochu vína?“

„Ne... ted' raději ne. A ty bys možná taky neměla hned po ránu pít víno. Míchat víno s tou medicínou by ti mohlo dost uškodit.“

„Věděla jsem, že v tom bude nějaký háček. Kde jsme to skončily?“

„Mluvily jsme o nedostacích vévody Oldorana.“

„A jak se ho zbavit.“ Asrana měla pěkně ostrý jazyk a čím dál víc se mi líbila.

„Kdyby se naskytla příležitost, kdo myslíš, že by ho mohl nahradit na trůnu?“

„Samozřejmě hrabě Mangaran. Už jsi ho viděla?“

„Všimla jsem si ho včera večer. Měla jsem pocit, že taky nemá moc velké mínění o vévodovi.“

„Není tady jediný. Kdo by měl rád takový hmyz.“

„Kdo je ten Tolnedran, co se stále ometá okolo vévody?“

„Myslíš Gadona? Je to nějaký kupec. Mám pocit, že dělá vévodovi nějaké – pravděpodobně špinavé – nabídky. Potloukal se kolem dvora aspoň půl roku a snažil se podplatit nějaké dvořany. Není

tu moc oblíben, ale protože si získal vévodovu přízeň, tak se k němu musíme chovat aspoň trochu slušně.“

„Jsi dnes ráno ve stavu zosnovat nějaký plán, Asrano?“

„Teď, když mě přestala bolet hlava, jsem schopna téměř všeho. O jaký plán by šlo“

„Co takhle revoluce, komteso?“

„No, to by byla legrace!“ vykřikla a spráskla ruce.

„Budu šťastná, když se budu moct zúčastnit svržení té štěnice. Co s ním pak uděláš? Zabiješ ho? Mohla bych se na to dívat?“

„Jsi zlé děvče, Asrano.“

„Já vím, ale je to taková sranda! Budeme se plížit uprostřed noci ztemnělými chodbami a pašovat do paláce zbraně?“

„Čteš špatné knihy, Asrano. Pořádné spiknutí takhle vůbec neprobíhá. Asi bychom si nejdřív měli promluvit s hrabětem Mangaranem, než ho dosadíme na trůn. Je už přece jenom v určitém věku a takové překvapení by nemuselo prospět jeho srdci.“

„Toho bych se vůbec nebála. Můžeme mu věnovat trůn jako dárek k narozeninám.“

„Dá se očekávat nějaký odpor, až půjdeme proti vévodovi? Stojí za ním někdo? Mám na mysli nějaké příbuzné nebo vysoké úředníky.“

„Já to s nimi vyřídím, Polgaro. Když budu chtít, tak si motám kolem prstu každého chlapa tady u dvora.“

Sama jsem za ta léta taky nějaké to srdce zlomila a znám z historie pěkných pár flirtů, ale komtesa Asrana byla sama o sobě třída. Byla jsem si jistá, že její nebetyčná sebedůvěra je oprávněná.

Po snídani poslala komtesa Asrana vzkaz hraběti Mangaranovi, že bychom se s ním rády sešly v růžové zahradě. Když jsme s Asranou vešly do zahrady, pro jistotu jsem ji ještě myšlenkou prozkoumala. Tohle nebyla konverzace, kde by měly být ještě nějakí svědkové.

Hrabě Mangaran se dostavil na čas. Vypadal unaveně, ale v očích mu jiskřil zájem.

„Mám mu to říct?“ zeptala se mne Asrana.

„Asi bys měla,“ souhlasila jsem. „Nepohneme se z místa, když mu to neřekneme.“

„Mám pro tebe pěkný překvapení, drahý hrabě,“ pravila Asrana dialektem, který připomínal mluvu wacitských honáků. „Tahle kočka

je lady Polgara, jestli to chceš vědět. Asi by ses jí měl vrhnout k nohám a vzdát jí úctu.“

„Prosím, komteso,“ vzdychl hrabě a promnul si oči, „mám za sebou pěkně těžké ráno. Jeho výsost je dnes úplně nemožná. Ještě ani nevylezl z postele a už je zase opilý. Nechod' na mne s nějakými pohádkami.“

„Ale tohle je pravda. Tohle skutečné je čarodějka Polgara.“ Asrana na mne pohlédla s výrazem naprosté nevinnosti. „Začaruj ho, Polgaro. Udělej z něj něco, aby tomu uvěřil. Třeba ropuchu.“

„Tobě by to opravdu nevadilo, kdybych ho začarovala?“

„Je skeptik a nevěří tomu, tak zaříd', Polly, ať mu vypadaj vlasy.“

Ještě mi nikdo předtím neoslovil „Polly“... a taky bych to nikomu neradila.

„Prosím, odpust' naší komtesě,“ ozval se Mangaran. „Někdy opravdu rychleji mluví, než přemýšlí a je velmi prostořeká. Snažíme se ten její zlozvyk zlomit, ale sama vidíš, že to nenese kýžené ovoce.“

„To jsem si opravdu všimla, můj pane,“ vzdychla jsem. „Ale tentokrát mluví pravdu.“ Utrhla jsem jednu růži rostoucí opodál. „Jenom pro úsporu času ti něco předvedu.“ Držela jsem růži v dlani. „Dívej se pozorně.“

Prováděla jsem to velmi zvolna. Jednak proto, aby to kousek po kousku bylo působivější a jednak proto, abych nepřilákala pozornost toho Murga, co se nacházel někde v paláci. Růži se v mé dlani zmenšila na velmi malý proutek... takové takřka nic. Potom začal zvolna růst, nejprve se objevily lístečky a potom i květ, ale ten byl jiné barvy než původní růže.

„To je něco. To neuvidíš každý den, Mangarane, co?“ vzdychla Asrana užasle.

Hrabě byl úplně šokován, ale poměrně rychle se vzpamatoval. „Nuže, vítej ve Vo Asturu, lady Polgaro,“ uklonil se hluboce.

Odložila jsem růži a opětovala hraběti úklonu. „Když jsme si to teď vyjasnili, tak bychom si měli promluvit, drahý hrabě.“

„Zaujala jste cele mou pozornost, drahá lady. Jsem vám plně k dispozici.“

„Prosím, nevyužívej ho, Polly,“ řekla Asrana a oči jí zářily. „Nech to radši na mně.“

„Asi to tak nechám, Asrano.“ Podívala jsem se na Mangarana. „Máš náladu na nějaké to spiknutí, lorde?“ zeptala jsem se.

„Já jsem Arend, lady Polgaro,“ pravil se slabým úsměvem. „Na to jsem vždycky připraven.“

„Polly chce zabít našeho vévodu,“ vydechla Asrana, „já se na to budu smět dívat.“

„Já taky?“ zeptal se Mangaran a jeho tón byl přesně takový jako Asranin.

„Ale, moji drazí,“ vzdychla jsem. „Co si o mně myslíte?“

„My ti nijak nebudeme překážet, Polly,“ slibovala Asrana. „Jak se zbavíme té štěnice?“

„My ho asi nezabijeme,“ řekla jsem jim. „Možná ví něco, co budu potřebovat. Je teď pod vlivem jednoho Murga, který se snaží začít válku mezi Arendií a tolnedranským císařstvím.“

„U velkého Chaldana!“ vykřikl Mangaran. „Náš vévoda je idiot, ale...“

„Není jediný, kdo naletěl, lorde,“ řekla jsem mu, „Zrovna přicházím z Vo Wacune a tam se děje to samé – a ve Vo Mimbre to nebude jiné. Angarakové se snaží rozpoutat válku zde na západě a připravit tak invazi z Mallorei. Otec mne poslal do Arendie, bych to zarazila. Zjistila jsem, že váš vévoda je příliš hloupý na to, aby pochopil mé argumenty, takže nemám jiný důvod, než dosadit tě na jeho místo.“

„Mě? Proč zrovna mě?“

Proč se každý ptá zrovna na tohle?

Snažila jsem se mu to co nejrychleji vysvětlit, že to překvapilo i Asrana.

„Vévoda má ale velkou gardu, lady Polgaro,“ řekl pochybovačně hrabě Mangaran, „a ta dostává pravidelný žold na rozdíl od zbytku armády. Ta ho bude chránit až do posledního muže.“

„Můžeme se je pokusit uplatit,“ navrhla Asrana.

„Muž, který se nechá uplatit, za to většinou ani nestojí,“ nesouhlasil Mangaran.

Asrana pokývala hlavou. „Tak je můžeme otrávit, Polly. Jsem

jistá, že ve své kabelce nějaký ten jed máš.“

„To není příliš dobrý nápad,“ namítla jsem. „Tohle je Arendie a každý z gardistů má rodinu. Když je zabijeme, oba dva strávíte zbytek života tím, že se budete otáčet, jestli za vámi nestojí někdo s kudlou v ruce. Já se o ty strážce postarám.“

„Kdy to provedeme?“ zeptal se hrabě Mangaran.

„Máš něco v plánu na dnešní večer, milý hrabě?“

„Nic, co by nemohlo počkat. Ale nejdeme na to trochu zhurta?“

„Mám pocit, že nesmíme otálet. Nakonec tohle je Arendie, a tady se žádné spiknutí neutají víc než pár hodin.“

„To je pravda,“ vzdychl. „Je to smutné, ale je to tak.“

„Jen se ničeho neboj, můj drahý vévodo,“ řekla Asrana rošťácky. „Já se o tebe postarám, zatímco Polly obstará tu špinavou práci.“

XIV.

HISTORIE MÁ většinou tendenci přehlížet revoluce, protože jsou příznakem nejednotnosti a vnitřní nestability. Přesto k nim ale dochází a Arendie je pro ně velmi dobrým místem. Jsem hrdá na tu, co jsem způsobila v Asturii, protože ta jediná se snad odehrála v průběhu jediného dne. To není v Arendii vůbec snadné, protože tam mají lidé tendenci všechno protahovat. Arendové mají velkou slabost pro dramata a ta se vždycky vlečou. Kdyby nebyl ve Vo Asturu Kračak, tak by se asi všechno ubíralo pomalejším tempem, ale to by mohlo mít velmi nežádoucí důsledky.

Asrana se opatrně rozhlížela kolem a konspirativně šeptala. „Jak to provedeme, Polly?“ zeptala se mne.

Jenom stručná rada pro mou rodinu. Upozorňuji každého, kdo by se mi kdy odvážil nazvat „Polly“, že bude mít celý týden k večeři kupku hořící slámy. Asraně jsem to trpěla z velmi specifického důvodu.

„Za prvé se, Asrano, přestaň chovat tak nenápadně.

Žádné schovávání, plížení ztemnělými chodbami a šeptání. Mluv normálním hlasem, nerozhlížeš se stále kolem jako zloděj s pytlek kradených věcí přes rameno. To bys rovnou mohla nosit na zádech nápis „Pozor konspirace“.

„Tím to ale přestane být legrace, Polly,“ namítla.

„Myslíš, že bude velká legrace, když strávíš příštích čtyřicet let v base?“

„Asi ne,“ přiznala.

„Tak na to nezapomeň, alespoň pro dnešní den.“ Pohlédla jsem na hraběte Mangarana. „Předpokládám, že Oldoran nemá ve Vo Asturu velkou podporu.“

„Skoro žádnou, lady Polgaro,“ odpověděl. „Kromě rodiny a pár šlechticů, kteří z něho nějakým způsobem profitují, nikdo. Ještě jsou tu osobní strážci, o kterých jsem už mluvil.“

„Ty si vezmu na starost já,“ ujistila jsem ho. Chvíli jsem o tom přemýšlela. „Je tu někdo, na koho je spolehnutí a má dům ve Vo Asturu... dům trochu vzdálenější od paláce?“

Mangaran se zamyslel. „Tomu by mohl vyhovovat baron Torandin.“

„Dokáže udržet tajemství? A nebude se ptát na zbytečné detaily?“

„Myslím, že ano.“

„Dobrá. Požádej ho, aby uspořádal dneska večer párty. Vypracujte společně seznam, kde budou všichni lidé spříznění s vévodou, ať již pokrevně nebo obchodně. Dejte na seznam i nějaké lidi, kteří jsou neutrální, aby to nebylo nápadné. Rozhodě nechci, aby se tady potulovali nějakí vévodovi lidé.“

Zašklebil se na mě. „Na tohle se Torandin hodí perfektně. Jeho párty jsou vyhlášené po celé Asturii. Přijde každý, koho pozve.“

„Dobře. Tak teď se budeme věnovat naší párty. Pokusíme se, aby

byla co nejmenší a pouze s vybranými lidmi. Čím víc lidí bude vědět o našich plánech, tím větší je pravděpodobnost, že se to donese k někomu nepovolanému. Nemělo by o tom vědět víc než tucet lidí.“

„Nemůžeš přece svrhnout vládu pouze s tuctem lidí!“

„Můžeš, když to správně provedeš. My přece nebudeme pobíhat s tasenými meči a pokřikovat nějaká hesla. Náš plán mnohem jednodušší.“

„To slovo se mi moc nelíbí,“ stěžovala si Asrana.

„Které slovo?“

„Plán. Nešlo by vymyslet něco jiného?“

„Možná ano. Co takhle spiknutí nebo konspirace nebo zrada nebo něco jiného?“

„Máš pravdu. To taky nezní hezky,“ namítla.

„To co chceme udělat, taky není nijak hezké, Asrano. Oldoran je právoplatný vládce Asturie a my ho chceme svrhnout. To z nás dělá buď kriminálníky nebo vlastence.“

„Tohle je pěkné slovo. To se mi líbí. No tak dobře, vlastenko Asrano. Řekla jsi, že si dokážeš otočit kolem prstu každého muže z Vo Asturu, tak běž otáčet.“

„Prosím?“

„Jdi a začni lámat srdce. Však víš, jak na to. Dlouhé pohledy, vzdechy, oči plné slz.“

„No, to bude konečně švanda!“ vykřikla a zatleskala. „Půjdeš lámat srdce se mnou, Polly?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Mě tu nikdo nezná, takže by mne lidé neposlechli. Mimoto mám jiné věci na práci. To znamená, že vy dva seženete potřebné lidi. Chci, aby bylo na různých místech zhruba tucet hlídek. Dejte se do toho.“

„Už jsi někdy velela vojákům, lady Polgaro?“ zeptal se zvědavě hrabě Mangaran.

„Ještě ne. Většinou se snažím, aby se to obešlo bez krveprolití. Tím si mi ale připomněl, že potřebuji lučištníka. A to nejlepšího, jaký může být. Budu potřebovat v přesný okamžik na určitém místě jeden šíp.“

„Tím chceš zabít vévodu!“ potěšené zvolala Asrana.

„Ne, má milá, chci, aby to vévoda přežil. Kdybychom ho zabili,

všichni lidé u barona Torandina by byli zítra v železech. Ten šíp je určen někomu jinému. Ale teď už se dejme do díla. Dnešek nepotrvá věčně a my máme hodně práce. A ne abyste se skrývali, nebo vypadali tajemně. Mějte na paměti, že jste vlastenci.“

Věci se daly do pohybu. Navzdory svým chybám, Arendové patří mezi největší spiklence na světě. Asrana a Mangaran se tiše pohybovali různými sály, informovali správné lidi a ostatní udržovali v nevědomosti. Přirozeně mluvili velmi tiše a používali různá směšná hesla, kterými se naši spojenci měli hlásit. Jediné, co jim nešlo pod vously, byla rychlost, se kterou mělo být vše provedeno. Převrat během jednoho dne skutečně nemůže Arendy nijak nadchnout, protože nevyhovuje jejich nátuře.

Do oběda se naše konspirace docela dobře rozběhla. Mangaran informoval a přetáhl na naši stranu pár starších významných členů dvora, zatímco Asrana lákala ty mladší horkokrevné. Já se to dopoledne věnovala chemii. Víno, které pili po zbytek dne naši spojenci, by neporazilo ani mouchu. Oldoranovi věrní zatím pili víno, které by porazilo nejen mouchu, ale i zeď, na které by seděla.

Asi hodinu po poledni začal Mangaranův přítel markýz Torandin rozesílat vybraným lidem pozvánky na párty, která se bude konat dnes večer v jeho domě. Mangaran a Asrana museli znovu projít naše spojení a oznámit některým z nich, že budou v hlídkách ve městě a nebudou se moci zúčastnit Torandinova večírku. Tou dobou se ve Vo Asturu chtěl večírku zúčastnit každý, takže někteří z nich byli postaveni před dilema, zda se potěšit na dobré párty nebo zúčastnit dobré revoluce.

Dvě hodiny po poledni jsem vymyslela, jak udržet vévodu v paláci. Zesílila jsem účinky vína tak, že se už jenom povaloval po trůně a kolem třetí byl blízek komatu.

„Tolnedřan“ po jeho boku začal v tu chvíli věřit něco podezřelého, ale my jsme byli naštěstí dost rychlí.

Náš plán byl směšně jednoduchý. Když něco plánujete s Arendy, musíte se snažit vyhnout jakékoliv složitosti. Každý z dvořanů má spoustu různých pomocníků, kteří mají rádi své peníze. Protože jsme v Arendii všichni ti sluhové mají spousty zbraní a jsou ochotni okamžitě uposlechnout rozkaz, i když nevědí, o co přesně jde. Měli

jsme dost lidí, abychom se s tím vyrovnali, ale protože jsme všechny možné protivníky pozvali na Torandinovu párty, stáli proti nám vlastně jenom vévodovi strážci. Víno, které jim bude servírováno k večeři, by je mělo učinit velmi málo bojeschopné. Ta imitace Tolnedřana má sice pravděpodobně ve městě nějaké pomocníky, ale naše jasná převaha nás nechávala v klidu. Náhlé odstranění Oldorana pak vysvětlíme vévodovou náhlou chorobou. Nakonec na ní nebylo nic náhlého. Oldoran strávil roky tím, že se díval hluboko do sklenice s vínem a to způsobilo jeho současný stav.

Chvilí před večeří jsem vzala Asranu a Mangarana opět do růžové zahrady, abychom si probrali poslední detaily. „Nezabíjejte ho,“ připomínala jsem jim. „Jestli to uděláte tak půjde všechno k čertu. Předstírejte, že máte starost o Oldoranovo zdraví.“ Pohlédla jsem na Mangarana. „Mluvil jsi s opatem?“

Přikývl. „Všechno je připraveno. Oldoran dostane pěkný byteček v klášteře a bude tam mít vína, co jen stihne vypít. Opat bude posílat pravidelné zprávy o vévodově zdraví... které se bude horšit“

„Nesnažte se ten proces nijak urychlit,“ varovala jsem je. „Nechte jeho játra, ať si s tím poradí sama.“

„Jak dlouho to může trvat?“ zeptala se mne Asrana.

„Dávám mu takových šest měsíců,“ odpověděla jsem. „Běльмо očí má téměř žluté. Játra se mu mění v kámen. Už na tom pracuje dlouho a teď se to bude horšit. Klidně pozvěte jeho příznivce, ať se přesvědčí o jeho stavu sami.“

„O jeho játra ses postarala ty, Polly?“ zeptala se Asrana.

„Ne, o to se přičinil sám.“

„Tohle s lidmi skutečné dokáže víno?“

„Ano, drahá. Možná by ses nad tím také měla za myslet.“

„Máš pravdu. Asi bych měla trochu přibrzdit,“ řekla a v hlase byla trochu slyšet obava.

„To bys asi měla. Nakonec jsou to tvoje játra. Teď se vraťme k našemu problému. Chci, abyste se vy dva vydali mezi naše vlastence a vysvětlili jim, že to, co děláme, neděláme z žádného rozmaru. Že je nám to velmi líto, ale že to děláme v zájmu celé Asturie. Naše revoluce musí být, právě proto, že Asturii milujeme.“

„To ale není úplně pravda, lady Polgaro,“ prohlásil Mangaran.

„Tak holt musíte trochu lhát. Dobrá politika je vždycky trochu založena na lži. Když budete mluvit k lidu, vždycky si dejte pozor, aby tam byl někdo, kdo začne tleskat nebo přikyvovat. Nikdy nic neponechávejte náhodě.“

„Ty jsi ale cynická,“ obvinila mne Asrana.

„Možná ano, ale já se s tím vyrovnám. Musíme vše dobře naplánovat. Až bude vévoda v klášteře, promluvte s místními šlechtici. Chci, aby v ulicích Vo Asturu bylo po ránu mnoho ozbrojených mužů. Upozorněte všechny zúčastněné šlechtice, že se jejich muži musí chovat velmi slušně. Žádné rabování, zabíjení nebo znásilňování. Budou udržovat pořádek a nic jiného. Já určím, co není v souladu se slušným chováním a zavání nepořádky. Nesmíme dát opozici žádnou záminku pro další pokus o převrat. A ještě něco. Zítra se tady v paláci objeví bělovlasý, starý muž v bílé říze. Promluví zde a já chci, aby všichni v paláci – ať už střízliví nebo opilí – vyslechli jeho řeč. Řekne jasně, že to, co se tady stalo, se stalo na jeho přímý pokyn. Pak už bude určitě klid.“

„Kdo by, u všech svatých, mohl mít takovou autoritu?“ podivil se Mangaran.

„Můj otec, samozřejmě.“

„Sám svatý Belgarat?“ vydechla Asrana.

„Neříkala bych mu „svatý“ dokud ho nepoznáš,“ upozornila jsem ji jemně. „A taky bych si na něj na tvém místě dávala pozor. Má slabost pro ženy a trochu nenechává ruce.“

„Opravdu?“ podivila se s úsměvem. „To by mohlo být zajímavé.“ Asrana možná byla ještě horší, než jsem si myslela.

„Našel jsi mi toho lučištníka, Mangarane?“ zeptala jsem se hraběte.

„Ano. Jmenuje se Lammer a trefí ze sto kroků ucho jehly.“

„Dobře. Ráda bych si sním promluvila, než se věci dají do pohybu.“

„Ale...“ Mangaran vypadal trochu nervózně. „Kdy to vlastně má začít?“

„Až dnes večer vstoupím do trůnního sálu. To bude signál k zahájení akce.“

„Dám si na tebe pozor,“ slíbil.

„Dobře. Ted' se dejme do práce.“

Počkala jsem, až odešli ze zahrady. „Tak dobrá, otče,“ promluvila jsem směrem k jednomu z okrasných keřů, „už můžeš dolů.“

Když přistál a vzal na sebe svou normální podobu, vypadal trochu nesvůj. „Jak jsi věděla, že jsem tady?“

„Nech těch únavných otázek, otče. Přece víš, že *vždycky* poznám, když jsi nablízku.“ Na chvilku jsem se odmlčela. „Co si o tom myslíš?“

„Myslím, že jsi využila dobře okolnosti, a že si vedeš dobře, ale jsi až příliš rychlá.“

„Já musím být rychlá, otče. Nevím, co ten Murgo zamýšlí a jestli nemá nějaké eso v rukávu.“

„To jsem měl přesně na mysli. Postavila jsi veškeré svoje plány na těch dvou, co zrovna odešli a to jsi je potkala poprvé dneska ráno. Jsi si jistá, že jim můžeš důvěřovat?“

Odměnila jsem ho za tu otázku jedním z těch dlouhých, trpitelských vzdechů. „Ano, otče,“ odpověděla jsem. „Jsem si jistá. Mangaran má mnoho zkušeností a vysoce vyvinutý vztah pro zodpovědnost a je velký vlastenec.“

„A co ta dívka? Zdá se mi hrozně ztřeštěná.“

„To je jenom póza. Asrana je velmi chytrá a má pro nás přinejmenším stejnou cenu jako Mangaran.“

„Tomu nerozumím, Pol.“

„Část arendského problému tkví v tom, že jsou pro ně ženy jenom o něco víc než domácí zvíře. Asrana nám pomůže sestavit vládu a až Mangaran usedne na trůn, bude druhá v pořadí. Na ni se budeme po dnešní noci moct spolehnout. To je její šance, jak se dostat k moci. Ona to ví a určitě si tu možnost nenechá ujít a udělá pro to všechno.“

„No, možná,“ souhlasil trochu pochybovačně.

„Věř mi, otče. Uděláš to?“

„Udělám co?“

„Pronesíš tu řeč zítra.“

„Proč to neuděláš sama?“

„Pamatuješ si, co jsem zrovna řekla o těch domácích zvířatech? Tohle je Arendie, otče. Žádný arendský muž nebude poslouchat nikoho, kdo obléká sukni. Musím se přesunout do Vo Mimbre a

nemám čas přesvědčovat dav opilých Asturijců, že nejsem pudlák nebo domácí kočka. Podívej se na to ještě z druhé strany. Otče. Když proneseš tu řeč získáš veškerou slávu za to, co jsem udělala. Nebudeš muset dělat žádnou špinavou práci.“

„Popřemýšlím o tom. Proč jsi nechala tu bláznivou holku, aby ti říkala Polly? Kdybych to udělal já, tak mi asi zapálíš vousy.“

„To máš pravdu. Doufám, že tě to ani nenapadne. Abych řekla pravdu, nebyla jsem si Asranou úplně jistá, dokud mi neřekla Polly. Jakmile mne tak oslovila, věděla jsem, že ji mám v kapse.“

„Mohla bys mi to ještě trochu vysvětlit?“

„Asrana stále trochu provokuje. To už je její způsob. Nechala jsem jí v tomto ohledu její drobnou radost a mám ji, kde jsem ji chtěla mít.“

„Nikdy nepochopím ženskou logiku.“

„To asi ne. S tím se nedá nic dělat. Mimochodem, ještě než začneš svou zítřejší řeč, neudělal bys mi malou laskavost?“

„S radostí. O co jde?“

„Oldoranovi strážci jsou zrovna teď na večeři. Dej jim něco do vína. Chtěla bych, aby byli totálně opilí, než půjdou do služby.“

„Myslel jsem, že pití neschvaluješ.“

„Tohle je velmi zvláštní situace, a v těch je dovoleno trochu měnit pravidla. Chci omezit krveprolití na co nejmenší míru. Chtěla bych, aby odstranění Oldorana z trůnu vypadalo spíš jako administrativní zásah než jako vojenský převrat.“

„V tom máš asi pravdu, Pol.“

„Děkuji ti, otče. Jdi, prosím tě, do strážnice a zbav nás strážců. Potom, se dej do přípravy té řeči a já zatím svrhnou vládu.“

Hned po večeři ke mně přišel rozložitý sluha s podivným výrazem ve tváři. „Posílá mne lord Mangaran, že si s tebou mám promluvit, má paní,“ prohlásil uctivě. „Řekl mi, že chcete někomu poslat vzkaz a já ho mám doručit. Jmenuju se Lammer.“

Mluvil sice zvláštně – nakonec se jednalo o konspiraci – ale já to pochopila. „Umíš dobře doručovat vzkazy?“ zeptala jsem se.

„Asi nejlíp v celé Asturii, má paní. Chceš vidět ukázkou?“

„Stačí mi tvoje slovo, Lammere. Chci, aby se můj vzkaz dostal někomu do mozku přesně v ten moment, kdy budu potřebovat.“

„To zařídím, paní.“ Ušklíbl se. „Budu na pravé straně na galerii v trůnním sále,“ upozornil mne. „Doručím ten vzkaz směrem ke schodišti, které vede na galerii dřív, než mu to vůbec dojde.“

„Výborně. Jdu si teď převléci šaty. Chci, abys doručil vzkaz v okamžiku, kdy vstoupím do trůnního sálu.“

„Ano, paní.“ Odmlčel se. „Hm...“ vyrazil ze sebe po chvíli. „Komu mám ten vzkaz doručit?“

Řekla jsem mu to a všimla si, že se na tváři rozzářil krátký úsměv. Potom jsem odešla do Asraniných komnat, abych se převlékla. Rozhodla jsem se pro šaty, které jsem měla na sobě na Beldaranině svatbě. Byly natolik svůdné, aby přilákaly pozornost každého. Věděla jsem to od chvíle, kdy jsem viděla, jak je Arella šije.

Samozřejmě že jsem je neměla s sebou v Arendii. Stále visely v mém šatníku v otcově věži. Ale mám určité schopnosti...

Asrana vešla ve chvíli, kdy jsem si upravovala vlasy. „Můj bože, Polly!“ vyhrkla. „To jsou teda šaty! Ale nejsou trochu odvážné?“

„To jsou schválně, Asrano,“ řekla jsem jí. „Ve chvíli, kdy vstoupím do trůnního sálu, se má stát spousta věcí, a já nechci, aby to někdo propásl.“

„Tím si můžeš být jistá, že tě nikdo nepřehlédne. Ale může to zkazit náš plán. Všichni budou koukat na tebe a zapomenou, že mají svrhnout vládu.“

„Stane se něco, co jim to určitě připomene, má drahá,“ ujistila jsem ji. „Teď sem, prosím tě, pošli Mangarana a jdi do trůnního sálu. Procházej se tam a řekni našim lidem, aby se připravili. Jakmile vstoupím do sálu, musí jít všechno ráz na ráz.“

„Mohla bys to trochu upřesnit?“

„Ne, nemohla. Chci všechny trochu překvapit. Copak nemáš ráda překvapení?“

„Mám, ale když jsme uprostřed převratu, tak asi ani ne.“ Pohlédla na příborník, kde stálo pár lahví s vínem.

„Ne!“ řekla jsem pevně. „Ať tě to ani nenapadne! Chci, aby měla dnes večer jasnou hlavu.“

„Jsem hrozně nervózní.“

„To je dobře“. Aspoň se dokážete pořádně soustředit. Dej se do práce, Asrano.“

Odešla a za chvíli bušil na dveře Mangaran. „Zavolala jsi mne, paní?“

„Ano. Pojď dál a zavři za sebou dveře.“

Poslechl mne.

„Až půjdeš odsud, jdi rovnou do trůnního sálu,“ radila jsem mu. „Je potřeba, aby ses dostal na takové dva tři metry k trůnu. Předpokládám, že je tam Oldoran.“

Přikývl. „Nějak se po večeři dostal z bezvědomí a sluhové mu pomohli na trůn. Sice má otevřené oči, ale pochybuji, že vnímá, co se děje kolem.“

„Dobře. Jakmile vstoupím do trůnního sálu, začnou se dít překvapivé věci. Budu vám dávat pokyny a vy je budete poslouchat. Odnese te věvodu z trůnního sálu. Musí to vypadat, jako že se snažíš ho ochránit, ale bude to kvůli tomu, abychom ho dostali do kláštera. Přijdu za vámi do místnosti, kde bude věvoda, rychle ho prohlédnu jako lékařka a pak se vrátíme zpět a oznámíme jeho rezignaci „ze zdravotních důvodů“. Ty v tu chvíli převezmeš vládu. Snaž se, aby to vypadalo, že je ti to líto.“

„Co se přesně stane, paní Polgaro?“

„To nepotřebuješ vědět, můj pane. Chci, aby tvoje reakce byly naprosto přirozené. Když budeš skutečně překvapen, tak přirozené budou, Budu vám dávat pokyny, tak se jimi řiď. Za daných podmínek budou zcela racionální, takže se tě nikdo nebude nic vyptávat. Teď jdi do trůnního sálu. Budu tam za chvíli a pak to všechno začne.“

Ráda bych vás upozornila, že jsem si mnoho podrobností svého plánu schovala pro sebe. Arendové chtějí být většinou velmi nápomocní a já nechtěla, aby někdo přiložil ruku k dílu v nevhodný okamžik.

Chvíli jsem se zdržela v Asraniných komnatách, protože jsem se musela zcela soustředit. Musela jsem v okamžiku, kdy Lammerova zpráva dosáhne svůj cíl, vykonat plno věcí takřka najednou. Ve skutečnosti bylo jenom velmi malé množství lidí v trůnním sále

zasvěceno do našeho plánu a já chtěla, aby všichni uvažovali stejným způsobem. Nechtěla jsem nechat žádný prostor pro případné spekulace. Chtěla jsem, aby všichni popisovali události toho večera stejným způsobem.

Zhluboka jsem se nadechla a vyšla na chodbu vedoucí k trůnnímu sálu.

Přede dveřmi do velkého sálu jsem se ještě zastavila, abych se ujistila, že jsou všichni na místě. Mangaran stál nedaleko trůnu z levé strany. Oldoran seděl na trůnu a jeho oči prozrazovaly, že nic nevnímá. Murgo ve žlutém tomedranském plášti se skláněl k vévodovi a ve tváři měl lehce znuděný výraz. Jeho oči neustále bedlivě pozorovaly okolí. Lammera na zšeřelé galerii jsem neviděla a ani nemohla. Vyslala jsem mu vstříc myšlenku a uklidnila se. Lammer byl na svém místě. Asrana se pohybovala nedaleko trůnu a byla úplně skvělá. Napětím okamžiku ještě zkrásněla.

Všichni byli na svých místech. Byli jsme připraveni.

Vstoupila jsem do dveří a na chvilíčku se zastavila. Dívala jsem se přímo na žlutý tolnedranský plášť vedle vévody. Kračak mě poznal okamžitě, jakmile mne spatřil. Doufala jsem, že mne tenhle Murgo také pozná.

A potom, zatímco mu lezly oči z důlků, vstoupila jsem do sálu, kde mne mohli všichni vidět. Moje šaty byly navrženy tak, aby přitahovaly pozornost, což se skutečně podařilo. Hlavy se okamžitě otáčely, lidé přestávali hovořit uprostřed věty. V tu chvíli jsem zaslechla tětívu Lammerova luku.

Ocelová špička šípu lehce zaduněla, když prolétla Murgovi čelem. Vzdálenost nebyla nijak velká a Lammer měl silný luk. Šíp prolétl Murgovi mozkem a špička se objevila v týle. Vypadal trochu legračně, jak tam stál a z lebky mu koukal šíp. Na chvíli se napřímil a pak padl nazad.

„Vražda!“ zařvala jsem hlasem, že mě bylo slyšet přes celé město. „Odved’te vévodu do bezpečí!“

A tak jsem svrhla vládce Asturie. Jeden šíp, jeden výkřik a bylo hotovo. Dobré věci jsou vždy jednoduché.

Už když ten Lžitolnedřan padal na zem, Mangaran vylétl vpřed. „K vévodovi!“ křičel. „Musíme ho zaštitit svými těly!“

Zprvu byli všichni dvořané šokováni a zaváhali. Existovala možnost, že se objeví další šípy a málokdo v sále měl Oldorana skutečně tak moc rád. Ale Mangaran již stál před zmateným vévodou a tak se k němu někteří přidali. Ostatní dvořané vytáhli meče a rozhlíželi se po možných útočnících.

Asrana ječela a mistrovsky předváděla etudu z hysterie.

Rychle jsem se sunula kolem davu dvořanů ke dveřím za trůnem. „Tudy, lorde Mangarane!“ volala jsem. „Přineste sem vévodu! Někdo musí hlídat dveře! To je zrada!“

Potom jsem čistě pro Oldoranovy oči vytvořila iluzi čiré hrůzy. Vévoda začal ječet a zmítat se v náručí dvořanů, kteří ho nesli za hrabětem Mangaranem ke dveřím. Trošku jsem iluzi zesílila a jeho jekot se zařezával do uší všech přítomným. Ječel a zoufale se snažil vyprostit.

„Mám teď přednést to prohlášení?“ zeptal se mne Mangaran.

„Ještě ne,“ odpověděla jsem tiše. „Nech ho ještě chvíli křičet, já pak přijdu a vyšetřím ho.“ Nechala jsem je projít a zavřela jsem za nimi dveře. „Najděte vraha!“ přikázala jsem. „Nenechte ho utéci!“

Teď už měli všichni co dělat. Věděla jsem totiž, že Lammer opustil galerii a sedí v hospodě, několik ulic vzdálené od paláce. Pátrači našli luk a toulec se šípy, ale to bylo vše. Lammer byl skutečný profesionál.

Ale ne každý v trůnním sále hledal mysteriózního lučištníka. Několik vyplašených asturijských šlechticů se sklánělo nad mrtvým Murgovým tělem. Někteří lomili rukama a jeden dokonce plakal. Zachytila jsem Asranin pohled a pokynula, aby přišla ke mně.

Přišla okamžitě. „Ano, Polly?“

„Přestaň se tak hloupě tvářit, Asrano,“ řekla jsem jí, aniž bych otevřela ústa.

„Jak to?“ podivila se.

„Ticho! Poslouchej a nemluv. Zapamatuj si jména těch mužů, co jsou kolem toho mrtvého. To jsou ti, na které si budeme muset dávat pozor.“ Pak jsem promluvila hlasitě, aby to slyšeli dvořané, kteří hlídali dveře. „Uklidni se, drahoušku,“ řekla jsem jí. „Vévoda je v bezpečí, hrabě Mangaran je s ním.“

„Je zraněn?“ zeptala se a při dalším srdceryvném zaječení

Oldorana se zachvěla.

„Je vyděšený, Asrano. Ten pokus o život mu dal zabrat. Postav se na mé místo. Kdyby se někdo snažil projít těmi dveřmi, zabraň mu v tom, i kdyby ho to mělo stát život.“

Zaujala bojovnou pózu. „Rozumím. Nikdo se tam nedostane.“

„Statečné děvče,“ zašeptala jsem. Potom jsem otevřela dveře a vešla do malé místnosti, kde vévoda zdárně podléhal záchvatu hysterie. Vzala jsem Mangarana stranou. „V pořádku,“ zašeptala jsem mu. „První díl je za námi, pokračujme dál.“

„Máš ještě nějaké překvapení v rukávu, Polgaro?“ zašeptal. „Málem mě klepla Pepka, když toho Murga trefil šíp.“

„Myslela jsem si, že se ti to bude líbit. Teď prohlédnu vévodu a moje diagnóza bude, že se jedná o přechodnou ztrátu smyslů.“

„Přechodnou?“

„Je to jenom prozatímní diagnóza, Mangarane, to nám poslouží jako omluva, abychom ho odvezli do kláštera. Další zdravotní problémy se připojí později. Až budeš pronášet své oznámení, budeš mě muset představit. Já potom dvořanům sdělím, co jsem zjistila. Moje jméno je dostatečně dobře známé, takže se se mnou nikdo nebude hádat. Řeknu jim, že vévoda se potřebuje zotavit na klidném místě a ty potom navrhneš ten klášter. Je to přirozená volba. Je to klidné místo, kde bude v bezpečí, a kněží se postarají o všechno, co bude potřeba. Dejme se do toho, Mangarane. Chci, aby byl v klášteře než skončí párty u markýze Torandina. Nestojím o to, aby někdo zpochybňoval naši volbu. Jakmile bude vévoda bezpečně uklizen v klášteře, můžeme zabránit jakémukoliv přesunu z důvodu jeho bezpečnosti.“

„Ty jsi myslela na všechno, co, Polgaro?“

„Snažila jsem se. Snaž se vypadat ustaraně, zatímco ho budu prohlížet.“

„Proč bych se měl strachovat, ty se o všechno postaráš.“

„Předstírej to, Mangarane. Tak jdeme na to.“

Oldoran byl stále pod vlivem té iluze, kterou jsem mu ukázala. Jeho dech páchl jako dech všech opilců. Být tak blízko u něj nebylo žádné potěšení. Opatrně jsem se snažila prozkoumat jeho duši. Moc tam toho nezbylo. Potom jsem pokračovala ve zkoumání hlavních

orgánů. Játra byla přirozeně zničená a ledviny byly na pokraji kolapsu. Cévy měl zúžené a srdce vynechávalo. I při nejoptimističtějším odhadu jsem mu nedávala víc jak šest měsíců života.

„Nuže, milý lorde Mangarane,“ řekla jsem profesionálním tónem kvůli ostatním přítomným v místnosti.

„Dokončila jsem vyšetření a mohu vám říci, že vévoda je ve velmi vážném, ne-li kritickém stavu. Potřebuje úplný klid a odpočinek. Po dobu léčení někdo musí převzít jeho úkoly.“

„Musím přednést tvou zprávu celému dvoru,“ prohlásil Mangaran a hovořil hlavně k ostatním. „Nejsem ale lékař. Mohu tě požádat, abys popsala vévodův zdravotní stav ostatním?“

„Samozřejmě, můj pane.“ Pak jsme se vrátili zpět do trůnního sálu. Dveře jsme nechali pootevřené, aby všichni mohli vychutnat vévodův jekot.

Mangaran přistoupil k trůnu, pohlédl na tělo Murga v tolnedranském plášti a zvýšil hlas, aby oslovil dav. „Dámy a pánové,“ řekl tónem naplněným obavou, „obávám se, že zdravotní stav našeho vévody je mnohem vážnější, než jsme předpokládali. Šok, který utrpěl při tomto nepodařeném pokusu o jeho zabití, urychlil vývoj choroby, o které jsme neměli ani ponětí. Nejsem příliš obeznámen se všemi funkcemi lidského těla,“ připustil. „Nejsem si ani jist, jak se dostane krev z jednoho místa do druhého. Naštěstí navštívila Vo Astur nejlepší lékařka na celém světě. Prohlédla vévodu a došla k jistým závěrům, se kterými vás seznámí. Je to dáma s vynikající pověstí, takže jsem si jist, že jste už o ní slyšeli. Dámy a pánové, dovolte, abych vám představil lady Polgaru, dceru věčného Belgarata.“ Následovaly obvyklé projevy překvapení a pak se ozval potlesk.

Postavila jsem se vedle Mangarana. „Dámy a pánové,“ začala jsem, „Původně jsem nechtěla ve Vo Asturu prozradit svou totožnost, ale současná krize mě k tomu donutila. Prohlédla jsem vašeho vévodu a mohu vám sdělit, že je velmi vážné nemocen a tento pokus o vraždu ještě tento stav zhoršil.“ Trochu teatrálně jsem se odmlčela. „Jak asi slyšíte, vévoda je velmi vyděšen,“ pohlédla jsem ke dveřím, odkud se ozývalo vévodovo ječení. „Vévoda trpí vzácnou chorobou známou jako intersticiální konjunktivní morbilitidou, která nesužuje jen tělo, ale i duši. Krátce řečeno, vévoda je na pokraji celkového fyzického

i duševního zhroutení.“

Nesnažte se najít v lékařských textech „intersticiální konjunktivní morbiilitidu“. Nenajdete ji tam, protože jsem si ten složitý výraz vymyslela jen pro tuto příležitost. Ale zní to hrozně, co?

„Dá se to léčit, Polgaro?“ zeptala se mě Asrana.

„Nejsem si tím úplně jistá,“ odpověděla jsem. „Tahle, choroba se vyskytuje tak zřídka, že nepamatuji za poslední století, kdy byla choroba objevena, víc než půl tuctu případů.“

„Jakou léčbu navrhuješ, lady Polgaro?“ zeptal se Mangaran.

„Vévoda si především musí odpočinout a být v úplném klidu,“ upozornila jsem ho hlasitě. „Doporučovala bych, abyste vévodu přemístili z paláce na nějaké klidné místo, kde by nebyl vystaven dalším útokům na svou osobu a mohl tam odpočívat. Jestli zůstane v paláci, všechny ty starosti na něj znovu dolehnou a on zemře.“

„Zemře?“ vyjekla Asrana. „To je to tak vážné?“

„Možná je to ještě horší,“ pokývala jsem hlavou. „Jeho život je skutečně vážně ohrožen.“ Otočila jsem se na lorda Mangarana. „Je tu poblíž nějaké místo, kam by se vévoda mohl uchýlit? Takové, které by splňovalo podmínky, o kterých jsem se zmínila?“

„Nu...“ zamyšleně začal Mangaran. „Je tu jeden klášter, asi hodinu jízdy odsud, lady Polgaro. Je obklopen vysokými zdmi a kněží tam tráví většinu času tichým rozjímáním. Je tam bezpečno a zcela jistě tam panuje klid.“

Předstírala jsem, že o tom přemýšlím. „To by mohlo vyhovovat.“ Nechtěla jsem, aby to znělo příliš nadšeně.

„A kdo bude zastupovat knížete po dobu jeho léčby?“ zajímal se jeden z našich „vlastenců“.

Asrana okamžitě zareagovala. „Jsem jenom hloupá ženská,“ začala, „ale myslím, že už ho známe. Mám pocit, že hrabě Mangaran má všechno pevně v rukou. Ujal se vedení úplně spontánně, takže nevím, proč by neměl zastávat vévodovo místo po dobu jeho nepřítomnosti.“

„To je pravda,“ přidal se starší šlechtic také z naší skupinky. „Mangaran si vede dobře. Rada starších se asi o tom bude chtít

poradit, ale teď si myslím, že by měl hrabě pokračovat ve vedení státu. Na východní hranici máme Wacity, takže bychom neměli dávat na jevo jakoukoliv slabost, abychom je nepovzbudili k útoku.“

Mangaran vzdychl. „Když je to tedy přání dvora...“ Dokonce to znělo trochu odmítavě.

Ještě stále se zmítající vévoda byl dopraven do kláštera asi hodinu předtím, než skončila párty u markýze Torandina. Murgovo tělo jsme nechali na místě, kam dopadlo, aby bylo každému jasné, že zde byla spáchána vražda a že se pravděpodobně jednalo o pokus vraždy na vévodovi. S několika málo výjimkami byl Mangaran schválen jako Oldoranův zástupce po dobu jeho choroby.

Bylo už skoro ráno, když jsem si lehla do postele, abych se aspoň na pár hodin pokusila usnout.

„*Tak intersticiální konjunktivní morbiilitida?*“ dolehl ke mně slabě otcův hlas. „*Co to je, Pol?*“

„*Je to velmi vzácná nemoc, otče.*“

„*To tedy musí být. V životě jsem o ní neslyšel.*“

„*Asi ne. Je to první případ, co jsem viděla na vlastní oči. Ted' jdi pryč, Staříku. Musím se aspoň trochu vyspat. Zavolám tě, až bude čas na tvou řeč.*“

Náš převrat proběhl poměrně hladce. Případná opozice byla totálně rozleptána naší rychlostí a přítomnost legendárního Belgarata v trůnním sále příští den, dala našemu snažení punc legitimacy. Otec se, jako praví umělec, objevil v neposkvřené bílé róbě. Vypadal tak jako někdo, kdo dokáže skály přenášet a poručí větru i dešti. Využil situace a potvrdil Mangarana v roli zastupujícího vládce.

Mrtvý Murgo stále ležel se šípem v hlavě na zemi a jeho nohsledové, protože to byli typičtí Angarakové, nebyli schopni jakékoliv samostatné akce. Museli čekat na nové příkazy z Rak Ktholu. Ktačík dostává poslední dobou samé špatné zprávy. Měla jsem velké cukání vydat se okamžitě do Vo Mimbire a přidat k nim další.

Otec, Mangaran, Asrana a já jsme seděli v Asraniných komnatách a přemýšleli co dál. „Můj otec se mnou možná nebude souhlasit,“ prohlásila jsem, „ale já myslím, že byste měli poslat mírovou nabídku Kathandriovi do Vo Wacune. Už byste měli tu nemožnou válku

ukončit.“ Pohlédla jsem na otce. „Nějaké námitky?“

„Tohle je tvoje mise, Pol,“ potřásl hlavou. „Pokračuj v ní, jak uznáš za vhodné.“

„To také víceméně dělám,“ usmála jsem se na Mangarana a Asranu. „Já se teď vydám do Vo Mimbire. Snažte se držet trochu při zemi, zatímco tu nebudu. Dávejte pozor na Oldoranovi příbuzné a na těch pár dvořanů, co želeli smrti toho chlapíka v tolnedranském plášti. Asi se tu budou potloukat další Murgové a asi se zase budou vydávat za Tolnedřany, až se odváží ke dvoru. Myslím, že by bylo nejlepší vždycky se vymluvit na „prozatímnost“ svěřeného úkolu, lorde Mangarane. Řekni jim, že nemáš pravomoci na to, abys podepisoval smlouvy nebo jiné důležité doklady. Řekni, že musí počkat, než se zotaví vévoda. To může trvat nějakého půl roku. Ktačíkův plán má jistě nějaké časové schéma a to se šestiměsíční prodlevou jistě naprosto nabourá. Dagaši bude prostě jenom odpočítávat čas, ale já ne. Zastavím se ve Vo Mimbire a pokusím se s tím něco udělat.“

„To jsi ty naučil svou dceru, že je tak rázná, svatý Belgarate?“ zeptal se Mangaran.

„Ne. Zdá se, že je to vrozený talent. Ale jsem na ni velmi hrdý.“

„To má být pochvala, otče. Mám pocit, že se začnu červenat.“

Asrana upřeně sledovala mého otce. „To by byla hrozná chyba, moje drahá,“ upozornila jsem ji. „Přece si s ním nechceš nic začít?“

„Dokážu se postarat sama o sebe, Polly,“ odvětila s očima stále na otci.

„No, dobře,“ vzdychla jsem. Pak jsem se rozloučila a vydala se do Vo Mimbire.

XV.

MŮJ OTEC mi navrhl, abych se cestou na jih stavila ve Vo Mandoru a pohovořila se současným baronem, takže jsme se s Lady vydaly přes opuštěné pláně mimbratského vévodství. I zcela opuštěná krajina byla poseta ruinami měst, vesnic a osamělých zámků, což působilo velmi depresivně. Jsem si jista, že Asturie i Wacune mají stejné vzpomínky na divokou minulost, ale tam je vše přikryto milosrdným příkrovem lesa, který pokrývá dvě severní vévodství, V Mimbratu se šedivé balvany zámků duchů jsou velmi dobře viditelné,

takže stále připomínají smutnou historií Arendie. Někteří z poutníků možná shledávají ruiny velmi romantickými, ale to mohlo nastat až po mnoha letech, kdy se rozptýlil dým spálenišť a déšť smyl stopy krve.

U sídla Mandoraílenových předků nehrozilo nebezpečí, že by se zněj někdy stala hromada sutin jako připomínka stínů občanské války. Vo Mandor ze všeho nejvíc připomínal něco, co by se dalo popsat slovy „nedobytná pevnost“. Stál na vrcholku skalnatého kopce, který sám o sobě znemožňoval snadný přístup, a ještě byl obehnán vysokou zdí, takže odolával všem pokusům o útok, a že jich jistě v pohnuté arendské historii bylo.

Když jsem o tom tak přemýšlela, dospěla jsem k závěru, že se to nepokořené místo podepsalo na utváření charakteru nepřerušené linie baronů z Vo Mandoru. Když vyrůstáte v přesvědčení, že jste nezranitelný, určitě získáte sklon k jisté ukvapenosti a neopatrnosti.

Město Vo Mandor bylo stejně jako pevnost chráněno vysokou zdí. Vedla k němu pouze jedna cesta, na které bylo množství zátarasů, které znesnadňovaly přístup. Dalo by se shrnout, že Vo Mandor bylo jedno z nejlépe chráněných míst na světě.

Pohled ze samého vrcholku byl ovšem skutečně úchvatný.

Současný baron se jmenoval Mandorin a byl to statný vdovec středního věku. Měl široká ramena, tmavé vlasy, které na skráních prokvétaly a pěstěný vous. Jeho chování bylo prostě velkolepé. Jeho úklony připomínaly umělecké dílo a jeho řeč byla natolik prospěškována různými komplimenty, že mu trvalo skoro čtvrt hodiny, než dokončil větu.

Přesto jsem ho měla ráda. Možná je to nějaká úchylka. Dobré mravy jsou dnes tak vzácné, že oceňuji květnatou mluvu a všechna ta pukrlata a úklony snad už jenom proto, že se odlišují od zbývajících šedé většiny.

„Drahá lady Polgaro,“ vítal mě baron na dvoře své pevnosti, „stěny mého ubohého domu se třesou nadšením nad tím, že nás navštívila nejskvostnější dáma v celé historii. Samy vrcholky hor se musí sklánět, když se tvoje nohy dotýkají cesty na jejich úbočích.“

„Hezky řečeno, můj lorde,“ poděkovala jsem mu. „Dokázala bych strávit hodiny na tomto krásném místě tím, že bych poslouchala tak velkolepou řeč, ale povinnost, ten nejneúprosnější pán, mi to

nedovoluje a mně nezbyvá než říci, jaká to škoda.“ Přečetla jsem ve svém životě něco arendských epických básní, takže jestli si baron Mandorin myslel, že mne ukecá, hluboce se mýlil. Za ta léta jsem se naučila vycházet s Arendy tak, že je moje řeč dokázala uspokojit. Jediný problém byl v tom, že na takovou diskusi byste museli mít trpělivost jako balvan a taky byste na to potřebovali hodně času.

Po další výměně komplimentů, mě baron Mandorin doprovodil do své soukromé pracovny ve východní věži hradu. Studovna byla plná knih a koberec i stěny byly vyvedeny v modré barvě. Baron mne posadil do polstrovaného křesla, kam vložil pro jistotu ještě dva: polštářky, přisunul bohatě zdobený servírovací stůl, plný různých sladkostí, poslal pro čaj a teprve potom jsme mohli začít jednat.

„Ráčila jeho výsost znát mého otce?“ zeptala jsem se.

„Svatého Belgarata? Jaká to otázka! Drahá dámo, domnívám se, že na světě neexistuje nikdo, kdo by neznal tak obrovskou osobnost.“

„Já znám pár lidí, kteří o něm nikdy neslyšeli, ale pravděpodobně jich není mnoho. Přesto bych ráda přešla k tématu, který mne a mého otce velmi trápí a to jsou nepokoje v Arendii.“

Mandorin se zatvářil velmi lítostivě. „Drahá dámo, to je ještě velmi laskavý popis té ostudy, která trvá již příliš dlouho, a na kterou nemůže být arendská historie nijak hrdá. Musím ovšem ke své velké lítosti přiznat, že vnitřní neshody jsou pravděpodobně nedílnou součástí arendské existence.“

„Ano, to jsem si všimla. Ale v tomto případě mají neshody původ mimo hranice tohoto nešťastného regionu. Ve Wacune bylo odhaleno spiknutí a v Asturii došlo k výměně panovníka.“

„Mluvíš o tom, jako by to již byla součást historie, drahá dámo.“

„Však také je, milý lorde.“

„Dovol mi předpokládat, že na těchto událostech, které otráslы severními vévodstvími, měla podíl i tvoje ctěná maličkost.“

„Ano, podílela jsem se na nich,“ připustila jsem laskavě. „Odhalila jsem totožnost našeptávače u vévody Kathandriona z Wacune a pomohla vyměnit vládu zcela nekompetentního vévody Oldorana ve Vo Asturu. Nyní přicházím do Mimbře.“

„V tvém prohlášení slyším zlověstný podtón, drahá lady.“

„Zanech svých obav, barone Mandorine. Tvé srdce je čisté a ty

nemusíš se ode mě ničeho zlého obávat. Pochybuji, že budu mít kdy příležitost, proměnit tě v ropuchu nebo vyzvednout tě několik mil nad povrch zemský.“

Usmál se a trochu sklonil hlavu. „Vzdávám se, má drahá, ale když tak přátelsky hovoříme, mohla bys mi dát lekci ve své dokonalé mluvě?“

„Ty si taky nevedeš špatně, Mandorine,“ řekla jsem mu obyčejným jazykem. „Nepotřebuješ žádné další lekce. Dejme se do práce. Jak ve Wacune tak v Asturii se vyskytovali muži, kteří předstírali, že jsou z Tolnedry, i když nebyli. Nabízeli Kathandrionovi i Oldoranovi spojenectví s Ran Vorduem, a tím získali korunu celé Arendie. Nepřipomíná ti to něco, co by se událo nedávno u vás?“

Ani jsem se nemusela ptát, protože zbledl a těžce dýchal.

„Zní ti to povědomě co?“

„To tedy ano, drahá lady. Podobný návrh byl učiněn našemu vévodovi Corrolinovi.“

„Myslela jsem si to. Mimochodem, nepatříš do okruhu nejbližších poradců vévody Corrolina?“

„Ano, jsem členem sněmu,“ připustil, „a musím přiznat, že jsem byl velmi nemile překvapen nabídkou na spojenectví s Tolnedranským císařstvím.“ „Asi budu potřebovat nějaké podrobnosti, barone Mandorine. Než vyhodím svého soupeře ze sedla, musím vědět, jakého koně sedlá.“

Zamyslel se a bylo zjevné, že se snaží připomenout si nějakou událost, která se stala ve Vo Mimbře. „Před několika měsíci přijel za vévodou Corrolinem do zlatého města tolnedranský diplomat s nabídkou přímo od císařského dvora. Jeho pověřovací listiny vypadaly jako pravé.“

„Znal ho tolnedranský velvyslanec u dvora ve Vo Mimbře?“

„Současný velvyslanec z Tol Honetu onemocněl asi měsíc předtím, než Kadon, zvláštní vyslanec, vstoupil do bran Vo Mimbře. Velvyslancova choroba je velmi zvláštní, že si s ní nevědí rady ani nejlepší lékaři. Obávám se, že jeho dny jsou sečteny.“

„To je opravdu zvláštní shoda náhod, milý lorde. Někdy tomu ovšem může napomoci prosté zaslání květin, když je dobře načasováno.“

„Že by jed?“ vyhrkl, když mu došel význam mých slov.

„Je to možné. Obávám se, že se do politiky v západních královstvích vloudil jistý nyissánský prvek. Naznač mi detaily toho návrhu, co přinesl Kadon do Vo Mimbire.“

„Nevím, jestli poskytnu celý tolnedranský návrh, protože jak celý svět ví, tolnedranská duše je mistrovský kousek složitosti a ďábelské lstivosti. Krátce řečeno, brutalita tohoto návrhu mě tak ranila, že ho nedokážu popsat jinak, než nepřikrášleně.“

„To velmi ocením, lorde Mandorine.“

No nejste na mě také hrdí? Ani jednou jsem nezaječela, zatímco na mě zkoušel celý svůj slovník.

„Jak asi víš, v severních vévodstvích existuje velké nepřátelství mezi vévodou Kathandrionem z Wacune a nyní svrženým vévodou Oldoranem z Asturie. Wacité se na hranicích vraždí navzájem s Asturijci. Kadon na vrhl našemu milovanému vévodovi Corrolinovi, že situace na severu by mohla být velmi výhodná pro rozšíření našeho vlivu, když využijeme pomoci legií.“

„Ale jak? Co by měly legie udělat?“

„Čtyřicet legií se svolením vévody Corrolina napochoduje do nejsevernější části Mimbire a zaujme tam pozice. Jakmile síly vévody Kathandriona vstoupí do Asturie a obklíčí Vo Astur, legie se přemístí a obsadí hranice mezi Wacune a Asturií. Mezitím síly vévody Corrolina projdou přes úpatí Země Ulgů na sever a zaujmou pozice podél východní hranice Wacune. Jakmile Kathandrionovi síly začnou dobývat Vo Astur, mimbratská armáda napadne z východu Wacune. S legiemi na hranicích severních vévodství se nebude Kathandrion schopen přispěchat na obranu vlasti. Vo Wacune bude poraženo a Kathandrion a Oldoranem budou nuceni svěst poslední bitvu o holou existenci v lesích Asturie. Ubohé přeživší zbytky obou armád snadno smete vévoda. Corrolin s pomocí legií do propadliště dějin a stane se jediným a nezpochybnitelným králem celé Arendie.“ Mandorin zakončil svůj projev úplně rozrušen.

„A ty a tvůj vévoda jste tomu absurdnímu návrhu opravdu uvěřili?“ zeptala jsem se a doufala, že schladím trochu jeho vzrušení.

„Vyznám se poměrně dobře v umění válčit, lady Polgaro,“ řekl lehce uraženým tónem. „Musím přiznat, že jsem na této strategii nenašel žádnou chybu.“

„Ale můj drahý,“ vzdychla jsem a zakryla si teatrálně tvář rukou. „Lorde Mandorine, přemýšlej chvilku. Severní Arendie je jeden prales. Kathandrion a Oldoran by se nestřetli s Corrolinem a legiemi v otevřené bitvě. Prostě by zmizeli mezi stromy. Arendové ze severu jsou rodilí lučštníci. A težkooděnci z Mimbratu a tolnedranské legie by mizeli jako jarní sníh pod přívalem jejich šípů. Ve Vo Asturu žije chlapík jménem Lammer a ten trefí šípem jehlu ze dvou set metrů. Mimbratští rytíři ani legionáři by vůbec nespátřili střelce, který by je zabil. Brnění je velmi působivé, ale nedokáže zastavit šíp.“

„To je velmi neobvyklý způsob vedení války,“ postěžoval si Mandorin.

„Já nevidím na vedení války vůbec nic obvyklého nebo omluvitelného, barone,“ řekla jsem mu. „Je snad nějak slušné lít vařící smůlu na hlavy nebohých návštěvníků? Nebo uřezávat lidem hlavy? Nebo proklát něčí tělo oštěpem jenom proto, že s tebou nesouhlasí? Ale těchto způsobech si můžeme pohovořit později. Zpátky k našemu problému. Ran Vordue je Tolnedřan. Ten nehne prstem, aniž by za to dostal zapláceno. Abychom to vyjádřili co nejpřesněji, co z toho bude mít?“

Baronova tvář se zachmuřila. „Raději bych zemřel, než bych se tě nějak dotkl, nebo tě dokonce urazil,“ vyhrkl, „ale spojení tvého otce s Alorny je všeobecně známé a tvůj pobyt na Ostrově větrů se stal legendou. Spojenectví, které nám Corrolin nabídl je jenom prvním krokem z jeho velkého plánu, jež má za cíl zničení Alornů.“

„A tenhle nápad se Corrolinovi zamlouval?“ zeptala jsem se přísně. „Nemá váš čtený vévoda náhodou v hlavě ještě jednu díru? Mám pocit, že mu někudy vytéká jeho šedá kůra mozková. Alornové, jak celý svět ví, mají své chyby, ale žádný rozumný člověk, by si s nimi nezačínal válku. To skutečně vévodova rada přijala návrhy toho tak zvaného Tolnedřana Kadona a vrhla by se do takového dobrodružství? Jak si myslíš, že by vyšla Arendie a Tolnedra z toho boje s litými šelmami na severu?“

Jeho tvář ztuhla. „My jsme Arendové, má paní,“ pravil poněkud

chladně, „a máme také svoje přednosti a svou hrdost a čest. Navíc tolnedranské legie jsou asi nejlépe vycvičená armáda na světě.“

„Nechci hanět ničí hrdinství a válečnické schopnosti, ale průměrný Alorn měří zhruba dva metry a s mečem si hraje již od kolébky. V případě ohrožení se Alornové spojí a táhnou za jeden provaz. Ačkoliv si Tolnedra možná přeje něco jiného, Alorie stále existuje a rozkládá se od Gar og Nadraku až po Ostrov větrů. Napadnout Alorii mi připadá jako spáchat nesmyslnou sebevraždu.“ Najednou jsem cítila, že jsem asi zašla příliš daleko. Arendové přece jenom mají svou hrdost. „Omlouvám se, Mandorine. Ten plán mne tak rozčílil, že jsem se dala unést.“ Zauvažovala jsem nad stávající situací. „Ještě jednou se omlouvám, lorde, ale řekni mi, to se nechal vévoda přesvědčit, aby podnikl takovou akci jenom na základě Kadonova prohlášení?“

„To zdaleka ne, má paní. Jednoduchá pozorování podpořila Kadonova slova. Ujišťuji tě, že i teď se tolnedranské legie přesunují k jižnímu břehu řeky Arend a připravují se k dlouhému pochodu k místům, kde se stýkají hranice všech tří vévodství. Navíc do Vo Mimbire dorazil tolnedranský generál, aby koordinoval velení našich branných sil.“

To mě opravdu vyděsilo. Kdyby Ktačík rozhodil své podvrtné sítě i v Tolnedře, tak bych měla na krku skutečné potíže. „O tom si můžeme popovídat cestou do zlatého města, můj pane,“ řekla jsem Mandorinovi. „Mám pocit, že spiknutí ve Vo Mimbire je daleko složitější a propracovanější než ta, se kterými jsem se setkala na severu.“ Znovu jsem se odmlčela. „Myslím, že by nebylo nejšťastnější, kdybych se objevila ve vévodově paláci pod svým vlastním jménem. Bude daleko lepší, když mne adoptuješ, Mandorine.“

Zamžikal překvapením.

„Bude to dobrá arendská lest. Je docela dobře možné, že se jedná pouze o spiknutí jednoho člověka a vy nebudete schopni ho odhalit, protože jeho lži jsou nad vaše síly. Vyhledejme Chaldanova kněze kvůli nezbytným formalitám a ze mě se může stát tvoje vzdálená neterř Polina. Pak budu moct nepoznána hledat pravdu v tomhle složitém případě.“

„Bylo na něm vidět, že se mu to tak úplně nelíbí. „To je ale přece

jenom podvod, milá lady,“ namítl.

„Společný zájem nás spojuje, a proto musíme toto spojenectví formálně stvrdit, abychom zdárně dosáhli cíle.“

„Zdá se, že se v tom vyznáš, jako kdybys studovala práva.“

„Proč, strýčku Mandorine? To je přece poměrně jednoduchá záležitost.“

Ten obřad byl samozřejmě fraška, ale uspokojil Mandorinovu potřebu dosíci alespoň zdání věrohodnosti, až bude oznamovat naše příbuzenské vztahy. Než jsme se obřadu ve zdobené hradní kapli podrobili, převlékli jsme se. Baron si oblékl černé sametové šaty, zatímco já si na sebe vzala bílou, sametovou róbu. Co se týče vnějších znaků, připomínala adopce svatbu.

Nikdy jsem zcela nepochopila arendské náboženství a to mi můžete věřit, že jsem v Arendii strávila něco času. Zdá se mi, že Chaldan, Býčí bůh Arendů, má zvláštní potěšení v tom, že vyžaduje od svých následovníků, aby se vraždili navzájem při sebemenší zámince. Jediný cit, kterého je Arend pravděpodobně schopen, je vlastní sebeúcta, kterou si hýčká jako nejdražší děcko. Chaldanův kněz, který vedl obřad mého spříznění s Mandorinem, byl silný muž s velmi vážnou tvář, oblečený do šarlatové róby, která měla vepředu velké ornamenty, připomínající brnění. Přednášel dlouhou litanii, ve které Mandorina opětovně vyzýval, aby rozsekal na kusy každého, kdo by si ke mně dovolil jakoukoliv impertinenci. Pak vyzval mne, abych strávila zbytek života v naprosté poslušnosti ke svému poručíkovi a ochránci.

Z jeho řečí bylo zjevné, že mne neznal.

Když obřad skončil, byla jsem plnoprávným členem rodu Mandorů.

To jsi, Mandorallene, nevěděl, že jsme příbuzní, co?

Z mého setkání s Dagaši ve Wacune a Asturie, jsem věděla, že budu muset udělat něco s mou bílou loknou, abych zůstala ve Vo Mimbri v anonymitě. Barva byla k ničemu. To jsem věděla ze své předchozí zkušenosti, že barva na tom pramínku vlasů nedrží. Přemýšlela jsem, jak situaci vyřešit a po chvíli přemýšlení jsem vy-

robila jakýsi čepec s bílými, saténovými proužky, který přidržoval vlasy sčesané dozadu. Použila jsem ho od té doby několikrát a vždycky přitahoval pozornost a obdiv. Je to zvláštní, jak něco, co bylo vytvořeno v nouzi, nakonec sklízí obdiv. Jakmile jsem vyřešila problém s bílým pramínkem vlasů, mohli jsme se s Mandorinem a dvaceti rytíři v brnění vydat na cestu do Vo Mimbre.

O Vo Mimbre byla napsána celá řada nesmyslů, ale jedno je zcela jisté. Je skutečně impozantní. Terén, na kterém byla ta pevnost vystavěna, nepůsobil nijak zvlášť vhodný k obraně. Nepřipomínal Rak Kthol nebo Rivu, které okamžitě ohromily vaše smysly, ale připomínal spíš Mal Zeth v Mallorey. Stavitelé Vo Mimbre i Mal Zethu zjevně dospěli ke stejnému závěru, že když nemáte žádnou horu po ruce, musíte si ji postavit.

Konečně jsme všichni – Mandorin, já i náš ozbrojený doprovod – dorazili do Vo Mimbre k vévodovu paláci. Byli jsme okamžitě přijati a odvedeni do Corrolinova trůnního sálu. Za živého boha si teď nemohu vybavit, proč tomu tak bylo, ale fakt je, že jsem se zase jednou oblékla do těch bílých, saténových šatů a když jsem vstoupila do sálu se stěnami zdobenými starými brněními a zbraněmi, šířila se kolem mne slabá aura nevěsty. Asi to nebyl zrovna nejlepší nápad, protože jsem chtěla být co nejvíc nenápadná, ale nějak jsem si nemohla pomoci.

Baron Mandorin mne představil, a protože to byl Mimbrat každým coulem, okamžitě všem oznámil, že nebude váhat sáhnout po zbraní, kdyby se mne kdokoliv něco dovolil. Pozdravila jsem vévodu Corrolina co možná nejroztomilejším pukrlem a pak odešla do ženské části sálu, zatímco muži zasedli nad prací. Nicméně jsem si ještě předtím stihla všimnout asi tuctu mužů, oblečených v tolnedranských pláštích. Když jsem ze skupinky mimbratských šlechticů, které mne odváděly stranou vyslala svou zkušební myšlenku, vrátila se mi černá barva typická pro Murgy – nebo Dagaše – a několik červených záblesků, patřících skutečným Tolnedranům. Bylo zřejmé, že jich Kadon stačil za Ktačikovo zlato pár koupit. Co mne ale trápilo mnohem víc, byla skutečnost, že se objevila i lesklá čern, která signalizovala přítomnost Grolima. To už samo o sobě naznačovalo, že události, které se staly ve Vo Wacune a Vo Asturu,

měly mnohem menší váhu než to, co se chystalo tady. To hlavní z Ktačíkova plánu se mělo odehrát tady ve Vo Mimbire.

Neříkám to ráda, ale musím říct, že konverzace, kterou mezi sebou vedou mladé dámy – a zvláště pak mladé šlechtičny – je skutečně hloupoučká a týká se především oblečení a vzhledu a hlavně pak způsobů, jak na sebe upozornit. Jediné, co mne může utěšit, je fakt, že mladí mužové nejsou o moc lepší. Samozřejmě chápu podstatu problému, kterou je jistý druh chemie, ale nemyslím si, že je nutné, abych to zrovna na tomto místě dlouze rozebírala.

Moje saténová čelenka vyvolala zaslouženou pozornost. Slyšela jsem mnoho pochvalných slov a za nějakou dobu získala i nejednu následovnici. Vypadala jsem v ní natolik mladě, že mne děvčata zatáhla do svých diskusí, a já nemusela přemýšlet nad tím, jak zabránit válce na západní polokouli, ale místo toho jsem se mohla plně věnovat problémům s kadeřníky a dalšími záležitostmi, které mají na život dalekosáhlejší dopad.

Ačkoliv baron Mandorin – nebo bych snad měla říkat strýček Mandy – věděl v kostce, co se děje a mohl vévodu informovat o situaci, i když jsem nebyla přítomna, přece jenom neznal všechny podrobnosti a události. Potřebovala jsem být u těch rozhovorů a za současné situace jsem cítila, že čas utíká příliš rychle a já ho ztrácím planými řečmi. Takže se příštího dne ráno „přihodila“ menší nevolnost a já osaměla ve svém pokoji. Ihned jsem se proměnila ve vrabce a vydala se na výzvědy.

Bylo léto a okna v Corrolinově paláci byla otevřená, takže jsem měla příležitost zúčastnit se zasedání tajné rady. Seděla jsem okenní římse a všechno dobře viděla a slyšela.

Vévoda Corrolin hovořil k šilhavému, snědému muži ve světle modrém, tolnedranském plášti. „Musím ti oznámit vážený Kadore, že se k nám nedávno donesla zpráva ze severních vévodství, že vévoda Oldoran onemocněl nějakou zvláštní chorobou, vzdal se na nějaký čas trůnu a jeho místo vládce Asturie nyní zastává hrabě Mangaran.“

„Ano,“ odpověděl Kador, „moje zdroje to také potvrzují, výsosti. Avšak hlavní iniciativa na severu je v rukou vévody Kathandriona a nic nenasměřuje tomu, že by změnil své plány, co se týče invaze do Asturie. Nezáleží vlastně na tom, kdo vládne ve Vo Asturu, protože

naš plán závisí hlavně na tom, co se děje ve Vo Wacune.“

Myšlenka, kterou jsem nepozorovaně vyslala směrem ke Kadorovi se ke mně vrátila v normální černé v barvě. Kador nebyl ten Grolim. Dost mne to překvapilo a ještě více vyděsilo. Kdybych začala zkoumat každého v té místnosti, Grolim, ať už je to kdokoli, by poznal, že ho hledám.

Potom se objevil obyčejně vypadající Tolnedřan – podle šatů bych řekla, že jeho sluha – přistoupil ke Kadorovi, a něco mu pošeptal. „Aha, děkuju ti,“ řekl Kador. Pak se otočil zpátky k vévodovi – ale v tu chvíli mě udeřila lesklá černá barva. Našla jsem svého Grolima, ale vůbec jsem nechápala, proč se rozhodl zůstat v pozadí. Podle toho, co mi říkal otec a strýčkové o Angaracích, rozhodně neodpovídalo jejich povaze, aby kněz dračího boha vystupoval v roli sluhy.

„Můj lorde,“ říkal Kador Corrolinovi, „všechno běží podle našeho plánu. Zbývající legie budou na svém místě ještě před koncem týdne. Velitel je pošle na sever, jakmile budou všechny pohromadě. Jsem možná příliš smělý, ale dovol mi se tě zeptat, zda by nyní nebyl ten pravý čas, aby tvoji rytíři zahájili tažení k hranicím Ulgů? Tvoji muži mají koně a budou proto postupovat mnohem rychleji, ale mají před sebou mnohem delší cestu a navíc hornatý terén neumožní příliš rychlou jízdu. Pro naši společnou akci proti Wacune bude velmi důležité správné načasování.“

„Vše bude, jak říkáš, vzácný Kadore,“ přikývl Corrolin. „Již zítra pošlu jednu skupinu na východ. Než vyrazí legie jeho císařského veličenstva do severní Arendie, moji rytíři budou na místě.“

Legie jeho císařského veličenstva pro mě představovaly největší problém. Podplatit jednotlivé Tolnedrany, by nemusel být žádný zvláštní problém, ale podplatit čtyřicet velitelů legií? To je trochu silná káva. V tu chvíli ve mně vzklíčilo hrozné podezření a já udělala něco, co nedělám příliš často. Baron Mandorin v svém nádherném brnění seděl mezi ostatními členy tajného sboru, když jsem za ním vyslala svou myšlenku. „*Strýčku, nedívej se okolo sebe a nedej na své tváři znát, že s tebou mluvím. Musím se tě na něco zeptat a chci, abys mi odpověděl. Ale neříkej nic nahlas.*“

„*To je prazvláštní věc, Polgaro, ty skutečně můžeš slyšet mé*

myšlenky?“

„Vedeš si velmi dobře, strýčku, ale teď mi řekni, viděl ty legie na jihu ještě někdo jiný než Kador a jeho sluhové?“

„Jejich strážní ohně jsou velmi dobře vidět od jižních bran města, má paní.“

„Zapálit oheň může kdokoliv, Mandorine. Obtěžoval se někdo z Mimbratů zajít do Tolnedry a podívat se na vojáky, kteří tam mají tábořit?“

„Tolnedřané nevidí rádi, když někdo vstupuje na jejich území, drahá dámo, a v naší situaci, kdy probíhají velmi delikátní jednání, by nebylo vhodné, kdybychom vstupovali na území našeho případného spojence na jihu.“

V tu chvíli jsem řekla něco, co jsem asi neměla.

„Ale Polgaro!“ Mandorin zděšeně vyjekl nad svým výběrem slov.

„Promiň, strýčku,“ omluvila jsem se.

„To mi jen tak ujelo. Budeš po skončení jednání ve svém pokoji?“

„Když budeš chtít, tak ano.“

„Prosím tě o to, strýčku. Musím teď odejít, ale až se vrátím, tak bych si s tebou ráda promluvila.“

Opustila jsem své stanoviště na okenní římse poradního sálu a odlétla na skryté místo, kde jsem se proměnila v sokola. To byla moje druhá nejmilejší podoba. Sovy jsou přes den totiž dost nápadné.

Netrvalo ani příliš dlouho, aby se mi moje podezření, potvrdilo. Na jižní straně řeky Arend, která tvořila přirozenou hranici mezi Arendií a Tolnedrou, jsem viděla jízdní hlídky v uniformách legií, ale žádné další vojáky. Bylo tam několik vojenských táborů se vším, co k tomu patří včetně palisád, stanů a vlajek, ale... byly prázdné. Bylo tam všeho všudy padesát mužů, kteří představovali celou invazní sílu,

Přilétla jsem trochu blíže k nim a usedla na strom nad jejich hlavami, abych se něco dozvěděla.

„To je jeden z nejnudnějších úkolů, co jsem kdy měl, Ralasi,“ slyšela jsem jednoho neoholeného chlapíka, jak promlouvá ke svému druhovi.

„Vždyť to není tak špatné, Gellere,“ odpověděl Ralas, „V dřevařském táboře bychom se nadřeli mnohem víc. Tady si jenom

jezdíme sem tam a každý večer zapálíme pár ohňů.“

„Já ale nechápu k čemu to je dobrý.“

„Dostáváme za to zapláceno a to je to jediný, Gellere, co mě na celý věci zajímá. Jestli nás tady hrabě Oldon potřebuje na hlídání svých pozemků, tak mu budu rád sloužit, dokud o mě bude stát“

„Mohli bychom mít problémy, že nosíme tyhle uniformy,“ řekl mu Geller a zatahal se za uniformu.

„Ani náhodou. Když se podíváš pořádně na své výložky, uvidíš, že jsou zcela jiné než ty císařské. Jenom úplný blbec by si nás spletl s opravdovým legionářem.“

„U zubu Nedry,“ zanádal Geller a ohnal se po komárech. „Proč jen musíme být tak blízko u ty zatracený řeky?“

Ralas potřásl hlavou. „Hrabě asi chce, aby nás bylo vidět z arendské strany. Já se ho na nic neptám, kromě toho, kdy bude výplata. To je to jediný, co mě zajímá.“ „Já bych chtěl vědět, k čemu je to dobrý!“ vykřikl Geller. „K čemu může taková blbost sloužit?“

Asi bych mu to mohla říct, ale protože zvědavost je matka moudrosti, tak jsem ho tam nechala pochodovat, aniž bych mu cokoliv řekla.

XVI.

KDYŽ JSEM se vrátila do paláce ve Vo Mimbire, byl baron Mandorin v trůnním sále. Šla jsem rovnou k němu a můj výraz prozrazoval, že není žádný čas na lichotky. „Potřebuju s tebou mluvit, strýčku,“ oznámila jsem mu. „Hned teď.“

Vypadal trochu překvapeně, ale pochopil, že jde asi o něco vážného. Vyšli jsme na chodbu.

„Předpokládám, že to, co mí chceš říct, je velmi urgentní,“ prohlásil.

„Tady o tom nemůžeme mluvit, strýčku,“ upozornila jsem ho. „Počkej, až budeme určitě sami.“

Přikývl a odvedl mne do své komnaty. Pak za námi zamkl dveře.

„Nuže co...“ začal a jeho tvář prozrazovala zvědavost.

„Strávila jsem poměrně nudné odpoledne za řekou, strýčku, a hledala ty tolnedranské legie, o kterých tu všichni hovoří. A víš co je zajímavé, strýčku? Nenašla jsem je.“

„Ale vždyť jsou jasně vidět i z městských zdí, Polgaro.“

„Ale nejsou, barone Mandorine. To, co je vidět odsud, je parta nájemných chlápků, oblečených do uniforem tolnedranských legií. O kus dál v lese je několik legionářských táborů, ale ty jsou také prázdné. Není tam všeho všudy víc než padesát mužů. Přes den se producírují po říčním břehu a v noci zapalují strážní ohně. To je všechno jenom představení pro vaše oči, Mandorine. Žádní vojáci tam nejsou. Kdo je hrabě Oldon?“

„Patří k té partě kolem Kadona a jestli jsem tomu dobře rozuměl, tak vlastní pozemky na druhé straně řeky,“

„To by všechno vysvětlovalo. Převlékl obyčejné dřevorubce do uniforem a udělal z nich malou armádu, která má přesvědčit vévodu Corrolina, že za řekou táboří celé legie. Všechno je to divadýlko. Corrolin a jeho poradci byli oklamáni. To, co se tu děje, je jenom vylepšená verze toho, co jsem viděla ve Vo Wacune a Vo Asturu.“

„Měl bych toho zrádce Kadora odhalit veřejně,“ vykřikl Mandorin, „a prokázat pravdu svých slov na jeho těle.“

„Jediné, co bys tím prokázal, by bylo to, že jsi lepší šermíř než on. Musíme přijít s něčím lepším.“ Chvíli jsem přemýšlela. „Myslím, že je čas, aby si Corrolin promluvil osobně s Ran Vorduem. To je asi jediná věc, která ho dokáže přesvědčit.“

„Cožpak by jeho císařská výsost na takové setkání přistoupila?“

„Přistoupí na to, když pošleme správného posla. Můj otec se tady určitě někde potuluje, aby na mne dohlédl. Myslím, že mu nabídnu menší výlet do Tol Honetu... ze zdravotních důvodů.“

„Není mu dobře?“

„To mu teprve nebude, jestli se tam nevydá, když mu o to řeknu.“ Zamyslela jsem se nad tím. „Myslím, že by se to setkání nemělo uskutečnit tady ve Vo Mimbire, abychom tím na sebe neupozornili opozici. Tol Vordue se na to bude hodit lépe. Promluvím si o tom s otcem a uvidím, co na to řekne. To spiknutí, proti kterému musíme zasáhnout, se tady chystá pěkných pár měsíců a nám by trvalo ještě déle, než bychom všechno vysvětlili a dokázali. Setkání Corrolina s Ran Vorduem vyřeší celou tu zdoluhavou záležitost jedním vrzem a Corrolin se vrátí do Vo Mimbire s klíči od vězení v ruce.“

„Vždycky jsem si myslel, že státnické záležitosti nelze vyřešit tak rychle,“ oponoval baron. „Tady má všechno svůj čas.“

„Ale my ten čas nemáme, drahý barone. První část Corrolinova poselstva vyrazí zítra ráno a zbytek musí následovat co nejdříve. Když nebudeme jednat rychle, tak s tím budeme mít daleko víc práce. A ještě jedna věc. Všechno si musíš nechat pro sebe. Nechci, aby se o tom dozvěděl ještě někdo. Jakmile znají nějaké tajemství víc než dva lidé, tak to přestává být tajemstvím. Teď mne, prosím, omluv. Musím dát otci pokyny na cestu.“

Opustila jsem barona se starostlivým výrazem ve tváři a odešla do svých komnat. Zavřela jsem za sebou dveře a udělala několik bezpečnostních opatření. Přece jenom měl Kador ve svém týmu toho Grolima. „Otče,“ vyslala jsem svou myšlenku, „*potřebuji tě.*“

„*Na někoho, kdo se snaží předstírat, že je samostatný, mě voláš na pomoc dost často, Pol,*“ postěžoval si.

„*Nesnaž se být vtipný. Chci, aby ses vydal do Tol Honetu a řekl Ran Vorduovi o tom, co se děje v Arendii. Určitě ho to bude zajímat. Chci, aby se v Tol Vordue setkal s vévodou Corrolinem a vysvětlil mu - velmi opatrně a trpělivě - že nemá ani nejmenší tušení, kdo se skrývá za těmito nabídkami k pseudospojenectví. Řekni mu, aby vyslal kurýra k Mandorinovi a baron už zařídí setkání s Corrolinem. Chci, aby se vévoda sešel s Ran Vorduem osobně v Tol Vordue ještě před koncem tohoto týdne a nechci, aby o tom ve Vo Mimbire kdokoliv věděl.*“

„*Jestli chceš, tak tu zprávu předám sám.*“ To byla tedy překvapení. „*Můžu ti ještě s něčím pomoci?*“

„*Možná bys mohl vymyslet, jak dostat Corrolina z Vo Mimbire do*

Tol Vordue, aniž by o tom věděla půlka paláce. To mě trochu trápí.“

„Já něco vymyslím. Už jsem ti to asi řekl, Pol, ale vedeš si v téhle odvrácené straně politiky velmi dobře.“

„Děkuji ti, jsi velmi laskav. Sám také nejsi nejhorší.“

„Jo, ale mám mnohem víc praxe. Už se to tady trošku vyjasňuje?“

„Zvolna se dostávám k meritu problému. Dej se do práce.“

Druhý den ráno jsme všichni pozorovali jak zhruba padesát mimbratských rytířů v plné zbroji s vlajícími praporci vyjíždí z nádvoří. Někde v davu jsem zaslechla slova o medvědím kultu. Procházela jsem se mezi lidmi a zjistila jsem, že to zřejmě nebyla žádná náhoda. Po chvíli se mi zdálo, že všichni v paláci mluví o té alornské specialitě. Bylo zjevné, že Ktačikovi podřízení pilně rozšiřovali co nejdivočejší historky. Cíle a plány kultu byly dost absurdní samy dost o sobě, ale povídačky, které jsem slyšela toho rána, překonaly všechno. Důvod byl jasný. Rozsévát nenávist, strach a nedůvěru. Byla to právě jednota Torakových bratří, která porazila dračího boha ve Válce bohů a Ktačik se od té doby snažil ze všech sil rozbít tuto jednotu.

Asi bych se mohla pokusit vyvrátit všechny tyto řečičky, ale už dávno jsem zjistila, že jakmile se pomluva jednou rozšíří, je těžko ji vyvrátit.

Bylo to druhý den pozdě odpoledne, když se ozval otcův hlas. *„Raduj se má milovaná dcerko, protože jsem díky svým nepopsatelným schopnostem splnil složitý úkol, který jsi vložila na má bedra.“*

„Mohl bys, prosím tě, mluvit vážně? Souhlasil Ran Vordue se setkáním s vévodou?“

„Samozřejmě, že ano. Cožpak jsem tě někdy zklamal?“

„Když mám říci pravdu, tak velmi často. Máš jeho vzkaz?“

„Mám ho někde v kapse. Mimochodem, až budu dávat ten dopis Corrolinovi, chci mu navrhnout, aby vykonal náboženskou pouť.“

„Cože?“

„Požádám ho, aby se přioděl v prostý šat a jel do kláštera při ústí řeky Arend, který leží naproti Tol Vordue. Vévoda se chystá do války a Arendové se vždycky modlí za vítězství než vytáhnou do boje proti svým sousedům. To už tady k tomu patří. Pouť je v podstatě

soukromá záležitost, takže Corrolin s sebou nebude muset brát doprovod - jenom tebe a Mandorina, když to dokážeš zařídit. Nemělo by být příliš obtížné doslat ho přes řeku do Tol Vordue, když už tam bude. Měla jsi něco takového na mysli, ne?“

„Vymyslel jsi to dobře, otče. Kdy dorazíš do Vo Mimbře?“

„Zítra ráno. Musím někde zastavit a najíst se. Mám pocit, že jsem tak překvapil Ran Vordua, že zapomněl na dobré způsoby. Nenabídl mi vůbec nic k jídlu, takže mám děsný hlad. Zítra se uvidíme, vyspi se dobře, Pol.“

A bylo to. Asi bych nepřiznala nahlas, ale mám vždycky lepší pocit, když mi otec pomůže s něčím, na čem mi záleží. Má své chyby, ale jakmile se dá do práce, nedá se ničím odradit.

Nazítří ráno jsem navrhla baronu Mandorinovi, abychom se trochu projeli, aby se nám trochu rozproudila krev. Jakmile jsme se dostali severně od města, vjeli jsme do většího háje a našli tam mého otce, jak sedí pod stromem a odpočívá. Když jsme sesedli z koní, otevřel oči. „Co vás zdrželo?“ zeptal se, a když vstal, všimla jsem si, že má na sobě mnišskou kutnu.

„Co to má být?“ zeptala jsem se ho.

„To je moje uniforma, Pol,“ odpověděl. „Pojedu s vévodou do kláštera.“ Podíval se na Mandorina. „To je zvláštní, jak to, že ti nezběhly vlasy?“

Mandorin na něj překvapeně zíral.

„Jsi teď nějak spřízněn s mojí dcerou, co?“

„Prosím tě, mohl bys vynechat tyhle fórky, otče?“ požádala jsem nedůtklivě.

„Asi ne, ale o tom si můžeme pohovořit později. Jak se máš, Mandorine?“

„Dobře, Věčný, dobře.“

„To rád slyším. Jestli si dobře vzpomínám, přímo za vévodovým trůnem je malá místnost, kde většinou visí jeho róby. Vrať se do Vo Mimbře a požádej vévodu, aby tam na chvíli přišel. Já a Pol tam na vás budeme čekat. Promluví si s Corrolinem a pak vyrazíme do toho kláštera.“

„Co když...“ začala jsem.

Vzdychl tím svým dlouhým bolestným vzdechem, který mě

vždycky rozčílí.

„Prosím, Pol. Už jsme všechny ty „co když“ probrali. Jen jdi, Mandorine, my s Pol počkáme v šatně.“

Mandorin nasedl, vzal otěže Lady a odjel. My s otcem jsme použili jiný způsob transportu a bezpečně se dostali do paláce asi čtvrt hodiny před baronem z Vo Mandoru.

„Ach, tady jsi, vévodo,“ ozval se otec, když Corrolin s Mandorinem vstoupili do místnosti. „Už na vás čekáme.“ Nenamáhal se ani vstát.

Otec přehodil svůj mnišský hábit přes židli, na které seděl, takže teď vévoda před sebou viděl nějakého šedovlasého vagabunda a nevěděl, co si má o celé věci myslet. „Co to má znamenat, barone Mandorine?“ zeptal se ostře našeho přítele,

„Můj lorde,“ začal slavnostně Mandorin, „mám tu čest ti představit Věčného Belgarata, žáka boha Aldura, který ti přináší poselství z Tol Honetu od jeho císařské milosti Ran Vordua z Tolnedry.“

„Přiznávám, že jsem velmi překvapen a zároveň poctěn,“ hluboce se uklonil Corrolin.

„Zdravím tě, Corroline,“ řekl otec, aniž vstal. „Znával jsem docela dobře tvého otce.“ Pak sáhl do své tuniky a vytáhl odtamtud kus pergamenu s císařskou pečeti. „Jeho císařská výsost mne požádala, abych se tu zastavil a předal ti toto. Promiň nám ty šarády okolo předání, ale zpráva od Ran Vordua je natolik závažná, že by měla být držena v tajnosti.“

Slovo „tajné“ vždy vyvolá takový zvláštní svit v očích Arendů a Corrolin nebyl výjimkou. Převzal od otce pergament a pohlédl tázavě směrem ke mně.

„Moje neteř zná obsah tohoto dokumentu, lorde,“ oznámil mu Mandorin. „Podílela se na jeho doručení.“

Corrolin četl vzkaz a oči se mu trochu rozšířily. „Možná se mýlím a v tom případě mne opravte, ale mám pocit, že to je pozvání ke schůzce s jeho císařskou výsostí.“

„Je to tak, výsosti,“ přikývl otec. „Setkání se má uskutečnit v Tol Vordue za tři dny. Císař mne upozornil na to, aby se vše drželo v tajnosti. Všude kolem jsou nepřátelské oči a uši – jak zde v Mimbře,

tak i v Tolnedře. Všichni musíme držet celou záležitost pod pokličkou.“

„Velmi moudré rozhodnutí, Věčný,“ souhlasil Corrolin, „ale jak mám vysvětlit tu náhlou cestu do Tolnedry?“

Otec sáhl po své mnišské sutaně. „Již jsem učinili drobné přípravy, vévodo. Já si obléknu toto, protože to chápu jako svaté poslání. Tvoje země je teď na pokraji války. Válka je vážná věc a žádný rozumný muž by se do ní neměl pouštět bez porady s božskou prozřetelností. Proto jsi taky poslal pro mne, ne?“

Corrolin zamžikal. „Promiň mi, Svatý, ale asi ti nerozumím.“

„Budu se snažit mluvit víc srozumitelně. Doprovodím tě do kláštera na pobřeží, aby sis tam promluvil s opatem. To je přece náboženská záležitost. Cestou tam se stavíme na krok v Tol Vordue a tam se setkáš s Ran Vorduem. Potom půjdeme do kláštera, tam se poradíš s opatem a vrátíme se domů.“ Mrkl na slavnostně oblečeného vévodu. „Obleč si na sebe něco případně zbožného. Až se vrátíme do trůnního sálu, hodně se modli a nech mluvit hlavně mne. Prohlásím, že jakýkoliv větší doprovod by mohl boha Chaldana urazit.“

„Slyšel jsem o těch omezeních,“ souhlasil Corrolin.

„To se opravdu divím, protože jsem si je teď vymyslel. Baron Mandorin a jeho neteř půjdou dřív. My opustíme Vo Mimbire spolu a s nimi se sejdeme několik mil od města. Mandorin a Polina mají jisté informace, které by mohly napomoci tvému jednání s Ran Vorduem.“

Protože všichni Arendové milují intriky, Corrolin náš plán přijal za svůj okamžitě a ještě ho začal vylepšovat. Odešla jsem s Mandorinem do stáje připravit koně a zanechala je tam, jak pilují jednotlivé kroky.

Naši dva poutníci konečně vyrazili na cestu, zpívali žalmy a připojili se k nám nějakých pět mil od Vo Mimbire. Pak jsme společně zamířili dolů podél řeky směrem k pobřeží.

Samozřejmě jsme byli sledováni, ale to jsme očekávali. To si vzal na starost otec, takže jsme s tím neměli žádné vážnější problémy. První noc jsme tábořili venku a druhý den jsme jeli až do setmění. Otec již měl připravenou loďku v rákosí na břehu řeky asi půl míle od kláštera. Uvázali jsme koně a v klidu se přeplavili v noci přes řeku.

Kolem půlnoci jsme se dostali na druhou stranu řeky a tmou se

vydali směrem k Tol Vordue. U obrovské východní brány na nás čekala četa legionářů, kteří nás vyprázdněnými ulicemi dovedli k starobylému paláci rodiny Vordue. Císař nás očekával na nádvoří. Byl to muž středního věku a na Tolnedřana byl dost vysoký. Jak jsem si všimla, tak měl vzpřímené, vojenské držení těla. „Předpokládám, že šlo všechno hladce,“ otočil se na mého otce.

Otec přikývl. „Všechno šlo bez problémů.“

„Dobře. Už jsme připravili místo pro naší schůzku, kde budeme moci jednat bez jakéhokoliv vyrušování, aniž by náš mohl kdokoliv pozorovat nebo poslouchat.“ Podíval se na Corrolina a Mandorina. „Který z vás, pánové, je vévoda Corrolin?“ zeptal se.

Otec představil oba Mimbraty, ale mne decentně přeskočil. Potom jsme všichni vystoupali po mramorových schodech do místnosti až na samém vrcholku věže. Byla to vkusně zařízená místnost vhodná pro obchodní jednání s konferenčním stolem uprostřed a mapami rozvěšenými po stěnách.

„Budu stručný, výsosti,“ oznámil císař Corrolinovi jen co jsme usedli ke stolu. „Jsem přímý muž a nemám velkou zálibu v diplomatických řečech. Věčný Belgarat mi oznámil, že tě vyhledal nedávno muž jménem Kador a ten tvrdí, že mluví mým jménem. Ten muž lže. Nikdy jsem o něm neslyšel. Je dokonce velmi pravděpodobné, že ten muž není ani Tolnedřan.“

Corrolin na něj zíral a byl očividně šokován. „Ale přímo z Vo Mimbire jsou vidět tábořící tolnedranské legie!“ protestoval.

„Asi bys mu to měla říct. Pol,“ vybídl mne otec.

„Promiň mi, Věčný,“ vrtěl hlavou Corrolin, „ale jak by mohla Lady Polina něco vědět o těch tolnedranských legiích?“

„Je nutné ještě hrát tuto hru, Pol?“ zeptal se mne otec.

„Ne,“ odpověděla jsem. „Mám dojem, že ne.“

„Dobrá, tak si to vysvětleme, vévodo Corroline, dovol, abych ti představil svou dceru Polgaru.“

Corrolin rychle pohlédl na Mandorina a v jeho pohledu bylo vidět výčitku.

„Baron Mandorin ti nelhal, výsosti,“ prohlásila jsem rychle na obhajobu mého přítele. „Podle církevního práva je skutečně mým strýcem. Než jsme se vydali do Vo Mimbire, adoptoval mne před

knězem boha Chaldana. Potřebovala jsem nějaké přestrojení a proto jsem ho o to požádala. Bylo to skutečně nutné, takže z toho teď nedělejme žádnou vědu.“ Odmlčela jsem se. „Budu se vyjadřovat co nejstručněji. Ve skutečnosti nejsou u řeky, kam je vidět z Vo Mimbire, žádné legie. Byla jsem se tam osobně podívat. Hrabě Oldon, jenž je pravděpodobně placen Kadorem, tam poslal pár svých mužů, oblečených do legionářských uniforem. Je to divadýlko čistě pro vaše oči.“

„Říká ti pravdu, vévodo,“ ujistil ho Ran Vordue. „Nenabídl jsem spojenectví nikomu v Arendii a zcela jistě jsem neposlal své legie k jižním hranicím. Ten Kador tě podvedl.“ Potom se císař podíval na mě. „Věčný Belgarat velmi zdůrazňoval, že jeho dcera jezdí po Arendii a již několik týdnů hasí různé plamínky nenávisti a zrady. Možná by nám měla říct nějaké podrobnosti.“

A tak jsem jim vyličila, co se stalo ve Vo Wacune a ve Vo Asturu. Pak jsem shrnula, co mne dosud potkalo ve Vo Mimbire. „Je to past, pánové,“ zakončila jsem své vyprávění. „Ktačík se snaží zažehnout válečný požár mezi Arendii a Tolnedrou a doufá, že císař obsadí Arendii, což by zatáhlo na jeviště dějin i Alorny. To je to, o co Ktačíkovi jde – o válku mezi Tolnedrou a Alorny. Arendie je jenom pěšák v daleko větší hře.“

„Já toho zrádce Kadura rozčtvrtím,“ vybuchl Corrolin.

„Byl bych radši, kdybys to neudělal, příteli,“ řekl mu Ran Vordue. „Místo toho ho je deportuj zpět do Tolnedry i s jeho pohůnky. Já se s nimi už vypořádám.“ Lehounce se pousmál. „Zanedlouho budu mít narozeniny, Což kdybyste mi je dali jako dárek?“

„Bude pro mě největší ctí učinit to, co navrhuješ,“ souhlasil Corrolin. „Připouštím, že jsme všichni nalétli tomu Murgovi na jeho podvod.“

„To je ale chlapík,“ zahuhlal Ran Vordue. Pak pohlédl na mne. „Jak si na to všechno přišla, paní Polgaro? Podle mých zdrojů jsi několik století vůbec neopustila Údolí.“

„Upozornil mne na to náš Pán. Je zcela zřejmé, že chce, abych se blíže seznámila s praktickou politikou, a tím si rozšířila své obzory.“

„Tím se dostáváme k zajímavému bodu,“ pokýval hlavou otec a zahleděl se na mě. „Pán celou tu záležitost vložil do tvých rukou, Pol.

Co budeme dělat dál?“

„Já něco vymyslím.“

„Chceš říct, že se o to pokusíš, ne? Proč nenabídneš rovnou nějaké řešení. My si to poslechneme a pak ti řekneme, proč to nepůjde.“

„Nuže, nechte mě chvíli přemýšlet.“ Konečně mě napadlo něco logického. „Když se to vezme kolem a kolem, Ktačík nám vlastně posloužil. V jeho plánu se objevuje jistý ekumenismus. Přišel s tím samým plánem ke všem třem vévodům, když jim nabídl spojení s Ran Vordue. Protože Asturie, Wacune a Mimbire měly být podvedeny stejným způsobem, mohly by se z té zkušenosti poučit. Mohly by prostě přeskočit válečnou vřavu a rovnou zasednout k mírovým jednáním. Mohu vás ujistit, že mám na Kathandriona a Mangarana jistý vliv. Když je vévoda Corrolin pozve k jednání – například u příležitosti Arendského trhu – myslím, že se mi podaří je přesvědčit, aby se ho zúčastnili.“

„To, co říká, se mi zdá dost rozumné, Belgarate,“ podpořil můj plán Ran Vordue. „Máte vůbec představu, kolik mne stojí patnáct legií, které musím držet v kasárnách v Tol Vordue jenom pro případ, že by se někdo z Arendie pokusil proniknout do Tolnedry? Věděl bych lepší způsob, jak naložit s těmi legiemi, i s těmi penězi, co mě to stojí.“

„Já také shledávám plán lady Polgary jako užitečný,“ souhlasil Mandorin. „Ta nekonečná válka je už trochu únavná. Mohli bychom teď zase na pár měsíců vyzkoušet nekonečný mír.“

„Cyniku,“ oslovil jej otec a vstal. „Proč tedy nenechám mou dceru, aby dotlačila všechny zainteresované k mírovému zasedání u příležitosti velkého trhu?“

„Dotlačit?“ podivila jsem se.

„Není to snad přesně to, co s námi děláš?“

Možná, že ano, když není zbylí? Ale je to takové ošklivé slovo, nemohli bychom používat něco jiného?“

„Jaké slovo máš na mysli?“

„To teď hned nevím. Budu o tom přemýšlet a pak vám dám vědět.“

Už skoro svítalo, když nás otec převážel loďkou na druhou stranu

řeky Arend. Všimla jsem si mnohokrát, že když otec usoudí, že je v dané chvíli nejlépe povolán k jisté činnosti, tak se jí automaticky chopí. Mandorin i Corrolin byli rytíři a oba byli mnohem spíš doma v sedle než u vesel, takže jim otec vůbec nedal šanci to vyzkoušet. Já bych to svedla určitě stejně dobře jako on, ale to ho zjevně nenapadlo, a já mu to samozřejmě nevnucovala.

Na druhou stranu jsme se dostali po rozednění a okamžitě jsme zamířili ke klášteru. Corrolin se asi hodinu radil s opatem, ale skutečně nechápu, co si mohli takovou dobu vyprávět. Do války se přece nechystal. Možná právě proto. Možná se omlouval Chaldanovi, že neprolije krev svých sousedů. Z kláštera jsme zamířili do Vo Mimbire cestou, vedoucí přes hory. Asi po míli jsme zastavili a já připravila snídani. Pokud si dobře vzpomínám, tak se mi docela povedla. Všichni mí společníci toho spořádali pěkné porce. Otec – teď již s plným žaludkem – uvažoval, že by se hodil nějaký ten odpočinek. „Byli jsme na nohou celou noc,“ připomněl nám. „Mohu se vyspat i na koni, když to bude nutné, ale někdo bude muset řídit koně. Proč se trochu v klidu nevyspíme a nevyrazíme na cestu později?“

Rozložili jsme si deky na pěkném trávníku ve stínu stromů a chystali se ke spánku. Na rozhraní mezi bděním a spánkem, jsem zaslechla matčin hlas. „*Provedla jsi to velmi dobře,*“ pochválila mne.

„*Taky jsem měla ten pocit,*“ přitakala jsem.

„*Tvůj hlas zní unaveně.*“

„*Taky jsem pořádně unavená.*“

„*Tak se vyspi.*“

Ihned jsem ji poslechla. Všichni jsme se probudili odpoledne a do večera jsme dojeli do zapadlého zájezdního hostince. Tam jsme přespalí a příští den ráno vyrazili na další cestu přímo do Vo Mimbire.

Vévoda Corrolin se ze setkání s Ran Vorduem vrátil pln odhodlání. Pohyboval se zámek rychle, rozdával příkazy na všechny strany, ale nikomu nic nevysvětloval. Pak vyzval všechny dvořany, aby se sešli v trůnním sále. Kolem stěn stáli rytíři v brnění a plné zbroji. K překvapení všech – i mému – vstoupil vévoda do sálu v brnění a držel velký, obouručný meč. Stoupl si vedle trůnu, ale nesedl si. „Pánové a dámy,“ začal na mimbratského Arenda značně ostře. „Právě jsem se vrátil z Tol Vordue, kde jsem se setkal s

tolnedranským císařem. Výsledek našeho setkání byl neobyčejně úspěšný. Žádná válka nebude.“

Reakce byly smíšené, jak se dalo u Arendů čekat. Corrolin, bledý ve tváři, udeřil obrněnou pěstí do opěradla trůnu. „Nebud'te nijak zklamáni, páni a dámy,“ zahřměl. „Budeme mít jinou zábavu. Aniž bychom si toho všimli, za našimi zády se tu chystal komplot... A nejenom zde, ale i v Asturii a ve Wacune. Mám v úmyslu zde pročistit vzduch. Chopte se jich!“ Poslední pokyn byl určen Mandorinovi a rytířům pod jeho vedením. Mandorin byl připraven a vyrazil se svými muži tak rychle, že nedošlo k žádným zraněním. Zhruba tucet Tolnedranů, ať již pravých nebo nepravých, byl lapen a s nimi bylo do želez dáno i několik mimbratských šlechticů.

Grolim, který vystupoval jako Kadorův sluha, se vysmekl rytíři zhruba uprostřed řady a začal prchat ke dveřím. Cestou začal vyvolávat svou Vůli. Ale můj otec byl připraven. Stále ještě oblečen v mnišské sutaně zasáhl Starý Vlk prchajícího Grolima pěstí do hlavy a kněz dračího boha se sesunul na zem. Všimla jsem si že otec otevřel svou pěst a malíkovou hranou jako sekerkou ještě jednou udeřil Grolima. „Svatý Belgarad“ měl za sebou pestrou minulost a byl schopen vystupovat v jednu chvíli jako hospodský rváč a za okamžik jako velmi schopný kouzelník.

Věžňové byli odvedeni ze sálu a vévoda Corrolin poněkud zdlouhavě vysvětloval spiknutí, které chystal Murgo a které bylo velmi blízko úspěchu. Potom sdělil stále ještě ztichlému publiku, že mírová konference již byla vlastně zahájena. To vyvolalo jistou vlnu nevole, ale vévoda umlčel všechny protesty. To víte, když máte co do činění s Arendy v plné zbroji, nemůžete očekávat zcela sametové jednání.

Nechala jsem, aby byl úspěch mého kontrapuče ve Vo Mimbře přičten k dobru mému otci. Mě více zajímají výsledky než nějaké výhody, ale můj otec zbožňuje, když je středem pozornosti, a tak jsem ho nechala, ať se vyhřívá na výsluní obecného uznání a sama jsem se vrátila do severních vévodství. Tam jsem pokračovala v přípravách na mírovou konferenci.

Vévoda Kathandrion z Wacune a hrabě Mangaran z Asturie se již několikrát setkali a komtesa Asrana mne se zářícíma očima ujišťovala,

že je vše v pořádku. „Podívej se na ně, Polly, jak jim to jde k duhu,“ řekla mi s lehkým úšklebkem. „Ten Kathandrion je úplně fantastický, nemyslíš?“

„Nevšímej si toho, Asrano,“ řekla jsem jí, „snaž se udržet své pudry na uzdě. Jak se daří Oldoranovi?“

„Nevím, jak jeho játra, ale rozum ztratil úplně. Vidí věci, které vůbec neexistují a většinu času ječí. Jeho rodina je z toho samozřejmě dost špatná. Má několik synovců, kteří pošilhávali po trůnu, ale nemyslím si, že by se některý z nich na něj mohl dostat. Mangaran do kázal, že je schopen vládnout a žádný z Oldoranových synovců ho nedokáže nahradit. Kdy se bude konat ta mírová konference?“

„Kterou mírovou konferenci máš na mysli, miláčku?“

„Tu, na které pracuješ od té doby co jsi přišla do Arendie. Nebud' bláhová, Polly. Vím, co děláš a souhlasím s tím. Války jsou asi vzrušující pro muže, ale život žen tady i ve Vo Wacune je dost hrozný, když si všichni ti mladí muži hrají v lese na vojáky. Tak, jak ti mohu pomoci?“

Naše mírová konference se konala, jak jsem navrhla na Velkém arendském trhu, který leží v mimbratském teritoriu. Tím se automaticky Corrolin stal hostitelem. Abych byla zcela upřímná, byla bych radši, kdyby v čele stolu seděl Kathandrion, ale ne všechno se musí povést vždycky zcela podle vašeho přání. Konec konců seděl vedle Corrolina baron Mandorin, a to zaručovalo, že se jeho vévoda nedopustí příliš mnoha chyb. Opustila jsem Vo Astur a zamířila do Wacune. Chtěla jsem si ještě před zahájením naší konference pohovořit s Kathandrionem.

„Musíme být velmi opatrní, můj pane,“ řekla jsem mému wacitskému příteli, když jsme konečně osaměli. Ve všech třech vévodstvích je příliš mnoho horkých hlav a pak stačí nějaká poznámka v nevhodnou chvíli a všechna naše snaha bude marná. Budu se ze všech sil snažit, aby arendští vévodové odolávali svým královským ambicím a tím nedávali Arendii všanc spiknutí Murgů. Jednou možná bude mít celá Arendie neoddiskutovatelného krále, ale ten čas ještě nenastal. V současné době je tím nejlepším dohoda mezi tebou, Mangaranem a Corrolinem, že žádná arendská královská koruna neexistuje, a proto nemá smysl povraždit polovinu populace v marné

snaze posadit ten fiktivní krám někomu na hlavu.“

„Cítím v té poslední poznámce němou výčitku, má paní,“ poznamenal můj fešácký přítel.

„Neber to jako výčitku, příteli, ber to jako upozornění, aby sis dal pozor na toho, kdo by se snažil ti nabízet snadnou cestu k neexistující koruně. Ted’ ale zpět k našemu tématu. Nemyslím si, že by bylo možné zachovat trvalý mír na základě jednoho setkání. Chtěla bych, abyste následovali alornský příklad. Alornští králové se scházejí každý rok na Ostrově Větrů. Kdybyste se vy tři arendští vévodové scházeli každé léto, byli byste také schopni překonat nevraživost minulosti. Nedovolte, aby staré rány začaly hnisat.“

„Co se týče mne, souhlasím s tebou, má paní.“

Pak jsem letěla zpět do Vo Asturu s podobným návrhem pro Mangarana a Asranu. Celkově shrnuto jsem v ty měsíce strávila na obloze nad Arendií plno času. Když jednáte s Arendy, tak vůbec není od věci předjednat jednotlivé se všemi, kterých se týkají, ještě před zahájením samotné konference. Snažila jsem se dostat na pořad jednání co nejjednodušší agendu – takové dva tři základní body. Kdyby se mi podařilo je přimět k pravidelným schůzkám, bylo by dost času doladit jednotlivosti mírového procesu později.

Zhruba v polovině podzimu jsme se všichni sešli v pavilónu, který Corrolin přikázal postavit na okraji trhu. Byli tam všichni arendští vládcové s doprovodem, pozorovatelé z Tolnedry a vyslanci alornských království. Corrolin, coby hostitel, mluvil první. Přivítal další dva vládce, pozorovatele a vyslance a zalitoval, že Salmisra nevyužila příležitosti a nikoho na konferenci neposlala. Pak hovořil asi půl hodiny velice pěkně o mé osobě. Musím přiznat, že to byla docela zajímavá pasáž.

Poté, co Corrolin vyčerpал svůj slovník, povstal Kathandrion a taktéž zapěl chválu na mou osobu. Jeho řeč se mi také líbila. Potom si vzal slovo Mangaran a dokázal, že Asturijci nezapomněli všechny ty své jazykové kudrlinky. Přesto jeho řeč obsahovala jisté překvapení. „Vážení přítomní,“ začal se slabým úsměvem na rtech. „Sešli jsme se zde, abychom se pokusili vzkřísit na naší uplakané květině Arendii dlouhodobější mír. Pro mnohé z nás je to nepředstavitelné a možná dokonce nepřírozené. Mír je v Arendii něco velmi nezvyklého a

jestliže jsme zde už skoro celé odpoledne a ještě nebyla prolita kapka krve, svědčí to o něčem velmi zvláštním. Když už zde postupujeme dle pravidel slušného chování, dovolte mi, abych se také zmínil o jedné vznešené dámě, která přišla s nápadem, jak toto všechno uspořádat. Dámy jsou – jak je známo – mnohem jemnější a krásnější než my a pro každého rytíře je nejvyšší ctí je ochraňovat. Je ovšem také známo, že jejich duše není úplně stejná jako ta naše. Dnešní chvalozpěvy na lady Polgaru mne opravňují k šokujícímu odhalení. Je to snad při samém Chaldanovi možné, že ženy mají mozek? Že jim je něco takového dáno? Jakmile jsem se začal zabírat touto otázkou, pokračoval jsem ještě dále do tohoto neprobádaného teritoria. Jistě je vám všem známo, že byl vévoda Oldoran nedávno odstraněn z trůnu a dožívá svůj život v klášteře. Je také všeobecně známo, že jsem zodpovědný za tuto změnu. Plně i přiznávám svou zodpovědnost, ale nebylo by k ní došlo nebýt dvou – ano slyšíte dobře, ne jedné ale dvou – dam. Jedna z nich byla samozřejmě lady Polgara. Co už není tak dalece známo je to, že to druhou byla vysoce urozená dáma z Vo Asturu. Navíc mi tato dáma pomáhala při mnohých důležitých rozhodnutích od doby, kdy zastupuji vévodu v čele státu. Pánové, dovolte, abych vám představil dámu po mé pravé ruce, komtesu Asranu.“

Ozval se slabý potlesk, který postupně sílil, až přerostl v ovace.

„To ti vrátím, Mangarane,“ prohlásila Asrana a vstala.

„Beru to jako slib,“ usmál se Mangaran.

Asrana zaujala teatrální pózu. „Tak teď je mé tajemství vyřazeno,“ vzdychala. „Jak by mi mohl někdo odpustit? Přiznávám, pánové, ale nebyla to moje vina. Za to může Polgara. Je to její chyba.“ Znovu dlouze vzdychla. „Jsem prozrazena, takže se mohu vyznat ze svého problému. Kráčíme vstříc míru... to bude hrozné! Jak budeme žít bez nepřátel? Někoho přece musíme nenávidět!“ Zarazila se a pak luskla prsty. „Mám to, pánové! Našla jsem řešení! Což kdybychom místo sebe navzájem nenáviděli Murgy? Murgové jsou slizcí, zatímco Arendové jsou ti nejbáječnější lidé na světě. Arendové jsou čestní, zatímco Murgové si nezaslouží ani špetku úcty! Slibme si, že se budeme snažit zničit každého Murga, kterého potkáme.“

To už se všichni smáli, nebo aspoň usmívali a kolem stolu se

rozhostila pohoda. Komtesa Asrana si je všechny omotala kolem prstu a už je měla tam, kde chtěla.

„Musím přiznat, že se mi ta mladá dáma moc líbí, výsosti,“ slyšela jsem, jak říká Mandorin svému vévodovi. „Je prostě kouzelná.“

Pozorovala jsem Asraninu tvář zrovna ve chvíli, kdy to o ní řekl, a viděla jsem, jak se pousmála. Pak beze změny výrazu na mě mrkla. Bylo jasné, že Mandorinovu poznámku zaslechla a bylo stejně zřejmé, že měla pocit, jakoby něco vyhrála.

Ten večer se konal banket a baron Mandorin si to zařídil, aby seděl vedle Asrany, která na něj okamžitě vyrukovala se všemi svými válečnými zbraněmi. Její kavalerie podnikla velmi dobré výpady a pozorování. Její obléhací stroje lehce překonaly překážky. Baron Mandorin sice ten večer nemusel prosit o mír, ale byl tomu velmi blízko.

Komtesa se mnou sdílela pokoje ve stejné části zámku, takže jsem na ní počkala. „Proč zrovna Mandorin?“ zeptala jsem se jí rovnou, jakmile vstoupila.

„Já ti asi nerozumím, Polly.“

„Proč sis vyhlédla zrovna barona Mandorina? Jsou zde jiní, hezčí a on je navíc o něco starší než ty.“

„Tím lépe,“ odpověděla a potřepáním si uvolnila si vlasy. „S Mandorinem se vyhnu těm vášnivým pohledům a mizernému recitování špatné poezie. Mandorin je velice blízko centru moci v Mimbře a já mám podobnou pozici v Asturii. Ty se postaráš o všechno ve Wacune, takže my tři budeme schopni držet stejnou linii alespoň do doby, než si lidé na mír zvyknou.“ Pak na mé lišácky pohlédla. „Nerada to říkám, Polly, ale já si to užiju víc než ty.“

„To všechno děláš z vlastenectví, Asrano?“ zeptala jsem se nevěřicně.

„Můžeš tomu tak říkat, když chceš, ale pravda je, že mne vzrušuje moc – a my tři budeme držet v rukou skoro celou Arendii. O moc víc už získat nemůžeme.“

„A co láska, Asrano?“

Pokrčila rameny. „Co s ní? Láska je pro děti, Polgaro. Z toho jsem už vyrostla. Mám Mandorina ráda, je to hezký chlap a je

nepopsatelně ušlechtilý. Roky se postarají o jeho krásu a já o jeho ušlechtilost. Obávám se, že budeme muset dělat nepopulární opatření, ale Arendie si to zaslouží. Jestliže to ze mne dělá vlastenku, pak jí jsem. Dávej na mě pozor, Polly, možná, že tě, naučím pár nových triků.“

Příští ráno i ten nejnevšimavější Arend v pavilonu vévody Corrolina tušil, že je něco ve vzduchu mezi naší komtesou a baronem Mandorinem a já mám pocit, že to odpovídalo jejím plánům. Myslím, že ani Se'Nedra nemohla postupovat mazaněji. K večeru byl chudák baron Mandorin plně v jejích rukou. Sledoval každý její krok a hltal každé její slovo, a že toho namluvila dost.

Čtvrtý den podepsali vládcové Mimbre, Asturie a Wacune mírový protokol a hned nato pozval vévoda Corrolin všechny přítomné na svatbu. Komtesa Asrana s sebou uměla mrskat velmi rychle, když se jí to hodilo.

Takže jsem si opět vyzkoušela roli družičky a opět všechno proběhlo hladce. Jejich svatba nevyvolala takovou pozornost, jakou by zasluhovala tak obrovská síla, která vznikla přímo v srdci Arendie.

ČÁST ČTVRTÁ

ONTROS

XVII.

NERADA TO přiznávám, ale když na to přijde, jsme si s otcem velmi podobní. Oba víme, že naším hlavním posláním je studium a pozvolné shromažďování znalostí. Čas od času jsme vyrušeni a pak nasadíme masku rozladění, když se někdo přirítí do Údolí, že máme jít spasit svět. Asi vás moc nepřekvapí, když vám prozradím, že ta nabručenost je skutečně jenom maska. Ve skutečnosti nás těší hasit ty malé požáry přinejmenším stejně jako zjištění, že dvě a dvě jsou čtyři.

Za ta léta, co jsem strávila na Ostrově Větru jsem si zvykla být v centru dění a moc mne to těšilo. Když jsem potom byla povolána, abych narušila Ktačikovy spády v Arendii, stalo se to samé, a mě to zase bavilo.

Jsem stejně jako můj otec vždycky ráda, když zaslechnu požární zvon.

Vzhledem k tomu, že znám Arendy a mír musel být zachován, rozhodla jsem se, že nějakou dobu v Arendii zůstanu. Proto jsem se na jaře roku 2313 krátce vrátila do otcovy věže, abych si sbalila pár věcí, které bych mohla potřebovat. Otec se vrátil do Údolí již během zimy, takže když jsem se objevila v jeho věži, povolal dvojčata, abychom se všichni čtyři poradili, co dál. „Doufala jsem, že uvidím i strýčka Beldina,“ řekla jsem.

„Je stále v Mallorey, Pol,“ odpověděl Belkira. „Co se děje v Arendii?“

„Co se asi stále děje v Arendii?“ odfrkl Beltira.

„Pol podnikla určité kroky,“ řekl jim otec. „V Arendii je teď klid. Myslím, že bychom to snad mohli nazvat mírem.“

„Nejsem si jistá, že bych zašla až tak daleko,“ nesouhlasila jsem a šla se podívat na šunku, kterou jsem opékala k večeři. „Ktačik měl svoje plány dobře připravené a Arendy tyhle malé lokální války docela baví. Teď když dostali ledovou sprchu, snad trochu opadl jejich touha zabíjet se navzájem. Ale stále bych tomu neříkala mír.“

Myslím si, že čekají na někoho, kdo přijde s dalším důvodem, aby mohli jít do války.“

„Jsem si jist, že někoho najdou,“ poznamenal kysele Beltira.

„To je důvod, proč musím zpátky,“ oznámila jsem jim. „Chci dát Arendům jasně najevo, že když se k sobě nebudou chovat slušně, tak je potrestám.“

„Ale oni nejsou děti, Pol,“ namítl Belkira.

„Skutečně? To je vidět, že jsi tam dlouho nebyl, strýčku. Arendové jsou velmi milí lidé, ale částečně jenom proto, že nikdy nedospějí.“

„Chceš se usadit na jednom místě, Pol,“ zeptal se Beltira, „nebo se chystáš jezdit z místa na místo jako požárník?“

„Mám pozvání od všech tří Arendských vévodů, strýčku, ale myslím, že se usadím ve Vo Wacune. Je mnohem hezčí než Vo Astur nebo Vo Mimbire, a vévoda Kathandrion projevuje alespoň záblesky inteligence. Přinejmenším vidí za hranice vlastního vévodství. To Mangaran ani Corrolin zatím nedokážou. Asi se trochu nalétám než bude trvalý mír, ale vždycky je dobré, když existuje nějaké místo, kde máte domov.“ Pak jsem se zamyslela nad něčím, co by asi dvojčata měla vědět. „Ktačík přišel na způsob, jak maskovat své agenty,“ řekla jsem jim. „Ve Velké aragské poušti jihovýchodně od Nyissy je polonáboženský řád, který se nazývá Dagaši, což jsou poloviční Murgové. Jejich matky a babičky byly otrokyně z jiných ras. Dagašové proto nevypadají jako Angarakové a mohou být používáni jako špióni a vrazi. Z toho vyplývá, že i když někdo nevypadá jako Angarak, neznamená to, že jím skutečně není.“

„S tím by mohly být potíže,“ zívla Beltira.

„Už jsem s tím párkrát potíže měla, asi bychom o tom měli všichni vědět. A ještě něco. Murgové ve svých horách pravděpodobně objevili zlato. Mají ho totiž dost na úplatky. Myslím, že tam musí být i nějaké železo, protože zlato Murgů je vždycky trošku načervenalé. To by nám mohlo pomoci identifikovat ty, kdo jsou jimi zaplacení.“ Natáhla jsem se pohodlně na židli. „Ktačík se stále více zajímá o záležitosti tady na západě,“ přemýšlela jsem nahlas. „To by mohlo znamenat, že Torak se chystá vylézt z ústraní v Ašabě, nebo to taky může znamenat něco jiného. Já budu dávat pozor na záležitosti v

Arendii, ale vy, pánové, byste měli dohlédnout na ostatní království.“

„Děkujeme,“ zašklebil se otec.

„Není zač,“ usmála jsem se na něj sladce.

Druhý den ráno jsem se sbalila a zamířila k Vo Wacune.

Do pohádkového města v Arendském lese jsem dorazila na přelomu jara a léta. Kathandrion trval na tom, abych bydlela v paláci, a protože jsem teď měla trochu víc času, poznala jsem mnoho lidí z vacitského dvora. Kathandrionova žena byla éterická bytost s nazrými vlasy jménem Elisera a trávila většinu času čtením dlouhých arendských románů a milostné poezie. Řekla bych, že jí to trochu odvádělo od reality běžného života. Seznamovala mne s různými lidmi u dvora a přes mé protesty mne představovala jako „kouzelnici Polgaru“. Navzdory jejím nedostatkům jsem ji měla ráda. Měla jsem ráda i jejího syna, prince Alnerana. Byl to asi desetiletý chlapec, který byl na Arenda velmi vnímavý a rozumný. Naneštěstí jeho rodiče trvali na takovém vzdělání, že jsem si byla jista, že o ty vlastnosti přijde dříve než dospěje.

Radši bych bydlela někde mimo vévodův palác, ale Kathandrion o tom nechtěl slyšet. Tím jsem se ovšem občas dostávala do nepříjemných situací, což ještě zvyšovala Elisera tím, jak mě představovala. Myslím, že mezi lidmi je stále ještě mnoho nepochopení co se týče slov jako magie, kouzla, čarodějnictví a většina z nich si myslí, že dokážeme zázraky. Pamatuji si, že většina mladých – i ne tak mladých – dvorních dam na Kathandrionově dvoře byla fascinována představou, že dokážu vytvořit elixír lásky. Snažila jsem se jim trpělivě vysvětlovat, že na jejich problém neexistuje jednoduché chemické řešení. Většině z nich se moje odpověď nelíbila a jakmile jsem se zbavila jedné, již klepala na mé dveře další zájemkyně, která se mi v slzách svěřovala, že určitě nepřežije, když baron ten a ten okamžitě nezahoří láskou.

Objevil se ještě další problém, který by asi Se'Nedra za problém nepovažovala. Vévoda Kathandrion mi prozradil, že se s Mangaranem a Corrolinem dohodli, že bych měla dostávat roční stipendium za zásluhy a že každý z nich složil k tomuto účelu pěknou hromádku zlata. Ať jsem protestovala jakkoliv, že peníze nepotřebuji, nedal si říci. Přemýšlela jsem, že bych tuto otázku nastolila na našem ročním

setkání v létě na Velkém arendském trhu, ale když jsem hovořila s Asranou, baronesou z Vo Mandoru, poukázala na jistý aspekt tohoto problému. „Jen ty peníze vezmi, Polly,“ radila mi. „Když si je nevezmeš, tak se urazí a – co je ještě důležitější – tvoje postavení klesne, když budeš poskytovat služby zdarma. Když ti za ně nezaplatí, nebudou si jich vážit. Budou tě považovat za služebnou a to bys asi nechtěla. Jen se pěkně usměj a vezmi si ty peníze.“

„Ale co s nimi budu dělat?“ ptala jsem se. „Nabízejí mi příliš mnoho.“

„Tak si něco kup. Nějaké panství na venkově nebo dům ve městě.“

No, to mě ještě nenapadlo. Alespoň bych měla vlastní dům a zbavila se těch děvčátek, která potřebovala elixír lásky, aby zaujala mladé muže, kteří ještě nevěděli nic o životě. Čím víc jsem o tom přemýšlela, tím víc se mi ten nápad líbil. Seznámila jsem s tím Kathandriona, když jsme se vraceli z nějakého jednání z Vo Wacune.

„Jsi snad nespokojena s komnatami v mém paláci?“ zeptal se a vypadal trochu dotčeně. „Komnaty jsou skvělé, můj pane. Trochu mi vadí jejich poloha, protože mne může navštívit kdokoliv, aniž jsem ho pozvala.“ Vyprávěla jsem mu o tom procesí dam, které touží po svých ženiších a i o dalších zájemcích o služby kouzelníka v obchodních a jiných záležitostech.

„Zakáži jim přístup do tvého křídla v paláci,“ navrhl,

„Kathandrione,“ řekla jsem trpělivě, „snad si nemyslíš, že tě poslechnou. Tady máme co dělat s posedlostí. Ti lidé věří, že mou pomoc potřebují, a že mne sem proto bohové poslali. Dokud budu v paláci, tak je od mých dveří neodežene nic, než hrubá síla. Proto potřebuji svůj vlastní dům, kde se budu moci zamknout. To je jediná možnost, jak si ochránit soukromí. Jsem si jistá, že ve Vo Wacune musí být nějaké domy na prodej, Mohl bys mi pomoci najít něco vhodného? Nechci nic extra, prostě místo, kde bych se mohla schovat. Jestli ještě uslyším o elixíru lásky, začnu rvát.“

„Netušil jsem, že tě šlechtici na mém dvoře tak obtěžují. Porozhlédnu se teď ve vši diskrétnosti po nějakém bydlení.“

„To bych byla velmi ráda, můj pane.“

„A skutečně to funguje?“ zeptal se zvědavě.

„Co jako, můj pane?“

„Ten elixír lásky. Dokážeš skutečně namíchat něco takového, aby se ten druhý zamiloval.“

„Ach ne,“ vzdychla jsem. „Ty taky Kathandrione! Nic takového neexistuje. V Nyisse rostou určité rostliny, které mohou vyvolávat vášně, ale nic na světě nedokáže probudit lásku. Já vím, že elixír lásky hraje velkou roli v arenských bájích, ale ve skutečném životě nic takového neexistuje, je to literární výplod, nic jiného.“

„Ach jo,“ vzdychl. „Je to smutné, když člověk přijde o iluze.“

„To nemohu posoudit,“ přiznala jsem. „Obávám se, že už nebudu moci důvěřovat našim bájím. To je skutečně škoda.“

„Zdá se, že jsme zašli dál, než jsem zamýšlela,“ zahuhlala jsem spíše pro sebe.

„Co říkáš, má paní?“

„Nic, Kathandrione.“ Zasmála jsem se a položila mu ruku na rameno.

Dům, co jsem koupila, byl nedaleko paláce. Byl dost velký a přitom ani nebyl moc drahý. Hlavní příčina jeho ceny byla v tom, že ho poslední majitelé učinili takřka neobyvatelným. Uměla bych se o to postarat, ale nechtěla jsem použít metodu, která na sebe tolik upoutala pozornost v paláci. Proto jsem nejdříve najala dělníky, aby opravili střechu, vyměnili rozbitá okna a vymetli všechno svinstvo, co se tam za ty roky nashromáždilo. Brzy jsem zjistila, že ve Vo Wacune jsou tři typy dělníků: špatní, ještě horší a úplně příšerní.

Jednoho rána jsem přišla zkontrolovat, jak opravy postupují vpřed a zjistila jsem, že nepostupují vůbec. Moji dělníci nebyli nikde vidět a od mé minulé návštěvy nebylo nic uděláno. Ve střeše byly stále díry, že by jimi propadla kočka, podlahy byly stále stejně zadělané a ani jedna okenní tabulka nebyla vyměněná. Chodila jsem domem a nadávala slovníkem strýčka Beldina.

„Takový slovník je u dámy značně nezvyklý,“ ozval se za mnou hlas se silným wacitským přízvukem. Otočila jsem se a spatřila statného muže se zrzavým plnovousem, který se opíral o rám dveří. „Kdo jsi?“ ptala jsem se. „A co tady děláš?“

„Jmenuju se Kilian a dovnitř mne přivedla tvoje neobyčejná výřečnost. Co tady máš za problém?“

„Tohle všechno je můj problém!“ vykřikla jsem a rozhodila rukama na tu spoušť kolem. „Minulý týden jsem najala partu chlápků, aby dali ten barák do pořádku. Peníze si vzali hned, ale zdá se, že zapomněli, kde ten dům vůbec je.“

„Ty jsi jim zaplatila dopředu?“ zeptal se nevěřicně. „Kde jsi nechala rozum? Za práci se platí až potom a ne předem.“

„To jsem nevěděla,“ přiznala jsem.

„Ach jo, drahoušku!“ vzdychl. „Jsi jako bezbranné kůzlátko. Měli ty chlápci nějaká jména?“

„Mám pocit, že ten, co za ně mluvil si říkal Skelt,“ pravila jsem trochu zahanbeně. Jak jsem mohla být tak naivní?

„Ach tenhle,“ řekl Kilian. „Ten je spolehlivý skoro jako jarní počasí. Já ho přivedu. Ještě zbývá malá naděje, že on nebo jeho líní příbuzní mají ještě nějaké prachy, ale zcela jistě ho přivedu, aby udělal práci, co ti dluží.“

„Proč?“ Moje důvěra se okamžitě změnila v obrovské podezření.

„Protože potřebuješ správce, děvče,“ řekl mi na rovinu. „Uděláme to takhle. Já seženu Skelta a jeho lidi a postarám se, aby udělali práci, za kterou jsi zaplatila. Když budeš spokojena po týdenní zkoušce, můžeme se domluvit na něčem trvalejším.“

Asi jsem měla být dotčena způsobem, jakým vstoupil do mého života, ale nebyla jsem. Bylo zřejmé, že má pravdu. V jistých otázkách lidských aktivit jsem byla skutečně „malé ztracené kůzlátko“. Ještě chvíli jsme spolu mluvili a Kilian skromně poznamenal, že je ten „nejlepší stavitel v celé Arendii, jakého jsem mohla potkat.“ Potom jsme spolu prošli domem a já mu ukázala, co chci spravit. Většinou se mnou souhlasil, ale několikrát nesouhlasně zavrtěl hlavou. Když jsme dokončili obhlídku, vynesl svůj soud. Silně zabušil na zeď. „Vypadá ještě jakž takž, ale je pěkně zanedbaný. Dá to práci, ho vylepšit.“ Zpříma na mne pohlédl. „Řeknu ti jednu věc, dámo. Nechci to odfláknout, takže to bude něco stát Budeš tu nějakou dobu bydlet, a já nechci, aby ti to tu spadlo na hlavu. Nemá smysl, abysme to jen kaširovali. To by byla blbost. Možná na sebe budeme sem tam ječet, ale až to bude hotovo, budeš na ten dům hrdá.“

„To přesně chci, Kiliane,“ řekla jsem mu.

„Tak je to domluveno. Jdi klidně po své práci, a já se tady

o všechno postarám. Uvidíš, jak to tu dám do pořádku.“

Znám jenom velmi málo mužů, kteří dokáží být tak přímí a Kilian se mi líbil hned od začátku. Po pravdě řečeno jsem z něj byla tak nadšená, že bych si snad vzala za muže i jeho bratra.

Několikrát jsem se ve svém domě během rekonstrukce zastavila a sledovala, jak Skelt a všichni ti jeho bratři, bratřenci a kdoví kdo ještě postupují s pracemi. Kilian je řídil nemilosrdně, takže práce postupovala, i když na můj vkus stále dost pomalu. Skutečně jsem se z toho paláce chtěla dostat pryč. Hlavně proto – a také proto, že jsem nechtěla plísnit Kiliana – vyrazila jsem na podzim do Vo Mandoru, abych navštívila Asranu s Mandorinem. Jejich zvláštní manželství prosperovalo lépe, než by si kdo pomyslel. Mandorin byl plně pod Asraniným vlivem a jeho výraz absolutního zbožňování občas vyvolával na jejích rtech úsměv. Nejdůležitější ale bylo, že se jim podařilo udržet prozatímní mír mezi Mimbraty a Asturijci.

Po nějaké době jsem se začala nudit, takže jsem odjela do Vo Mimbri, abych navštívila vévodu Corrolina. Narazila jsem tam na několik tolnedřanských kupců, což je dost přirozené, protože Tolnedra leží hned za řekou. Po důkladném prozkoumání jsem si ověřila, že jsou to skutečně Tolnedřané a ne Dagašové. Bylo zjevné, že po té lekci Ktačik přestal vystrkovat růžky.

Abych nezavdala příčinu ke spekulacím, že někoho upřednostňuji, zajela jsem na sever navštívit Mangaran do Vo Asturu. Tam byly trochu problémy, ale ty nijak nesouvisely s Murgy. Odstranění Oldorana z trůnu skutečně ranilo jeho rodinu, která po několik generací pohlížela na celou Asturii jako na soukromé vlastnictví. Většina Oldoranových příbuzných nebyla schopna ničeho jiného než pomluv. Ale jeden jeho synovec jménem Nerasin zašel mnohem dál, než že by pouze pomlouval Mangarana. Snažil se získávat spojence pro chvíli, kdy Mangaran umře, aby byl připraven zmocnit se trůnu. Měla jsem zvláštní pocit, že měl s Nerasinem co do činění, ale zatím měl Mangaran moc pevně v rukou a dokázal mladého potíziistu udržet na uzdě.

Byla jsem u Mangarana asi týden, pak jsem se vrátila do Vo Wacune, abych se podívala, jak je Kilian daleko s renovací. Byl již podzim a ačkoliv je Arendský les převážně jehličnatý, bylo všude

barev podzimu od žluté po oranžovou a ve vzduchu byla cítit jeho zvláštní vůně. Dorazila jsem do Vo Wacune jedno krásné podzimní odpoledne, projela jsem zdobenou městskou branou a rovnou zamířila do tiché uličky, kde stál můj dům. S potěšením jsem zaznamenala, že Kilian a jeho pracovní četa opravila mramorovou zeď kolem domu, a rezavou železnou bránu nahradila mnohem hezčí novou.

Jedna z předností mého domu byly poměrně velké pozemky okolo. Kdysi tady určitě byly krásné zahrady, ale když jsem dům kupovala, po zahradách nebylo ani památky. Všude rostla lebeda. Když jsem projela branou, překvapilo mne, že lebeda byla pryč a starobylé keře byly nově sestříhány. Kilian zrovna něco kutil na zahradě. Vzhlédl a sledoval mne, jak slézám s koně, „Tak už jsi tady, děvče,“ pozdravil mne. „Už jsem tě chtěl nechat hledat.“

„Zahradničíš, Kiliane?“ řekla jsem překvapeně. „Vidím, že jsi muž mnoha profesí. Jak vypadá ten dům?“

„Všechno je hotovo, paninko,“ odpověděl hrdě, „a je to lepší, než jsem čekal. Zrovna jsem tady chystal zahradní nábytek, aby sis na jaře užila zahradu. Přivedl jsem i nějaké ženské, aby všechno uvnitř vysmýčily a naleštily. Chceš se podívat?“

„Ani se nemusíš ptát.“

„Doufám, že budeš s těmi děvčaty spokojena. Ale bude to něco stát.“

„Snad si to budu moci dovolit, Kiliane,“ ujistila jsem ho. „Tak se pojd'me podívat dovnitř.“

Opravený dům vysoce překonal má očekávání. Pokoje – a to i ty v části pro služebnictvo – byly prostorné a sociální zařízení bylo velké a dobře vybavené. Stěny, které předtím vypadaly zašlé, byly nově vymalovány. Dřevěné i mramorové podlahy zářily. Všechno působilo velmi dobrým dojmem a vysoká mramorová zeď okolo domu spolu se stromy a keři v zahradě izolovaly jakékoliv zvuky zvenčí. Všude vládl klid.

„To je vynikající,“ vyhrkla jsem směrem ke svému wacitskému příteli.

„Až tak vysoko bych to nehodnotil, ale dělali jsme, co jsme mohli,“ odpověděl skromně Kilian.

Během mých cest jsem se pro něco rozhodla, ale teď jsem

nevěděla, jak to podat Kilianovi. Nakonec jsem pouze vyhrkla.
„Vycházíme spolu docela dobře, ne?“

„Jsi dobrej zaměstnavatel – teda na ženskou určitě. Docela se mi líbí pro tebe dělat.“

„Nesnaž se mi mazat med kolem pusy, Kiliane.“

Zasmál se. „Tak pojď k věci, dámo. Nechod' kolem toho jako kolem horké kaše.“

„Jak by se ti líbilo pro mne pracovat?“

„Myslel jsem, že pro tebe pracuju.“

„Já nemyslím jenom opravu domu. Měla jsem na mysli stálé zaměstnání. Tohle je velký dům. Dokážu se o sebe postarat, ale čas od času cestuji někdy i na delší dobu a nebyla bych ráda, kdyby se ten dům zase dostal do takového stavu, jako když jsem ho koupila. Přesně řečeno potřebuji někoho, kdo by se mi o něj staral. Měl bys o to zájem?“

„Já nejsem sluha, dámo. A nemám vždycky ty nejvybranější způsoby.“

„Ještě jsi mě nikdy neurazil.“

„Však se neznáme moc dlouho. Dopřej mi čas a uvidíš.“

„Budeš o tom uvažovat?“

„Myslím, že bych to na rok mohl zkusit, má paní.“

„Cože najednou tak formálně, Kiliane?“

„Asi by se nehodilo, abych oslovoval mého zaměstnavatele dámo nebo děvče.“

„To mi nevadilo ani v nejmenším, Kiliane.“ Rozhlédla jsem se kolem sebe. Ted', když byl ten nepořádek uklizen, vypadal dům až zbytečně velký. „Asi budeme potřebovat nějaké služebnictvo,“ navrhla jsem opatrně.

„To teda jo, paninko,“ zašklebil se. „Rozhodně nejsem zrovna nejlepší s hadrem a smetákem a bez mého vaření se svět taky obejde.“

Zasmála jsem se a poplácala ho po rameni. „Ty jim budeš šéfovat, Kiliane, tak by sis je měl taky vybrat.“

Uklonil se s překvapivou elegancí. „Jak si přeješ, paninko. Hned se do toho dám, jak seženu pár krámů.“

„Jaké krámy?“

„Chceš snad spát na zemi? Nějaký nábytek by se nám docela

hodil, co říkáš?“ Pak sáhl do kapsy a vytáhl nějaké papíry. „Bohužel se budeme muset pustit do vyúčtování.“

Trvalo nám pár týdnů, než jsme s Kilianem koupili všechnen ten nábytek, koberce a drapérie, aby dům nebyl tak prázdný. Pak začali přicházet sloužící – většinou Kilianovi příbuzní. Nepotismus může někoho urážet, ale v mé zvláštní situaci mi to přišlo docela normální. Trvalo nám chvíli, než jsme si navzájem zvykli a všechno začalo klapat. Nejděle mi to trvalo s kuchařkou – samozřejmě jednou z Kilianových sestřenic – které se nelíbilo, když jsem občas chtěla přiložit ruku k dílu, nebo se snažila dávat jí rady. I to se ale po krátké době vystříbřilo.

V létě jsme vyrazili s Kathandrionem na Velký trh na každoroční setkání, kterému se začalo říkat „Arendská rada“. Ten název nebyl nijak originální, ale vzešel z „Alornské rady“, která se každoročně konala v Rivě. Arendové jsou celí diví do tradic, i když ty tradice nejsou jejich. Bylo potřeba tam urovnat nějaké spory, ale nic vážného.

Daleko víc než politika mne to léto zajímalo to, že baronesa Asrana čekala dítě.

„To je člověk vždycky takhle neohrabaný, Polly?“ zeptala se mne jednoho večera po celodenním zasedání.

„Obvykle ano,“ odpověděla jsem. „Kdy to dítě čekáš?“

„Začátkem zimy.“

„Přijedu do Vo Mandoru a pomohu ti.“

„To není potřeba, Polly.“

„Ale ano, je. Nebudeš tomu věřit, ale záleží mi na tobě a nechci tě svěřit do péče někoho cizího.“

„Ale...“

„Tak dost. To je vyřízená záležitost.“

„Ano, madam.“ Znělo to sice poslušně, ale já věděla, že poslušnost a podřízenost není Asranina silná stránka.

Po skončení zasedání jsme s Kathandrionem jeli zpět do Vo Wacune. „Najedou se mi to všechno zdá nějaké divné,“ prohlásil Kathandrion poslední den cesty.

„Co se ti zdá divné?“

„Scházet se s našimi odvěkými nepřáteli.“

„Na to si zvykneš, Kathandrione. Dokud tady budu – a já tady

budu skutečně dlouho – bude se tohle zasedání každoročně dokud se celá Arendie nedá dohromady. Mluvit s lidmi je mnohem lepší než s nimi válčit.“

„To je tedy skutečně zvláštní myšlenka.“

Obrátila jsem oči v sloup v předstírané rezignaci. „Tihle Arendové,“ vzdychla jsem.

Kathandrion se zasmál. „Tohle prostě miluju, Polgaro. Pak mi připadá všechno, co děláme, takové dětinské.“

„Však to tak je, Kathandrione. Věř mi, je to tak.“

Zbytek léta proběhl bez jakýchkoliv zvláštních událostí, ale podzim byl plný společenského dění. Je to určitě nějaký arendský zvyk: „Odpočívejme celé léto a potom do prvního sněhu pořádejme jednu párty za druhou“.

Když jsem vyrazila do Vo Mandoru, abych pomohla Asraně s porodem, Kilian jel se mnou. Neptal se mě, prostě se mnou jel. „Přece tě nenechám jet samotnou, paninko,“ prohlásil na mé protesty. „Jednak by to mohlo být nebezpečné, a pak by si lidi řekli, že si ani nemůžeš dovolit doprovod.“

Radši jsem se k tomu ani nijak nevyjadřovala, protože mě to docela potěšilo. Když jsem si uvědomila, kolikrát se snaží sloužící své pány podvést, byla jsem ráda, že Kilian bere své povinnosti tak zodpovědně.

Ve Vo Mandoru hustě sněžilo, že nebylo skoro vidět na krok. Mandorin mne vřele vítal, ale ve tváři měl tu směs napětí a obavy, která je známkou každého nastávajícího otce.

Svěřila jsem barona z Vo Mandoru Kilianovi s pokynem, aby ho držel pěkně stranou babských záležitostí. Kdyby na to přišlo, mohla jsem Asraně usnadnit porod různými prostředky, včetně své vůle. Nebylo toho potřeba, protože Asrana porodila prvního syna bez jakýchkoliv problémů. Mandorin byl náležitě hrdý a celý zářil. Už jsem měla mnohokrát příležitost všimnout si, že se takhle tatínci chovají.

Do Vo Wacune mne nic urgentního netáhlo. Dům byl v péči Kilianových příbuzných a cestování v zimě není nic příjemného. Proto jsem uposlechla Mandorinovo a Asranino naléhání, abych zůstala alespoň do doby, než se vyčásí. Bylo to velmi příjemné, zůstat se

starými přáteli a pohrát si i s jejich malým synkem, ale když přišlo jaro, začali jsme se s Kilianem chystat k návratu.

V předvečer našeho odjezdu se však objevil další starý přítel. Hrabě Mangaran, de facto vévoda z Asturie, se vracel z návštěvy u Corrolina ve Vo Mimbire a tak zajel i se svou družinou plně vyzbrojených gardistů do Vo Mandoru.

Mangaran od doby, kdy se dostal na trůn nijak viditelně nezestárl, ale jeho oči vypadaly velmi unaveně. Přivítali jsme se na nádvoří a pak nás Mandorin vedl do jedné z komnat vysoko ve věži, abychom v klidu prodiskutovali státní záležitosti. Měla jsem pocit, že ve Vo Mandoru je takováhle opatrnost přehnaná, ale Arendům některé věci nevymluvíte.

„Tak co, Mangarane,“ začala Asrana, když jsme se usadili, „jel jsi do Vo Mimbire z nějakého vážného důvodu nebo jsi prostě chtěl vidět vévodu Corrolina?“

Mangaran vzdychl a zamnul si bradu. „Někdy si myslím, že jsem měl být chytřejší a rychle opustit město, když jste vy dvě chystaly tu vaši revoluci,“ řekl. „Teď už vím, proč Oldoran stále pil. Mám na starosti tolik věcí.“ Smutně vzdychl. „Byl jsem ve Vo Mimbire, abych upozornil vévodu Corrolina, že máme ve Vo Asturu vážné problémy. Teď jsem na cestě do Vo Wacune, abych o tom samém zpravil vévodu Kathandriona. Musím jim doporučit, aby vytvořili silné spojení. Asturie je na pokraji války.“

„To přece není nic nového,“ poznamenala Asrana. „To je od doby, co jsem začala brát rozum. Co je za tím tentokrát?“

„Mám pocit, že to k čemu se schyluje, nazve historie „válkou synovců“,“ vzdychl s vážnou tváří Mangaran. „Nemám syna a můj nárok na trůn je stejně velmi specifický. Konečně jsme pochovali Oldorana a podle zákona by zřejmě na jeho místo měl nastoupit jeho nejstarší synovec Nerasin.“

Asrana nelibě zafrkala.

„Souhlasím s tebou, baroneso,“ přikývl Mangaran. Potom pokračoval. „Můj vlastní nejstarší synovec není o nic lepší než Nerasin. Je to hlupák, který vězí po uši v dlužích z her. A bych to vyjádřil co nejpřesněji... jemu bych nesvěřil ani ten nejmenší statek.“

„Já ho znám,“ otočila se a mne Asrana. „Jmenuje se Olburton a je

určitě ještě o něco horší než Nerasin. Jestli jeden z nich nastoupí na Mangaranovo místo, tak se celá Asturie rozpadne na velké množství soupeřících panství.“ Pohlédla ostře na svého manžela. „A tady v Mimbratu určitě někoho napadne, že by toho mohl využít, co drahý?“

„Obávám se, že můžeš mít pravdu,“ vzdychl Mandorin.

„A u hranic ve Wacune se určitě najdou nějakí šlechtici, kteří si budou myslet to samé,“ přidala jsem já. „Proč k sobě vždycky hranice přitahuje zrovna takové lidi?“

„To má snadné vysvětlení, Polly,“ pravila s cynickým úsměškem. „Všichni vědí, že lidé na druhé straně hranice nejsou vlastně lidské bytosti, takže si není potřeba dělat vůči nim jakékoliv výčitky,“

„To je skutečně drsný pohled na věc,“ napomenula jsem ji.

„Možná drsný, ale pravdivý,“ nedala se a bojovně vysunula bradu.

„Nechce se mi věřit, že by k tomu mohlo dojít,“ oponoval Mandorin. „Přece nemůže tak složitě nabytý mír skončit kvůli nerozumu nějakých dvou bezvýznamných šlechticů.“

„Nejhorší na tom je, že s tím nemohu nic dělat,“ zahuhlal Mangaran. „Naštěstí už u toho potom nebudu.“

„Teď mne něco napadlo,“ pravila zamyšleně Asrana. „Mír vyžaduje stejně rázné vládcе jako válka. Mangarane, což kdybys ubohé Asturii dal ještě jeden dárek. Mohl bys ty dva poslat k mistru popravčímu, aby jim setnul hlavu. Muž bez hlavy přece nemůže vládnout, ne?“

„Asrano!“ zasípal Mandorin.

„Jenom jsem žertovala, lásko,“ ujistila ho. „Ale jedno řešení by tu bylo. Museli bychom to provést ještě před tím, než se Mangaran odebere k Chaldanovi. Jed v pravý čas na pravém místě by celý problém vyřešil.“

Mohli bychom používat jed tak dlouho, až bychom našli mezi šlechtici v některé větvi toho pravého.“

„Je to poněkud zjednodušené řešení,“ prohlásil Mangaran.

„Jednoduché řešení je vždycky to nejlepší, přáteli. Nakonec jsme Arendové a jakákoliv složitější situace nás jenom rozhodí.“

„Musím přiznat, že mne to trochu zaujalo,“ řekl Mangaran

s úšklebkem.

„Musím proti tomu co nejdůrazněji protestovat,“ ozvala jsem se. „Jakmile se jednou dostane jed do politiky, nedá se s tím jen tak přestat. Každý se musí občas najíst a napít.“

„Jedy jsou ale velmi vzácné a tudíž i velmi drahé,“ vrtěla hlavou Asrana.

„Ale to se velmi mylíš, Asrano,“ ujistila jsem ji. „Kdybych je skutečně nutně potřebovala, najdu smrtelně jedovaté rostliny i ve vaší zahradě ve Vo Mandoru. Jsou tak běžné, že se sama divím, že ještě nezahynula alespoň polovina lidstva při jejich náhodném požití. U některých rostlin se jedna část jí a přitom druhá je jedovatá. Můžeš třeba jíst kořeny a nic se ti nestane. Ale kdybys snědla list, jsi mrtvá. Jestli chceš někoho zabít, použij sekyru nebo nůž. Neotvírej dveře s nápisem „jed“. Já mám teď dohlížet na události v Asturii, tak bych nebyla ráda, aby se používala nějaká exotická řešení.“

„Co se dá dělat,“ vzdychla Asrana. Protože Mangaran jel do Vo Wacune tak jako tak, přidali jsme se s Kilianem. Musím přiznat, že můj tajemník – jestli je to ten pravý výraz – byl z přítomnosti tolika ozbrojených Asturijců celý nesvůj. Historická nenávist umírá pomalu a mír byl v Arendii stále ještě novinkou. Mangaranovu „válku synovců“ nebylo tak těžké zažehnat, protože na obou stranách byly spíše lidé, kteří měli plná ústa válčení a zabíjení, ale kdyby došlo na věc, tak měli tendenci strčit hlavu do písku. Měla jsem pohovor s Nerasinem a Olburtonem i s jejich vlivnými příznivci a celá záležitost šla lehce do vytracena.

Vládcové všech tří vévodství to vzali jako pokyn shůry, a tak jsem se chtě nechtě stala hlavou každoročních setkání Arendské rady. Tak to šlo několik let a přes různé výkyvy, hrozby a narážky byl v Arendii zachováván křehký mír. Mladý Alleran během těch let vyrostl v mladého muže a krátce po osmnáctých narozeninách se oženil. Snažila jsem se být na blízku při jeho výchově, protože jeho rodiče, Kathandrion a Elisera, dělali co bylo v jejich silách, aby z něj vychovali správného Arenda – samé svaly a žádný rozum – ale já jsem se snažila uchovat jeho zdravý rozum. To co řekla Asrana ve Vo Mandoru, stále platilo. Vládce v míru musí být alespoň tak silný jako během války a nic není pro něj užitečnější než zdravý rozum.

Při této Alleranově výchově jsem měla neočekávaného pomocníka, který dobře rozuměl arendské problematice. Ačkoliv Alleran okázale navštěvoval svou „tetu Pol“ – tohle oslovení mne provázelo celá staletí – zjistila jsem, že mnohem více času strávil s Kilianem. A kdo by mu mohl dát lepší školu praktického života než můj mistr stavitelský? Myslím, že jsme mu dali dobrou školu. Uměl sice používat všechny výrazy běžné u dvora, ale zároveň dokázal velmi dobře přemýšlet.

Ať už tomu věříte nebo ne, neměla jsem vůbec nic společného s výběrem jeho nevěsty. To bylo čistě politické rozhodnutí. Spojenectví mezi stejně silnými partnery se vždy utvrzuje manželstvím. Nevěsta se jmenovala Mayasarella – kteréžto šílené jméno vzniklo jistě spojením jmen dávno mrtvých příbuzných – a byla to krásná tmavovláška. Nebyli spolu s Alleranem do sebe nijak bláznivě zamilovaní, ale vycházeli spolu docela dobře, a to je podle mého docela dobrý základ pro manželství.

Roky plynuly celkem v klidu a každoroční Arendská rada při Velkém trhu mi dávala příležitost zabránit různým idiotským nápadům, aby se dostaly na veřejnost.

Mám pocit, že to bylo po zasedání v roce 2324, kdy jsem podnikla jednu ze svých pravidelných objížděk po zemích Arendů. Ne že bych nevěřila informacím, které jsem dostávala, ale je vždy užitečné sem tam vidět věci na vlastní oči. Tak jsme se Kilianem k družině vévody Corrolina z Mimbri a zamířili s ním do zlatého města na březích řeky Arend.

Tam bylo vše v pořádku, a tak jsme se Kilianem asi po týdně vydali na cestu do Vo Mandoru navštívit Mandorinu a Asranu.

Byli jsme na cestě asi dva dny, když Kilian načasoval téma, o kterém bylo zřejmě nutné si pohovořit. Nedlouho po východu slunce jsme vystoupali na vrcholek kopce a Kilian se na mě upřeně zahleděl.

„Nechci se tě nijak dotknout, paninko,“ řekl ostýchavě, „ale můžu se na něco zeptat?“

„Samozřejmě. Co tě trápí Kiliane. Vypadáš nějak ustaraně.“

„Nejsem asi nejchytřejší chlap na světě, má paní, ale jen úplně blbec by si nevšiml, že nejsi úplně obyčejná ženská.“

„Děkuji ti Kiliane.“ Usmála jsem se. „Tak to vysyp, příteli, a

neboj se, že mě tím urazíš.“

„Říkají ti kouzelnice Polgara. Je to pravda?“

„Máš pravdu. Jmenuji se Polgara,“ odpověděla jsem, „a s tou kouzelnicí je to otázka názoru. Je pravda, že mám jisté schopnosti, které nejsou běžné.“

„Tvůj otec se jmenuje Belgarat?“

Vzdychla jsem si. „Obávám se, že ano.“

„Jsi asi starší než vypadáš, co?“

„Pevně věřím, že ty roky na mně nejsou vidět.“

„To už ti musí být takových tisíc let, ne?“ vyhrkl skoro útočně.

„No, tolik ne,“ řekla jsem klidně. „Je mi přesně tři sta dvacet čtyři let.“

Těžce polkl a vyvalil oči údivem.

„Znamená to pro tebe tak moc, Kiliane?“ zeptala jsem se. „Dlouhověkost je rodinná záležitost. Někteří lidé žijí déle než ostatní. Jsem si jistá, že už jsi něco takového viděl.“

„No ... to asi jo ... *ale tři sta let!*“

„Řeknu ti to ještě jednou. Opravdu to tolik znamená? Důležité je naše přátelství – a ty jsi můj skutečný přítel. To je podstatné pro mne a mělo by být i pro tebe. Nedovol, aby něco tak stupidního jako jsou čísla, zničilo naše přátelství.“

„To bych radši přišel o pravou ruku,“ prohlásil.

„No, tak se tím už netrap.“

„Umíš skutečně čarovat?“ zeptal se takřka chlapeckým hlasem a ve tváři se mu zračila zvědavost.

„Jestli tomu tak chceš říkat, tak asi ano.“

„Tak něco udělej,“ prosil mne a oči mu zářily.

„Tak dobře. Ale slib mi, že pak ukončíme tenhle rozhovor a už se k tomuto tématu nebudeme vracet.“

Okamžitě přikývl.

Přemístila jsem se na místo několik metrů za něj. Poposedl v sedle a zíral na moje prázdné sedlo.

„Jsem tady,“ ozvala jsem se.

Otočil se velmi pomalu a v očích měl takřka strach.

Ukázala jsem na nedaleko ležící balvan a zaostřila na něj svou vůli. Balvan se zvedl asi tři metry vysoko.

Kilian to nevěřícně pozoroval a probral se z úžasu, až když balvan s rachotem dopadl na zem.

„Tohle je moje nejoblíbenější změna,“ řekla jsem mu a zvolna se před jeho očima proměnila ve sněžnou sovu. Několikrát jsem mu oblétla hlavu a koncem křídel se dotkla jeho tváří. Pak jsem se proměnila zpět do své podoby a vrátila se do sedla. „Spokojen?“ zeptala jsem se ho s úsměvem.

„Plně spokojen, má paní,“ ujistil mne. „To bylo něco!“

„Jsem ráda, že se ti to líbilo. Teď bychom mohli pokračovat v cestě. Když si pospíšíme, tak tam budeme v rekordním čase.“

XVIII.

HRABĚ MANGARAN zemřel příští jaro a já spěchala do Vo Asturu, abych prohlédla jeho tělo. Chtěla jsem se ujistit, že nikdo nepoužil to jednoduché řešení, o kterém se jednou zmínila Asrana. Jeho tělo mne však přesvědčilo, že zesnul bez cizího přičinění.

Vlády ve Vo Asturu se po Mangaranově smrti ujal jeho synovec Olburton, ale většina území Asturie byla pod vlivem synovce vévody Oldorana Nerasina. Právně ta situace nebyla příliš jasná. Oldorana nikdo oficiálně trůnu nezbavil a Mangaranovo panování bylo striktně vzato spíše regentstvím. Protože výběr mezi Nerasinem a Olburtonem jako praš' jak uhoď', tak jsem do toho nijak nestrkala nos. Mým posláním bylo udržet mír mezi všemi třemi vévodstvími a jestli se Asturijci mezi sebou chtěli vyvraždit, byla to jejich věc.

Přesto jsem podnikla jistá opatření. Na můj popud se ve Vo Mandoru sešel Kathandrion s Corrolinem a uzavřeli užší spojení, aby zabránili rozšíření asturijského konfliktu.

„Co nám radíš, lady Polgaro?“ zeptal se Kathandrion, když jsme seděli v modré Mandorinově pracovně. „Myslím, že bychom mohli s vévodou Corrolinem snadno vniknout do Asturie, sesadit oba synovce a dosadit na trůn někoho vhodnějšího.“

„To je velmi špatný nápad, Kathandrione. Jestli se Asturijci chtějí navzájem nenávidět, je to jejich věc. Jestli tam ale s Corrolinem vpadnete a smetete jejich vládce, uchýlí se do lesa a začne se všeobecná občanská válka, kterou se tak pracně snažil rozpoutat Ktačik. Jenom uzavřete hranice a nechte je, ať se tam mlátí sami mezi sebou. Až se objeví někdo dostatečně silný, aby sjednotil celou

Asturii, zajedu do Vo Asturu a přesvědčím ho, že mír je mnohem lepší varianta než válka.“

„Přesvědčíš?“ zeptala se Asrana a povytáhla obočí.

„To je jenom uhlazenější výraz pro přinutit, Asrano,“ řekla jsem jí. „Já už umím lidi přinutit, to mi věř. Za ty roky jsem si ověřila, že každý vládce, který se doma necítí silný v kramflecích, si myslí, že válkou se sousedy posílí svou pozici doma. Já už případného vládce přesvědčím, aby to nedělal a – znova to opakuji – že umím být v těchto případech velmi přesvědčivá. Věnovala jsem nemalé úsilí tomu, abych v Arendii nastolila mír a nenechám teď nějakého Asturijce, aby to všechno rozbil kvůli bláhové naději, že si pomůže doma. Doufejme, že ten budoucí vítěz v Asturii bude rozumný. Když ne, tak ho budu přesvědčovat tak dlouho, až rozum dostane.“ Rozhlédla jsem se přísně kolem dokola. „Vyjádřila jsem se jasně?“

„Ano, matko,“ odpověděl s úsměvem Kathandrion.

Corrolin se po těch slovech rozesmál a celá konference dospěla ke svému závěru v úsměvné atmosféře a pohodě. Možná jsem byla až příliš starostlivá, ale stále jsem měla na paměti, že jsou to Arendové. Když jsme se loučili, byla aliance mezi Kathandrionem a Corrolinem dostatečně pevná, aby ji nějací Asturijci nemohli rozbít.

Vrátila jsem se s Kathandrionem do Vo Wacune a on okamžitě poslal svá vojska k východní hranici s Asturií. Corrolin posílil zase jižní hranici, takže bylo potížemi zmítané vévodství se svou „válkou bratranců“ odříznuto od světa. Nerasin i Olburton sice poslali své emisary do Vo Wacune i Vo Mimbire s nějakými podivnými nabídkami, ale jak Kathandrion, tak i Corrolin je odmítli přijmout.

Měla jsem trochu obavu o Asranu a hlavně o to, co by v takové situaci *mohla* udělat. Měla stále v Asturii plno známých a kdyby chtěla, tak by patrně mohla zamotat hlavu všem zúčastněným. Věděla jsem, že si Olburtona nijak nevážila, ale zároveň bylo jasné, že Nerasinem přímo pohrdá. Kdyby si musela vybrat, tak by se patrně po delším váhání přidala na stranu Olburtona. Chtěla jsem věcem v Asturii nechat volný průběh a proto jsem své přítelkyni důrazně poradila, aby do celé záležitosti nijak nezasahovala.

Všechny ty intriky a komplety mne začínaly unavovat. Dobrý žonglér dokáže udržet ve vzduchu tucet barevných míčků – pokud

ovšem nejsou kluzké. Moje potíže byla v tom, že mi nějaký darebák všechny moje míčky namazal.

Na silvestrovské párty roku 2325 princ Alleran oznámil, že jeho žena Mayaserella čeká dítě. Byla jsem ráda. Alespoň odpadl problém s následnictvím v případě vévody z Wacune.

Na jaře zmatek v Asturii vyvrcholil skvělou střelou z luku z dobrých dvě stě kroků. Protože šíp skončil přesně v prsou Olburtona, události v Asturii dostaly nový spád. Olburton měl pod kontrolou města, zatímco Nerasin měl větší vliv na daleko konzervativnější venkov. Stručně řečeno Olburton ovládal lidi a Nerasin půdu. Existovala zde jistá, i když ne velmi přirozená rovnováha, která Olburtonovou smrtí skončila. Nerasin nezaútočil na Vo Astur okamžitě, ale získával postupně malá města. Začátkem léta roku 2326 byl Vo Astur pouhým ostrůvkem uprostřed nepřátelského moře. Jeho situace byla neudržitelná. Začátkem podzimu usedl Nerasin na trůn, který opustil jeho věčně opilý strýc.

V tu chvíli se do celé záležitosti vložila Asrana a začala veškerou svou autoritou a silou kalit vodu. Nevím přesně, kde ten výraz našla, ale byla úplně fascinována myšlenkou, že musí „destabilizovat vládu v Asturii“.

Já jsem se o celé záležitosti dozvěděla až po několika měsících a věděla jsem, že musím okamžitě jednat. Poslala jsem Kiliana, aby ve městě koupil to největší možné zrcadlo. Nebyla jsem přitom nijak zvědavá, jak vypadám. To vím moc dobře i bez něj. Účel jeho nákupu byl ten, že jsem se ho potřebovala zbavit na dostatečně dlouhou dobu, abych mohla nepozorovaně zmizet. Tentokrát jsem skutečně o žádný doprovod nestála. Po jeho odchodu jsem počkala asi čtvrt hodinu, sešla jsem do růžové zahrady a tam jsem proměnila v sokola. Chtěla jsem se dostat do Vo Mandoru dříve, než Asrana způsobí ještě větší zmatky.

K Mandorinovu zámku jsem dorazila těsně před západem slunce, usedla jsem na parapet, vyslala rychlou myšlenku, abych zjistila, kde je Asrana, a pak jsem na sebe vzala svou obvyklou podobu. Byla jsem sice našťavaná, ale zatím spíše středně. Naštěstí byla Asrana sama, když jsem se u ní objevila.

„Polly!“ vykřikla a upustila kartáč, kterým si česala vlasy. „Pěkně

jsi mě vyděsila.“

„Za chvíli to bude ještě horší, Asrano. Co to pro živého Boha vyvádíš v Asturii?“

Oči jí ztvrdly. „Jenom se snažím vyvést Nerasina z rovnováhy, to je všechno. Věř mi Polly, vím přesně, co mám dělat. Nerasin se teď obává otočit ke komukoliv u dvora zády a vím zcela jistě, že nespí dvě noci po sobě ve stejné posteli. Splétám kolem něj imaginární spiknutí jako pavučinu. Bojí se zavřít oči.“

„Chci, abys toho nechala.“

„Ne, Polly,“ odpověděla chladně. „V tom s tebou nesouhlasím. Jsem také Asturijka a znám asturijskou povahu daleko lépe než ty. Nerasin se zajímá akorát o sebe a případě, že si bude myslet, že mu to pomůže, napadne Wacune a Mimbre, přestože jsou spojenci. Bude mu úplně jedno, jestli přitom povraždí polovinu mužů z Asturie. Snažím se ho zaměstnat tím, že si chrání svůj vlastní život a nemá čas na válčení.“

„Asrano, za nějakou dobu přijde na to, že jsou ty tvoje imaginární spiknutí skutečně jen chiméra, a pak si jich přestane všímat.“

„To doufám,“ pravila temně, „protože v tu chvíli přestanou ta spiknutí být pouhou představou. V tu chvíli ho zabiju, Polly. Ber to jako můj dar pro tebe.“

„Pro mě?“ To mne skutečně překvapilo.

„Samozřejmě, ty jsi nám ukázala cestu k míru, nepamatuješ si? Dokud bude Nerasin u moci ve Vo Asturu, je tvůj mír v nebezpečí. A já se postarám, aby nebyl u moci o moc déle. Jakmile bude pryč, všem se nám bude lépe dýchat.“

„Ať ho nahradí kdokoliv, bude stejně špatný, Asrano.“

„To je možné, ale jestli bude stejně špatný, stane se mu to samé co Nerasinovi. Jsem připravena vyvraždit půlku asturijské šlechty, dokud nenajdeme někoho, kdo nám umožní svobodně žít. Když nenajdeme nikoho mezi šlechtici, budeme hledat mezi měšťany a když to bude nutné, tak mezi nevolníky.“

„Ty to myslíš vážně co, Asrano?“ Když jsem o jejích hrách slyšela prvně, myslela jsem, že si jenom tak pohrává.

„Smrtelně vážně, Polly.“ Bojovně vysunula bradu. „Než jsi přišla do Vo Asturu, byla jsem jenom hloupoučký ornament na Oldoranově

dvoře. Ty jsi to všechno změnila. Měla bys být vždycky opatrná, než začneš používat slova jako vlastenectví v přítomnosti Arendů. Máme sklony brát některé věci příliš vážně. Těch několik let v míru bylo pro Arendii lepší, než co se událo za posledních šest nebo osm století. Lidé tady dokonce umírají stářím. Jsem připravena vyčistit Asturii od všech, kdo by chtěli zničit „Polgařin mír“.

„Polgařin mír?“ Zůstala jsem jako opařená.

„Je to všechno tvoje chyba, Polly. Kdybys nám nemávala mírem před očima, nikdo z nás by skutečně nevěděl, jak vypadá.“

Když jsem se uklidnila a podívala se na celý problém jejíma očima, uvědomila jsem si, že má asi pravdu.

Navíc při jejích kontaktech ve Vo Asturu byla asi ta nejkvalifikovanější k tomu, aby neustále vyváděla Nerasina z míry, a tím mu nedopřála čas pro jakékoliv expanze. Vyčinila jsem jí, že mě o celé záležitosti neinformovala dopředu a přinutila jí ke slibu, že nepodnikne nic podstatného, aniž by se se mnou poradila. Poté jsem opustila Vo Mandor a vrátila se do Vo Wacune, ale ne do své růžové zahrady, nýbrž do vévodova paláce. Informovala jsem Kathandriona o tom co dělá Asrana a požádala ho, aby to vyřídil Corrolinovi. Pak jsem se vrátila domů, abych zhodnotila Kilianovy nákupy.

Na podzim roku 2326 jsem pomáhala Alleranově manželce Mayaserelle při těžkém porodu jejich prvorozeného syna, kterého pojmenovali po jeho dědečkovi. Kathandrion div pýchou nepraskl. Hranice Asturie z východu i z jihu zůstávaly pevně uzavřeny, ale nikdo není schopen úplně uhlídat hranice, které procházejí hustými lesy. Asranini poslové tudy procházeli celkem snadno, a jsem si jistá, že totéž se dařilo lidem z Nerasinova tábora. Ve Vo Asturu to vřelo jako v kotli, který necháte příliš dlouho na ohni.

Na jaře roku 2327 se stala událost, kterou si budu na vždycky pamatovat. Ve všech třech Arendských vévodstvích se věnovala velká pozornost těžkým válečným strojům, které sloužily k obléhání. Obránci hradů či měst mají výhodu, že se mohou někam schovat, zatímco útočníci postupují nekryti. Proto byla věnována spousta peněz a energie tomu, aby byly sestrojeny dostatečně účinné stroje schopné vrhat balvany, hořící smůlu a nebo mraky oštěpů na velkou vzdálenost. Prodloužení vzdálenosti dostřelu mohlo významně

ovlivnit výsledek bitvy.

Kathandrionovi inženýři vyvinuli obrovský katapult, který v sobě shrnoval všechny nové teorie včetně všech možných sil, protiváhy a napětí. Upřímně řečeno mne to monstrum připadalo jako obrovský rám obalený pavučinou. Katliandrion byl z toho katapultu celý nadšený a neustále sledoval jeho výrobu. Když jsem si ten stroj prohlížela, měla jsem pocit, že není zcela v pořádku, ale nevěděla jsem co.

Nastal čas, že to monstrum bylo dokončeno a technici ho vytáhli na nedalekou louku, aby ho vyzkoušeli. Kathandrion opustil své komnaty a sám přiložil svou ruku – nebo v tomto případě spíš rameno – k přesunutí tohoto obra do zkušební pozice. Celý dvůr se přišel dívat na to, jak vévoda z Wacune jde zkoušet stroj, který pomáhal vytvořit.

Byla jsem tam taky a najednou mě přepadla divná předtucha. Něco skutečně nebylo v pořádku. „Kathandriane!“ vykřikla jsem. „Nedělej to!“

Ale bylo příliš pozdě. Chlapecky se usmívající vévoda Kathandrion přesekl lano.

A v tu chvíli celý rám explodoval a proměnil se v masu pokroucených lan a létajících dřev! Výpočty techniků byly zcela jistě v pořádku. Bohužel ale nespočítali správně sílu dřevěných trámů, které celý rám tvořily. Náhlé uvolnění veškeré energie překonalo jejich odpor a vše se rozlétlo jako vystřelené z praku.

Vévoda Kathandrion z Wacune, můj drahý přítel, zahynul na místě, když mu obrovský kus dřeva tlustý jako jeho paže doslova prolétl hlavou.

Celý Wacune zaplavil obrovský smutek. Asi po týdně jsem překonala hoře a zašla do paláce promluvit si s Alleranem. Stál se zarudlýma očima v otcově pracovně a díval se na ty osudové nákresy. „Mělo to fungovat, teto Pol!“ řekl obviňujícím tónem. „Co se s tím stalo? Všechno bylo přesně podle těch plánů.“

„Právě ty plány byly jádrem celého problému, výsosti.“

„Výsosti?“

„Jsi teď přece vévodou z Wacune. To si uvědom. Měl by ses trochu sebrat. I v čase nejhlubšího zármutku se svět točí dál. Jestli dovolíš, tak bych ráda připravila tvou korunovaci. Dej se dohromady,

Allerane. Wacune tě potřebuje.“

„Nejsem na to připraven, teto Pol.“

„Na řadě jsi ty nebo tvůj syn. A ten je ještě daleko méně připraven než ty. Jen se podívej na Asturii. Nerasin je při jakékoliv známce slabosti připraven vyrazit do útoku. Je to tvoje povinnost, výsosti. Nenech nás padnout.“

„Kdybych jen věděl, proč se celý ten krám rozletěl na kousky!“ vykřikl a udeřil pěstí do těch plánek. „Sám jsem to všechno počítal. Mělo to fungovat!“

„Však on fungoval... a dokonce tak, jak měl. Jenom se nepočítalo, co ta strašná síla udělá s nosným rámem. Problém toho stroje byl v tom, že byl příliš silný. Ten rám měl být ze železa a ne ze dřeva. Tlak byl příliš velký, proto se to tak rozletělo na kusy.“

„Tolik železa by stavbu hrozně prodražilo, teto Pol.“

„Myslím, že to dřevo nás stálo víc, výsosti. Dej už ty plánky stranou, nebo je rovnou vyhoď. Máme důležitější věci na starosti.“

Alleranova korunovace byla poněkud smutná záležitost, ale přijel Corrolin a to dodalo novému wacitskému vévodovi lesku. Byla jsem přítomna jejich prvnímu sezení, ale nebylo to ani příliš zapotřebí. Kathandrion byl natolik moudrý, že nenechal svého syna vyrůstat v politickém vakuu. Navíc mimbratský vyslanec ve Vo Wacune dal Alleranovi základní instrukce o zvyklostech u jejich dvora. První setkání bylo trochu křečovitě, ale když se lépe poznali, trochu se uvolnili. Jejich hlavní zájem byly události v Asturii a to je skutečně dalo dohromady.

Na podzim téhož roku udělal Nerasin věc, která mne velmi přiblížila té linii, o které mi otec říkal, abych ji nikdy nepřekročila.

Jednoho dne se Asrana s Mandorinem vydali na společenskou návštěvu do Vo Mimbire. Když se dostali do lesa u řeky Arend a začali stoupat proti proudu, zasypalo je několik asturijských lučištníků, kterým se podařilo přejít hranice, svými šípy. Nerasin už zřejmě zjistil, kdo stojí za jeho potížemi ve Vo Asturu a podnikl typicky arendské kroky.

Když jsem se dozvěděla o smrti svých blízkých přátel, myslela jsem, že se mi srdce rozskočí žalem. Proplakala jsem několik dní a myslela jenom na pomstu. Věděla jsem, že jsem schopna provést

něco, po čem by se normální smrtelník chvěl hrůzou ještě sto let po smrti. Kilian a jeho příbuzní byli natolik moudří, že se mi nepletli do cesty, když jsem vyběhla ze své komnaty. Moje první kroky vedly do kuchyně. Tam jsem začala plánovat, co všechno bych mohla Nerasinovi udělat. Díky svým kuchařským znalostem jsem věděla, co by se tak hodilo. Například dranzírák bylo krásné slovo pro nástroj pomsty. Ani vykost'ovací nůž nezněl špatně. Pěkně ho pomalu zbavovat kostí, to by bylo něco! Oči se mi rozzářily, když jsem zahlédla nůž na krájení sýrů.

„*No tak, Polgáro, vrať ty věci tam, odkud jsi je vzala. Nikam nepůjdeš!*“ To byl matčin hlas.

„*Ale on zabil moje přátele!*“ vykřikla jsem. „*Nedovolím, aby mu to prošlo.*“

„*Koukám, že jsi převzala místní mravy,*“ poznamenala s lehkou ironií v hlase.

„*Co tím myslíš?*“

„*Proč tě poslal náš Pán do Arendie?*“

„*Abych ukončila ty jejich hlouposti.*“

„*Tak tomu teď rozumím. Takže ty teď chceš jejich hlouposti zopakovat, abys věděla, jak se při tom cítí. To je zajímavý přístup. Používala jsi ho i při studiu medicíny? Snažila ses dostat všechny nemoci dříve, než jsi je začala léčit?*“

„*To je přece nesmysl.*“

„*To já vím. Právě to se ti snažím vysvětlit. Všechno to, co jsi tady předváděla s těmi noži je přesně to, co jsi měla v Arendii potlačit. Nerasin zabil tvoje přátele, takže ty zabiješ jeho. Potom některý z jeho příbuzných zabije tebe. Potom tvůj otec zabije někoho z Nerasinovy rodiny. Někdo jiný zase za vraždí tvého otce. Strýc Beldin zase zabije toho vraha a tak stále dokola, až si nikdo vůbec nevzpomene, kdo to vůbec byl Asrana a Mandorin. Takhle nějak funguje krevní msta. Gratuluji ti, Pol. Teď jsi Arend až do morku kostí.*“

„*Ale já jsem je milovala, matko!*“

„*To je krásný cit, ale potřísnit ho krví není ten nejlepší způsob, jak to dát najevo.*“

V tu chvíli jsem zase začala naříkat.

„*Jsem ráda, že jsme měly tuhle diskusi, Pol,*“ řekla matka

potěšeně. „*Mimochodem, budeš ještě toho Nerasina potřebovat, takže by nebylo zrovna vhodné, kdybys ho zařízla a vykostila. Měj se dobře, Pol.*“ A byla pryč.

Vzdychla jsem a vrátila věci na místa, kde jsem je vzala.

Pohřeb Asrany a Mandorina se konal ve Vo Mandoru na podzim roku 2327 a já i Alleran jsme se ho samozřejmě zúčastnili. Arendské náboženství příliš nepřeje pohřbům. Chaldan je válečný bůh a jeho kněží daleko víc zajímá pomsta než oplakávání mrtvých. Možná jsem příliš předpojatá, ale zdá se mi, že se celý obřad odehrává v duchu „Však mi vás, vy rošťáci, pomstíme“. To všechno samozřejmě v elegickém tónu.

Měla jsem pocit, že obřad působil stejně i na Corrolina a Allerana, protože se hned po pohřbu sešli a začali plánovat, jak odpovědět na Nerasinovo prachsprosté chování. Já se jejich čistě arendské schůzky nezúčastnila, protože jsem své vlastní arendské impulsy odložila spolu s tím dranzírákem. Místo toho jsem se toulala smutnými a opuštěnými místnostmi v Mandorinově pevnosti, až jsem skončila v Asranině šatně, kde byla stále cítit její přítomnost. Asrana určitě nepatřila mezi osoby, které byste označily jako pořádku milovné a její věci byly stále poházeny po stole. Bezmyšlenkovitě jsem je začala sbírat a rovnat pod zrcadlo. Chtěla jsem tam položit i její oblíbený hřeben ze slonoviny, ale pak jsem si to rozmyslela. Nechala jsem si ho a nosím ho s sebou celé ty roky. Zrovna teď leží kousek ode mne na mém toaletním stolku.

Samozřejmě jsem nebyla jediná, koho ta vražda úplně zničila. Jak už jsem se zmínila, jak Corrolin tak Alleran to vzali velmi osobně, a značně zpřísnili blokádu Asturie. Zároveň s tím velké skupiny jezdců vyráželi z Mimbře a z Wacune a páchaly v Asturii značné škody.

Navzdory mému obrovskému úsilí se Arendské občanské války dostaly do stejného stádia, jako když jsem sem prvně přišla. To, čemu říkali Polgařin mír se obrátilo vnův.

Situace v Asturii se den ode dne horšila. Corrolinovi mimbratští rytíři deptali zemědělský jihozápad asturijského vévodství. Mezitím wacitští lukostřelci, kteří byli alespoň stejně schopní jako jejich protějšky z Asturie, skoro doslova vybíjeli vše, co se hnulo podél

východní asturijské hranice. Z počátku se mi to násilí zdálo nesymslné, ale když jsem napomínala Allerana, že zahájil další kolo občanské války, obdařil mne nevinným pohledem, který Arendové tak dobře umí a řekl: „My neválčíme s Asturijci, této Pol, my je chceme připravit o potravu. Až budou mít skutečně velký hlad, postarají se o Nerasina sami.

Bylo to odporné a brutální, ale nikdo netvrdí, že válka je něco pěkného.

Nerasin byl stále víc zoufalý z toho, jak ubývá jídlo ve Vo Asturu. Předpokládala jsem, že bude tento problém řešit nějakým obvyklým způsobem, ale, bohužel, jsem se zcela mylila.

Přihodilo se to jedné bouřlivé noci, když jsem se rozhodla, že místo v paláci zůstanu doma. Palác byl nervovým centrem téhle potravinové války a mně už šlo na nervy to nepřetržité hlášení posílů, že bylo zabito dalších čtrnáct asturijských krav nebo patnáct prasat. Podle mého názoru nemůže vybíjení stád vést ke konečnému vítězství, a proto jsem se rozhodla, že si užiju klidu domova. Dala jsem si příjemnou koupel, lehce povečeřela a sedla k dobré knize.

Krátce po půlnoci mne probudil Kilianův křik. Moje panská – což byla náhodou Kilianova nejmladší sestra Rana – se mu snažila ze všech sil zabránit ve vstupu do mé ložnice, zatímco on se stejně usilovně snažil dostat dovnitř.

Zahuhlala jsem něco, co tu nehodlám opakovat, vylezla z postele a oblékla si župan. „Co se to tu děje?“ vykřikla jsem.

„To je můj bratr, má paní,“ ozval se slabý Ranin hlas s nádechem odporu. „Vůbec bych se nedivila, kdyby byl opilý.“

„Uhni, Rano,“ ozval se Kilian. „V paláci se něco děje, lady Polgaro. Měla byste se obléknout a jít ven. Je tady vévodův posel.“

„Co se stalo, Kiliane?“

„Vévodův syn zmizel a asi ho unesli Asturijci. Vévoda tě prosí, abys přišla okamžitě do paláce.“

„Řekni poslovi, že jsem tam hned,“ řekla jsem. Rychle jsem se oblékla a v duchu nadávala. To byl další důkaz, co je ten Nerasin zač. Proč jsem jenom nedokázala předvídat jeho další kroky?

Únosy hrály dlouho významnou roli v mezinárodní politice – což by mohl potvrdit Garion a Se'Nedra – ale únos Alleranova dvouletého

syna byl první případ, se kterým jsem setkala já osobně. Některé únosy jsou prováděny čistě pro výkupné a s těmi si celkem snadno poradíte, ale při politických únosech nejde o peníze, ale o vynucení určitých ústupků. V postýlce malého Kathandriona byla nalezena zpráva a ta hovořila jasně. Jestliže se Alleran nestáhne z východní hranice Asturie, neuvidí už svého synka živého. Mayaserella měla hysterický záchvat a Alleran na tom nebyl o mnoho lépe, takže nemělo moc smysl s nimi mluvit. Dala jsem dvornímu lékaři jisté byliny, které by uspaly koně, a pak jsem si promluvila s rádcí mladého vévody. „Nemáme moc na vybranou,“ řekla jsem jim nakonec. „Udělejte, co po vás chtějí a pošlete zprávu vévodovi Corrolinovi do Vo Mimbire. Řekněte mu, co se stalo a taky mu řekněte, že se o to postarám. Nepřeji si, aby se do toho někdo pletl. Já si s tím poradím a nechci, aby mi to někdo ztížil zbytečným entusiasmem.“ Potom jsem šla domů a cestou přemýšlela o vzniklé situaci.

Krátkodobé řešení by bylo velmi jednoduché. Měla jsem zde co do činení s normálními smrtelníky, a tak by mi nedělalo žádné problémy zjistit, kde drží Kathandriona.

Jenže pak bychom jen tajili dech a čekali na další Nerasinův krok. Potřebovala jsem vymyslet něco, co by na vždycky zabránilo vévodovi z Asturie v dalších kouscích. Zabít ho by bylo samozřejmě trvalým řešením, ale měli bychom pak co do činění s jeho nástupci. Potom, co Nerasin udělal Asraně a Mandorinovi jsem nijak nestála o to, aby zůstal Nerasin naživu, ale politická situace a matčin důraz na to, že budu někdy Nerasina potřebovat, vyžadovaly, aby Nerasin dělal do konce svého života přesně to, co budeme potřebovat. Čím víc jsem o tom přemýšlela, tím mi bylo jasnější, že osvobození Alleranova syna a zpacifikování Nerasina nemohou být dva oddělené cíle, ale musí proběhnout současně.

Nerasinem najatí únosci molili držet chlapce kdekoliv, ale na tom nezáleželo. Svého cíle jsem mohla dosáhnout ve Vo Asturu. Nepotřebovala jsem prozkoumávat celé území. Jakmile budu mít Nerasina ve své moci, zařídím chlapcovo osvobození, aniž bych obra-cela asturijské území vzhůru nohama.

Když jsem se druhý den ráno chystala opustit svůj dům, objevil se ve dveřích do knihovny další problém. Rudý vous naježený, ruce

bojovně zkřížené na prsou. „Nenechám tě odejít samotnou, paninko,“ prohlásil jednoznačně.

„Ale Kiliane,“ řekla jsem, „nedělej hlouposti. Mně nehrozí žádné nebezpečí.“

„Nepůjdeš nikam sama!“

„Jak mi v tom chceš zabránit?“ zeptala jsem se tiše.

„Zapálím dům, když to bude potřeba!“

„To bys neudělal.“

„Zkus to!“

To jsem skutečné nečekala. Kilian objevil mé slabé místo. Já ten dům milovala a on to věděl. Jeho hrozba na mne skutečně zapůsobila, ale stále jsem se potřebovala dostat do Vo Asturu co nejrychleji. To znamenalo, abych na sebe vzala podobu sokola. A žádný sokol neunes wacitského Arenda, který váží přes sto kilo.

Řešení bylo samozřejmě velmi jednoduché, a jsem si jista, že by to odnaučilo mého váženého přítele dávat mi jakákoliv ultimáta. Ještě nikdy jsem to nezkoušela, ale vždycky musí být něco poprvé. Věděla jsem, co to obnáší, a byla jsem si jistá, že to zvládnu.

„Tak dobře, Kiliane,“ řekla jsem odevzdaně, „když na tom trváš...“

„To tedy trvám,“ řekl jasně. „Jdu sedlat koně.“

„Ne. Tentokrát nepojedeme na koních. Jdeme do za hrady.“

„A to proč?“

„Však uvidíš.“

To co teď budu vyprávět, bude trochu zvláštní. Víím jasně, jak Kilian vypadal, ale nedokážu vám popsat, jak se při tom cítil. V tu chvíli pro mne Kilianovy pocity nebyly až tak důležité. Stál vedle růžového keře, a myslím, že sám cítil, že zašel trochu daleko.

Když viděl, co se začíná objevovat vedle jeho levé nohy, zvedl ji a chtěl to nakopnout.

„Nech toho, Kiliane,“ řekla jsem ho ostře. „Já to teď budu potřebovat. Ty se jen pozorně dívej.“ Upřeně zíral na tu iluzi. Poprvé v životě jsem se pohybovala v něčí mysli. Když bylo vše na svém místě, takřka nevědomky jsem zvedla asi kilový kámen a pak ho prudce pustila dolů na ocas malé myšky, do které jsem bez varování Kiliana převtělila. Musela jsem to udělat rychle, protože ho ta

transformace mohla vyděsit a já ho nechtěla zbytečně trápit.

Ta malá potvora hrozně pištěla a oči jí lezly skoro z důlků. Musela jsem ale potlačit své instinktivní sympatie, ale nakonec si Kilian o to řekl sám.

Když jsem se proměnila v sokola pískot té myši ještě vzrostl. Vzlétla jsem k jabloni a shodila na zem několik jablek. Pak jsem si na nich vyzkoušela, jak správně uchopit předmět, aniž bych mu ublížila. Když jsem měla pocit, že to zvládnu, přilétla jsem k té malé myšce, popadla jí jemně zobáku a odstranila kámen myšce z ocasu. Pak jsme zamířili k Vo Asturu.

Ten let nebyl špatný – alespoň pro mě – a když jsme byli několik set metrů nad zemí, Kilian přestal pištět. Celou cestu se ale hrozně klepal.

Odpoledne jsme se dostali do Vo Asturu a já si všimla, že cimbuří hradu jsou bez stráží, což znamenalo, že je disciplína velmi slabá. Nelíbilo se mi to, i když to znamenalo pro nás výhodu. Sněsela jsem se na jedno z nich v jihozápadní části s třesoucí se myší v zobáku. Tam jsem nás oba proměnila do našich vlastních podob. Zíral na mne s děsem v očích a nepřestával pištět.

„Nech toho!“ řekla jsem mu ostře. „Už jsi člověk. Přestaň pištět a mluv.“

„Tohle už mi nikdy nedělej!“ zachrčel.

„Byl to tvůj nápad, Kiliane.“

„Nikdy jsem nic takového neřekl.“

„Řekl jsi mi, že jdeš se mnou. Tak dobrá. Vzala jsem tě s sebou. Tak si přestaň stěžovat. „Bylo to příšerné.“

„Stejně hrozné bylo, když jsi mi hrozil, že mi zapálíš dům. Nech toho. Máme tady plno práce.“

Dívali jsme se seshora na nádvoří a snažili se rozpoznat možné pohyby stráží. Když jsme si byli jisti, že sem nahoru nikdo nepříjde, sestoupili jsme s nejvyšší možnou opatrností do horního patra Nerasinova paláce. Zнала jsem palác z předchozích návštěv a tak jsme se s Kilianem dostali bez problémů do knihovny. Domnívala jsem se, že by knihovna mohla být nejbezpečnějším místem v zámku, protože knihovna nikdy nebyla mezi Asturijci nejnavštěvovanějším místem.

Slunce zapadlo nad Vo Asturem. Hluk z trůnního sálu jasně

naznačoval, že Asturijci něco oslavují. Nerasin zjevně udělal něco bombastického a jeho kohorty – hlavně složené z jeho příbuzných – byly přesvědčeny, že to může zlepšit situaci ve Vo Asturu. Předpokládala jsem, že přitom si pořádně řádně dopřávají jídla i pití. To je základní problém, když chcete někoho vyhladovět. Těch, které chcete opravdu potrestat, se to vlastně dotkne nejméně.

Kilian hlídal dveře a já si opakovala všechny detaily akce, kterou jsme tenkrát provedli s mým učitelem Baltenem na Ostrově Větrů. Chtěla jsem si být naprosto jistá, že zcela běžná choroba přesvědčí Nerasina, aby s námi spolupracoval.

Mám pocit, že mohlo být kolem půlnoci, když skupina rozjařených astuvijských šlechticů přinesla nahoru Nerasina, který byl napůl v komatu, a svěřila ho do péče dvou strážců u dveří. Pak se opilci se zpěvem zase odpotáčeli směrem k trůnnímu sálu.

My s Kilianem zase čekali. „Oddělám ho já, paninko. Nechci, aby se tvoje ručka pošpinila krví toho asturijského darebáka.“

„Nikdo se zabíjet nebude, Kiliane,“ řekla jsem mu jasně. „Dám jenom Nerasinovi jisté instrukce.“

„Zcela jistě nepochybuješ, že se jimi nebude řídit.“

„Bude se jimi řídit. Tím jsem si zcela jista.“

„To jsem zvědav, jak to chceš dokázat, paninko.“ Popadl těžkou židli a pomalu ji rozmlátil, přičemž nenadělal skoro žádný hluk. Pak popadl jednu nohu a párkrát s ní švihl ve vzduchu. „Udělám to dobře, neboj.“

„Co chceš dělat dobře?“ zeptala jsem se.

„Budeme muset uspat ty strážné.“

„Příště se radši porad' se mnou, než zase rozbiješ nějaký nábytek,“ poradila jsem mu. „Se strážnými nebudou žádné potíže.“

„Nijak jsem nechtěl zpochybňovat tvoje schopnosti, ale člověk by měl být připraven, kdyby něco.“

„Dělej, co uznáš za vhodné,“ ustoupila jsem mu a poslouchala za dveřmi, co se děje. Na zámku se rozhostil klid. Sem tam se ozvalo vrznutí dveří a odněkud ze zdola zazníval opilecký zpěv, ale všechno bylo v dostatečné vzdálenosti. Pootevřela jsem dveře a pohlédla na dva zrudlé strážné před Nerasinovy dveřmi. „Spěte,“ zašeptala jsem a oni se za chvíli svalili na zem a začali chrápat. „Tak jdeme,“

kývla jsem na Kiliana a vyšli jsme na chodbu.

Dveře nebyly zamčené, takže jsme byli za chvíli v Nerasinově ložnici.

Prozkoumala jsem opatrně všechny sousední pokoje a zjistila, že tam nikdo není, takže jsme se mohli věnovat chrápajícímu Nerasinovi. Všimla jsem si, že má špinavé nohy.

Kilian tiše zavřel dveře. „Budeš mne potřebovat, abys ho probudila, paninko?“ zašeptal.

„Zatím ne,“ zahuhlala jsem. „Nejdřív ho musím trochu vzpamatovat z té jeho příšerné opilosti, pak se probere sám.“ Pozorně jsem si prohlédla muže, který si říkal „vévoda z Asturu“. Byl střední postavy, měl velký nos jako okurku a malá očka. Nevýrazný obličej s malou bradou rámovaly tmavé vlasy. Byl poměrně špinavý a jeho dech smrděl jako čerstvě otevřený hrob.

Dostat z člověka zbytky alkoholu není nijak těžké, ale já chtěla ještě předtím s jeho tělem něco provést. Pečlivě jsem prozkoumala jeho žaludek a naleptala žaludeční stěnu u jeho dna. Pak jsem celý žaludek odřela, až se tam objevil otevřený vřed. Zbytek už by měly dokonat žaludeční šťávy. Pak jsem z něj opatrně odstranila to, co za celý večer vypil. Když jsem usoudila, že se dostal do stavu, kdy by mohl ucítit bolest v břiše, povolila jsem mu hlasivky, aby nemohl křičet.

Samozvaný asturijský vévoda se náhle probral.

Soudě podle jeho nespokojeného výrazu ve tváři a tichého nářku, to nebylo probuzení z nejpříjemnějších.

„Dobrý večer, výsosti,“ řekla jsem srdečně. „Zdá se, že máme velmi teplo na toto roční období.“

Nerasin se stočil do klubíčka, držel se za bolavé břicho a úpěnlivě se snažil vydat nějaký zvuk.

„Je ti něco, chlapče?“ ptala jsem se s předstíranou účastí. „Asi jsi dnes večer něco špatného snědl nebo vypil.“ Položila jsem mu ruku na zpocený předloktí. „A ne. To nevypadá na nic z jídla. Musím o tom popřemýšlet.“

Nasadila jsem přemýšlivý výraz, zatímco „můj pacient“ s sebou mlátil bolesti na posteli.

Poklepala jsem prsty, jakoby mě něco napadlo. „Ale samozřejmě!

Jak to, že jsem na to nepřišla dřív? Vždyť je to jasné. Za chvíli budeš zase chlapík. Ty jsi poslední dobou udělal něco moc ošklivého. Jinak ti nic není, ty chudáčku. Máš prostě výčitky svědomí, to je všechno.“ Zároveň s tím, jsem mu nahnula do žaludku další vlnu žaludečních šťáv.

Tentokrát se mu podařilo trochu zaječet – alespoň jsem měla ten pocit. Rozhodně se zmítal na posteli jako raněné zvíře, až se mu podařilo z ní spadnout a pak se zasunul pod ní. Možná byl ten zvuk škrábání nehtů o podlahu.

„Pomož jeho výsosti zpět do postele, Kiliane,“ pokynula jsem mému věrnému pomocníkovi. „Chci na něj vidět, než se mu pokusím pomoci od bolesti.“

Kilian sáhl pod postel a vytáhl za kotník Nerasina ven. Potom popadl zmítajícího se Asturijce a hodil ho zpět na postel.

„Dovol, abych se ti představila, výsosti. Jmenuji se Polgara. Možná jsi už o mne slyšel,“

Přestal se zmítat a vyvalil oči. „Kouzelnice Polgara?“ zasípal udiveně.

„Lékařka,“ opravila jsem ho. „Jsi skutečně ve vážném zdravotním stavu, a jestli neposlechněš mé rady, vévodo Nerasine, nedávám ti moc šancí na uzdravení. Především budeš muset vzkázat únoscům malého Kathandriona, aby ho okamžitě přivedli sem.“ Aby pochopil, že to myslím vážně, zaplavil jeho žaludek další příval šťáv.

Okamžitě se zkroutil a tvářil se velmi poslušně. Nad postelí visela ozdobná šňůra, kterou se přivolávají sloužící. Nerasin za něj zatáhl a dal přichozímu sluhovi ochraptěle několik příkazů. Pak se úplně zpocený zhroutil zpět do podušek.

„Tak vidíš, jak ti to jde,“ řekla jsem mateřským hlasem. „Myslím, že se za chvíli budeš cítit mnohem lépe a budeš moci i vstát. Zatímco budeme čekat na malého Kathandriona, probereme si některé věci ještě jednou, aby ses vyvaroval recidivy těchto potíží. Nechceš přece, aby se to opakovalo?“

Divoce zavrtěl hlavou.

„V létě se zase bude jako každoročně konat Arendský sněm při Velkém trhu. Měl bys uvažovat o své účasti na něm. Přirozeně mám na mysli kvůli tvému zdraví, jestli mi rozumíš. Pak bys měl z

preventivních důvodů zavolat všechny své špióny, únosce a nájemné vrahy zpět do Asturie. Všechny tyhle komploty a zrady nedělají dobře tvému žaludku. Výčitky svědomí pak mohou opět způsobit stav, který jsi zažil před chvílí. Když se vzpamatuješ, Nerasine, můžeš se ještě zapsat do historie jako čestný muž a dobrý vévoda. Nebudeš na sebe hrdý?“

Napůl unaveně a napůl s úšklebkem se na mě usmál. Čest je pěkné slovo, ale Nerasinovi nic neříkalo.

„Ted' by sis asi měl odpočinout, ale předtím bys měl všem vzkázat, aby se nikdo nesnažil zadržet mne a mého přítele, až se budeme vracet s malým Kathandriem k jeho rodičům. Víím, že ti je štěstí toho dítěte nade vše a že se nepokusíš nám zkrřížit cestu.“

Vrtěl hlavou tak zdatně, že mu div neuletěla.

K ránu přivedlo nějaké podivné individuum Kathandriem do Nerasinových komnat. „Teto Pol!“ vykřikl chlapeček a hnál se do mé náruče. Přitiskla jsem ho k sobě, div jsem ho nerozmačkala.

Nerasin nám poskytl nejen koně, ale i dost silný doprovod k asturijským hranicím.

„Zmizí mu skutečně ta bolest žaludku, má paní?“ zeptal se mne Kilian, když jsme vyjeli z Vo Asturu,

„To ještě uvidíme, Kiliane,“ odpověděla jsem mu. „Asi se mu to ještě párkrát vrátí, než bude sekat dobrotu. Jak se pokusí v příštích pár měsících o nějakou špatnost okamžitě bude mít žaludek v jednom ohni. Asi pak počká delší dobu a zase se to bude opakovat. Řekla bych, že víc jak pětkrát to nevydrží a pak se umravní. Potom bude v Arendii klid – doufejme, že alespoň pro jednu generaci.“

XIX.

KOLEM POLEDNÍHO jsme se vrátili do Vo Wacune a předali jsme Kathandriona jeho rodičům. Nyní zářili štěstím a s údivem naslouchali Kilianovu poněkud zmatenému vyprávění, jak jsme chlapce osvobodili.

„Myslím, že už můžeš stáhnout své lučištníky z Asturie, výsosti,“ řekla jsem Alleranovi. „Válka skončila, takže není potřeba vybíjet další krávy a prasata. Zdá se, že vévoda Nerasin ledacos pochopil a bude se od teď chovat slušně.“

„Tomu muži nelze věřit, teto Pol!“ protestoval Alleran.

„Promiň, výsosti,“ ozval se Kilian, „ale Nerasin bude dělat přesně to co mu lady Polgara řekne. Má ho obtočeného kolem prstu a on ví, že kdyby jí neposlechl, tak bude trpět jako zvíře.“

„Je to pravda, teto Pol?“ zeptal se mne Alleran nevěřičně.

„Kilian to popsal barvitě, ale v podstatě správně. Nerasin bude mít až do konce života potíže, jakmile provede něco, co se mi nebude líbit. Měl bys vzkázat Corrolinovi, že je po válce a oba byste se měli připravit na to, že se Nerasin zúčastní příštího Arendského sněmu.“

„Cože?“ vykřikl Alleran. „Po tom všem, co spáchal?“

„Allerane, od toho přece ten sněm je. Chceme řešit sporné otázky tam, místo na válečném poli. Ať už ho máme rádi nebo ne, je Nerasin vládce Asturie a musí se zúčastnit těchto setkání stejně jako ty a Corrolin.“

„Já bych ji radši poslechl, výsosti,“ podotkl Kilian. „Ona ví nejlépe, jak nás přinutit k poslušnosti.“ Pokrčil rameny. „Nakonec jde

o tvůj žaludek, že jo.“

Alespoň vidíte, jaký byl Kilian poklad!

Na Arendském sněmu bylo tentokrát všechno trochu upjatější, ale Nerasin – až na občasné nervózní pohledy směrem ke mně – se snažil chovat co nejméně nápadně. Alleran a Corrolin se také snažili chovat co nejpřívětivěji, ale přesto bylo vidět, že jim to je proti srsti. Byla jsem z toho nervózní, a proto jsem byla velmi obezřetná, Arendové dokáží skrývat svá tajemství, ale nedokáží se přitom chovat zcela přirozeně. Bylo zjevné, že mají něco za lubem. Pracovní část setkání netrvala příliš dlouho a většinou se skládala z toho, že vévodové z Wacune a Mimbre diktovali mírové podmínky Nerasinovi.

Po skončení této části povstal Alleran. „Pánové,“ oznámil velmi formálním tónem, „u příležitosti našeho setkání bychom rádi vyjádřili nejvyšší uznání tomu, kdo nás dovedl k mírovému stolu.“ Pohlédl směrem ke mně. „V tomto případě, drahá lady Polgaro, nepřipustíme jakýkoliv odpor, protože je to naše nezvratné rozhodnutí. V Arendii bývala od nepaměti tři vévodství, ale ode dneška to již neplatí. Vévoda Corrolin vládne v Mimbře, vévoda Nerasin vládne v Asturii, a já se snažím vládnout co nejlépe ve Wacune. Ale od této chvíle bude v naší Arendii ještě čtvrté vévodství a to bude patřit tobě. Vítej mezi nás, výsosti.“ Rozhlédl se kolem sebe po místnosti. „Zdravíme její Výsost, lady Polgaru, vévodkyni z Eratu!“

„Ať žije Polgara!“ vykřikli všichni přítomní, vstali a potom na znamení úcty poklekli.

Teď bylo na mně, abych zůstala jako opářená. Měla jsem plno důvodů, proč tuto nabídku odmítnout, ale bylo mi jasné, že to nemohu udělat. Nedalo se nic dělat, musela jsem se s tou „výsostí“ smířit a rozhodla jsem se, že to přijmu také na úrovni. „Vážení pánové,“ začala jsem. „Je to pro mne taková čest, že skoro nejsem schopná slova.“ Protože jsem viděla, že všichni touží po nějaké řeči, jsem se dlouze rozhovořila a vyčerpala přitom všechny chvalozpěvy ze svého slovníku. Asi po hodině jsem zaznamenala, že jim všem září oči, takže jsem skončila a dočkala jsem se nadšených ovací.

Poté mi předali slavnostně zdobenou pověřovací listinu, kterou

všichni tři podepsali. Byl to dekret na mé vévodství s přesně označenými hranicemi.

Neměla jsem moc času to celé přečíst, ale mohu vám říct, že moje území leželo někde na území dnešní Sendarie. Předala jsem dokumenty Kilianovi a zúčastnila jsem se oslav na počest založení čtvrtého vévodství.

Pozdě večer jsem se vrátila do mého stanu a našla Kiliana, jak sedí u malého stolku osvětleného dvěma svícemi. Měl před sebou mapu Sendarie s vyznačenými hranicemi mého panství a kroutil při tom hlavou. „Už ses na to dívala, výsosti?“ zeptal se mne.

„Nedali mi moc času, Kiliane,“ odpověděla jsem.

„Na tvém místě bych se nepokoušel objet celé vévodství, protože by se ti to nemuselo podařit ani za týden.“ Položil ruku na mapu. „Snažil jsem se tu vyznačit hranice, ale mám pocit, že ti vévodové buď ztratili rozum, nebo byli úplně opilí. Podívej se na to sama, jak je to obrovské.“ Přitáhl mě k mapě. Zírala jsem na to. „To je šílené! Musím za Alleranem. To mi musí vysvětlit.“

Alleran se tím nijak nevzrušoval. Podíval se na Kilianovu mapu a nebylo na něm vidět žádné překvapení. „Mně se to zdá v pořádku, této Pol,“ řekl. „Děje se něco? Jestli chceš, můžeš dostat víc půdy.“

„Allerane,“ řekla jsem a snažila se nedat najevo rozčilení, „vždyť je to víc než půlka střední Sendarie.“

„No a co?“

„Co znamená to tvoje no a co? Vždyť jste mi dali území od Seline po jezero Kamaar!“

„Ano já vím. Všiml jsem si, že jsme ti nedali ani kus mořského pobřeží. Chceš to mezi Sendarem a Kamaarem? Jsou tam sice močály, ale to by ti mohli tvoji nevolníci vysušit. Chceš taky ten ostrov u západního pobřeží?“

„Nevolníci?“ vyjekla jsem.

„Samozřejmě, jsou součástí té půdy, této Pol. Až se vrátíme do Wacune, vzkážu tvým vazalům, aby přišli a přísahali ti věrnost.“

„Vazalům?“

„Přirozeně. Přece sis nemyslela, že ti dáme nějakou úplnou divočinu.“ Lehce se zasmál. „Abych ti řekl pravdu, této Pol, tu půdu pro tvé vévodství jsem poskytl já. Nejsem si úplně jistý, který z mých

předků to území získal, ale je větší, než dokážu zvládnout. Ted' už to jako takový dárek nevypadá, co. Dal jsem ti něco, čeho jsem se stejně chtěl zbavit.“

„Pravda je, že to mému novému titulu ubírá trochu lesku,“ souhlasila jsem.

„Já vím a je mi to líto. Lidé tam nahoře jsou divní. Sendarie měla zvláštní postavení v tom, že se tam stěhovali lidé různého ražení a původu. Smíchaly se tam snad všechny rasy, takže tam nejsou rozhodně čistí Arendové. Já nevím, co si s nimi mám počít, ale ty jsi mnohem chytřejší, tak to snad zvládneš. Tvoji vazalové – doted' to bývali moji vazalové – jsou wacitští Arendové, takže je s nimi aspoň trochu pořízení.“ Nasadil provinilý obličej. „Asi sis všimla, že jsem si nechal Darine, Muros a Kamaar. Víím, že to bude vypadat hrozně, ale potřebuji daně z těchto měst. Dostal jsem se trochu do finančních problémů.“ Pousmál se. „Vsadím se, že sis myslela, že jsme ti udělili jenom prázdný titul, co? S tou představou se rozluč. Dostala jsi skutečné vévodství na sever od řeky Kamaar. S tím si můžeš dělat, co chceš.“ Úsměv trochu zamrzl. „Ted' uvidíš, s čím se my tři musíme zaobírat každý den. Na tvém místě bych s děkováním trochu počkal. Půda a vše, co je s tím spojené s sebou přináší značný díl odpovědnosti, této Pol, a někdy jí je až příliš.“

Všimla jsem si, že se nijak nezmnínil o strategické poloze eratského vévodství. Zdrojem všech problémů poslední doby byla Asturie a tu jsem ted' pěkně obkružovali ze severu, východu i jihu. Krátce po návratu do Vo Wacune jsme vyrazili s Kilianem na sever, abychom si obhlédli mé nové panství. Rázně jsem odmítla Alleranovu nabídku na vojenský doprovod. Chtěla jsem zjistit, jak to tam skutečně vypadá a to by se všemi těmi rytíři, kopiníky a fanfárami nebylo možné. Projeli jsme Murosem, zamířili na Sulturn, a jakmile jsme překročili řeku Kamaar, byli jsme v „Eratu“.

„Je tady úrodná půda, má paní,“ pravil druhý den cesty Kilian, „a i dost vody. Při vhodném spravování, bys mohla být velmi bohatá.“

Dívala jsem se na několik ubohých chýší několik set metrů od cesty, takže jsem nevěnovala příliš pozornost proroctví mého přítele. „To jsou nevolníci?“ ukázala jsem na ubohé chatrče.

„Asi to bude jejich vesnice,“ přikývl Kilian.

„Radši zajedeme támhle do lesa,“ řekla jsem. „Ráda bych se na to podívala zblízka.“

„Jak znáš jednu vesnici, tak znáš všechny, má paní,“ prohlásil s úšklebkem.

„V tom to je, Kiliane. Já jsem ještě nikdy žádnou neviděla.“

Vjeli jsme do lesa a já se proměnila ve vrabce. Přilétla jsem k těm chýším a prohlédla si to zblízka. Nikde nebyl žádný nábytek, ani pořádný krb nebo kamna. Jen pár poházených polen a v rohu otepi slámy, které sloužily jako společná postel. Kolem se potulovalo pár špinavých psů a stejně špinavé děti. Odlétla jsem k blízkému poli a viděla tam skrčené, špinavé lidi, jak se těmi nejubožejšími nástroji hrabali v zemi pod dohledem přísně se tvářícího muže na koni. Ten muž měl v ruce bič.

Vrátila jsem se ke Kilianovi a vzala na sebe svou podobu. „To musí zmizet,“ pravila jsem rozhořčeně.

„Ta vesnice? No, vypadá hnusně, ale ty nevolníci někde musí bydlet.“

„Nemluvím o té vesnici, Kiliane. Mluvím o nevolnictví.“

Zamrkal překvapením. „Celá společnost je na tom založená, má paní.“

„Tak musíme holt změnit celou společnost. Asi nám to bude nějakou chvíli trvat, ale musíme se o to pokusit. Nehodlám prožít svůj život na hřbetech otroků.“

„Nevolníci nejsou otroci,“ namítl.

„Skutečně? To si někdy ráda nechám vyložit ten rozdíl. Teď pojďme dál. Zřejmě toho bude víc, než jsem si myslela, co ještě neznám.“

Zastavovali jsme cestou poměrně často na různých místech a já na sebe brala podobu ptáka, abych vše prozkoumala. Život nevolníků byl prachbídny. Ještě horší než si kdo umí představit. Zato šlechta si žila z jejich práce náramně. Nemusela šetřit v ničem, ba spíš rozhazovala. Zjistila jsem, že místní šlechtici jsou hloupí, hrubí a líní lidé. Nijak se mi nelíbili. To se taky musí změnit.

Dojeli jsme až do Sulturnu a pak zamířili na sever do Medalie s pravidelnými zastávkami, abych se vším seznámila. Ta země byla dobrá, ale společnost rozhodně ne. Z Medalie jsme zamířili do Seline

a odtamtud na východ do Eratu. Snažila jsem se nedávat najevo svou rozladěnost. Nebyla to Kilianova chyba, ale byl jediný člověk po ruce, takže si umím představit, jak se mu asi ten výlet zamlouval.

„Doufám, že se, výsosti, nebudeš zlobit, když ti něco řeknu,“ ozval se Kilian někde napůl cesty mezi Seline a Eratem, „ale zdáš se mi poslední dobou nějaká nenaložená. Udělal jsem něco?“

„To nemá co dělat s tebou, Kiliane,“ odpověděla jsem, „ale je tady hrozná spousta věcí v nepořádku.“

„Tak je opravíme, paninko.“

„O tom právě přemýšlím, chlapče.“

„Nechci nijak předbíhat událostem, nebo na tebe tlačit, paninko, ale možná se rozhodneš někde vybudovat hlavní město. Musím tě upozornit, že jsem už párkrát byl v Eratu a to není zrovna nejkrásnější město na světě. I ten název Vo Erat nezní zrovna libozvučně.“

„Musím si to promyslet. Nerada bych se, Kiliane, v téhle věci unáhnila,“ zamyslela jsem se. „Nejsem si zatím vůbec jistá, že chci mít nějaké hlavní město.“

„Jsi krutá žena, paninko.“

„Obávám se, že ti teď zrovna nerozumím.“

„Tady by byla možnost vybudovat celé město a to mě naplnilo nadějí. Dokázal bych postavit palác, že by tolnedranský císař zezelenal závistí.“

„Na co já potřebuji palác? Já vím, kdo jsem i bez paláce a nepotřebuji si tím nic dokazovat. Ale to je teď nepodstatné. Mým hlavním zájmem stále je blaho Arendie. Ti chytří chlapečkové, co mě věnovali tuhle půdu, možná chtějí, abych se soustředila na své vévodství a přestala se jim míchat do jejich záležitostí. Ale to se nestane. Jsem pevně odhodlána držet můj dům ve Vo Wacune. Však jim dojde, že se mne tak snadno nezbaví. Teď vzhůru do Eratu. Chci si ho prohlédnout, než se rozhodnu, kde otevřeme krám.“

Jak se ukázalo, Erat skutečně neodpovídá potřebám kladeným na město, kde by měla zasedat vláda. Severní Sendarie se za posledních několik století dostala do různých područí, takže obsahovala směs všech možných architektonických směrů, které na sebe nijak ne navazovaly. Bylo by potřeba to nejdřív celé zplanýrovat a postavit znova, aby to bylo přijatelné. Hlavní problém byl v tom, že město

bylo postaveno v mokřinách na severním břehu jezera a ať už by se tu postavilo cokoliv, stejně by to vypadalo jako nějaké drasnijské město v močálu.

Opět jsem na sebe vzala ptačí podobu a začala pátrat po vhodnějším místě. Konečně mne zaujalo místo nedaleko jižní strany jezera, kudy protékala pěkná říčka. Byla tam velká zelená louka, která zvolna klesala ke břehu jezera. Břeh řeky byl porostlý starými stromy a z dalších dvou stran obklopovaly louku zarostlé pahorky. V dálce bylo vidět zasněžené vrcholky Sendarských hor. Poblíž nebyly žádné vesnice ani cesty a všechno bylo svěží neposkrvrněné, jakoby čekalo na mne, abych tam postavila dokonalý dům. Ráno bych mohla pozorovat východ slunce nad horami a večer západ slunce v jezeře. Okamžitě jsem se do toho místa zamilovala.

Tohle místo bylo asi šest mil severozápadně od vesnice s názvem Horní Gralt a asi deset mil severovýchodně od farmy, kde nyní žije dobrosrdečný farmář Faldor.

Garion to místo dobře zná, protože tam vyrostl.

Kilian si prohlížel místo, které jsem vybrala a snažil se na něm najít nějaké mouchy, ale konečně přikývl. „To by se hodilo,“ souhlasil poněkud neochotně, „šťěstí je, že je to na vašich pozemcích, takže nebude problém s odkupem.“

„Říkáš, že by se to hodilo?“ vzdychla jsem zklamaně.

„No... možná je to opravdu moc pěkný místo. Až budeme mít čas, udělám si nějaké náčrtky. Už jsem si vyhlídl asi tři místa, kde by se hodilo postavit hlavní budovu. Ty skicy bych měl udělat pořádně, abychom se měli o co přít za dlouhých zimních večerů ve Vo Wacune.“

Já už jsem si více méně vybrala místo, kde bych ten dům měla, ale nechtěla jsem Kiliana ještě více trápit, a tak jsem ho nechala, aby namaloval ty skicy a sama jsem se vydala na průzkum okolí.

Do Vo Wacune jsme se vrátili koncem podzimu a mezitím už všichni moji vazalové vyslyšeli Alleranův příkaz a netrpělivě mě očekávali více než měsíc v paláci.

„Nejsou zrovna šťastní, teto Pol,“ upozornil mne Alleran. „Jejich

rodiny už po generace přísahají věrnost našemu rodu a teď mají pocit, že je odkládám jako staré sedlo nebo obnošené šaty. Byl bych rád, kdybys jim to trochu ulehčila.“

„No, nevím,“ odpověděla jsem, „ale chystám tam velké změny, Allerane, takže – asi stejně nebudu moc populární. Moji vazalové jsou Arendové, takže jsem si jistá, že jsou k smrti dotčení tím, že jejich novým vládcem má být žena. Tak si myslím, že není potřeba předstírat nějakou zvláštní vřelost a laskavost.“

„Je to tvoje vévodství, teto Pol. Můžeš ho řídit, jak chceš. Na kdy mám nachystat ceremonii?“

„Jakou ceremonii máš na mysli?“

„Každý z nich ti bude přísahat věrnost, jakmile je zprostím přísahy vůči mně.“

„Myslíš tedy změnu vlastníka?“

„To je velmi hrubě řečeno, teto Pol.“ Chvilku přemýšlel. „Musím přiznat, že je to ale dost výstižné. Uskutečníme celý akt v mém trůnním sále – jestli ti to nevádí. Po obřadu budu ještě sledovat vývoj situace, abych ti v případě nutnosti pomohl zažehnat eventuální rebelii.“

„Ty jsi dnes nějak dobře naložený, Allerane,“ poznamenala jsem kysele.

Obřad v trůnním sále byl samozřejmě dost formální, ale Arendové milují formality, takže šlo všechno docela dobře. Seděla jsem poněkud nepřírozeně na Alleranově trůně ve svých nejlepších šatech, a doufala, že to brzy skončí. Poté, co mi vazalové přísahali, že mně budou sloužit pomáhat a chránit na svou čest, řekla jsem jim pár slov, abych jim udělal trochu radost. Musela jsem samozřejmě použít všechny ty archaismy, než jsem se dostala k samotnému merituu věci. „Teď, když znáš bude jedna velká šťastná rodina, moji lordi, měli bychom si ujasnit několik nových pravidel. Bývalo zvykem, že jste platili vévodovi Alleranovi jistý poplatek za tu čest, že jste směli mít v nájmu jeho půdu. Nyní, když je tato svěřena mně, domnívám se, že by tyto poplatky mohli být trochu sníženy. A proto vyhlášu na několik příštích let snížení poplatků na polovinu a pak uvidíme, jak se bude všechno vyvíjet dál.“

Moji vazalové propukli v jásot a asi čtvrt hodiny mne oslavovali

za mou dobrotu. Vždyť to byli Arendové.

Když se konečně utišili, mohla jsem pokračovat. „Teď, když jsem vám snížila nájem, mohli byste zlepšit životní podmínky svých nevolníků. Já vám snížila platby na polovinu, takže byste mohli totéž udělat s nevolníky. Nutíte je pracovat na vaší půdě a pak jim ještě vezmete alespoň půlku toho, co sami vypěstují. Takže odteďka snížíte jejich pracovní povinnost pro vás na jednu čtvrtinu, a necháte jim to, co si vypěstují pro sebe a pro své rodiny.“

„Cože?“ takřka zaječel jeden tělnatý baron se zarudlou tváří – mám dojem, že se jmenoval Lageron.

„Máš nějaké problémy se sluchem, barone?“ zeptala jsem se ho. „Řekla jsem čtvrtinu jeho práce a žádné jeho jídlo. Hladový člověk nemůže moc dobře pracovat.“

Jeden z baronů se naklonil k Lageronovi a něco mu šeptal do ucha. Jeho výraz pomalu ztrácel zarputilost a pak se začal slabě usmívat. Něco mu prozradilo, že se moji baroni právě rozhodli ignorovat má omezení.

„Ještě jednu věc, abychom si rozuměli, pánové,“ řekla jsem jim. „Jsem si jistá, že jste už o mně slyšela pěkných pár povídaček a historek.“ Usmála jsem se. „Nikdo přece nevěří těmhle pohádkám, nebo snad ano?“

Začali se smát. Já naopak úsměv vyměnila ze jeden z těch výrazů, kterými otec zastrašuje okolí. „Radši jim hezky rychle začněte věřit, pánové,“ varovala jsem je. „Ať už znějí jakkoliv divoce, skutečnost je ještě horší. Ani na chvilku nepočítejte s tím, že byste mohli tato omezení ignorovat. Mám své metody, jak zjistit, co se děje. Jestli překročíte limity, které jsem vám oznámila byť i jen o jeden tuřín, budu to brát jako porušení přísahy, kterou jste mi zrovna před chvílí složili. Budu to muset řešit tak, že dotyčného vyženu z jeho domu jenom s tím, co má na sobě a jeho půda opět připadne mně. Upozorňuji vás, že mám oči všude a že buď budete poslouchat mé příkazy, nebo se z vás stanou bezdomovci.“

Nechala jsem ta slova chvíli působit a pak znovu zahovořila sice milým tónem, ale věčně. „Změna vládce s sebou vždy přináší jisté problémy a těžkosti, takže bych byla ráda, kdybyste se podřídili mým návrhům. Jestli se někomu přeci jenom nezamlouvají, nebudu trvat na

přísaze, kterou jste právě složili. Můžeme ji zrušit a dotyčný může odejít z mého vévodství. Jestli dokáže odnést na zádech svůj dům a pozemky, může si je vzít s sebou. Obávám se ale, že to by nesvedl ani můj otec a proto dům i pozemky zůstanou, tam, kde jsou. Myslím, že nejjednodušší bude, když to vyjádřím takto. Je to moje panství a platí tu moje pravidla. Máte nějaké dotazy?“

Rozhostilo se ticho a žádné dotazy se nekonaly.

Vévoda Alleran přesto zmobilizoval poměrně velkou armádu a poslal ji k řece Kamaar.

„To není nutné, Allerane,“ řekla jsem mu asi po týdnu, když se mi to doneslo, „poradím si s tím sama, však víš.“

„To je jen pro jistotu, teto Pol,“ odpověděl mi. „Armáda trochu zchladí typy jako je třeba ten Lageron. Já je znám, a vím, co na ně platí.“

Potřásla jsem hlavou. „Dobrá, to je na tobě. Ale vojáky budeš platit ty. Neposílej mi potom žádné účty.“

„Nerasin s Corrolinem souhlasili, že se budou podílet na výdajích, teto Pol, a že pošlou další vojsko, když bude potřeba. Chceme, aby tvoje vévodství bylo stabilní, takže se na to vojsko podél hranic můžeš dívat jako náš příspěvek k udržení míru.“

„Dělej, jak myslíš,“ usmála jsem se a poplácala ho přátelsky po tváři.

Kromě toho, že jsem dostávala peníze za pronájem půdy od mých vasalů, sama jsem vlastnila značnou část půdy, Kilian odhadoval, že to může být asi čtvrtina celého vévodství. Byla jsem stále rozhodnuta zrušit nevolnictví, takže jsem plánovala osvobodit své nevolníky takřka okamžitě. Jednou ze zvláštností této zastaralé instituce byla tradice, že nevolník, který prchne svému pánovi a není do roka do dne chycen, stává se automaticky svobodným. Kdybych na svých pozemcích zrušila nevolnictví, mohlo by s stát, že by tam za nějaký čas mířili všichni uprchlí nevolníci z celé země. Musela bych potom uplatnit zákaz vstupu pro mé vazaly, aby tam neprónásledovali svůj bývalý majetek. Zcela jistě by netrvalo dlouho a všichni práce schopní bezzemci by skončili u mne a nikdo by nepracoval pro mé vazaly,

„Pak budou muset všichni přijít k tobě a s kloboukem v ruce prosit, abys jim poskytla nějakou pracovní sílu na polní práce,“

prohlásil Kilian.

„To mám právě v plánu, Kiliane,“ řekla jsem mu spiklenecky. „Ted’ se ale vraťme k otázce mého nového sídla. Chci, aby byl obrácen k jezeru a z jedné strany byl chráněn řekou. Zároveň ale chci, aby byl trochu na kopci kvůli jarním povodním.“

Když přišlo jaro, otevřela jsem pokladnu a vzala prakticky všechny úspory. Dala jsem je Kilianovi a poslala ho na sever, aby nakoupil materiál, najal dělníky a začal stavět. „Ne abys vykácel půl lesa kvůli přístupovým cestám,“ řekla jsem mu jasně.

„A jak mám asi dostat všechny stavební materiál a mramor na místo, paninko?“ zajímal se s úsměškem na rtech.

„Kiliane, chlapče drahý,“ vysvětlovala jsem trpělivě, „ten dům je hned u řeky. Sežeň nějaké lodě a doprav materiál tam, kde ho budeš potřebovat.“

Prekvapeně zamžikal. „To mě vůbec nenapadlo,“ přiznal. „Ty jsi ale zatraceně chytrá ženská.“

„Děkuju.“

„Budu ti čas od času posílat zprávy, jak stavba pokračuje, ale bych velmi rád, kdybys mi dala volnost a příliš často nechodila na kontrolu. Nemám moc rád, když mi někdo kouká přes rameno.“

„Budu hodná holka,“ slíbila jsem.

Samozřejmě, že jsem mu lhala. Lékala jsem se podívat na to, jak stavba pokračuje alespoň jednou týdně, ale necítila jsem potřebu ho o tom informovat.

Abych řekla pravdu, stejně jsem neměla to léto moc času sledovat výstavbu mého domu. Oznámila jsem osvobození mých nevolníků a v tu chvíli se proti mně postavili všichni Chaldanovi kněží. Arendský klérus byl hluboce spojen s feudálním systémem a okamžitě poznal nebezpečí, které by hrozilo, kdyby nevolníci přestali obdělávat půdu, která patřila církvi. Ve všech chrámech od Seline po Sulturn jsem byla označena jako „narušitelka starých řádů“, ale tento titul se příliš neujal, protože kostely byly z pochopitelných důvodů skoro prázdné. Nejvyšší Chaldanův kněz, který vlastnil velké pozemky v Mimbire, navštívil Vo Wacune a oznámil mi, že jestli nepřestanu osvobozovat

nevolníky, nebude mít jinou možnost, než že mne bude muset vyloučit z církve.

„Tvá hrozba se mívá účinkem,“ řekla jsem mu. „Asi víš, že nesloužím Chaldanovi, ale jeho staršímu bratrovi Aldurovi. Proč je nenecháš, aby si to spolu vyřídili? Až příště budeš mluvit s Chaldanem, řekni mu, co jsem udělala a nech ho, ať si to vyřídí s mým Pánem.“

Vztekle odešel.

Můj hlavní zájem se to léto soustředil na skutečnost, že v Arendii neexistoval prakticky žádný právní řád. Ve všech vévodstvích platily jisté dekrety vydávané samotnými vévody, ale ty většinou záležely na jejich rozmaru. Navíc se daly vykládat poměrně volně. Nechtěla jsem strávit všechn svůj čas výkladem toho, co jsem jak myslela. Potřebovala jsem psané zákony a také jsem potřebovala soudce, kteří by si je dokázali přečíst. V té době v Arendii platilo vlastně jenom pár zákonů, které udělovaly velká privilegia šlechtě. Kdykoliv se dostal šlechtic do sporu s obyčejným člověkem, vždycky vyhrál. Chtěla jsem dosáhnout podobného stavu, jaký nastolil svého času Kamion na Ostrově Větrů. Měla jsem oproti Kamionovi výhodu, že jsem se mohla v myšlenkách spojit se svým otcem a vyžádat si od něj a strýčka Beldina veškerou dostupnou právnickou literaturu. Poslala jsem si pro ni do Údolí dva Kilianovy synovce.

Arendská rada zasedala jako každoročně v půli léta, a když jsem dorazila, zaznamenala jsem mnoho zvědavých pohledů. Bylo zřejmé, že Alleran, Corrolin a Nerasin předpokládali, že budu tak zaměstnaná jinými problémy, že se letošní rady nezúčastním.

„Máš nějaké potíže, teto Pol?“ zeptal se Alleran a znělo to téměř nadějně.

„Nic vážného,“ ujistila jsem ho s lehkým pokrčením ramen. „Mým vazalům konečně dochází, že když něco řeknu, tak to taky platí.“

„Donesly se mi nějaké řeči, že jsi osvobodila všechny nevolníky na svém území,“ poznamenal Corrolin. „Myslíš, že je to skutečně moudré? Nebo snad doufáš, že obděláš všechnu tu půdu pomocí magie?“

„Ale to v žádném případě, Corroline,“ ujistila jsem ho, „Najmu

své bývalé nevolníky, aby pro mne pracovali.“

Vyvalil oči a brada mu poklesla údivem. „Ty chceš dát nevolníkům peníze?“

„Pokud nebudou chtít nic jiného,“ odpověděla jsem. „Třeba dobrou sekuru nebo nové šaty. Jediný problém, co se týká peněz, že nevolníci neumí počítat víc jak do deseti... nebo do devíti, když jim chybí prst. To trošku zdržuje při výplatách. Možná budu muset založit i nějaké školy.“

„To je šílenství!“ vykřikl Nerasin. „Přece nemůžeš učit nevolníky číst!“

„Proč ne? Vzdělaný dělník může být daleko užitečnější než hlupák.“

„Lady Polgaro, máme tady i horké hlavy, které píší různé nesmysly. Když se nevolník naučí číst, sáhne po takové knize a může začít pomýšlet na revoluci.“

„Revoluce je poměrně zdravá věc, Nerasine. Pročistí vzduch. Kde bys byl ty, kdyby hrabě Mangaran a baronesa Asrana neodstranili z trůnu tvého strýce z trůnu ve Vo Asturu? Spokojení poddaní revoluci nechystají. Jakmile se ovšem někdo snaží je podvést, začnou kout pikle. Nic takového se ale na mém panství nestane.“

„Radši bych si ukousl jazyk, než bych ti radil, co dělat, teto Pol,“ prohlásil Alleran, „ale nezdá se ti, že přeci jen postupuješ příliš rychle?“

„Já čistím dům, Allerane,“ odpověděla jsem mu. „A věř mi, že je to pořádně zanedbaný dům. Přece nenechám v rozích chuchvalce špíny jako uznání minulosti.“

Z jejich pohledů jasně vyplývalo, že jde moje řeč zcela mimo ně. „Ach jo, moji holoubkové,“ vzdychla jsem. „Takže to vezmeme jinak. Když jste mi vloni v létě nabídli tohle vévodství, chtěli jste mne povýšit mezi sebe, nebo ne?“

„No... asi ano,“ přikývl zvolna Alleran.

„Opravte mne, jestli se mýlím, ale já to pochopila tak, že je vévodství v Eratu kompletně moje.“

„To byl náš záměr,“ souhlasil Corrolin.

„No není to hodný hoch?“ otočila jsem se ke zbývajícím dvěma. „Takže... jestliže mi tohle vévodství patří – a to bezvýhradně – mohu

si tam dělat, co chci, je to tak? A nikdo z vás – ať už jednotlivě nebo společně – mi do toho nemůže mluvit, nebo snad ano?“

„Jsou určité zvyky a pravidla, teto Pol,“ protestoval Alleran.

„Ano, já vím... špatné zvyky a špatná pravidla. To je právě to smetí a pavučiny, které vymetám z rohů.“ Podívala jsem se na vévodu z Asturu. „Řekni jim, co se stalo, když si unesl malého Kathandriona, Nerasine. Popiš jim to do nejmenší podrobností a jestli si to zapomněl, tak já ti to připomenu.“ Pak jsem se rozhlédla po všech třech, aby bylo jasné, že je to varování míněno vůči všem. „Jestli se vám, pánové, nelíbí, co dělám v mém vévodství, tak je to zlé. Ale jestli vás to skutečně rozčiluje a pohoršuje, tak mi klidně vyhlase válku. Já vás ovšem upozorňuji, že první z vás, kdo vpadne na mé území, opravdu velmi vážně onemocní. Nebudu vraždit vaše rytíře, zabíjet pěšáky nebo vypalovat vesnice vašich nevolníků. Nic takového. Budu to brát velmi osobně a vyřídím si to přímo s vámi. Jestli na mne zaútočíte, pocítíte oheň ve vašem vlastním břiše. Co hodlám dělat na svém území, je čistě moje věc. Mám tohle léto hrozně práce, takže bysme se mohli věnovat letošní agendě. Dejme se do díla.“

Doufám, že je vám po těchto slovech jasné, kdo měl v Arendii hlavní slovo.

Kilian se vrátil do Vo Wacune zhruba uprostřed podzimu. „Počasí se tam pořádně zkazilo, paninko,“ hlásil mi. „Vyplatil jsem lidi ze stavby a řek' jim, aby se vrátili zase na jaře. Kdybychom pokračovali i v období dešťů, asi bysme udělali z té krásné louky bahnisko a to by se ti asi moc nelíbilo. Nechal jsem tam dva chlapy jako hlídače.“

„To jsi dobře udělal,“ souhlasila jsem. Věděla jsem samozřejmě, jak to tam vypadá, protože jsem se tam byla podívat, ale nechala jsem ho při tom, co říkal.

Pak se rozhlédl po těch hromádách právnické literatury všude kolem, „co to má znamenat?“ zeptal se zvědavě.

„Chci tady nastolit právo, Kiliane,“ odpověděla jsem. „Je to ale velmi úmorné a pracné.“

„Tvoje přání je tu nejvyšším právem.“

„Až dokončím tuhle práci, tak už nebude. Chci tady nastolit

nejlepší právní řád na světě. Hlavně stavím na tolnedranském a melcenském právním řádu, ale jsou tam i prvky práva alornského, nyissánského a dokonce i maragského. Dokonce jsem objevila, že v angaracké právní praxi jsou dvě nebo tři dobré myšlenky.“

„Proč si zatěžuješ svou krásnou hlavu takovými nesmysly?“

„Protože chci spravedlnost, Kiliane, základ každého právního řádu.“ Ukázala jsem na ty hromady knih. „Je to jako semínko, které když zasadíš, tak z něj vyrostе květ.“

Kilian dokončil stavbu mého domu v pozdním létě roku 2330 – mimochodem těsně potom, co zemřel vévoda Corrolin z Mimbre – a hned mne tam doprovodil, abych si mohla pořádně prohlédnout místo, odkud budu vládnout. Několikrát jsem dům viděla z výšky, ale to nikdy není to samé jako ze země. Dům stál nedaleko severního břehu řeky a od přístaviště vedla štěrková cesta k zadnímu vchodu. Louka, která jako první upoutala mou pozornost, se zvolna svažovala k jezeru a okolní lesy a vzdálené zasněžené vrcholky hor dodávaly místu zdání úplné dokonalosti.

Máte pocit, že o tom domě hovořím příliš? Tak to máte smůlu. Já ten dům prostě miluju a budu o něm hovořit, kdy se mi zachce.

Ten dům byl jako sen vytvořený ze sněhobílého mramoru. Bylo zřejmé, že Kilian plně využil volnosti, kterou jsem mu poskytla. Samozřejmě, že měl nějaké finanční limity, ale v rámci svých možností jich využil dokonale. Hlavní budova byla vysoká a sloupoví jí dodávalo trochu tolnedranský vzhled. Zvlněná křídla po obou stranách objímala zahradu s krásnými keři a květinovými záhony.

Vnitřek domu byl – pokud je to vůbec možné – ještě krásnější. Pokoje byly velké a dobře osvětlené vysokými okny. Kuchyně byly velmi prostorné a koupelny v zadním traktu domu nelze nazvat jinak než luxusními. Dům byl zatím bez nábytku, drapérií a koberců, a proto se v něm rozléhala ozvěna jako v jeskyni. Bylo nutno tam co nejrychleji položit koberce a pověsit závěsy.

„Dovolil jsem si najmout několik výrobců nábytku, výsosti,“ oznámil mi Kilian. „Dal jsem jim sice nějaké pokyny, ale asi by ses měla rozhodnout pro určitý styl nábytku v celém domě. Nemám rád,

když se míchají různé styly židlí a stolů, a pak to vypadá někde ve skladišti, nemáš ten pocit?“

Věděla jsem přesně, o čem to mluvím, Věž mého otce byla toho zářným příkladem. Dům byl opravdu ohromný a já jen doufala, že si Kilianova rodina s jeho údržbou poradí. Učinili jsme s Kilianem některá rozhodnutí ohledně nábytku, koberců a dalšího vybavení, a pak jsem se vrátila do Vo Wacune.

V létě roku 2331 byl dům dokončen a já začala dělit svůj čas mezi domem ve Vo Wacune a venkovským domem u jezera Erat. Cestování mezi oběma místy mne nijak nezatěžovalo a dokonce mělo jisté výhody.

Samozřejmě, že v Arendii stále přetrvávalo jisté napětí, které se mi ale podařilo zvládnout, takže tam byl poměrně klid. V létě v roce 2333 mne ve Vo Wacune navštívil můj otec. Měla jsem pocit, že je zaskočen vzhledem mého domu. „Co to má znamenat?“ zeptal se mne, když ho Kilianova sestra Rana uvedla do knihovny. Není mi jasné, jak se mohl dostat přes Ranu: Otec nikdy moc nedbal na svůj vzhled a Rana byla na takovéhle věci hodně citlivá.

„To víš, rostu otče.“

„To vidím.“ Posadil se do židle vedle mne. „Objevila si snad někde zlatý důl? Vypadá to tu dost luxusně na to, kolik jsi měla peněz, když jsi sem před dvaceti lety přišla.“

„Vévodové z Arendie mne odměnili za to, že jsem překazila Ktačikovy plány. Poskytli mi roční rentu. Snad proto, že doufali, že nechám politiky. Chtěla jsem to odmítnout, ale Asrana mi to rozmluvila. Pamatuješ si Asranu, ne?“

„Ale jo, to byl ten diblík z Asturie.“

„Ano, to byla ona. Ta mi řekla, že bych měla ty peníze vzít a postavit si třeba dům. Líbí se ti?“

Pokýval hlavou. „Asi se v něm dá bydlet. Koneckonců plníš Pánovy pokyny. Ty peníze přišly jaksi navíc.“

„Pán mi řekl, abych udržela mír v Arendii, otče. To znamená, že musím vyjít se všemi vévody. Vzala jsem ty peníze, abych je neurazila.“

„Dobře, ale jak můžeš takový palác udržovat?“

„Mám docela velké pozemky, starý Vlku. Vynáší mi dost peněz.“

„Tvoje pozemky?“ Zdálo se, že ho to překvapilo.

„Leží na sever od řeky Kamaar. Jestli se ti tenhle dům zdá příliš honosný, tak bys měl vidět mé venkovské sídlo. Doufám, že jsem tě příliš nezklamala, otče. Nesedím – zatím – na trůnu sjednocené Arendie, ale mohu ti oznámit, že máš tu čest hovořit s její výsostí vévod-kyní z Eratu.“

„Jak si to dokázala?“

Řekla jsem mu o únosu a následném osvobození malého Kathandriona a o povýšení do mého současného postavení.

„Neudělala jsi asturijskému vévodovi nic, co by nešlo napravit, Pol?“ Zdálo se, že napjatě očekává mou odpověď. Otec svého času zabil poměrně dost lidí, ale z nějakého důvodu nechce, abych ho v tom následovala. Nikdy nebyl příliš konsistentní.

Vyprávěla jsem mu o Nerasinových problémech se žaludkem a on se rozesmál. „No to je perfektní, Pol!“ poblahopřál mi. „Takže arendské občanské války skončily bolením břicha!“

„Na nějaký čas snad ano. Dej se trochu do pořádku, otče. Večer máme společnost.“

„Bude tu nějaká párty?“

„Přesně řečeno, bude tady bál. Vévoda Alleran miluje hudbu a tanec, ale mám pocit, že stejně budeš středem pozornosti ty.“

„To je blbost!“ Odfkl.

„Ne“ otce. To je politika. Má sice zrovna teď Arendii v hrsti, ale pro svou jistotu a bezpečnost bych byla ráda, kdyby každému bylo zcela jasné, že jsi na mé straně a vždy mi přispěcháš na pomoc. Buď velmi majestátný. Chci, abys působil dojmem, že dokážeš hory přenášet. Chci, abys jim ukázal, jak dokážeš být ostrý, a co by je čekalo, kdyby se mne pokusili postavit na odpor.“

„Chceš mně tím naznačit, že jsem tvůj šampion?“

„Vždycky si jím byl, otče. Teď se vykoupej, přistřižni si vousy a vezmi si na sebe tu bílou róbu. Doufám, že mně na veřejnosti nezklameš.“

Můj otec se rád předvádí. Mám dojem, že už jsem se o tom zmiňovala. Dejte mu jeviště a naznačte mu, jakým směrem by se měl předvést, a on zvládne perfektní výstup. Nejdřív trochu nadával – stejně jako před tou řečí ve Vo Asturu – ale pak se nechal strhnout

svým citem pro melodrama tak, že když jsme opouštěli Alleranův palác, zapadal plně do role „Ničitel Belgarat“. Smysl pro pravdomluvnost mi velí připustit, že to trochu přehrával, ale jeho představení bylo určeno Arendům, a to nejsou ti největší divadelní kritici na světě.

Nevadí ti ta kritika, že ne, Starý Vlku?“

Po otcově návštěvě roky plynuly bez vážnějších komplikací. Samozřejmě se čas od času objevily menší spory, ale ty jsme vždy zažehnali na každoročním Arendském sněmu. Stále méně často jsem musela vyjíždět hasit tyto požáry, protože Arendové si postupně zvykali na život v míru. I moji vazalové postupně pochopili, že to co dělám je i pro ně lepší než za „starých dobrých časů“ nevolnictví a peníze začaly nahrazovat čistě bártrový obchod, který dříve jasně převažoval. Měla jsem trochu potíže s tolnedranskými obchodníky, ale ty postupně zmizely, jen co jsem zavedla standardní míry a váhy. Také tomu napomohl trestní kodex, který obsahoval velké pokuty pro nedovolené upravování těchto jednotek. Zpočátku Tolendřanům nedocházelo, že to myslím vážně, takže byly moje zisky z pokut poměrně vysoké. Peníze jsem se snažila využít i ke stavbě škol po celém mém vévodství. Nedosáhla jsem plné alfabetyzace, ale položila jsem jí dobré základy. Navíc jsem ještě založila školu praktické medicíny v Sulturnu. Mým cílem bylo zdravé a vzdělané obyvatelstvo a musím říci, že po nějaké době stálo celé vévodství při mně.

Vévoda Borrolan, nástupce starého vévody Corrolina, byl překvapen mým úspěchem a dal mi to najevo při našem setkání v létě roku 2340.

„To nic není, Výsosti,“ řekla jsem mu. „Myslím si, že ženy jsou mnohem praktičtější než muži, snad proto, že musí vařit. Muži jsou snílkové, ale ať už je sen jakýkoliv, neupeče vám ani kousek chleba. Když se na to podíváš z praktické stránky, ten kdo dokáže pracovat v kuchyni, umí vládnout i na svém území velkém nebo malém.“

Každodenní práce s řízením vévodství v Eratu leželo hlavně na Kilianových bedrech. Byl teď v nejlepších letech a byl velmi rozumný. Technicky vzato byl správce mých pozemků, ale moji

vazalové brzy poznali, že dám na jeho názory, a proto se snažili s ním dobře vycházet. Nikdy své pozice nezneužil. Jeho obvyklá odpověď na jakoukoliv petici nebo stížnost byla velmi jednoduchá; „Vyřídím to její Výsosti, lorde. Uvidíme, co na to řekne.“ Pak počkal několik týdnů a vyřídil moje „rozhodnutí“, aniž bych o tom měla sebemenší ponětí. Jeho postavení v mém vévodství bylo zhruba stejné, jako postavení Kamiona na Ostrově větrů. Sloužil jako nárazník nebo filtr, který ke mně nepustí drobné každodenní problémy. Seznámila jsem ho se svou obecnou ideou a on se potom postaral o její praktické naplnění. I když si to neuvědomoval, byl můj přítel vlastně organizační génius. Řeceno jednou větou, on řídil Erat a já celou Arendii.

V roce 2350 však začal viditelně scházet. Vlasy mu, zešedly a měl problémy se sluchem. Většinou ho musel někdo vodit, protože i špatně viděl, a sluchová trumpetka mu pomáhala při poslechu. Moje návštěvy v domě u jezera se stále více podobaly návštěvám lékaře v domě nemocného. Upravila jsem mu dietu a předepsala různé exotické čaje. „Ty se ničíš, Kiliane,“ zařvala jsem do jeho trumpetky při své návštěvě na podzim v roce 2352. „Proč o sebe víc nepečuješ?“

„Kdo by se trápil s dlouhověkostí, paninko?“ odpověděl se sveřepým výrazem. „Nikdo z naší rodiny se nedožil víc jak padesátky a mně už je osmašedesát. Už jsem měl být nějakých dvacet let v hrobě.“ Pak se zasmál. „Po pravdě řečeno většina z mé rodiny zahynula při hospodské rvačce a to se dá těžko nazvat přirozenou smrtí. Já se ovšem v hospodě pořádně neporval od té doby, co jsme se seznámili. Zkazila jsi mi celý život, Polgaro, nestydíš se trochu?“

„Ani ne, Kiliane. Myslím si, že bys měl pomalu předat část svých povinností někomu z rodiny, komu důvěřuješ. Vůbec si neodpočineš, protože se staráš o každou prkotinu. To přenechej někomu jinému a sám se starej jen o zásadní věci.“

„Ještě nejsem mrtvý, dokážu se o to postarat.“

A taky to dokázal – ještě další dva roky. Pak se ovšem jeho problémy zvětšily a já strávila několik měsíců u jeho lože. Dokonce jsem se Alleranovi omluvila z letošního Arendského sněmu.

Jedné bouřlivé podzimní noci ke mně vrazila kolem půlnoci Rana a probudila mne. „Chce tě vidět,“ řekla. „Asi by sis měla pospíšit.“

Rychle jsem se oblékla a běžela za ní k nemocnému.

„Tady jsi, paninko,“ řekl umírající slabým hlasem. „Běž, prosím tě, pryč Rano. Chtěl bych něco říct paní Polgaře o samotě.“

Jeho nejmladší sestra ho lehce políbila a smutně odešla z místnosti.

„Ted’ už mi nemůžeš nic udělat, paninko, tak ti něco řeknu než mě zasypou hlínou. Víš, že jsem si nikdy nebral servítky. Ale tohle jsem si ti říct nikdy neodvážil. Miluju tě Polgaro od chvíle, kdy jsem tě prvně spatřil. Tak a je to. Už jsem ti to řekl a teď můžu usnout na vždycky,

Lehce jsem mu políbila ruku. „Já tě taky miluju, Kiliane,“ řekla jsem a měla jsem pocit, že mě slyší,

„Ajaj, není to milé, děvče?“ zašeptal.

Seděla jsem vedle svého přítele a držela ho za ruku ještě nějaký čas po tom, co umřel. Potom jsem s pláčem přetáhla deku přes jeho mírumilovnou tvář.

Pohřbili jsme ho v malém hrobě na pomezí louky a háje. Zdálo se, že i vítr s námi sdílí náš smutek, protože rozvlnil stromy kolem nás.

XX.

KILIAN BYL mrtev, ale zanechal mi po sobě dostatečné dědictví. Sice jsme to původně neměli v úmyslu, ale nakonec se členové jeho početné rodiny stali mými dědičnými služebníky. Generace v mých službách střídala generaci a já si to téměř ani neuvědomila. Tato návaznost byla dost pohodlná a výhodná. Všichni mě dobře znali, protože jsem většinu z nich osobně pomáhala na svět, když jejich matky rodily. To já se jich dotýkala jako první a to nás nějak automaticky sblížovalo. Zнала jsem je od malička a oni byli vychováváni a cvičeni k tomu, aby vstoupili do mých služeb.

Výhody tohoto uspořádání fungovaly obousměrně, protože návaznost je velmi důležitá pro lidi v tak zvláštní situaci, jako jsem byla já. Myslím, že Kilian by to asi komentoval takhle: „Jo, když někdo má žít věčně, prostě se mu občas přihodí, že se cítí v širém světě osaměle.“ Moji oddaní služebníci, ať již v mém domě ve Vo Wacune či na mém panství u jezera Erat, tak vyplňovali ony mezery, které s sebou vždy přináší smrt někoho z vašich blízkých.

Většina z mých původních vazalů tedy zemřela dříve než se století překulilo k roku 2400 a jejich následovníci postupně získávali stále lepší společenské návyky. Nad hlavou jim neustále visela hrozba, která byla v celé Arendii dost překrouceně nazývána „Nerazinovou

stížností.“ Ačkoliv tedy možná nesouhlasili s některými z mých sociálních vylepšení, rozhodně byli natolik prozíraví, aby si své případné námitky nechali raději pro sebe. Také díky tomu, že jejich bývalí nevolníci již nebyli vázáni k určitému území v podstatě jako otroci, chovali se teď ke svým pracovníkům docela slušně. Obzvlášť se to projevilo poté, co krutí a namyšlení vlastníci půdy v době žní s překvapením zjistili, že nemají žádné pracovní síly. Pohled bezmocných nelidů na hnijící obilí byl dozajista pádným ponaučením. Těší mě pomyslení na to, že jsem alespoň drobným dílem přispěla k zavedení lidské slušnosti, která je tak charakteristická pro sendarský archetyp. Pohrávám si s celými národy je naprosto strhující činnost, co říkáte?

Změny probíhající na území mého vévodství jsem si předem promyslela, ale to, co se odehrálo ve Vo Wacune, byla spíše velká náhoda. Trávila jsem tam drahnou část svého času v paláci, protože moje postavení takřka vyžadovalo, abych se aktivně účastnila politického dění. Politika je ale přece jenom převážně mužská záležitost a nastávaly chvíle, kdy jsem si prostě chtěla odpočinout v ženské společnosti. Příležitostně jsem tedy do svého domu ve městě sezvala předem vybrané dámy a mohly jsme se bavit o věcech, kterým by muži prostě nemohli porozumět. Jak jsem již poznamenala dříve, představovaly arendské ženy skupinu lehkomyšlných osůbek bez názoru se zájmem o módu, nejnovější drby a uhánění vhodných manželů. Tak se to alespoň jevílo na první pohled. Přece jen jsem ale narazila na několik zajímavých dam, které to měly v hlavě docela dobře srovnané. Asrana patřila právě mezi tyto výjimečné případy. Oťukala jsem si pečlivě všechny dámy náležející ke dvoru wacitského vévody a vybrala jsem si ty nejlepší a nejbystřejší z nich. Pak jsem je zvala do své knihovny či růžové zahrady a zdánlivě nezávaznou konverzací jsem je začala vzdělávat. Je vždycky povznášející sledovat obrození mysli a po nějaké době se naše diskuse začaly odklánět od módních trendů a prázdných tlachů k závažnějším tématům. Moje neformální „dámská škola“ vychovala slušnou řadu žen, které měly významný vliv na wacitský politický i společenský život. Ženy mají totiž vrozený cit pro jemné směřování a ovlivňování svých manželů. Právě toho jsem využila a moje svěřenkyňe pozměnily některé zvyky,

které se mi ze srdce protivily.

Scházely jsme se vždy večer v růžové zahradě či na vzdušné terase a sledovaly jsme, jak pomalu na nebe vyplouvají hvězdy. Pojídaly jsme mražené ovoce, které nám přinesli hoši z kuchyně, a naslouchaly jsme zpěvu slavíků, kterým jakoby pukala srdce. A protože jsem si vybrala většinu sličných a zajímavých žen, které se u dvora nacházely, scházeli se v ulici u mého domu dychtiví mladíci. Hned za obvodovou zdí nám zpívali serenády svými tenory, ve kterých zaznívala touha. Umím si představit i horší způsoby jak trávit večer.

Pětadvacáté století představovalo v Arendii dobu poměrného klidu a míru. Samozřejmě se tu a tam rozhořely vášně a vyskytly se nějaké potyčky, většinou coby důsledek odvěké krevní msty mezi sousedícími barony. Arendští vévodové naštěstí používali milého přesvědčování a hrozby jasné převahy svých vojsk tak obratně, že většinou plameny zadusili rychle a bez mojí výraznější pomoci. Přesto jsem ale vznesla jednu konstruktivní připomínku a jak se ukázalo, byla velice účinná. Každý vazal je povinen svému pánovi poskytnout patřičný počet bojovníků, jakmile ten jej o to požádá. Vévodové tedy brzy přišli na to, že mír nastává téměř okamžitě poté, co svárlivé barony připraví o všechny schopné muže uplatněním právě tohoto svého práva.

Svět za hranicemi Arendie se také měnil mílovými kroky. Šerečtí piráti i nadále pořádali ozbrojené nájezdy na tolnedranské pobřeží. Trvalo to celé pětadvacáté století, i když původní důvody byly již dávno zapomenuty a nikdo si nepamatoval ani Maragor. Přesto stále nejmocnější alornský kmen plenil a podpaloval tolnedranská pobřežní města a zbožně své barbarství vysvětlovali tvrzením, že pouze plní Belarovy příkazy. Tohle všechno ovšem poměrně náhle skončilo roku 2537, kdy na císařský trůn v Tol Honetu nastoupila první borunská dynastie. Ran Borun I. byl podstatně schopnějším mužem než jeho předchůdci, členové druhé vorduvanské dynastie. Odvolal své zlenivělé netečné legie z jejich pohodlné posádky v Tol Honetu a nasadil je na stavbu dlážděné cesty, která se táhne od ústí řeky Nedran až na sever k Tol Vordue. Stavba rozesela vojenská ležení podél celého mořského pobřeží, takže byly v dosahu tradičních šereckých

cílů. Šerečtí lupiči tedy naráželi na čím dál tvrdší odpor, když se vylodili na břeh s nekalými úmysly. Po nějaké době tedy došli k závěru, že již splnili své náboženské povinnosti a že by bylo načase jít se poohlédnout po nějakém zábavnějším hřišti.

Protože byl Ran Borun prvním mužem svého rodu na císařském trůně, jeho palác se stále hemžil zbylými Vorduvany. Představovali široké spektrum od celkem neškodných lumpů až po zcela zjevné a zvrhlé kriminálníky. Vorduvany dost zaujal Ktačíkem vypracovaný plán již na počátku čtyřicátého století. Neustále se vlekoucí arendské občanské války poskytovaly Vorduvanům nepřebernou paletu možností, jak sprostě vydělávat – zejména na obchodu se zbraněmi. Takzvaný „Polgařin mír“ nastolený v Arendii jim tedy uzavřel výhodný trh a moje jméno bylo běžně proklínáno od Tol Vordue přes Tol Horb až po Tol Honet. Borunové ale pocházeli z jižní částí, takže jim zeměpisná poloha příliš neumožňovala účastnit se výhodného obchodu v Arendii. Ran Borun proto neviděl žádný důvod, proč realizovat kterékoliv z poměrně exotických řešení problému, které mu navrhovali Vorduvané, Horbiti a Honetové.

Muselo to být někdy kolem roku 2560, když se Šerekové přestali bavit nájezdy na tolnedranské pobřeží, kdy kabala těch tří rodů rozhodla trochu rozdmýchat nepokoje v Arendii. Navštívili v Mimbře tehdy vládnoucího vévodu, což byl mladíček jménem Salereon, a otevřeli opět onu Pandořinu skříňku, kterou jsem již považovala za uzamčenou jednou provždy. Zahájili rozhovor jeho oslovením „Výsosti“ a vysvětlili mu to tím, že Mimbře je přece největším ze všech čtyř vévodství a tudíž i tamní vévoda je prakticky králem celé Arendie. Tedy hned poté, co se mu podaří obsadit ostatní tři. Naštěstí pro nás se v tehdejší situaci vyplatila moje pečlivá výchova arendských vévodů. Salereon se v doprovodu pouze několika služebníků vydal na sever a navštívil mě onoho pozdního jara na mém panství, aby to celé se mnou prodiskutoval.

„Považoval jsem za rozumné se s tebou poradit dříve než se do té záležitosti pustím, Milosti,“ říkal mi naprosto vážně, když jsme spolu sami seděli v mé knihovně. Salereon byl pohledný chlapec, ale byl až děsivě natvrdlý. Svým způsobem mě vlastně právě žádal o dovolení, aby mi mohl vyhlásit válku. Nevěděla jsem ani, jestli mám okamžitě

vybuchnout vzteky nebo se mu rovnou vysmát do obličeje. Nakonec jsem mu ale obezřetně a pomalu vysvětlila, čeho tím vlastně jeho tolnedranští přátelé chtějí dosáhnout.

„Musím se upřímně přiznat, že jsem nad tím takto neuvažoval, Milosti,“ připustil. „Myslel jsem si vlastně, že by bylo skutečně vnuknutím prozřetelností projednat tuto záležitost na setkání arendského sněmu tohoto léta. Vždyť argumenty tolnedranských vyslanců byly tak přesvědčivé. Domníval jsem se, že jakmile všechny detaily objasním tobě a svým drahým bratrům v Asturii a Wacune, mohl bych být prohlášen za krále na základě všeobecného souhlasu a vyhnuli bychom se tím jakýmkoliv narušením našich přátelských vztahů.“ On to myslel skutečně upřímně!

„Ach, drahý,“ dostala jsem ze sebe.

„Pozoruji ale, že jsi na mém výtečném návrhu přeci jen shledala nějakou vadu,“ prohlásil a tvářil se přitom poněkud překvapeně.

„Můj drahý, drahý Salereone,“ oslovila jsem ho, jak nejmírněji jsem dovedla, „co bys říkal tomu, kdyby Nanteron ve Wacune či Lendrin v Asturii přijeli v létě na Arendský sněm s tím, že právě *on* je přirozeným králem Arendie?“

„To bych si musel okamžitě pomyslet, že přišli o zdravý rozum, slečno Polgaro. Taková prohlášení by přece byla naprosto absurdní.“ Pak se v jeho očích objevil první matný záblesk objevujícího se pochopení celé situace. Vypadal teď trochu přihlouple. „To tedy asi není dobré rozhodnutí, co?“ nadhodil.

Téměř okamžitě jsem impulzivně objala toho mladého zaraženého vévodu. „Tvoje rozhodnutí nejprve to oznámit mně, předtím, než jsi ten návrh položil na stůl Sněmu, vyžadovalo takřka geniální rozvahu, Salereone,“ snažila jsem se mu polichotit.

„Takto mě ještě dosud nikdo nehodnotil, má paní,“ přiznal se mi. „Zdá se mi, že mé prvotní uvažování patrně nezahrnovalo veškeré aspekty tak složitého problému. Protože je tomu tak, byl bych velmi rád, kdybych se v této záležitosti mohl řídit tvými radami.“

„To je další z tvých brilantních rozhodnutí, Milosti. Myslím, že ti to jde čím dál lépe.“ Chvilí jsem situaci zvažovala. „Myslím, že by bylo rozumné povolat sem Lendrina a Nanterona,“ prohlásila jsem. „Možná bychom letos měli jednání arendské Rady uspořádat zde

místo tradičního sídla. Podniknu příslušné kroky, abych udržela Tolnedřany z dosahu, zatímco se tu my čtyři budeme radit. Tentokrát uspořádáme jednání Sněmu v rodinném kruhu.“

Během týdne na místo našeho jednání dorazil jak Nanteron z Wacune, tak Lendrin z Asturie. Vzala jsem si je stranou jednoho po druhém a použila jsem na ně veškeré dostupné výhrůžky odplaty, kdyby je napadlo se jen pousmát, až jim budu vyprávět o Salereonově prostínkém uvažování. Určitě mě plně pochopili.

Celou záležitost jsme nějakou dobu podrobně rozebírali a hledali řešení, jak vyřadit Vorduvany, Honety i Horbity. Došla jsem k závěru, že nejlépe je od vměšování se do vnitřních záležitostí Arendie odradíme tím, že to celé předložíme k uvážení Ranu Borunovi I. Nabídla jsem se, že vyrazím do Tol Honetu a trochu si s Jeho Císařskou Výsostí popovídám osobně. Rozhodla jsem se vynechat všechny ty únavné formality, které by normálně takové důležité návštěvě předcházely, a rozletěla jsem se na jih do Tol Honetu. Téměř celý den jsem musela poletovat kolem rozlehlých pozemků náležejících k císařskému paláci, než se mi naskytla příležitost, kterou jsem prostě musela využít. Jak se ukázalo, Ran Borun a já jsme měli společnou zálibu. První z rodu Borunů byl stejně jako já vášnivým pěstitelům růží a několik hodin denně trávil ve svých zahradách. Usadila jsem se tedy nedaleko na větvi menšího stromu a vzala jsem na sebe svou podobu, zatímco on věnoval veškerou pozornost prohlížení povadlé rostlinky.

„Myslím, že by potřebovala trochu více hnojiva, Výsosti,“ nadhodila jsem klidně.

Rychle se otočil jako na obrtlíku a zíral v němém úžasu. Byl to malý muž, dokonce i na Tolnedřana, a jeho zlatý plášť coby odznak jeho postavení vypadal poněkud nepatřičně, jak se tu tak hrabal v záhoncích.

„Kdybys byl tak laskav a pomohl mi na zem, Výsosti, ráda se na tu tvoji nebohou květinu podívám,“ řekla jsem zdvořile.

„Kdo jsi?“ zeptal se mě, „A jak ses mohla dostat přes moje strážné?“

„Pravděpodobně budeš znát mého otce, Ran Borune,“ odpověděla jsem. „Vypadá jako ošuntělý starý mužík s bílými kníry a neustále má

nutkání lidem říkat, co mají dělat. Bude tomu již dobrých pět století, co se zná s vaší rodinou.“

„Máš na mysli Belgarata?“

„To je přesně on.“

„To by ale znamenalo, že ty jsi Polgara, vévodkyně z Eratu.“

„Přesně tak. Říkala jsem si, že by bylo úplně nejlepší, kdybychom si my dva mohli promluvit pěkně v soukromí. Mohl bys mi prosím podat ruku? Větev stromu přece jen není to nejdůstojnější místo k sezení, když chceme projednávat státní záležitosti.“

Pomohl mi na pevnou zem a v očích měl pořád trochu překvapený výraz.

Podívala jsem se na jeho neduživý růžový keřík. „Zkus mezi její kořeny zakopat mrtvou rybu, Ran Borune,“ poradila jsem mu. „Zasadil jsi ji příliš blízko k té svažující se stříšce. Dešťová voda proto odplavovala všechny živiny z okolní půdy. Možná bys měl zvážit, zda by nebylo lepší ji příští zimu přesadit, až se uloží ke spánku. Tak, a teď ta moje záležitost, děje se něco o čem bys měl rozhodně vědět. Vorduvané, Honeti a Horbiti strkají nos do arendských záležitostí a my jim to chceme zarazit.“

Zatvářil se skutečně velmi podrážděně. „Co to hodlají provést tentokrát?“ ptal se mě.

„Navštívili mimbratského vévodu Salereona a dokonale mu popletli hlavu velikášskými královskými ambicemi. Nebohý chlapec byl úplně zmaten tím jejich ustavičným pochlebováním a už se málem chystal prohlásit se za krále Arendie. To by ale téměř okamžitě vedlo k roztržce a v Arendri by vypukla nová občanská válka. Stálo mě hodně času a úsilí, než jsem v Arendii nastolila mír a tak bych byla opravdu ráda, kdyby to tak zůstalo i nadále.“

„To jsou ale idioti!“ vybuchl hněvem.

„Mám naprosto stejný názor na věc jako ty, Výsosti. Tvoji šlechtici na severu jsou pěkná sebranka lakomců a jsou zapojeni do obchodu se zbraněmi. Mír v Arendii jim samozřejmě nepěkně přiškrtl zdroj příjmů a tak se snaží rozdmýchat spory. Budu proti tomu muset poměrně radikálně zasáhnout a raději jsem ti chtěla předem objasnit, jaké důvody mě k takovým krokům vedou.“

„Vy se chystáte vpadnout s armádou do severní Tolnedry?“ Řekl

to s patrnou nadějí v hlase.

„To ne, Ran Borune,“ zklamala jsem ho. „Nemám v úmyslu narušit vaše hranice. Zato se ale chystám uzavřít ty svoje. Vévodové arendští udělají přesně to, co jim poradím, a tak na nějaký čas uzavřu celou naši hranici pro veškeré Tolnedřany.“

V tom okamžiku jeho tvář dostala mrtvolně bledou barvu.

„Bude to zhruba jenom na rok, Výsostí,“ rychle jsem ho uklidnila, „prostě jenom chci mít jistotu, že mě všichni ti lakomí darebáci správně pochopí. Nezruinuje je to úplně, ale nebudou k tomu mít daleko. Naše opatření nebudou mít téměř žádný efekt na Boruny, Anadily či Ranity, protože všichni žijete v jižních částech země. Určitě to ale tvrdě zasáhne severní rody. Chci je odnaučit motat se do vnitřního mírového uspořádání Arendie a mám pocit, že tohle je ten nejlepší způsob, jak si získat jejich pozornost. Nějakou dobu se budou pokoušet překonat naše uzavřené hranice a pak se budou muset naučit vyžít i bez těch krvavých zisků, které tak nestydatě ždímalí z utrpení arendského lidu. Tohle je po nějaké době naučí, co myslíte?“

Souhlasně se zašklebil a byl to úsměv téměř d'ábelský. „Jsem ti velmi zavázán, Polgaro,“ řekl potom.

„Tomu tedy skutečně nerozumím.“

„Moje rodina má totiž přece jen určitý podíl na obchodu s Arendií a vlastníme tam několik pozemků. Když teď všechno prodáme, budeme mít opravdu velký zisk. Jakmile ale uzavřete hranice pro všechny Tolnedřany, veškeré zásoby i majetek uložené v Arendii tady ztratí cenu. My tedy vyděláme velké jmění a severní rody – které stejně nepatří mezi mé nejlepší přátele – dostanou pěkný výprask na pamětnou.“

„Taková škoda,“ zamumlala jsem.

„Také si myslím. A protože jsem vrchním velitelem všech legií, mám takový pocit, že bude moje armáda příliš zaneprázdněna jinými povinnostmi. Rozhodně si nemohu dovolit je odeslat na sever, aby útočily na arendskou hranici.“

„Není to tragická souhra okolností?“ S Ran Borunem jsme si začínali velmi dobře rozumět.

„Chtěl bych po tobě ale ještě jednu laskavost – výměnou za to, že odepřu severním rodům podporu armády.“

„Klidně si řekni o cokoliv, drahý chlapče.“

„Dáš mi vědět s dostatečným předstihem, až se budeš chystat znovu zprůchodnit hranice, že ano? Řekněme tak týden dopředu? To by mi mělo stačit, abych skoupil veškeré zboží i nemovité pohledávky Vorduvanů, Honetů a Horbitů. Myslím, že bych je měl dostat pěkně pod cenou. Pak, až se zase normálně rozběhne obchodování s Arendií, vydělám na tom miliony.“

„Jsem vždycky ráda, když mohu svému příteli pomoci prosadit se,“ odvětila jsem.

„Polgaro, já tě miluji!“ zvolal jásavě.

„*Ran Borune!*“ ohradila jsem se s předstíraným překvapením. „Vždyť jsme se teprve před chvílí poznali!“

Zasmál se a zatančil si radostí mezi svými růžovými záhony. „Já je pěkně oškubu, Polgaro!“ zakřičel. „Sedru z nich kůži zaživa! Zadlužím ty darebáky na severu tak, že budou splácet několik generací!“

„Když už je tak pěkně oškubeš, nemusíš ani nijak utajovat můj podíl na téhle naší přátelské dohodě. Bude myslím docela příjemné, až všichni v severní Tolnedře budou zelenat vzteky při pouhém vyslovení mého jména.“

„O to se rozhodně postarám,“ slíbil mi. Poté znovu ukázal na svou živořící růži. „Jaká ryba by asi byla nejlepší?“ vyzvídal.

„Myslela bych, že kapr,“ poradila jsem mu. „Jsou přeci jen větší – a taky tučnější.“

„Hned se do toho pustím. Nechtěla bys se se mnou vydat na rybářskou výpravu?“

„Možná až někdy jindy. Ted' bych se raději měla vrátit na své panství v Arendii. Hranice s Tolnedrou neprodyšně uzavřeme za dva týdny. To by ti mělo poskytnout dostatek času, abys pěkně podfouknul seveřany.“

„Přiď kdykoliv se ti zachce, Polgaro. Dveře mého paláce budou pro tebe stále otevřeny.“

V ten moment jsem změnila svou podobu. Ran Borun a já jsme spolu sice vycházeli báječně, ale přece jen jsem mu chtěla ukázat, kdo *doopravdy* jsem. Obkroužila jsem ho, polechtala jsem ho na tváři svými koncovými pírky a pak jsem odletěla.

Existuje samozřejmě mnoho způsobů, jak zažehnat nebezpečí války, ale na tohle řešení jsem skutečně pyšná. Nejen, že jsem téměř zruinovala své nejnejpříjemnější sousedy, ale zároveň jsem získala přítele.

Arendie poté setrvala v míru a dokonce se mi podařilo zorganizovat několik mezinárodních sňatků. Pomohla jsem tak obrousit některé rozdíly, které vždycky představují dobrou živnou půdu pro vypuknutí války.

Počátkem osmadvacátého století – myslím, že to bylo kolem roku 2710 – přišli vévodové Gonerian z Wacune, Kanallan Asturijský a Enasian z Mimbri s návrhem, který jsem považovala za poněkud směšný. Byli ale celým svým nápadem tak nadšeni, že jsem se nakonec trochu neochotně poddala jejich vůli. Mám pocit, že se ten nápad původně vylíhнул v hlavě Enasiana, protože Mimbratové vždycky zbožňovali epiku a zbytečné konvence. Nenavrhovali mi totiž nic jiného než rytířský turnaj za účasti šlechticů ze všech čtyř vévodství. Vítěz tohoto klání – jestliže se tedy někomu podaří přežít ono krvavé ušlechtilé mrzačení – se měl stát mým ochráncem.

Na co by asi tak *mně* byl nějaký ochránce?

Všichni to ale mysleli tak dobře. „Drahá paní,“ říkal mi Enasian a v očích měl přitom opravdové slzy, „Ty potřebuješ rytíře ochránce, který by tě bránil před urážkami a pohanou. Drzí lumpové, tušíci tvoji bezbrannost, by mohli překročit hranice dvorního chování a obtěžovat tě nevhodnými návrhy. Mí bratři i já bychom samozřejmě rádi povstali na tvoji obranu, ale připadá mi – a Gonerian i Kanallan souhlasí – že bys měla mít neohroženého rytíře neustále po svém boku. Ten pohotově ztrestá jakoukoliv nepravost, kterážto by mohla být namířena proti tvé osobě.“

Mluvil tak upřímně, že jsem prostě neměla to srdce vysvětlit jim onu zjevnou pravdu. Někoho na poskytování ochrany jsem potřebovala asi stejně nutně jako třetí nohu. Čím víc jsem o tom ale uvažovala, tím více se mi takové sportovní klání – obzvláště zahrnující povolené násilí – zdálo užitečné. Mohlo být vhodnou náhradou za válečné vzrušení pro případ, že by se někomu stýskalo po „starých dobrých časech.“

Rozhodli jsme se turnaj uspořádat na Velké arendské pláni,

protože měla výhodnou polohu ve střední části země. Byly vztyčeny tribuny coby stanoviště pro diváky a upravena kolbiště pro souboje s dřevci na válečných koních. A protože jsem měla pocit, že se budou velmi hodit, přijela jsem se studenty fakulty praktického lékařství ze Sulturnu, aby se postarali o raněné oběti.

Protože celá ta slavnost byla uspořádána na mou počest, podařilo se mi zakázat většinu potenciálně nebezpečnějších činností a zbraní. Naprosto striktně jsem zadržela velkou hromadnou bitku válečníků. Sice se kvůli tomu hodně ošivali a ohrnovali pysky, ale já věděla, že by velkolepá hospodská rvačka plně vyzbrojených bojovníků v mžiku naplnila omezenou kapacitu našeho polního lazaretu. Také se mi podařilo zakázat používání bitevních seker a těžkých řemdiňů a dřevce musely mít otupené ostří. Páteří celého turnaje byly samozřejmě rytířské souboje podle přesných pravidel –pestrá událost, při níž se rytíři v lesknoucí se zbroji a jasně zbarvených pláštících ženou přes pláň proti sobě a snaží se vzájemně shodit z koně pomocí dvacet stop dlouhých dřevců. Protože ale i vítěz takového souboje slyší ještě několik hodin poté v uších kostelní zvony, byly souboje ještě proloženy i jinými akcemi, aby se rytíři mohli zotavit. Byla uspořádána soutěž ve střelbě z luku a ve střelbě z katapultu, kde se hodnotila vzdálenost a přesnost. Pro nevolníky a svobodné pracovníky bylo určeno vzpírání, vrhání klády a balvanů. Zábavu kromě toho obstarávali ještě kejklíři, zpěváci a tanečníci.

Celé to bylo velice zábavné, ale trvalo to *týdny* a já jsem samozřejmě u všeho musela být a jenom jsem mohla přemýšlet, jaká by byla cena za mou nelidskou trpělivost

Celkovým vítězem rytířského klání, který byl ale celkem jasný již od prvního souboje, se nakonec stal tehdejší baron z Mandoru, mimbratský rytíř jménem Mandoratan s ohromně vyvinutým svalstvem. Docela dobře jsem ho znala, protože mi můj otec dal za úkol dohlédnout na jejich rodinu. Zcela zjevně měl s rodem z Mandoru své plány.

Měla jsem Mandoratana docela ráda – zejména poté, co se mi ho konečně podařilo přesvědčit, aby přede mnou nepadal na kolena pokaždé, když vstoupím do místnosti. Muž oblečený v plné zbroji je totiž *tak hlučný*, byť je to od něj vyjádření úcty. Zaznamenala jsem, že

se úroveň chování společnosti u mého malého dvora skutečně podstatně zlepšila od té doby, co za mým křeslem stál ochránce v plné zbroji a tvářil se nesmlouvavě. Moji vazalové již v té době měli poměrně dobré vychování, ale Mandoratanova přítomnost je postrčila k tomu, že své mravy vybrousili k dokonalosti.

V osmadvacátém století panoval v Arendii naprostý klid a moje vévodství celé utěšeně vzkvétalo a zelenalo se. Domnívám se, že to bylo zejména díky vylepšenému způsobu obdělávání a úpravy půdy, který ode mě odkoukali moji leníci. Na dnešním území Sendarie bylo vždycky dost jezer a naprostá většina z nich je kolem dokola obklopena pásy rašelinišť. Už na Větrném ostrově jsem zjistila, že rašelina dokáže úplně divy, když ji správně zahrabete do půdy. Jestliže ještě navíc alespoň trochu spolupracovalo počasí, každým rokem byla na mém panství úroda bohatší a lepší. Přivezla jsem nové druhy plodin a zkoušela jsem chov lepších druhů skotu, které jsem sehnala v Algarii. Přehrabala jsem celou knihovnu strýčka Beldina a hledala v ní spisy o zemědělství – většinou od studentů a učitelů melcenské univerzity – a ty nejlepší technologie jsem využila na svých polích. Dala jsem vybudovat cesty od farem k tržištím a v omezené míře jsem dohlížela na ceny. Chtěla jsem totiž mít jistotu, že farmáři v mém vévodství nebudou bráni na hůl od obchodníků, kteří odebírali jejich plodiny. V jistých kruzích mě pomlouvali jako všetečnou ženskou, ale mně to bylo vlastně jedno. Starala jsem se o své Eratské vévodství s mateřskou péčí a mí poddaní si brzy uvědomovali, že se „mamka o všechno dobře postará.“

Vyskytly se ale i věci, do kterých mamka zasáhla a to ne zrovna podle jejich přání. Zaprvé jsem nesmlouvavě trvala na tom, aby udržovali své vesnice čisté a pracantům, kteří se už po práci těšili na žejdlík piva v nejbližší hospodě, se zrovna nelíbilo, že museli nejprve uložit veškeré náradí, než mohli jít oslavovat. Také jsem okamžitě učinila přítrž bití manželek, což byla oblíbená zábava překvapivě velkého počtu mužů. Zvolila jsem přímou metodu. Muž, který je natolik hloupý, aby byl schopen bít svou manželku, patrně nebude naslouchat argumentům. Proto jsem nařídila svým strážcům pořádku v každé vesnici, aby „přesvědčili“ takové násilníky jít si hledat jinou zábavu. Přesto jsem je ale nabádala k tomu, aby při svém domlouvání

nezlámali příliš mnoho kostí. Koneckonců, muže s oběma nohama zlámanýma nemůžete dost dobře nutit do práce. Vzpomínám si, že v jedné vesnici uprostřed vévodství byl opravdu *velice* tvrdohlavý manžel. Dráb mu musel postupně zlámat všechny čtyři končetiny, než konečně pochopil. Poté se z něj ovšem stal ten nejohleduplnější manžel, jakého si dokážete představit.

Rytířský turnaj na Velké arendské pláni se stal pravidelnou součástí, chcete-li zpestřením, našeho každoročního zasedání arendské Rady a jen se tím usnadnilo udržování stálého míru v zemi. Ke konci století se ale v Asturii dostal k moci rod Orimanů a vztahy mezi čtyřmi sousedními vévodstvími byly skutečně napjaté. Orimanové byli hamižní, ambiciózní a vůbec se nezdráhali používat i nekalé metody. Prvním z orimanských vévodů se stal drobný chlapík, který trochu připomínal krysu a myslel si, jak je chytrý. Jmenoval se Garteon a začal si hledat nejružnější záminky a výmluvy, aby se nemusel zúčastňovat pravidelných zasedání Rady. Poté co již třetí setkání poznamenala jeho neúčast, rozhodla jsem se s ním vážně promluvit. V té době byl mým ochráncem jeden z mých vlastních baronů, mohutný chlapík alornského původu jménem Torgun. Vyrazili jsme tedy do Vo Asturu a baron Torgun dal velmi důrazně najevo, že pobije hodně vojáků, jestli nebudu okamžitě vpuštěna k vévodu Garteonovi. Alornové mohou být občas užiteční.

Vykutálený skrček Garteon mě uvítal s předstíraným slizkým úsměvem a neustále se mi omlouval, jak moc ho mrzí jeho neúčast na jednáních.

„Neslyšel jsi náhodou něco o „Nerazinově stížnosti,“ Milosti?“ uťala jsem proud jeho výmluvnosti. „Zdá se mi, že se u tebe projevují všechny příznaky nástupu této zhoubné choroby a já jsem vyškolená léčitelka, takže rozeznám jakoukoliv nemoc. Velmi důrazně bych Ti doporučovala, aby sis dal opravdu záležet a příští rok se jistě zúčastnil našeho setkání. Vévoda Nerazin se svíjel na podlaze, kvílel a zvracel přitom krev. Myslím, že to bylo skutečně velmi nepříjemné.“

Z Garteonovy tváře najednou vprchala všechna krev a byl bílý jako stěna. „Určitě tam budu, slečno Polgáro,“ sliboval. Bylo zjevné, že Nerazinovo břichabolení již vstoupilo do arendského folklórního vyprávění.

„Budeme tě tedy netrpělivě očekávat,“ řekla jsem mu tvrdě. Pak jsme spolu s baronem Torgunem opustili Vo Astur.

Měla jsi mi nechat volnou ruku, má paní, já bych ho pěkně rozseknul vejpůl,“ vrčel Torgun hrozivě, když jsme odjížděli z města.

„Přece jenom bychom se měli chovat jako civilizovaní lidé, barone,“ mírnila jsem ho. „A civilizovaní lidé prostě nepůlí své sousedy. Myslím, že mě Garteon konečně pochopil. Jestliže se ani příštího léta neobjeví na zasedání, budu asi muset zvolit tvrdší metody až si příště my dva budeme zase takhle pěkně povídat.“

„Vážně bys to dokázala udělat?“ zeptal se najednou zvědavě Torgun. Myslím tedy, jestli bys ho opravdu mohla očarovat aby začal zvracet krev?“

„Když by to bylo zapotřebí, tak klidně.“

„K čemu tedy ale potřebuješ mě?“

„Abych si mohla užívat tvé příjemné společnosti, můj drahý Torgune. Co kdybychom se teď ale vydali na cestu domů? Již se blíží doba sklizně a na mě čeká spousta zařizování a povinností.“

O několik let později asturského vévodu Garteona vyhodili jeho baroni z okna. To je jedna z mála nevýhod spojených se životem v paláci, který má vysoké věže. Vždycky totiž existuje určité riziko, že „nešťastnou náhodou“ vypadnete z okna, které je ve výšce mnoha desítek stop nad vydlážděným nádvořím.

Jeho syn, který se mimochodem také jmenoval Garteon, byl snad ještě o něco horší darebák než jeho otec. Z Asturie se zkrátka stával zdroj problémů.

Vstoupili jsme do třicátého století a já si s překvapením uvědomila, že už ovlivňuji podstatnou část událostí v Arendii téměř šest set let. Musím se přiznat, že mě to docela bavilo. Arendové se v mnoha směrech chovali jako děti a brzy na mě začali hledět jako na moudrého rodiče, na kterého se mohou obracet s většinou svých problémů. Možná ještě důležitější byla skutečnost, že se za mnou chodili poradit dříve než něco udělali. Díky tomu se mi dařilo včas zabránit všem případným katastrofám.

Na jaře roku 2937 jsem svým spoluvládcům oznámila, že Torgunův nástupce na místě mého ochránce je již v pokročilém věku. Byl to mimbratský rytíř jménem Anklasin a už skutečně dosluhoval,

začínala ho trápit nedoslýchavost. Kromě toho měl na jihu v Mimbrenu mnoho vnoučat a chtěl s nimi trávit mnohem více času. Rodičovství je hezké, ale být prarodičem je skutečná nádhera.

Tato skutečnost samozřejmě onoho roku dodala každoročnímu rytířskému klání na Velké arendské pláni náboj a vzrušení. Vítěz, který vždy získal titul „nejmocnějšího z rytířů,“ si měl tohoto roku vydobýt onu pochybnou čest stát se na několik desetiletí mým služebníkem.

Přijela jsem toho léta na místo konání turnaje s několikaletým předstihem a jeden z Kilianových potomků se vydal na výzvědy. Vrátil se s poněkud zneklidňujícími zprávami. Zdálo se, že jeden drasnijský obchodník přijímá sázky na výsledky jednotlivých turnajů. Samozřejmě, jestliže je někdo ochoten utrácet své peníze bezduchým sázením, je to čistě jeho věc. Rozhodně jsem ale nechtěla trpět, aby se někdo motal do průběhu kteréhokoliv z turnajů a snažil se předem ovlivňovat jeho výsledek. Docela ostře jsem si s tím drasnijským chlapíkem promluvila a jasně jsem mu sdělila několik pravidel pro jeho počínání. Byla to jasná a jednoduchá pravidla. Žádné úplatky. Žádné upravování výstroje. Nikdo nebude sypat tajemné byliny do jídla soutěžícím nebo jejich koním. Když opouštěl můj pavilon, měl ve tváři poněkud otrávený výraz. Zjevně měl něco za lubem a já mu to takhle překazila.

Takový turnaj se dá chápat jako pročišťování, kdy se odstraní všechna struska a zbývá jenom skutečné zlato.

Je to pravděpodobně dost urážlivé přirovnání pro ty, kdo skončí na hromadě strusky, ale život je prostě někdy nesmlouvavý. Vyřazovací souboje probíhaly několik týdnů a nakonec zbyli pouze dva finalisté, wacitští šlechtici Latan a Ontros, kteří se od dětství přátelili s vévodou Andrionem. Baron Latan byl velký a hřmotný chlapík s poměrně světlými vlasy, zatímco hrabě Ontros byl spíše vzdělaný a uhlazený mladík s černými vlasy a tmavě modrýma očima. Oba jsem je znala již od dětství a dost jsem si je oblíbila. Musím se upřímně přiznat, že mě trochu překvapilo, když se spíše nenápadný hrabě Ontros probil tak daleko v turnaji založeném na užití hrubé síly.

Závěrečný rozhodující souboj dřevci se konal svěžího letního dne, kdy se nadýchané bílé obláčky proháněly po obloze jako beránci na

modré pastvině. Všichni diváci se shromáždili na tribunách kolem kolbiště a již začínali být netrpěliví, když vtom se ozvala slavnostní famfára oznamující, že „zábava“ již začne. Seděla jsem na svém trůnu panovnice obklopena Andriem z Wacune, Garteonem z Asturie a postarším Moratamem z Mimbire. Vtom se objevili oba přátelé, oděni do lesknoucích se brnění a s praporci vlajícími na špičkách dřevců, a předjeli před nás, aby přijali mé požehnání a instrukce. Zarazili se těsně vedle sebe a vzdali mi poctu sklopenými dřevci.

Takováhle paráda může dívce snadno stoupnout do hlavy, když na sebe nedává dobrý pozor.

Moje instrukce byly přiměřeně vzletné, ale nakonec jsem přidala čistě praktický dodatek. „Hlavně se nikdo nezraňte,“ nařídila jsem jim.

V tom okamžiku jejich výrazy jasně odrážely rozdílný přístup. Hrabě Ontros, který byl z těch dvou jasně statnější, se tvářil jako vychovaný obdivovatel. Baron Latan byl naopak tak unesen emocemi, že jeho zysy byly dost nevýrazné. Když se na mě díval, měl dokonce v očích slzy.

Poté co jsem dokončila svůj proslov se oba protivníci rozdělili a zaujali svá postavení na protilehlých koncích kolbiště, aby se mohli vrhnout do boje proti sobě. Kolbiště pro rytířské souboje dřevcem je plocha ohraničená do pasu vysokým mohutným oplocením patrně sloužícímu k tomu, aby se předešlo zraněním koní během slavností. Takový souboj je vážně úplně jednoduchá hra. Každý z rytířů se snaží srazit svého protivníka z koně pomocí dvacet stop dlouhého dřevce s tupým koncem. Nerozhodný výsledek není nijak vzácný a jestliže tedy oba rytíři skončí na zemi, zvednou se, nasednou znovu na koně a mají nový pokus. Je to velmi hlučná událost, která ale poskytuje spoustu pracovních příležitostí pro místní ranhojiče a napravovače kostí.

Na tradiční znamení lesního rohu si oba sklopili hledí přilbice, sklonili dřevce a vyrazili s hřmotem proti sobě. Oba dřevce zároveň narazily na pevné okované štíty a jako téměř vždy, oba se roztrhly a naplnily přitom vzduch množstvím odletujících třísek. Takové souboje během, rytířských klání mohou pěkně pročesat řady stromů

v okolních lesích.

Oba se otočili a vrátili se pomalu na svá původní stanoviště.

Ontros se vesele usmíval, ale Latan svého přítele upřeně pozoroval s výrazem soutěživé bojovnosti. Zdálo se mi, že baronu Latanovi unikal smysl celého souboje. Souboj dřevci má být jen zábavnou sportovní událostí, ne soubojem na život a na smrt. Během předcházejících turnajů mi na výsledku v podstatě nijak zvlášť nezáleželo, ale *tentokrát* to bylo něco jiného. Moji rytířští ochránci v minulosti v mém životě nic zvláštního neznamenalí. Byli vlastně jen pouhým příslušenstvím k mému postavení. Tentokrát jsem ale měla tíživý pocit, že jestliže se vítězem stane baron Latan, bude později způsobovat potíže. Arendská literatura se úplně hemží nepatřičnostmi mezi urozenými dámami a jejich strážci a jak se zdálo, byl baron dost sečtělý. Jestliže by vyhrál, určitě by vznikly problémy. Moje nestrannost byla vážně ohrožena.

Druhé utkání dřevců nás výsledku nepřiblížilo o nic více než to první a když se rytíři rozjeli zaujmout svá postavení pro třetí rozjezd, Latanův bojovný výraz byl ještě mnohem zřetelnější.

Tohle už zacházelo příliš daleko a v té chvíli jsem se rozhodla přijmout určitá „opatření.“

„*Ne, Pol,*“ zřetelně se mi v hlavě ozval matčin hlas. „*Drž se stranou.*“

„*Ale-*“

„*Udělej co ti říkám!*“ Matka téměř nikdy nepoužívala takový tón a tak mě téměř okamžitě zchladila. Uvolnila jsem svoji sbírající se vůli.

„*Takhle to bude mnohem lepší,*“ souhlasila spokojeně.

Jak se vzápětí ukázalo, Ontros ode mě vůbec žádnou kouzelnou pomoc nepotřeboval. Baron Latan byl zjevně tak rozrušený, že ho při třetím střetu zradily jeho schopnosti. Tak moc se soustředil na sražení svého protivníka, že se zapomněl důkladně krýt štítem. Ontros ho čistě nabral na svůj dlouhý dřevec a srazil ho ze sedla na zem s mohutným rámem.

„*Ne!*“ Poražený rytíř zaskučel a v jeho hlase jasně zněl pocit zklamání a obrovské ztráty.

Hrabě Ontros prudce zarazil svého koně, svezl se hbitě ze sedla

a hnal se ke svému příteli. „Nejsi snad zraněn?“ ptal se ho a poklekl vedle Latana. „Zranil jsem tě?“

Neporušila jsem tak docela matčino napomenutí, ale přesto jsem vyslala krátkou myšlenku směrem k poraženému baronovi. Hlasitě lapal po dechu, ale na tom nebylo nic zvláštního. Když vás totiž někdo v souboji srazí dřevcem, dokáže to i pořádnému chlapovi vyrazit dech.

Pak k oběma rytířům doběhli zdravotníci a hned se jim začali pečlivě věnovat. Baron Latan sletěl z koně skutečně tvrdě a brnění, do kterého byl oděn, bylo na levé straně hrudi tak hluboce vtlačeno dovnitř, že takřka nemohl dýchat. Jakmile ho ale zkušený ošetřovatelé vysvobodili z železného sevření, mohl již zase normálně dýchat a dokonce poblahopřál Ontrosovi k vítězství. Pak ho zdravotníci naložili na vozík a odvezli ho na ošetřovnu v areálu.

Hrabě Ontros se znovu vysápal do sedla svého válečného koně a jel si pro svou cenu vítěze – což jsem v tomto případě byla já. Sklonil ke mě svůj dřevec a já mu podle zaběhnuté tradice na špičku přivázala jásavě modrý šátek jako viditelný symbol mojí „náklonnosti.“ „Tímto nechť se staneš mým rytířem,“ pronesla jsem obřadným hlasem.

„Děkuji ti, Milosti,“ odpověděl svým libozvučným barytonem, „a odevzdávám tímto do tvých rukou svůj život a nehynoucí oddanost.“

To bylo od něho skutečně moc hezké.

Ontros, který se tímto stal „nejmocnějším z rytířů,“ byl jedním z těch velmi vzácných lidí, kterým se prostě daří všechno, nač v životě sáhnou. Byl filozofem, milovníkem růží, básníkem a také loutnistou první velikosti. Měl velmi vybrané chování, ale zároveň byl vyhlášeným postrachem rytířských turnajů. A nejen to, byl prostě úplně *úžasný*! Byl vysoký, štíhlý s pěkně vypracovaným svalstvem a jeho jemně řezané rysy mohly sloužit jako předloha sochařům. Měl velmi světlou pleť, ale jak už jsem se zmínila dříve, jeho vlasy byly lesklé a temně černé. Velké výrazné oči měly barvu temného safíru a celá generace arendských dívek toužila s ním prožít alespoň jedinou noc ve svém nudném životě.

A teď patřil jenom mně.

Po turnaji samozřejmě následovalo obřadné uvedení do jeho nové

funkce. Arendové si totiž potrpí na ceremoniály. Tři vévodové oděni do slavnostních šatů uvedli nového hrdinu do mého pavilonu a aby učinili zadost protokolu, zeptali se mě, zda je tento krásný mladý muž pro mě přijatelný. To tedy ale byla hodně absurdní otázka. Pronesla jsem krátký květnatý proslov, abych přijala hraběte Ontrose za svého ochránce. On poté poklekl a přísahal mi naprostou oddanost a nabízel mi „sílu svých paží“ na mou ochranu. Mě ale zajímalo něco jiného než jeho ruce.

Baron Latan se na slavnostní obřad dostavil se svou levou paží zavěšenou na obvazu. Sražení z koně mu způsobilo nepříjemné vykloubení ramene. Byl velmi bledý v obličeji a během slavnosti se v jeho očích dokonce objevily slzy nespokojenosti a rozladění. Někteří soutěžící se prostě nikdy nenaučí skutečně přijmout porážku. Ještě jednou popřál svému pokořiteli Ontrosovi, což jsem od něho považovala za velmi slušné. Bývala v Arendii i taková doba, že poražený rytíř vyhlásil vítězi turnaje válku. Latan a Ontros ale byli přátelé a na tom se zjevně nic nezměnilo.

Ještě nějakou dobu jsme se na pláni zdrželi a pak jsem se vrátili do Vo Wacune, kde se Ontros zabydlel v mém domě ve městě.

Když podzim dolehl na listí stromů, rozjela jsem se spolu se svým ochráncem na sever, abych ho mohla seznámit se zvláštnostmi svého vévodství v Eratu.

„Jak mi bylo řečeno, Milosti, na území tvého panství se již nepraktikuje nevolnictví a musím se Ti přiznat, že mě tato skutečnost opravdu zaskočila. Emancipace těch, kdož stojí – či spíše živoří – na spodním stupínku společenského žebříčku je skutečně projevem vznesené lidskosti. Nemohu se ale nějak rozumově vypořádat s tím, že se Tvoje vévodství v důsledku této změny ekonomicky nezhroutilo. Prokaž mi tedy laskavost a vysvětli mi onen zázrak.“

Nebyla jsem si zcela jista, zda jeho vzdělání zasahovalo i do spletitého labyrintu ekonomiky, ale pokusila jsem se mu vysvětlit jak je možné, že moje vévodství prosperuje i bez nevolníků. Byla jsem překvapena – a potěšena – jak rychle pochopil některé nápady a principy, které jsem musela do svých natvrdlých vazalů vtluokat několik generací, než je přijali a pochopili.

„Krátce a jednoduše, má paní, připadá mi, že tvoje panství je stále

nejvíce závislé na bývalých nevolnících – teď už ovšem ne na jejich neodměňované práci, ale naopak na jejich výdělcích. Určitě si teď mohou dovolit pořídit věci, které dříve byly nad jejich možnosti. Prosperuje tedy třída obchodníků a podíl z daní placených jim i ulehčuje daňovou zátěž spočívající na vlastnících půdy, tedy vašim vazalům. Celá prosperující ekonomika tedy stojí na úspěšnosti a prosperitě bývalých nevolníků.“

„Ontrosi,“ řekla jsem mu, „Ty jsi naprostý poklad. Pochopil jsi během několika minut to, co jsem do hlav svých leníků vtloukala po minulých šest set let.“

Pokrčil rameny. „Vždyť to není nic jiného než jednoduchá matematika, Milosti,“ odpověděl mi. „Když dá hodně lidí po unci, je to mnohem víc než když pár lidí dá libru.“

„To jsi řekl moc trefně, Ontrosi.“

„Docela se mi povedlo,“ řekl skromně.

Během svého putování na sever jsme hovořili o mnoha různých věcech a já jsem zjistila, že můj mladý – tedy relativně mladý – ochránce má pružnou a hbitou mysl. Prokazoval také netypickou uhlazenost, kterou mi velmi výrazně připomínal mého oblíbeného a drahého přítele Kamiona z Větrného ostrova.

Moje panské sídlo na něj udělalo skutečný dojem a byl natolik prozíravý a společenský, že se spřátelil s mým služebnictvem, Kilianovými potomky. Navíc jeho nadšení pro pěstování růží se přinejmenším vyrovnalo mému. Byla radost s ním konverzovat a jeho improvizované koncerty na loutnu – často doprovázené i barytonovým zpěvem – mi vhněly slzy do očí. Jeho schopnost pochopit – a také zpochybňovat – podivná filozofická témata mě neustále ohromovala.

Najednou jsem si překvapeně uvědomila, že se mi na mysli vkrádají myšlenky, které tam patrně vůbec neměly co dělat. V mé mysli už Ontros přestával být pouhým přítelem. Tehdy se do celé záležitosti vložila matka. „Polgaro,“ oslovil mě jedné noci její hlas, „*tohle vážně není správné a ty to dobře víš.*“

„O čem to mluvíš?“ Moje odpověď rozhodně nebyla nijak zdvořilá.

„*Tohle vzrůstající poblouznění či zaslepenost, nevím jak to nazvat. Tohle není muž určený pro tebe. Ta část tvého života je ještě*

dost daleko v budoucnosti.“

„Ne, to tedy není, mami. To co nazýváš „částí mého života“ nastane, až já se rozhodnu, že už dozrál čas a nikdo nebo nic nemůže nijak ovlivňovat moje rozhodování. Už mě nebaví, jak mě neustále vodíte na provázku jako loutku. Je to můj život a já ho prožiju tak, jak budu chtít“

„Snažím se tě jenom ušetřit zbytečného žalu a zraněného srdce, Pol.“

„Neobtěžuj se, mami. A teď, jestli dovolíš, bych se ráda ještě trochu vyspala.“

„Jak si přeješ, Pol.“ A pak pocit její přítomnosti odezněl.

No samozřejmě, bylo to ode mě velmi hrubé. Uvědomovala jsem si to už když jsem to říkala. Takový nepříjemný rozhovor se vyskytne pravděpodobně v životě každého z nás. Jenom většinou přichází mnohem dříve.

Ještě než nadešlo ráno, hrozně jsem se za sebe styděla a s postupem času jsem svojí dětinské reakce litovala čím dál víc. Matčina přítomnost byla vždycky v samém středu mého života a můj výbuch neposlušnosti mezi námi rázem vystavěl zeď, kterou jsme překonávaly několik let.

Nemám v úmyslu snižovat své city vůči Ontrosovi tím, že bych to označovala za jakési poblouznění. Musím ale uznat, že mě události probíhající v mém osobním životě rozptylovaly a odvracely mě od věcí, kterým jsem měla věnovat zvýšenou pozornost. Po druhém Garteonovi následoval v Asturii třetí v pořadí. Garteon III. Byl snad ještě větší lump než jeho otec či děd a vypadalo to, že většinu své nenávisti a darebáctví namířil proti Wacune. Bylo docela známé, že mezi Wacune a Eratem existovala pevná pouta a rod Orimanů zjevně došel k závěru, že mé vévodství bez podpory Wacune zkolabuje. Asturijská nenávist namířená vůči mé osobě byla celkem snadno pochopitelná a myslím, že se její kořeny táhly už od vévody Nerazina. Koneckonců je pravda, že jsem během staletí použila dost asturijských vévodů jako ukázkové případy. Co ale Asturijci záměrně přehlíželi byla ta skutečnost, že jsem si podala i značný počet Wacitů a Mimbratů. Asturijci se prostě rozhodli na mě pohlížet jako na

dědičného nepřítele, který jen potají číhá zahalen v mracích na vhodnou příležitost, aby mohl ničit všechny jejich záměry.

To, co se nakonec odehrálo v severní Arendii, se stalo hlavně díky tomu, že vévodovi Moratamovi v Mimbire bylo již přes osmdesát a byl zjevně senilní. Jeho takzvaní poradci se neštíteli žádného podvodu a protože vévoda Moratam automaticky podepisoval všechno, co mu předložili, byli vlastně skutečnými vládci v Mimbire. Garteon III. Asturijský pochopil svou příležitost a prostě a jednoduše si začal podplácením získávat přízeň mimbratských šlechticů.

Měla jsem tomu samozřejmě věnovat zvýšenou pozornost. Velká část trápení, které jsem si prožila během následujících události ve Wacune, byla také způsobena právě vědomím, že to byla částečně i moje vina.

Setkání arendské Rady v létě roku 2940 proběhlo naprosto klidně, skoro by se dalo říci nudně. Vévoda Moratam většinu jednání prospal a v podstatě žádná záležitost nebyla natolik zajímavá, aby ho dokázala vyburcovat k pozornosti. Byla bych nejraději navrhla zřídit v Mimbire regentství, ale jediný žijící Moratamův syn nebyl ani zdaleka připraven vládnout. Svoje práva a výsady bral velmi vážně, ale svým povinnostem nevěnoval žádnou pozornost.

Zrovna jsme se s Ontrosem vrátili z jednání do Vo Wacune když se můj otec stavil na návštěvu aby viděl, jak si vedu.

Byla jsem právě ve své růžové zahradě, když ho moje komorná přivedla, aby se se mnou setkal. Protože svého otce znám tak dobře jako nikdo jiný, jsem si skoro jistá, že se během dvou století, co jsme se neviděli, několikrát porozhlédl po mém panství. Patrně ale nenašel žádné větší nesrovnalosti či nedostatky a tak mě nechal jednat. „No tak, Starý vlku,“ přivítala jsem ho, „co jsi celou tu dobu dělal?“

„Vlastně nic co by stálo za řeč, Pol,“ odpověděl mi.

„Drží ještě okolní svět pohromadě?“

Pokrčil rameny. „Víceméně ano. Párkrát jsem ho sice musel trochu podržet, ale žádná větší katastrofa se neobjevila.“

Opatrně jsem odřízla jednu ze svých oblíbených růží a podržela jsem ji před ním, aby si ji mohl prohlédnout. „Co na to říkáš?“ zajímala jsem se.

Sotva se na ni podíval. „Moc pěkná,“ řekl bezvýrazně. Otec

vlastně nikdy neměl moc smysl pro krásu.

„Moc pěkná? To je všechno, co o ní dokážeš říct? Vždyť je naprosto překrásná, otče. Tu Ontros vypěstoval jenom pro mě.“

„Kdo je to Ontros?“

„Je to můj rytíř a ochránce, otče. Slouží mi, napravuje všechnu špatnost a ztrestá každého, kdo by se mě nějak dotknul. Byl bys velmi překvapen, jak jsou na mě lidé slušní, když je se mnou.“ Pak jsem se rozhodla, že přestanu jen tak chodit kolem horké kaše. „Mimochodem, je to také muž, za kterého se hodlám provdat – jakmile jen sebere dost odvahy a požádá mě o ruku.“

Otcova tvář v tu chvíli ztuhla a on zpozorněl. Znal mě moc dobře a tak věděl, že na mě musí velmi opatrně. „To je zajímavý nápad, Pol,“ řekl lichotivě. „Pročpak ho nepošleš za mnou, abychom se mohli spolu seznámit?“

„Ty s tím nesouhlasíš,“ obvinila jsem ho,

„Nic takového jsem přece neřekl, Pol. Naznačil jsem jenom, že ho vůbec neznám. Jestli to myslíš skutečně vážně, měli bychom se alespoň trochu poznat. Přesto by mě ale zajímalo, jestli sis to celé dobře promyslela? Možná by se totiž mohly objevit nějaké těžkosti či zádrhele, to víš.“

„Jako třeba?“

„No tak hned jako první mě napadá, že mezi vámi patrně bude značný věkový rozdíl. Kolik myslíš, že mu je?“

„On už je dospělý, otče. Je mu přes třicet.“

„To je sice hezké, ale tobě už je kolem devětset padesáti let, ne?“

„Ve skutečnosti je mi devětset čtyřicet. A co má být?“

Povzdechl si. „Ty ho prostě přežiješ, Pol. Z něho bude starý muž ještě dřív než se naděješ a na tobě ta léta vůbec nebudou znát.“

„Ale budu alespoň šťastná, otče – nebo snad nemám právo na žádné osobní štěstí?“

„Prostě jsem tě na to chtěl upozornit, to je všechno. Máte v úmyslu mít spolu děti?“

„Samozřejmě.“

„Měl bych tě asi varovat, že to není ten nejšťastnější nápad. Vaše děti vyrostou, potom zestárnou a zemřou. Ty ale ne. Zase si projdeš celým tím trápením, které jsi zakusila poté co zemřela Beldarana.

A jestli si to dobře vybavuji, tak tě to tehdy málem zabilo.“

„Třeba se můj život změní a já budu úplně normální, když se teď konečně vdám. Třeba taky zestárnu.“

„Tak na to bych moc nespolehal, Pol. Mrinský kodex se dost často zmiňuje o tobě a o tom, co všechno budeš činit během svého života.“

Nehodlám svůj život řídit a upravovat podle blábolení nějakého pomateného idiota, otče. A kromě toho, ty ses přece také oženil? Jestliže, to mohlo projít tobě, pak to určitě neublíží ani mně.“ Úmyslně jsem narazila na matčino zvláštní postavení. „A navíc, když si mě Ontros vezme, třeba se jeho život také prodlouží,“

„Proč by měl? On je obyčejný člověk, zatímco ty rozhodně nejsi. Jeho život by se mu ale mohl *zdát* delší. Ty nejsi zrovna pohodový člověk, se kterým by bylo snadné dobře vycházet. Jestliže ten tvůj Ontros není svatý, pak se mu pravděpodobně dostane většího přídělu nevydařených dnů.“

„Co kdybys konečně přestal strkat nos do mých záležitostí, staříku?“

„Prosím tě, Pol. Nezneužívej slovo „záležitost“ tak lehkovážným způsobem. V tomto konkrétním případě jsem z toho dost nervózní.“

„Víš moc dobře, kde jsou tady dveře, otče. Tak je prosím použij – a to teď hned.“

A tím víceméně náš rozhovor skončil.

XXI.

DVORNÍ RADA vévody Andriona z Wacune se sešla jednoho slunného odpoledne v prostorné místnosti umístěné vysoko v jedné z věží jeho paláce. Náš zasedací sál byl vyložen kobercem a potažen závěsy tmavé kaštanové barvy, která pěkně kontrastovala s mramorovými zdmi. Masivní dřevěný nábytek doplňoval atmosféru jisté stálosti. „Naše možnosti, alespoň jak se to jeví mně, se s uplývajícím časem stávají stále více omezenými,“ pronesl vévoda Andrion temným hlasem k nám ostatním. Byl to tmavovlasý muž něco po třicítce a na trůn vládce Wacune dosedl teprve nedávno. Moje přítomnost na zasedání dvorní rady ve Vo Wacune by se mohla zdát poněkud podivná, ale již před dávnými lety jsem se postarala o to,

abych se stala stálou členkou všech čtyř dvorních rad v Arendii. Chtěla jsem se prostě ujistit, že žádný arendský vévoda neprovede nic významnějšího bez mého souhlasu a povolení.

„Skutečně, Milosti,“ souhlasil Ontros se svým vévodou. „Orimanský rod usiluje o naše zničení již po mnoho let. Velmi se obávám toho, že válka je již nevyhnutelná.“

„Ještě stále existují i jiné možnosti řešení, pánové,“ poopravila jsem je pevně. „Nerazin byl přinejmenším stejně odporný darebák jako je tahle řada Garteonů a nakonec se nám ho stejně podařilo přivést k rozumu.“

„Příslušníci orimanského rodu nemají o nic více zdravého rozumu než cti v těle, slečno Polgaro,“ namítl baron Latan. Vypadalo to, že se Latan již vzpamatoval z oné porážky uštědřené mu Ontrosem při rytířském klání a byli opět nejlepšími přáteli. „Zdá se mi, že Asturie musí být ještě jednou pokořena, jestliže se nám má podařit zachránit trvající mír.“

„Tomu se ovšem pokusím vyhnout pokud to bude jen trochu možné, barone Latane,“ upozornila jsem ho. „Dovolte mi ještě si promluvit s Garteonem předtím, než začneme svolávat svá vojska do zbraně. Války vždycky nepěkně provětrají stáhlí pokladnu.“

„To tedy ano!“ souhlasil horlivě Andrion.

Pak jsem se rychle podívala na Ontrose. „Ne,“ řekla jsem mu tvrdě.

„Uniká mi, co jsi teď měla na mysli, Milosti,“ přiznal se.

„Nemůžeš jet se mnou, Ontrosi. Hodlám Garteonovi objasnit několik věcí jazykem, který bych raději před Tebou nepoužívala.“

„Nemohu Ti přece dovolit, abys někam jela zcela nechráněna, má paní.“

„Dovolit?“ zeptala jsem ho kousavě.

„Patrně jsem teď nezvolil svá slova právě nejlépe,“ připustil.

„To tedy skutečně ne, Ontrosi. Jsi přece básník, takže bys neměl v užívání jazyka takto klopýtnout.“ Dotkla jsem se jemně jeho ruky. „Jenom jsem se Tě pokoušela poškádlit.“ Pak jsem se znovu obrátila na vévodu Andriona. „Nech mě nejprve promluvit s Garteonem a posečkej ještě s mobilizací, Milosti. Vždyť i jeho děd se umoudřil poté, co jsem mu domluvila. Třeba ten nepatrný zlomek zdravého

rozumu v jejich rodě ještě zůstal.“

Baron Latan se zatvářil, jako kdyby se chystal proti tomu protestovat.

„Když ve svém úkolu selžu, vždycky bude dost času na svolání armády, barone,“ zarazila jsem ho. Když se to tak vezme, tak nenávist orimanských panovníků je namířena proti mně, a ne proti Wacune. Už dlouho se snažím překazit Astuřanům jejich nekalé pikle a hodlám v tom pokračovat i nadále. Wacune a Erat jsou jako bratr a sestra, takže Garteon si je moc dobře vědom toho, že jestliže zaútočí na Wacune, zaútočím já na něj. A to je pravděpodobně jeho hlavním cílem, zatáhnout mě do války. A protože je to opravdu jenom vyřizování účtů mezi mnou a Garteonem, bude mnohem lepší, když to vyřešíme pohovorem jen mezi sebou.“

„Budeme se rádi řídit tvými návrhy, Milosti,“ prohlásil Andrión.

„Vynikající a moudré rozhodnutí, Milosti,“ polichotila jsem mu.

Vydala jsem se do Asturie obvyklým způsobem a téměř celý týden jsem se potulovala po Vo Asturu, ale nepodařilo se mi narazit na sebemenší stopu či náznak Garteonovy přítomnosti. Procházela jsem nepozorována šedými chodbami a doufala jsem, že získám alespoň nějaký náznak o místě jeho pobytu, ale zdálo se, že asturijsí šlechtici nemají ani nejmenší ponětí, kde by jejich vládce mohl setrávat. Rozletěla jsem se od města a kroužila kolem pozemků náležejících příslušníkům orimanského rodu, ale nikde tam nebyl. Dokonce jsem zašla tak daleko, že jsem zabrousila do několika psaneckých ležení v okolních lesích. Po Garteonovi ani památky. Zcela zřejmě se vévoda asturský někam vypařil. Určitě alespoň někdo v Asturii věděl kde zrovna je, ale ať už to byl kdokoliv, rozhodně se o tom nešířil. Protože jedním z typických rysů Arendů je neschopnost udržet jakékoliv tajemství déle než několik hodin, začala jsem v celé záležitosti cítit silně zapáchající účast Grolimů.

Nakonec jsem celé své pátrání bezmocně vzdala a ve velmi mizerné náladě jsem se rozletěla nazpět do Vo Wacune, abych o svém naprostém neúspěchu informovala své přátele v paláci. Po určitém dohadování jsem musela s těžkým srdcem souhlasit s tím, že za daných okolností nám již nezbývala jiná možnost než se připravit k válce. „Přesto se ale jen tak nevzdám a budu to zkoušet i dál, pánové,“

ujistila jsem malé shromáždění. „Dříve či později se Garteon musí vynořit ze své skrýše. Trochu mě tímhle přece jenom rozzlobil a ráda bych si s ním o tom pohovořila – pěkně zeširoka.“

Pak mě Ontros doprovodil zpět do mého domu ve městě a v tichosti jsme povečeřeli. Jediný pozitivní výsledek mého selhání ve Vo Asturu byla skutečnost, že se mi konečně podařilo přesvědčit mého urostlého ochránce o tom, že *nejsem* všemocná.

Po večeři jsme se přesunuli do mé růžové zahrady. Potřebovala jsem klid toho báječného místa, abych si konečně uklidnila pocuchané nervy.

„Zcela zřetelně vnímám tvou nespokojenost, má paní,“ prokázal mi Ontros soucítění.

„Řekla bych, že je to mnohem horší než jen nespokojenost, příteli,“ odpověděla jsem trochu nazlobeně. „Zřejmě jsem již mnoho let dosahovala až příliš snadno úspěchů a neúspěch teď narušil mou sebedůvěru.“

Slabě se pousmál, ale pak si povzdechl. „Obávám se, že zítra budu muset, samozřejmě s tvým svolením, odjet na sever na tvé panství. Jestliže Wacune povolá muže do zbraně, pak jej Erat musí následovat. Jestliže se spojí dvě armády, pak mám jen velmi malé obavy o výsledek současných neblahých událostí.“

Přikývla jsem. „Napíšu ti plnou moc, kterou předáš Malonu Killanesonovi, mému správci v Eratu. On ti zpřístupní mou pokladnu. Zacházej prosím mírně s mými poddanými, Ontrosi. Dobře je živ a nauč je, jak se mají bránit.“

„Ty se o ně vždycky staráš jako jejich matka, má paní.“

Pokřčila jsem rameny. „Vypadá to tak,“ souhlasila jsem. „Musí to určitě nějak souviset s mými příbuznými z matčiny strany – ale do toho se teď nebudu pouštět.“

Pak jsem na noční obloze zpozorovala cosi velmi důvěrně známého. „Jdeš pozdě,“ prohlásila jsem.

„Já?“ zeptal se naprosto zaskočen Ontros.

„Ne, Ontrosi, to nebylo na tebe. To jsem mluvila ke své přítelkyni tam nahoře.“ Namířila jsem prstem na rozmáznuté světlo komety, která zářila mezi hvězdami na sametově černém pozadí noční oblohy. „Obvykle se objevuje koncem zimy, ale tentokrát už skoro bude léto.“

„Ty jsi už tu nádheru někdy viděla?“ zeptal se mě. „Už mnohokrát, Ontrosi, mnohokrát.“ Rychle jsem v duchu začala počítat. „Tentokrát už to bude po třinácté. Bylo mi právě čtrnáct, když jsem ji pozorovala poprvé. Staví se tu na návštěvu jednou za jednasedmdesát let.“

Ontros také zjevně začal něco počítat a zatvářil se velmi rozrušeně.

„Nenech se tím nijak překvapit, drahý Ontrosi,“ uklidnila jsem ho. „Příslušníci mé rodiny většinou žijí velmi dlouho, to je celé. Je to prostě náš rodinný znak – stejně jako tmavé vlasy nebo dlouhý nos.“

„Zdá se mi, že jestli více členů rodiny žije déle než devět set let, pak se již dost dobře nedá mluvit o pouhé rodinné zvláštnosti, slečno Polgaro.“

„Tajemný klíč ke dlouhověkosti spočívá v tom, že se člověk neustále udržuje zaneprázdněn nějakou činností, Ontrosi – a také se samozřejmě musí vyhýbat střetům s lidmi, kteří jsou mocnější než on.“ Vrátila jsem se v myšlenkách do minulosti. „Myslím, že jsem čtrnácté narozeniny zrovna slavila v době, kdy jsem žila na Stromě,“ rozvzpomínala jsem se. „Měly jsme se sestrou nějaký spor ohledně našeho otce a já byla na ni nazlobená. Žila jsem několik let na Stromě, abych ji nějak potrestala.“ Zasmála jsem se. „Děti mají někdy tak legrační nápady.“

„Ty máš sestru? O tom jsem tedy nikdy neslyšel.“

„Zemřela – už před mnoha, mnoha lety. Jmenovala se Beldarana a byly jsme dvojčata. Byla mnohem hezčí než jsem já.“

„Tohle rozhodně neříkej, má paní,“ protestoval. „Ty jsi ta nejkrásnější žena na celém světě a já to dosvědčím na těle každého, kdo by snad chtěl o mých slovech pochybovat.“

„Ty lichotníku,“ řekla jsem a dotkla se zlehka jeho tváře.

„Mluvit pravdu se nedá označovat za lichocení, má paní.“

„Ale přehánění rozhodně ano. Rozhodně jsem nebyla tak krásná v té době, kdy tu byla poprvé na návštěvě tahle moje hvězdná přítelkyně. Moje sestra byla tak nádherná, že jsem se prostě vzdala a vůbec jsem se o svůj vzhled nestarala. Byla jsem ošklivá a ne zrovna čistotná – pokud ze mě ovšem nějaká dešťová přehánka nesmyla aspoň trochu špíny. Když se moje sestra zasnoubila, pěkně jsem se

dala do pořádku. Bylo nám tehdy šestnáct, takže když jsem ze sebe vydrhla špínu a vykartáčovala si vlasy, vypadala jsem docela k světu. Moje sestra se zasnoubila s Rivou Železným stiskem, králem Větrného ostrova. Když jsme odpluli na svatbu do jeho království, bavila jsem se nějakou dobu lámáním srdcí.“

„Musím se přiznat, že tentokrát ti ale vůbec nerozumím, drahá paní,“ prohlásil.

„Ale, ty jeden,“ zasmála jsem se. „Ty jsi prostě ten nezkažený, že Ontrosi? To prostě mladá děvčata dělávají, to jsi nevěděl? Oblékneme si nejkrásnější šaty a nejlepší členky, nasadíme ten nejlíbeznější úsměv a pak vyrazíme směle do boje. Nepřítelem jsou nám všechny ostatní hezké dívky v dohledu a naším bitevním polem jsou srdce všech mladých mužů v dosahu.“ Vyzývavě jsem se na něj podívala. „Mohla bych zlomit tvoje srdce jediným zkušeným zamrknutím svých řas.“

„Proč by ses ale měla snažit usilovat o získání něčeho, co už ti stejně cele patří, má paní?“ zeptal se mě a v jeho pečlivě položené otázce jsem vycítila určitou záludnost. Ontros zřejmě nebyl *až tak* nevinný, jak vypadal. Tahle konverzace se vyvíjela lépe, než jsem se vůbec odvážila doufat Ontros mě už zjevně nebral jako nějakou nedosažitelnou vrchnost. Teď jsme rozhodně pokročili o další kousek dál.

„Dej si dobrý pozor, můj ochránče,“ škádlila jsem ho. „Myslím, že bych proti tvému nechráněnému srdci mohla využít celý svůj smrtící arzenál. Braň se seč ti budou síly stačit.“

Moje náhlé používání květnatější mluvy jej zaskočilo jen nepatrně. „Cožpak ty bys dokázala proti mě tak nezdvořile využít nečestné výhody?“ odvracel můj útok. „Ach! Jaká hrůza! Musím nyní tvé vévodství hájit před napadením Asturijci a zároveň chránit své srdce před tvou neodolatelnou krásou? Co se týče Asturijců, o výsledek se nijak nestrachuji. Pevnost mého srdce se však již chvěje pod tíhou tvých náporů a já se obávám, že budu muset kapitulovat a podrobit se tomu sladkému zotročení, které mi od tebe hrozí.“

Položila jsem mu ruku na rameno. „Skvěle řečeno, pane,“ pochválila jsem ho. „Samozřejmě velmi dobře zvolená slova. Měli bychom si o tom promluvit trochu víc.“ A pak mě vzal za ruku a

políbil mi ji.

Bylo to trochu moc květnaté a vznešené, ale byl to alespoň začátek. Ženy, které tohle budou číst, to samozřejmě pochopí, ale u mužů patrně neuspějí. I tak je to ale v pořádku – pokud tomu alespoň někdo porozumí.

Mír, který se mi dařilo v Arendii udržovat, byl v podstatě založen na brutálním principu, že jakmile by se jedno vévodství začalo nějak odlišovat či jevit známky nepřátelství, ostatní tři by okamžitě uzavřela spojenectví, aby čelila nebezpečí. Jádrem problému ale tentokrát byla senilita vévody Moratama v Mimbře. Ted' už byl svěřen do péče ošetřovatelky, která se o něj starala jako o dítě, kterým se vlastně stal. Vláda nad vévodstvím tedy spočívala v rukou skupinky šlechticů, kteří se mnohem více snažili odstavit od moci jeden druhého než aby se zajímali o prospěch Arendie jako celku. Několikrát jsem se jim snažila vysvětlit politickou realitu a výhodnost udržovaného míru pro všechny Arendy, ale byli příliš krátkozrací a zaujatí svými mocenskými boji než aby se mě snažili pochopit. Možná by se dali přivést k rozumu, kdyby jejich hlavní město leželo v centru Mimbře. Protože je ale Vo Mimbře postaveno v jižním výběžku Arendie, události v dalších třech vévodstvích by se mohly se stejným účinkem dít třeba na Měsíci. Ačkoliv jsem se opravdu snažila, Mimbře tentokrát zůstalo úplně stranou a dodržovalo naprostou neutralitu.

Měla jsem určité podezření ohledně důvodů, proč se Mimbrate rozhodli provádět takovou politiku. Mnozí lidé žijící v západních královstvích považovali naši rodinu za posedlou Angaraky. Za veškerými nepravostmi odehrávajícími se na naší straně Východního pásu jsme totiž hledali právě jejich vliv. Možná, že opravdu vinu až příliš snadno svalujeme na Angaraky, ale pokud se týče Arendie, byla naše podezření skutečně opodstatněná. Arendie byla vždycky klíčovým územím, pokud chtěli Angarakové rozložit západní království. Ktačík byl neoblomně přesvědčen, že pokud se mu podaří zažehnout válku v Arendii, vzplane brzy celý Západ. Naneštěstí byla Arendie vždycky soudkem střelného prachu, který se vznal při sebemenší příležitosti.

Ontros se vydal na sever do mého vévodství, aby dohlédl na mobilizaci a výcvik armády. Ačkoliv jsem si jasně uvědomovala důležitost tohoto opatření, velmi jsem ho postrádala. Snila jsem o něm každou noc a celou tu dobu, co jsem byla vzhůru, jsem na něho myslela. Jezdila jsem do svého vévodství často na návštěvy – častěji než bylo skutečně třeba – ale já jsem koneckonců byla vévodkyní Eratu. Cožpak nebylo mou povinností tam na všechno dohlížet?

Armády Wacune a Eratu nebyly vlastně úplně samostatné jednotky, protože naše dvě vévodství byla skutečně velmi těsně spjata. Baron Latan velel vojskům Andriona a Ontros byl vrchním velitelem mé armády, ale všechna strategicky důležitá rozhodnutí byla učiněna na našem společném zasedání buď v Andrionově paláci, nebo v mém sídelním domě u jezera Erat. Byli jsme si teď stejně všichni velmi blízcí a tak jsme jednali jako jediný celek.

Do začátku léta 2942 bylo již všechno připraveno na svém místě. Naše spojené armády měly zřetelnou početní převahu nad čímkoliv, co mohl sehnat dohromady Garteon III. A kdyby se jen pokusil překročit naše hranice, rozdrtili bychom ho stejně snadno jako nepříjemný hmyz.

„Všichni jsou ve stavu plné připravenosti,“ hlásil Ontros Andrionovi a mně, když onoho léta přijel na jednu ze svých až příliš řídkých cest do Vo Wacune. „Eratská armáda je zakopána v bojovém postavení na severním břehu řeky Kamaar a je připravena zaútočit na samotný Vo Astur. Kdyby se Garteon pokusil své síly vrhnout přes wacitskou hranici, okamžitě rozmetáme jeho hlavní město. Nechci být špatným prorokem, ale události se dostaly do patové situace. Domnívám se, že na sebe budeme s Astuřany vrhat nenávistné pohledy přes obě hranice po několik příštích let a poté můžeme téměř jistě očekávat, že z Vo Asturu začnou přicházet mírové návrhy. Orimanský rod není mezi ostatními šlechtici v Asturii zrovna oblíben. Vůbec bych se nedivil, kdyby Garteon III. dopadl jako jeho děda. Našel by si prostě cestu do nějakého okna pěkně vysoko a vyletěl by na svou poslední cestu na dlážděné nádvoří pod sebou.“

„Hezky řečeno, hrabě Ontrosi,“ pochválil ho Andrion.

„Jsem přece jenom básník, Milosti,“ odpověděl Ontros skromně. „Dovedné zacházení s jazykem mám prostě v krvi už od narození.“

Poté, co jsme ukončili zasedání u Andriona, jsme se s mým ochráncem vrátili do mého domu ve městě. U večeře jsme probírali některé docela podivné a složité filozofické teorie a já byla opět udivena onou vnímavostí toho úžasného muže. Velmi ráda bych ho byla představila strýčku Beldinovi a pak jenom seděla opodál a sledovala, jak odletují jiskry. Věděla jsem, že jestli všechny plány vyjdou podle mých představ, ten den jednou nastane. Představa, jak toho ideálního muže seznamuji se svou rodinou, byla velmi příjemná. Můj otec i všichni strýčkové postrádají určitý lesk a Ontros, ten básník, filozof, pozorný gentleman a nejmocnější z žijících rytířů, měl takový lesk, že téměř ve tmě zářil. Ze všech původních učedníků našeho Pána by se mu snad jedině Belmakor mohl rovnat svou uhlazeností – alespoň tak to tvrdí můj otec.

Po večeři jsme se přesunuli do růžové zahrady a sledovali, jak se soumrak pomalu vkrádá do svítících uliček Vo Wacune. Ontros hrál na svou loutnu a zpíval mi k tomu, takže všechny potíže uplynulého dne jako by mizely někam do nenávratna. Byl to jeden z těch nádherně vydařených večerů, kterých je snad až příliš málo. Bavili jsme se o růžích a jen tu a tam jsme narazili na válečné přípravy. Večer přitom pomalu postupoval a na ztemnělém nebi se začaly objevovat hvězdy.

Pak, když už byl čas jít se uložit do postele, mě můj ochránce jemně políbil a popřál mi dobrou noc.

Moc jsem toho oné noci nenaspala, zato jsem hodně snila.

Následujícího rána Ontros opustil Vo Wacune a vrátil se k armádě na sever.

Podzim toho roku měl tak zamračený, skoro až lítostivý nádech, takže se velmi dobře hodil k mojí tehdejší náladě. Zasvětila jsem skoro šest set let vtloukání míru Arendům do hlav a doufala jsem přitom, že to v nich zakořením tak hluboce, že už je nikdy ani nenapadne být jenom pomyslet na válku. Tento můj sen se ovšem právě zřejmě hroutil.

Zima toho roku přišla poměrně brzy, předznamenala ji nekonečná mlha, která leží nad severní Arendií větší část roku jako zlověstné znamení. Mlha je jedním z nepříjemných přírodních úkazů. Zcela zabraňuje průchodu slunečních paprsků či pohledu na nebe a všechno

pokrývá jako neprůhledný pochmurný závoj. Přetrpěli jsme několik týdnů vlhkého šera, kdy jsme naslouchali jenom lítostnému kapání vody ze všech stromových větví. Kamenná průčelí většiny domů ve Vo Wacune jako by skrápěly dlouhé šňůry slz.

Jaro, které nakonec konečně přišlo, nebylo o moc lepší než právě skončená zima. Každý počítá s tím, že v létě se vyskytnou nějaké deště, ale také se tu a tam mají objevit slunečné dny. Tohle jaro ale na sluneční svit patrně nějak pozapomnělo. Celé týdny se nám nad hlavami přeháněly temné mraky a ulice naplňovala smutná temnota.

Baron Latan byl pryč po několik měsíců a já ani vévoda Andrion jsme jeho dlouhodobé nepřítomnosti nevěnovali nějakou zvýšenou pozornost. Latan coby velitel wacitské armády byl povinen častokrát navštěvovat vojenská ležení i v odlehlých oblastech a tak jeho nepřítomnost nebyla nijak neobvyklá. Když ale konečně odeznělo to mizerné počasí, vrátil se do Vo Wacune se znepokojivými zprávami. Vévoda Andrion mě dal neprodleně zavolat do paláce, abych vyslechla zprávu jeho přítele. Latan byl stále ještě ve svých zablácených cestovních šatech a vypadal skutečně vyčerpaně. Pod zarudlýma očima měl velké tmavé kruhy a zjevně několik dní cestoval bez spánku.

„Potřebuješ okamžitě teplé jídlo a odpočinek, Latane,“ vynesla jsem svůj profesionální úsudek.

„Na to nebylo v posledních dnech příliš mnoho času, Milosti,“ odpověděl mi podivně mdlým hlasem. Pak si zhluboka povzdechl a znělo to dost melancholicky. „Právě před chvílí jsem dorazil z Vo Asturu -“

„Cože jsi?“ zvolala jsem překvapeně.

„Zprávy našich tajných špiónů z Asturie byly mimořádně nejasné a protichůdné, Milosti,“ vysvětloval. „Zdálo se mi nanejvýš důležité, abych se na vlastní oči ujistil o tom, co se děje v nepřátelském vévodství. Mám určité zkušenosti s užíváním tajemného jazyka užívaného v Asturii a tak jsem se mohl bez potíží vydávat za domorodce. Nebudu vás nijak zatěžovat vyprávěním nudných podrobností o všech výzvědných akcích, které jsem provedl. Úplně postačí, když vám řeknu o tom, jak jsem byl právě u toho, když se sešli členové asturské vlády a vojenského velení a schválili plán, který

vás jistě bude velmi zajímat. V krátkosti řečeno, záměrem vévody Garteona je zaútočit na tvoje vlastní vévodství, Milosti. Velmi dobře si ale uvědomuje, že wacitská a eratská armáda stojí plně připraveny na jeho severní a východní hranici a že při sebemenším nepřátelském gestu najednou vpadneme do země a rozdrtíme ho.“

„Jako zkažené vajíčko,“ dodal Andrion temně.

Latan se krátce usmál. „Přesně tak,“ souhlasil. „Garteon si uvědomuje, že útok na wacitské hranice by měl pro něho katastrofální důsledky a proto se rozhodl napadnout ne Wacune, ale Erat.“

„Jen ať si přijde,“ prohlásila jsem, „Jsem na jeho příchod stejně dobře připravena jako Andrion.“

„V tom právě spočívá jádro celého jeho plánu, Milosti,“ vysvětloval mi Latan bezvýrazným a unaveným hlasem. „Garteon nemá v úmyslu překročit se svým vojskem řeku Kamaar. Místo toho shromáždil ve Vo Asturu flotilu nejrozmanitějších plavidel. Osobně jsem byl svědkem toho, jak se jeho armáda nalodívala na ta plavidla a také se mi rozmanitými prostředky nakonec podařilo zjistit, kam má ta flotila namířeno. Zkrátka, Milosti, Garteon zamýšlí plout po proudu řeky Astur a mimo dohled pevniny chce zamířit severně. Chce obeplout výběžek země, který vyčnívá na severozápadním pobřeží Tvého vévodství a nakonec chce přistát u ústí řeky Selin. Obávám se, že cílem jeho úderu se stane chabě bráněné město Selin. Jakmile bude mít pevně v rukou tuto základnu, postupně si podrobí silou celý severní Erat a odtamtud udeří na samé centrum tvého vévodství. Spojenectví Wacune a Eratu vždycky bránilo jeho plánům a tak má teď v úmyslu nejprve zničit Erat a pak teprve se vypořádat s Wacune.“

„Už zvedlo loďstvo kotvy?“ zeptala jsem se věčně.

„Ano, Milosti. Garteonova flotila vyplula z Vo Asturu přibližně před třemi dny.“

„Potřebuji mapu,“ řekla jsem Andrionovi.

Beze slova sáhnul rukou do kapsy svého kabátce a vytáhl z ní složený list pergamenu.

Rozvinula jsem tu mapu a začala jsem si proměřovat vzdálenosti. „Loďstvo se může plavit jen tak rychle jako nejpomalejší z jeho lodí,“ uvažovala jsem si nahlas. „Když máte v plánu vylodit se na území nepřítele, chcete mít všechny jednotky najednou na správném místě.“

Z Vo Asturu až k ústí reky Selin je to zhruba nějakých dvě stě sedmdesát námořních mil. Předpokládejme, že flotila se může pohybovat nejrychleji rychlostí pětadvaceti námořních mil za den. To znamená jedenáct dní – ode dneška tedy za osm dní.“ Pak jsem si prověřila ještě několik dalších vzdáleností a rychle jsem provedla několik výpočtů. „Můžeme to zvládnout!“ řekla jsem s úlevou.

„Nemám ponětí, co máš na mysli, Polgaro,“ prohlásil Andrión.

„Moje armáda je v postavení na severním břehu řeky Kamaar – právě u soutoku severní a jižní větve. Odtamtud do Selinu je to sedmdesát mil. Když se budou přesouvat ostrým pochodem, mohli by se moji vojáci dostat do Selinu v sedmi dnech. Asturijcům ještě zabere přibližně jeden den než se dostanou od pobřeží k Selinu a tak bude armáda na místě dříve, než dorazí nepřítel.“

„Jsi velmi dobře obeznámena s tajemstvím vojenské strategie, Polgaro,“ poznamenal Andrión.

„Myslíš dobrá na to, že jsem žena? Jsem už v Arendii přes šest set let Andrión, a tak jsem měla až příliš mnoho příležitostí obeznámit se s vojenskými záležitostmi.“

„Pošlu také svoji armádu, aby byla ku pomoci tvým jednotkám,“ řekl.

„Vždyť ty máš také svoje vlastní hranice, které musíš chránit.“

„Proti komu, drahá paní,“ zeptal se mě s úsměvem. „Garteon celé své vojsko vyslal na úder proti severní části tvého panství. Už mu nezůstávají žádné jednotky, které by mohl poslat do útoku na mě.“ Pak se na mě trochu chlapecky zašklebil. „Kromě toho,“ dodal, „proč byste si měli všechnu legraci užít jenom vy?“

„Ale to snad ne,“ povzddechla jsem si.

„Zdá se mi, že ve tvých propočtech jsou přece jenom určité nedostatky, slečno Polgaro,“ namítl Latan. „Tvoje armáda je utábořena ve vzdálenost dvou dní rychlé jízdy odtud a sám Ontros je ve tvém sídelním domě u břehu jezera Erat Proto se domnívám, že ještě bude nějaká prodleva než budou moci tvé jednotky zahájit pochod na sever do Selinu.“

„Mám určité výhody, Latane,“ připomněla jsem mu. „Generál Halbren je přímým zástupcem mého rytíře ve velení armády a je to spolehlivý muž, který jistě dokáže velet jednotkám a vést je na

sedmdesátimílovém pochodu. Budu sním mluvit ještě dříve, než dneska zapadne slunce a s Ontrosem si promluví jen o trochu později.“ Znovu jsem se v rychlosti podívala na mapu. „Myslím, že Ontrose rychle pošlu přímo do Selinu, aby zahájil vylepšování městského opevnění. Vaše armáda dorazí o tři dny později za mnou a já chci mít jistotu, že budeme mít ještě město pevně v rukou, až tam dorazíte.“

„A pak vpadneme Garteonovi do nechráněného týla a pak z něj naděláme sekanou, až ho rozbijeme u pevných městských zdí,“ zaradoval se Latan trochu živějším hlasem.

„Místní psi určitě ocení tolik sekané, o tom nepochybuji,“ řekla jsem mírně. „Ty se ale hned teď vydáš nejkratší cestou do postele. Jeho Milost, která je tu s námi, může klidně vydat vaši armádu rozkazy k zahájení pochodu. Ty se pak k nim připojíš o něco později.“

„Já ale přece musím velet vojsku,“ protestoval. „Je to moje povinnost být v čele svých jednotek.“

„Však tví vojáci dobře vědí, kterým směrem je sever, barone. Určité nepotřebují, abys šel příkladem a ukazoval jim správnou cestu. Běž se aspoň trochu vyspat. Vždyť už jsi pomalu na zhroucení.“

„Ale...“

„Nechci slyšet žádné ale, Latane! Běž do svého pokoje! Hned teď!“

„Ano, paní,“ vzdal svoje marné protesty.

Měla jsem podivné a neodbytné tušení, že s baronem Latanem se děje něco velmi neobvyklého. Věděla jsem, že byl vyčerpaný, ale jeho chování mi připadalo mnohem podivnější, než aby to bylo jenom vyčerpáním. Neměla jsem ale čas se tím nějak podrobněji zabývat. Vyšla jsem na balkón z místnosti, kde jsme až dosud rokovali, a změnila jsem svou podobu na sokola, kterou jsem tehdy užívala.

Generál Halbren byl urostlý a zdatný muž, který se do svého postavení propracoval přes nižší hodnosti. Nezískal ho tedy jako mnozí jiní jako nějaký přídavek ke svému šlechtickému titulu. Byl to skutečný profesionál na svém místě a já k němu cítila značný respekt. Pečlivě zvážil veškeré informace, které nám přivezl baron Latan z Asturie a zdvořile si dovolil navrhnout některé změny v mých plánech na odražení asturijského útoku. „Vždycky je určitá možnost, že

vévoda Garteon pošle nějaké jednotky napřed, aby dobyly město dříve než dorazí jádro jeho armády, Milosti,“ poznamenal. „Deset mil za den je pravděpodobně maximální rychlost, kterou můžeme od pěchoty čekat, ale naše jezdecké oddíly mohou urazit větší vzdálenost. Kdybys s tím souhlasila, vydělím jezdecktvo a pošlu je napřed – čistě pro jistotu.“ Lehce se usmál. „Hrabě Ontros je nepochybně vynikající, ale kdyby měl bránit Selin sám, mohlo by ho to nepřiměřeně vyčerpat.“

„A to bychom tedy rozhodně nechtěli, že ne, Halbrene?“ souhlasila jsem. „Vydám se teď na cestu do svého domu a sdělím mu, aby očekával posily za–“ zaváhala jsem. „Za kolik asi dní?“

„Za čtyři, Milosti. Maximálně pět. Poženu koně pěkně rychle, ale oni se stejně nebudou podílet na obraně města a tak si budou moct v Selinu důkladně odpočinout.“

„Dělej všechno tak, jak sám nejlépe uznáš za vhodné, vážený generále,“ řekla jsem s podivnou zdvořilostí.

„To jsi nemusela, má paní,“ povzdechl si.

Zasmála jsem se a pak jsem vyrazila do dostatečně vzdálenosti od ležení, abych mohla zase nasadit svá křídla.

Nakonec jsem byla docela spokojena s tím, jak se celá záležitost začala vyvíjet. Mimořádná odvaha a zkušenosti barona Latana nám poskytly dostatečně včasné varování o úmyslech Garteona, takže jsme se na jeho útok mohli včas připravit. Měla jsem dost času na evakuaci všech civilistů z rizikové oblasti, takže oběti na životech budou minimální, a jakmile bude armáda vévody Garteona rozdrčena, nezbude mu nic jiného než se nám vzdát. Bitva o Selin s největší pravděpodobností zajistí mír v Arendii pro následující generace.

Byl už večer, když jsem konečně dosedla v zahradě svého domu na břehu jezera Erat. Pak jsem nabyla své normální podoby a vydala jsem se hledat Ontrose. Našla jsem ho v knihovně, kde zrovna studoval nějakou mapu. Víím, že to bylo dětinské, ale neviděla jsem ho již několik týdnů a tak jsem za něj tiše přicupitala a rychle jsem mu oči zakryla rukama. „Hádej, kdo to je,“ zašeptala jsem mu jemně do ucha.

„Slečna Polgara?“ odpověděl trochu překvapeným hlasem.

„Ty jsi podváděl,“ obvinila jsem ho. „To není moc čestné.“ Pak jsem ho políbila – vlastně jsem ho políbila několikrát.

A pak on políbil mě. Byl to sice jediný polibek, ale zato trval delší dobu. Všechny smysly se mi najednou rozostřily a nakonec jsem musela zhluboka vdechovat. V tu chvíli mí na mysl přicházely některé nepatřičné myšlenky, ale rozhodla jsem se ho nejprve informovat o současné situaci – takových drobnostech jako armády pochoduující napříč zemí, obrana měst a vyhlazení asturské armády – než se buďerne věnovat závažnějším věcem.

Můj ochránce byl novými zprávami překvapen. „Jsi si tím jista, Polgáro?“ zeptal se mě. Bylo to poprvé, co mě oslovil mým jménem a velmi dobře to zapadalo do plánů, které jsem hodlala uskutečnit onoho večera.

„Tyto informace pocházejí přímo od barona Latana, drahoušku,“ ujistila jsem ho. „Vytratil se a vydal se do Asturie, aniž by Andrionovi či mně předem řekl, co má za lubem. Osobně vyslechl, jak se Garteon a jeho velitelé dohadují o válečných plánech a sledoval nalodění asturské armády na vlastní oči.“

„Důvěřuji Latanovi tak, že bych mu klidně svěřil svůj život, Polgáro,“ řekl, „a o jeho slovech rozhodně nemíním pochybovat. Musím se vydat na cestu.“

„Pročpak?“

„Musím vyrazit na jih, abych okamžitě zalarmoval naše jednotky a zahájil pochod na sever k obraně Selinu.“

„Klidně odlož své sedlo, drahý,“ řekla jsem mu. „Zastavila jsem se v našem vojenském ležení při své cestě sem na sever. Generál Halbren zahájí pochod na sever hned zítra za úsvitu. Navrhuje, aby ses odtud vydal rovnou do Selinu a připravil městské opevnění na asturský útok. Pošle s předstihem jezdecké oddíly, abys měl dostatek mužů na odrazení případných úderů předsunutých oddílů Garteonovy armády.“

„Halbren je velmi zkušený a obratný,“ souhlasil Ontros. „Máme veliké štěstí, že slouží v naší armádě.“

„Ještě ti musím říct něco, Ontrosi,“ dodala jsem. „Baron Latan se vydá na sever na pochod se svou wacitskou armádou. Měl by dorazit do Selinu asi o den či dva později po začátku asturijského náporu.“

„Ten Latan je skutečně báječný!“ téměř se rozjásal Ontros. „Mezi našimi spojenými armádami téměř nepochybně vymažeme

Garteonovu armádu a v ubohé Arendii bude opět nastolen poklidný mír.“

Milovala jsem Ontrose skutečně až k hranici posedlosti, ale spojení „vymažeme“ a „poklidný mír“ si vzájemně dost odporovalo. Ontros byl básník a tak by si měl přece jen dávat větší pozor na zvolená slova.

„Zjistila jsi také patřičné počty k těm důležitým událostem, Pol?“ zajímal se.

„Jaké počty?“

„Počty dnů, Milosti. Kdy se Garteonova flotila vydala na plavbu?“

„Aha, teď tomu už rozumím. Garteonovy jednotky opustily Vo Astur před třemi dny. Moje výpočty naznačují, že by měly být na moři jedenáct dní – to tedy znamená ode dneška ještě osm dní. Halbren by měl do Selinu dorazit za sedm dní. Když budeme předpokládat, že to bude Asturanům ještě jeden den trvat než se dostanou k Selinu, uvidíme je před branami města dvanáctého dne. Latan by měl dorazit během třináctého dne.“

„A do patnáctého dne již po Garteonově armádě nebude ani památky,“ dodal můj ochránce temně. „Připravená strategie je skutečně mistrovská, má milovaná.“

„Zdá se, že je to ještě lepší, než jsem očekávala,“ prohlásila jsem a celým tělem mi proběhl záchvěv radosti.

„Obávám se, že vůbec nechápu, co máš na mysli, Pol,“ přiznal.

„Nemluvila jsem teď vůbec o téhle přihlouplé válce, můj drahý,“ řekla jsem trochu tajemně. „To moje milovaná,“ které ti právě uteklo, mělo určité jasné známky podrobení. Co kdybychom se odebrali na nějaké vhodnější místo a probrali to důkladněji?“

Domnívám se, že už jsem to nemohla naznačit jasněji.

V tu chvíli mě jemně políbil a musím se přiznat, že jsem mu málem omdlela rovnou v náručí. Pak se skutečně vznešeným pohledem v očích jemně rozpletl mé ruce, které jsem mu ovinula kolem krku. „Zdá se mi, že současná krize nás oba vzrušila natolik, že činíme věci nepatřičné nevhodné, drahá Polgaro,“ prohlásil s určitou

lítostí. „Nesmíme dovolit, aby si nás podmanily podrážděné emoce zjitřené vidinou války. Vypravím se teď na koni na cestu, abych unikl z tvé nebezpečné blízkosti. Musím odjet do Selinu připravovat opevnění a studený noční vzduch by snad mohl ochladit a zdušit plameny, které rozpalují mou krev. Sbohem, milovaná. Odložíme tuto záležitost na později na vhodnější dobu.“

Po těchto slovech se otočil a opustil místnost.

„Ontrosi!“ zakřičela jsem za ním. „Okamžitě se sem vrať!“

A věřili byste tomu, že mě vůbec neposlechl?

Místnost, ve které jsem se právě nacházela, byla moje vlastní knihovna a mnoho věcí mi tam bylo skutečně drahých. Proto jsem raději rychle opustila pokoj a rázovala jsem odhodlaně chodbou do kuchyně, kde jsem začala vrhat věci na stěnu a mrskat nádobím.

Malon Killaneson, můj správce, hbitě přispěchal, „Milosti!“ volal zoufale, „co to tam proboha vyvádíš?“

„Rozbívím nádobí, Malone!“ křičela jsem mu v odpověď. „Raději by ses měl odtud rychle klidit, protože se právě chystám vrhnout se na nějakého člověka!“

Okamžitě zmizel.

Následujícího rána, po nekonečné probdělé noci, jsem se opět proměnila v sokola. Musela jsem násilím zapudit svou myšlenku rozletět se za Ontrosem a srazit ho tvrdě ze sedla. Místo toho jsem se rozletěla na jih. Rozhodně jsem v tu chvíli potřebovala nějakou činnost vybit energii a došla jsem také k závěru, že bych měla vévodu Andriona informovat o svých krocích.

Andriona jsem našla stojícího na městských hradbách v lesknoucí se plné zbroji. Zamávala jsem křídly, slétla jsem na zem za mohutnou vyčnívající podpěru a vzala jsem na sebe svou normální podobu. Snažím se tohle kouzlo nedělat před zraky ostatních lidí, pokud to není skutečně nezbytně nutné. V poslední době jsem Andriona nekontrolovala a tak jsem si nebyla jistá, zda má dost odolné srdce. Poté jsem se vynořila zpoza pilíře. „Dobré ráno, Andrione,“ pozdravila jsem ho.

Zatvářil se dost překvapeně. „Myslel jsem si, že jsi měla v úmyslu se vypravit na sever, Polgáro. Co tě tady zdrželo?“

„Já jsem už ale na severu byla, Andrione,“ ujistila jsem ho.

„Generál Halbren se již vydal na pochod a hrabě Ontros jede do Selinu s předstihem. Všechno pěkně klope podle plánu. Až se Garteon dostane k Selinu, budeme na něj připraveni. Co to tu provádíš v tom legračním brnění?“

„Připadá mi, že jsi dnes ráno nějak vyšinutá, Polgáro.“

„Pravděpodobně jsem něco divného snědla. Tak co to tu děláš?“

„Já tu pózuji, Polgáro, jenom pózuji. Když jsou Latan i Ontros zaneprázdnění jinde, velení nad místní posádkou se přesunulo na má bedra. Navlékl jsem se proto do brnění a tak se tu procházím a vystavuji se na vrcholku hradeb. Snažím se tak ujistit občany Vo Wacune, že se nemají čeho obávat, když mezi nimi a Astuřany stojí takový neohrožený bojovník.“

„A taky je to docela legrace, že ano?“

„No –“ Řekl to jako malý kluk nachytaný při lumpárně a oba jsme se rozesmáli.

„Teď bychom se mohli vrátit do paláce, Pol,“ navrhl posléze. „Dnešního rána jsem se již ukázal dost a také se mi zrovna nezamlouvá ten zápach, který stoupá z toho ocelového obleku.“

„To bychom tedy mohli jít,“ souhlasila jsem, „ale jen když mi slíbíš, že půjdeme po větru.“

Když jsme se tedy vrátili do paláce a Andrion se zbavil svého nepohodlného oděvu, odebrali jsme se do jeho pracovny prodiskutovat situaci.

„Vím, že to bude znít jako když moje posedlost opět vystrkuje růžky na světlo, Andrione,“ začala jsem, „ale skutečně mám pocit, že kdybychom v Asturii nahlédli do všech zákoutí a pod každý balvan, určitě by na nás zpod nějakého vykouknul Grolim. Mysl Asturijce je ideálním cílem pro grolimské šikanování. Ještě jsem skutečně nezažila žádnou asturijskou lumpárnu, která by v sobě nenesla stopy grolimského plánování. Ktačík je posedlý myšlenkou roznítit válečný konflikt mezi západními královstvími již od té doby, co před devíti sty lety Murgové přešli přes ostrovní pás. Zoufale se snaží podpálit oheň a roznětku se vždycky vydá hledat do Asturie.“

„Válka bohů ale skončila již před dvěma tisíci lety, Pol,“ nesouhlasil se mnou Andrion.

„Ne, drahý, to tedy neskončila. Stále ještě probíhá a v současnosti

jsme do ní zataženi my všichni. Myslím, že jakmile skončí bitva o Selin, vydám se do Asturie a začnu tam všechno převracet naruby, dokud nenajdu Garteonova domácího Grolima. Pak ho pěkně popadnu – kousek po kousku – odnesu ho do Rak Ktholu a naházím ho Ktačikovi na hlavu.“ Tohle jsem cedila přes zatnuté zuby.

„Ty ale dneska skutečně nějak mluvíš z cesty, Polgaro,“ poznamenal. „Neměli jste náhodou s Vaším ochráncem nějakou nepříjemnost?“

„Tak bych to patrně nenazývala, Andrione,“ odpověděla jsem. „Spíše to mělo povahu rozepře.“

„Ve vojenských otázkách?“

„Ne. Bylo to ještě mnohem důležitější. Myslím ale, že Ontros nakonec začne vidět věci stejným způsobem jako já. To ti rozhodně slibuju.“

„Velmi nerad vidím, když mezi Tebou a Tvým ochráncem jsou nějaké neshody,“ řekl. „Mohl bych se snad nabídnout jako vyjednaváč a smírčí soudce?“

Představa, jak vévoda Andrion zasahuje do této situace, mně z nějakého důvodu okamžitě připadala velice zábavná a tak jsem vyprskla smíchy. „Ne, drahý Andrione,“ poděkovala jsem. „Tohle je jedna z těch věcí, které si s Ontrosem musíme vyřešit jenom mezi sebou. Přesto ale děkuji za tvou nabídku.“

XXII.

ZBYTEK ONOHO dne jsem strávila ve svém domě ve Vo Wacune. Poznámka mého ochránce o nutnosti zchladit si krev mi začala dávat smysl. Museli jsme se totiž nejprve vypořádat s touhle malou nešťastnou válkou, než jsme se mohli pustit do řešení skutečně

podstatných záležitostí.

Teplota mé krve se ale nijak podstatně nesnížila a když nadešlo další ráno, málem jsem lezla po zdi. V tom okamžiku jsem se vzdala a rozletěla jsem se na jih, abych mohla zkontrolovat pozici našich dvou armád.

Latanova wacitská armáda právě překračovala řeku Kamaar a tak jsme si spolu krátce promluvili zatímco jsme sledovali množství malých člunů a vorů, jak přepravují přes řeku jeho jednotky. „Všechno probíhá přesně tak, jak jsme naplánovali, Milosti,“ ujistil mě tím svým podivně bezvýrazným a prázdným hlasem. Všimla jsem si toho už tehdy, když nám s Andrionem sděloval asturijský plán.

„Co se děje, Latane?“ zeptala jsem se ho přímo. „Vypadáš poněkud smutně.“

Povzdechl si. „To se nedá nic dělat, je to jen krátkodobé, Milosti,“ řekl. „Všechno bude brzy zase v pořádku. Konec mojí nespokojenosti je nyní již jasně v dohledu. Budu velice rád, až celá tahle záležitost už bude za mnou.“

„V to skutečně pevně doufám, drahý Latane,“ ujistila jsem ho. „Jsi stejně zamračený jako deštivý podzimní den. No ale teď mě prosím omluv, raději se ještě půjdu podívat, jak daleko je generál Halbren.“

Generál Halbren v té době již se svými oddíly dosáhl severního konce jezera Sulturn. Oznámil mi, že dostal zprávu od nějakého tolnedranského obchodníka, který asi před třemi dny viděl asturskou flotilu osm mil od pobřeží nedaleko Kamaaru. To bylo jasné znamení, že všechno probíhalo přesně podle našich propočtů. Po celý zbytek dne jsem jela po boku svého spolehlivého generála a odkládala jsem svoje další setkání s Ontrosem. Ještě stále jsem si nebyla jistá, že bych neprovedla nějakou hodně nepatřičnou věc, hned jak ho spatřím. Už pouhá myšlenka na mého krásného ochránce mi způsobovala chvění u srdce.

Možná právě ono rozechvění ovlivnilo mé rozhodnutí příštího rána o tom, co podniknu dále. Zjevně jsem ještě nebyla připravena na opětovné setkání s Ontrosem, a tak jsem se rozhodla rozletět nad Velké západní moře, abych zjistila přesnou pozici asturijské flotily. Kdyby totiž vál příznivý vítr jižního směru, možná bychom byli

nuceni přehodnotit svůj časový plán.

Pobřeží jsem přeletěla zhruba v místech, kde dnes leží město Sendar, a pak jsem ve spirálách postupně stoupala, dokud jsem nedosáhla výšky několika tisíc stop. Z takové výšky jsem totiž dohlédla klidně deset mil na všechny strany. Jestli byly informace generála Halbrena správné, pak by nepřátelská flotila měla být nedaleko místa, kde jsem vyletěla nad otevřené moře. Nikde v dohledu jsem ji ale nespatriila a to mě skutečně velmi znervóznilo. Možná, že jsem podcenila jejich rychlost plavby, a tak jsem se otočila a rozletěla jsem se na sever podél pobřeží, přičemž jsem se rozhlížela po moři. Pořád nic. Někdy uprostřed odpoledne jsem kroužila kolem koncového výběžku onoho poloostrova. Věděla jsem, že se prostě nemohli dostat tak daleko za pouhých šest dní, ale Garteon má pravděpodobně k dispozici Grolimovu pomoc a všechno, co s ním souvisí. Zachmuřeně jsem se pustila do dalšího letu a právě když večer oblohu nade mnou překrýval temným nachem, dosáhla jsem ústí řeky Selin. Nebylo tam ani památky po jakékoliv lodi. Byla jsem na pokraji vyčerpání a tak jsem pomalu slétla dolů a uhnízдила se v koruně dubu nedaleko pláže. Možná Garteonovy lodě byly pomalejší, než jsem očekávala, a ne rychlejší. To ovšem znamenalo, že musím letět zpátky a letět podél pobřeží směrem na jih přesně obráceně než teď. Byla jsem rozhodnuta tu flotilu najít.

Probudila jsem se hned jak úsvit rozzářil východní oblohu a rozletěla jsem se na jih. Oči jsem měla na stopkách a po cestě jsem se rozhlížela všemi směry.

Bylo už zhruba jednu hodinu po poledni, když jsem nepřátelské lodě konečně zahlédla. Nebyly dále než deset mil od Kamaaru a věřili byste tomu, že všechny lodě byly *ukotvené*? Co se to tady u všech všudy děje? Opustila jsem to místo, přeletěla jsem pobřeží a uložila jsem se k odpočinku na uhnílému kmeni stromu v bažinách, které se rozprostírají severně od Kamaaru.

Tohle přece nedávalo žádný smysl! Když plánujete rozsáhlou invazi, rozhodně se po cestě nezastavujete, abyste si užili prázdniny. Tady se dělo něco velmi podivného. Jedno bylo ale naprosto jasné. Musela jsem tuhle informaci sdělit Ontrosovi. Tento nový vývoj událostí konečně zcela vyléčil mé rozechvění a tak jsem se vznesla do

vzduchu a letěla jsem na sever přes bažiny, dokud jsem se nedostala nad pevnou zem. Tam jsem přistála, vzala jsem na sebe svou skutečnou podobu a místo křídel jsem použila přemísťování. Vlastně jsem skákala z kopce na kopec. Možná to zní jako poněkud legrační a nepohodlný způsob cestování. Když jsou ale ty kopce tři nebo čtyři míle od sebe, umožňuje vám to velmi rychlý pohyb.

Když jsem se dostala do Setinu, byla už skoro doba východu slunce a já se vydala hledat Ontrose.

Zjistila jsem, že se ubytoval v domě přednosty selinského magistrátu, což byl vlastně můj dávný přítel, a tak jsem se bez obtíží dostala dovnitř, abych spatřila svého milovaného.

Když jsem vstoupila, rychle se zvedl na nohy a poklonil se mi. „Milosti,“ přivítal mě obřadně. „Stále ještě se na mě hněváš?“

Zarmoutilo mě, když jsem si vzpomněla, jak jsem za ním křičela poté, co mě opustil v mém sídelním domě. „Ne, drahý Ontrosi,“ ujistila jsem ho. „Rozbila jsem sice pár talířů, když jsi mě opustil, ale to mi velice ulevilo.“

Podíval se na mě velmi udiveně.

„To je takový ženský způsob úlevy, Ontrosi. Tomu bys nerozuměl. Teď ale proč jsem tady. Narazila jsem na naprostou záhadu a myslím, že při hledání jejího řešení budu potřebovat tvou pomoc.“

„Jestliže to bude v mých silách,“ řekl skromně.

„Rozhodně doufám, že ano, protože *mě to* velmi zarazilo a zmátlo. Když jsi ode mě utekl, vyrazila jsem do Vo Wacune informovat Andriona o našem postupu a pak jsem se vydala znovu na sever. Baron Latan na vorech přepravoval svou armádu přes řeku Kamaar. Generál Halbren právě dopochodoval na sever od Sulturnu, takže všechno probíhá přesně jak jsme předpokládali.“

„To je tedy velice uspokojujivé,“ prohlásil.

„Užij si toho dokud můžeš, Ontrosi, protože to, o čem budu mluvit, pěkně smrdí nějakým podrazem.“

„Ale?“

„Rozletěla jsem se nad Velké severní moře, abych zjistila, kde přesně jsou právě Garteonovy lodě. Trvalo mi to docela dlouho, ale nakonec jsem je přece jen našla. Všechny jsou zakotvené asi deset mil

severně od Kamaaru.“

„Cože?“

„Garteonova flotila se prostě vůbec nehýbe z místa, Ontrosi. Záhada, o které jsem se zmiňovala, spočívá v tom proč? Vůbec mě prostě nenapadá, co může mít za lubem.“

„Jsi si jistá?“

„Ale ano, Ontrosi, jsem si tím naprosto jistá. Měla jsem pocit, že by nebyl zrovna dobrý nápad sletět dolů a zeptat se jich, tak jsem se místo toho rozletěla sem. Existuje vůbec nějaký důvod, kvůli kterému by se mohla naloděná armáda takhle úplně zastavit?“

„Mě tedy žádný takový nenapadá, Milosti.“

„Polgaro,“ opravila jsem ho. „Pokud si dobře vzpomínám, přes tohle „Milosti“ jsme se už přenesli před několika dny.“

„Nechtěl jsem se tě dotknout nějakou neslušnou nezdvořilostí,“ vysvětloval mi.

„Naopak se mě v tuto chvíli mnohem víc dotýká právě ta zdvořilá formalita, drahý,“ řekla jsem mu rovnou. „O tom si ale můžeme promluvit někdy později. Ted’ tu totiž máme tenhle problém, který si vysloveně žádá najít nějaké řešení.“

„Existuje jedno možné vysvětlení, Polgaro,“ ozval se.

„Vysvětlí mi ho prosím – nebo mě alespoň nasměruj někam, kde je dost talířů.“

Zasmál se. „Ve skutečnosti mě vlastně nenapadá žádné jiné možné řešení. Je zjevné, že flotila zakotvila, protože na něco čeká. Jsou mimo dohled z pobřeží?“

„Ano.“

„Pak bych si dovolil tvrdit, že patrně nebudou čekat na nějaký signál ze souše.“

„To tedy asi ne, máš pravdu.“

„Pak to tedy musí být nějaké určené datum. Zjevně se jim podařilo plavit se rychleji, než předem počítali, takže ted’ museli zastavit, aby zase jeli podle plánu.“

„To je zřejmé, Ontrosi. Oni na něco čekají, nepovaluji se tam.“

„Tahle domněnka ovšem navozuje další velmi podstatnou záhadu,“ řekl a zachmuřil se. „Není neobvyklé při plánování nějaké vojenské operace určit přesně datum, ale znamená to nutnou

koordinaci – jedna armáda zaútočí tady, zatímco další ve stejné době zaútočí někde jinde. Takový postup je základem téměř všech vojenských tažení.“

„To dává smysl.“

„Ale s kým má být jejich flotila zkoordinována? Latan nás přece ujistil, že celá Garteonova armáda se nalodila v přístavu Vo Asturu. Jestliže je tomu tak, kdo by tedy zůstal v Asturii, aby mohl útočit zároveň s armádou?“

„Možná nějaké cizí vojsko odjinud?“ navrhla jsem pochybovačně. „Ale Alornové ani Tolnedrané by se nezapojovali do arendských sporů. O to jsem se postarala už před staletími.“

Můj ochránce najednou doširoka rozevřel oči. „To je nemožné!“ vybuchl.

„Ale já jsem to vážně dokázala, drahý,“ ujistila jsem ho. „Ran Borun I a já jsme před sto lety oškubali Vorduvany, Honety a Horbity dohola, aby se nemohli míchat do politických záležitostí v Arendii. Na Alorny pozorně dohlíží můj otec.“

„O tom jsem nemluvil, drahá Polgaro,“ přesvědčoval mě. „Najednou mě ale napadlo, že baron Latan není v Arendii neznámý. Vždyť přece celá Arendie sledovala náš souboj dřevci u příležitosti zasedání Arendského Sněmu, kdy jsem také vyhrál svoje místo rytíře ochránce. Nemohlo to být třeba tak, že Garteon nebo některý z jeho velitelů upozoroval – a taky poznal – ve Vo Asturu našeho přítele Latana? Mohli potom uspořádat představení nalodování asturského vojska, aby ho zmátli a tím znehodnotili jeho hlášení?“

„O tom jsem vůbec neuvažovala, Ontrosi,“ přiznala jsem se. „Jakmile Latan viděl nepřátelské oddíly nalodovat se na jejich plavidla z mola ve Vo Asturu, mohly ony lodě klidně ujet deset mil po proudu a pak jednotky vysadit na prázdném břehu, kde by je už Latan nemohl vidět. Celá tato úvaha ale vede k tomu, drahý, že sice víme o Garteonově armádě, ale nemáme ani potuchy, kde by mohla být.“

„Musím okamžitě vyrazit.“

„Ontrosi, drahý Ontrosi, opravdu si přeju, abys tohle už přestal říkat. Kam se zase chceš hnát? Neříkej mi, že se ještě stále obáváš toho, co bych ti mohla udělat.“

„Musím se poradit s Latanem. Jestliže nás oklamali, pak je

všechno ztraceno.“

„Ne přímo ztraceno, ale byli bychom ve skutečně nezáviděníhodné pozici. Jen nech svého koně v klidu odpočívat. Já tě k Latanovi vezmu.“

„Ale –“ pokoušel se hned protestovat

„Věř mi, drahý,“ přerušila jsem ho a položila jsem mu prst na rty. A pak, když už je měl sevřené, jsem ho políbila právě na ty jeho jemné rty – to abych se ujistila, že jsou stále stejně příjemné jako předtím.

„Slečno Polgaro?“ zeptal se trochu zaraženě.

„Je poněkud neslušné mě přerušovat, když jsem zaneprázdněna, drahý,“ řekla jsem přísně. A pak jsem ho políbila ještě jednou. „No,“ povzdechla jsem si trochu lítostivě, „myslím, že tohle je pro tuto chvíli všechno.“ A v tu chvíli mně na mysli vytanula nepříjemná myšlenka, která možná mého ochránce nenapadla. Ontros, ačkoliv byl velmi sečtělý a bystrý, byl skutečně poněkud nevinný když došlo na politické záležitosti. Jeho celoživotní přátelství s Latanem vedlo k tomu, že by prostě nedokázal baronovi nedůvěřovat. Já už jsem ale během svého života viděla tolik podlostí a zrádců, že jsem vždycky měla určité podezření rychle po ruce. „Za krátkou chvíli vyrazíme pohovořit si s baronem Latanem,“ řekla jsem mu. „Až s ním budeš mluvit, byla bych raději, kdyby ses nezmiňoval o našich nepodložených spekulacích co se týče pozice Garteonovy armády.“

„Musím se přiznat, že nějak nerozumím tvým záměrům, milovaná.“

„Bude mnohem lepší, když jeho mysl nebudeme zahlcovat našimi vlastními domněnkami, Ontrosi. Nechme ho utvořit si vlastní závěr. Nechtěla bych jeho myšlení nijak ovlivňovat. Jeho odpověď by se třeba mohla ke skutečné situaci přiblížit mnohem více než ta naše. Nesmíme si zavřít dveře k možnosti správného vysvětlení. Řekni mu jenom, že Garteonova flotila v klidu zakotvila a pak se mu zmiň o možnosti nějakého smluveného data. Necháme ho vyjít z těchto informací a uvidíme, kam se dostanou jeho myšlenky. Latan má dobrou mysl a tu nesmíme nechat ležet ladem.“

„Ty jsi opravdu moudřejší, než si člověk vůbec dokáže představit, má milovaná,“ pronesl obdivně.

„Ty jsi zase ten nejhezčí muž, Ontrosi,“ řekla jsem na to a položila jsem mu láskyplně ruku na tvář.

„Jak nás ale hodláš dopravit do tábora Latanovy armády?“ zajímal se.

„Myslím, že bude mnohem lepší, když nebudeš znát příliš mnoho podrobností, drahý,“ zchladila jsem jeho zvědavost. „Nejsou až tak podstatné a mohly by ti zamotat hlavu. Svěř se do mých rukou a spolehni se na mě.“

„Tobě klidně svěřím svůj život.“

Rozhodla jsem se neproměňovat ho v polní myšku tak, jak jsem to kdysi dávno provedla nebohému Kilianovi. Nechtěla jsem ho nějak ponižovat a taky jsem potřebovala, aby měl jasnou mysl, až bude hovořit s Latanem – pro jistotu. Na můj návrh jsme se společně s mým ochráncem vydali z města, až jsme došli do malého lesíka. Bylo to těsně před půlnocí, ale měsíc v úplňku krajinu osvětloval téměř jako by byl den. Položila jsem svou dlaň na bledé čelo svého milovaného rytíře a zamumlala jsem : „Spi.“ A tak se i stalo. Pak jsem sebrala svou vůli a zmenšila jsem ho.

Jsem si vědoma toho, že je to řečeno velmi prostě a jednoduše, ale je to docela přesné.

Když jsem provedla všechny potřebné úkony, můj rytíř vypadal jako malá figurka asi šest palců vysoká a nevážil víc než několik uncí. Chvilí jsem ho podržela v ruce, ale pak jsem ho s pokrčením ramen zabalila do kapesníku a zastrčila ho za živůtek, aby byl v bezpečí.

Ať vás ani nenapadne teď říkat něco náramně chytrého! A myslím to smrtelně vážně!

Opět jsem použila své oblíbené přemísťování, ačkoliv je v noci poměrně obtížné – a to i při světle úplňku.

Armáda vedená baronem Latanem už teď byla severně od Sulturnu a díky planoucím strážním ohňům jsem jejich tábor našla velmi snadno. Poslední skok jsem ukončila na kopci asi půl míle od jejich strážných. Pak jsem se pečlivě rozhlédla kolem a ze živůtku

jsem vytáhla svého malého ochránce. Opatrně jsem ho položila do trávy, přesně obráceným sledem úkonů jsem ho opět zvětšila a pak jsem ho probudila.

Otevřel oči a důkladně si je promnul. „Zdá se mi, že jsem byl na nějakém, místě, kde bylo příjemně teplo,“ řekl.

„To ano,“ souhlasila jsem. Nepovažovala jsem za nutné mu říkat, kde přesně strávil uplynulou půlhodinu. Když tak o tom teď přemýšlím, pravděpodobně tam skutečně bylo dost teplo.

Rozhlédl se kolem. „Kde přesně že to teď jsme, má drahá?“ zajímal se.

„Přesně severně od Sulturnu, drahý,“ odpověděla jsem. „To, co svítí tam dole v údolí, to je Latanovo ležení.“

„To tedy znamená, že jsem spal opravdu dlouho.“

„Asi tak půl hodiny,“ řekla jsem. „Hlavně se nesnaž počítat minuty a vzdálenosti, drahý. Jenom by sis tím zbytečně zamotával hlavu. Řekněme prostě, že je to jedna z těch „podivných věcí“ a nechme to být.“

„Jak si přeješ, má drahá.“

„Dobře. Budeš se muset ohlásit u strážných a prokázat se. Když budeš muset, klidně se oháněj svou vojenskou hodností. Musíme si s Latanem pohovořit co nejdříve.“

Pokrčil odevzdaně rameny, nabídl mi rámě a tak jsme se vydali dolů z kopce k táboru. Trvalo nám jenom asi deset minut, než jsme si proklestili cestu wacitským ležením až ke stanu barona Latana. Jeho pobočník Ontrose poznal a okamžitě našeho spícího přítele vzbudil. „Ontrosi?“ ozval se Latan a protíral si oči. „Myslel jsem si, že jsi na severu v Selinu.“

„Ještě před necelou hodinu tomu tak skutečně bylo, můj drahý příteli,“ prohlásil na to Ontros. „Jsem ale tím nejšťastnějším mužem, protože mám k dispozici zázračné dopravní prostředky.“ Mile se na mě usmál.

„Milosti,“ pozdravil mě Latan a vyskočil ze svého lůžka.

„Formality a ceremonie necháme stranou, barone,“ navrhla jsem. „Máme totiž problém, který je třeba rozřešit jak nejrychleji to bude možné. Pověz mu to, Ontrosi.“

„Samozřejmě, Milosti.“ Pak se můj statný ochránce obrátil ke

svému příteli. „Náš problém není těžké popsat, Latane,“ začal. „Jeho řešení ale patrně bude mnohem obtížnější. V krátkosti, naše drahá slečna Polgara použila svých nepochopitelných schopností při shromažďování informací, což bývá mnohdy náročné. Právě nedávno se vydala na sever, aby se ujistila o přesné pozici asturijské flotily.“

Na Latanově obličejí bylo v té chvíli patrné, že zbystřil pozornost. „Není asi třeba dodávat,“ pokračoval Ontros, „že uspěla. Umístění nepřátelského loďstva mě ale velmi zaráží. Její Výsost mě ujistila, že Garteonovy lodě jsou zakotveny necelých deset mil severně od Kamaaru.“

Pozorně jsem Latana sledovala a zdálo se mi, že ho tato zpráva nijak nezarazila. Už jsem se chystala, že k jeho mysli vyšlu pátravou myšlenku.

„*Ne, Pol,*“ přerušil mě v té chvíli matčin hlas, „*Nech Ontrose, ať to udělá on. Musí na to přijít sám.*“

„*Na co má přijít sám?*“ tiše jsem se zeptala.

„*To se brzy dozvíš.*“ Pak její přítomnost odezněla.

„Její výsost a já jsme se s tímhle problémem potýkali docela dlouhou dobu,“ povídal mezitím Ontros, „a poté jsme si uvědomili, že to ty jsi byl v Asturii a ty jsi také odhalil jejich válečné plány. Proto jsme došli k závěru, že jsi zároveň tím nejpovolanejším člověkem k tomu, abys rozmotal tento podivný vývoj událostí. Obávám se, že tentokrát jsem s rozumem v koncích. Jediné vysvětlení, na které jsem byl schopen přijít, by počítalo s nějakým rozsáhlejším plánem. Pripadá mi, že v Garteonově plánu musí hrát významnou roli nějaké určité datum.“

„Proti tvému vysvětlení nemohu vůbec nic namítat, Ontrosi,“ prohlásil Latan, „a samozřejmě jsem také během svého pobytu ve Vo Asturu zachytil nějaké známky toho, že je vskutku nápadně zajímavá kalendář. Neměl jsem ale naneštěstí čas se o to nějak blíže zajímat,“

„Tak se tedy pokusme to vyřešit spolu, starý příteli,“ navrhl mu Ontros. „Jestliže má předem smluvené datum takový význam, že jim dokonce nařizuje zastavit plavbu, neznamená to tedy, že ten samý kalendář je závazný ještě pro někoho jiného?“

„Ale no samozřejmě, Ontrosi!“ zvolal Latan. Přesto jsem ale v jeho chvilkovém nadšení postřehla náznak neupřímnosti.

Pak ale Ontros, na chvíli příliš zaujat svými vlastními domněnkami o vysvětlení záhady, zašel příliš daleko. „Pro koho by ale mohl ten kalendář mít tak velký význam, Latane? Jestliže je Garteonova armáda *skutečně* umístěna na palubách jeho lodí, kdo by ještě v Asturii zbýval, aby mohl být tak zaujat magickým datem?“

Změna v Latanově výrazu byla skutečně tak nepatrná, že jsem ji takřka nepostřehla. Bylo to pouze nepatrné nakrčení kůže kolem koutků očí. „Pozor, Ontrosi!“ vykřikla jsem.

Baron Latan byl zjevně o něco napřed před mým ochráncem a naprosto správně vytušil, kam ho nit jeho úvah nevyhnutelně zavede. Rychle se otočil a z lavice, která stála u nohou jeho lůžka, popadl svůj meč. Pak vyrazil vpřed a pozvedl meč, aby mohl udeřit na mého milého.

Myslím ale, že Ontros možná nebyl o tolik pozadu za Latanem, jak by se bývalo mohlo zdát. Jakmile totiž Latan zahájil smrtící útok svým mečem, Ontrosův meč již se zasvištěním vyletěl z pochvy a zarazil protivníkův úder.

„A teď je tedy všechno jasné, Latane,“ prohlásil Ontros smutně. „Všechno kromě toho proč.“

Latan opět máchl mečem a Ontros snadno jeho úder vykryl. Bylo zřejmé, že můj rytíř ochránce žádnou pomoc ode mě nepotřebuje. Ustoupila jsem proto raději z cesty.

To, co se dále odehrávalo, by se dalo jen stěží nazvat vyrovnaným soubojem. Latanovu jedinou šanci představoval onen první překvapivý výpad. Poté co ztratil moment překvapení, neměl vlastně skoro žádnou možnost uniknout. Co bylo ale horší, jeho výraz sám o sobě napovídal, že si byl své nevyhnutelné porážky vědom. Přepadl mě najednou nepříjemný pocit, že to takhle vlastně chtěl.

Byla to dost hlučná záležitost. To ale souboj těžkými širokými meči obvykle bývá. Hluk souboje samozřejmě přilákal pozornost okolí. Jediný můj zásah do celého průběhu souboje se týkal pouze stanu, ve kterém se to celé odehrávalo. I nadále vypadal jako obyčejný plátěný stan, ale i pevná ocel je docela měkká proti tomu, jaký stan byl po mojí úpravě. Dohlédla jsem prostě na to, aby během souboje nebyli rytíři nijak přerušeni.

Konec souboje obou šermířů se ohlásil vychlístnutím proudu

světlé krve z úst barona Latana poté, co meč mého rytíře hladce projel jeho pravou plící. Latan se zarazil, upustil meč na podlahu a poté se těžce zhroutil.

Ontros s pláčem poklekl na kolena vedle svého přítele. „Proč, Latane, proč jsi to udělal?“

Latan vykašlal ještě více krve a již podle tohoto příznaku jsem věděla, že jeho zranění je smrtelné a já nemohu k záchraně jeho života udělat zhola nic. „Chtěl jsem jen ukrátit svoje utrpení, Ontrosi,“ vypravil ze sebe jen sotva slyšitelným hlasem.

„Jaké utrpení?“

„Vlastně spíš agónii, Ontrosi. Upřímně se ti přiznám, teď když už jsem téměř u konce, že jsem miloval – a stále miluji – slečnu Polgaru. Ty jsi mě o ni připravil na tom prokletém turnaji a od toho dne jsem v sobě nosil již jen mrtvé a chladné srdce. Teď se tedy spokojeně uložím k věčnému spánku, ale neusnu sám. Wacune zemře se mnou a i všechno ostatní, co jsem miloval.“

„Co jsi to provedl, Latane?“ naléhal na něj Ontros vyděšeným hlasem.

Latan znovu vychrlil krev. „Zradil jsem tě – a taky celý Wacune.“ Jeho hlas zcela zřetelně slábl. „Zcela nepozorovaně jsem se vypravil do Asturie a hovořil jsem s Garteonem a s jeho cizím poradcem, na jehož jméno jsem se neptal.“

„Cizím?“ zeptala jsem se ostře.

„Byl to Nadrak, myslím – nebo možná taky Murgo. Byl to právě on kdo navrhl tuto léčku. Flotila, která vyplula z Vo Asturu již před osmi dny, byla pouhou zástěrkou – hračkou na zmatení Wacune a Eratu. Na palubě těch lodí nejsou žádní vojáci. Garteonova armáda čeká v lese necelé dvě míle od západní hranice Wacune.“ Opět slabě zakašlal.

„Kdy?“ naléhal na něj Ontros. „Kdy udeří na Wacune?“

„Ještě dva dny, Ontrosi.“ Ačkoliv mu již zbývalo jen málo sil, v hlase barona Latana bylo patrné jisté zadostiučinění a pocit vítězství. „Desátý den od vyplutí oné nastrčené flotily je v Garteonově kalendáři označen červeným písmem. Toho dne totiž jeho jednotky vpadnou na území Wacune a nikým neohrožovány vpochodují do bílého krásného města, které je jim nikým nechráněno bezbranně vydáno napospas. Vo

Wacune je již předem ztraceno, Ontrosi, můj milovaný – a zároveň nenáviděný – příteli. Ačkoliv jsem smrtelně raněn tvým milosrdným mečem, svůj odvážlivý úder jsem již uvedl do pohybu. Za čtyři dny zahájí Asturijci svůj úder proti nebráněným hradbám Vo Wacune a žádné jednotky pod tvým velením se tam nemohou dostat včas, aby zabránily pádu města.“ Začal vykašlávat velké množství krve. „Umírám, Ontrosi,“ mohl už pouze zašeptat, „ale neumírám sám. Můj život byl pro mne již jen přítěží od onoho dne, kdy jsi z mého dosahu odvedl milovanou Polgaru. Teď se mohu spokojeně zbavit onoho břemene a klidně se uložit do hrobu s vědomím, že neodcházím sám. Všechno to, co jsem miloval, odejde se mnou a jen slečna Polgara, nesmrtelná a nenapadnutelná, zůstane naživu a k bránám nebe budou zaznívat její nářky. Vše je dokonáno a já jsem spokojen.“

Pak pevně sevřel rty a upnul svůj pohled na mou tvář s výrazem nepopsatelného toužení v obličejí.

Pak zemřel a Ontros zaplakal.

Tiše jsem se proklínala pro svou nepozornost. Měla jsem snad stovku příležitostí všimnout si nějakého náznaku a já je všechny propásla. Měla jsem to vědět!

Rychle jsem došla ke dveřím vedoucím do stanu. „Svolejte všechny důstojníky!“ nařídila jsem Wacitům, kteří se marně snažili prorazit si cestu do stanu. „Byli jsme zrazeni! Léčka zanechala Vo Wacune bezbranný a nechráněný!“ Pak jsem si uvědomila, že tito muži jsou wacitští nevolníci. „Koukejte se dát rychle do kupy, chlapi! Máme teď před sebou hromadu práce!“

Pak jsem se zase otočila do stanu a sledovala jsem svého truchlícího rytíře. „To už by snad stačilo, Ontrosi!“ vyštěkla jsem. „Koukej se zvednout na nohy!“

„Byl to můj přítel, Polgaro!“ vzlykal. „A já ho zabil!“

„Nic jiného si taky ani nezasloužil. Měl jsi ho zabít už tenkrát během turnaje. Zvedej se! *Hned!*“

Vypadal zaraženě, ale poslechl mě.

„Tak je to lepší. Rychle tuhle armádu zburcuj a naříd' jednotkám vydat se na pochod k jihu. Já vyrazím za Halbrenem říct mu, co se stalo, a taky ho pošlu na jih. Pohyb, Ontrosi! Dej se do práce! Máme před sebou hodně dlouhou cestu a málo času.“

Pokynul směrem k Latanovu tělu. „Co mám udělat se svým přítelem?“ zeptal se mě.

„Hod' ho do nějakého příkopu – anebo ho tu nech ležet tak, jak je. Není to nic jiného než odpad, Ontrosi. Zacházej s ním tedy tak, jak bys zacházel s každým jiným odpadem. Budu zpátky asi tak za hodinu a pak se společně vydáme do Vo Wacune. Musíme tam na jihu vybojovat jednu válku.“ Pak jsem vyšla ven ze stanu.

Když už jsem byla z doslechu tábora, povolila jsem si na několik chvil se vypovídat – pěkně od plic – o nynější situaci. Latanova zrada byla téměř úspěšná. Neexistovala vůbec žádná možnost, jak bych mohla včas dopravit do Vo Wacune posily, abychom mohli ubránit město. Bylo celkem zřejmé, že to budu muset udělat „jiným způsobem.“ V tu chvíli se mi ten nápad docela zamlouval. Na mysl mi přišla představa ničivého kouzla a tentokrát ho klidně použiju, ať už se to matce líbí či ne.

Přemístila jsem se na sever, přičemž jsem poskakovala z kopce na kopec až k táboru generála Halbrena na břehu jezera Sendar. Halbren tak jako vždycky neprojevoval žádné větší překvapení, když jsem mu pověděla o Latanově zradě. Vážně si myslím, že by Halbren klidně sledovat zřícení oblohy, aniž by vypadal jen trochu překvapeně. „Jejich plán má pár trhlin, Výsosti,“ řekl mi klidně.

„Mě se to zdá být velmi dobrý a zničující plán, Halbrene.“

„Obsazení města je vždycky jenom prvním krůčkem, milosti,“ vysvětlil mi. „Asturijsi mohou samozřejmě zabrat Vo Wacune, ale spojené síly Eratu a Wacune tam dorazí jen o několik dní později a máme naprostou vojenskou převahu. Důvěřuj mi, milosti, můžeme město znovu dobýt, kdykoliv se nám zlíbí. A až s tím budeme hotovi, Garteon už nebude mít dost mužů, aby bránili ulice Vo Asturu.“

„Ty tedy prostě hodláš vzdát se Vo Wacune?“ zeptala jsem se nevěřicně.

„Vždyť je to jenom město, milosti – seskupení hezkých budov. Ve válce je důležité jediné ji vyhrát, a my tuhle válku vyhrájeme. Až bude po všem, můžeme znovu vystavět Vo Wacune. Alespoň nám to umožní postavit všechny ulice pěkně rovně.“

„Ty jsi skutečně nemožný, Halbrene,“ obvinila jsem ho. „Pošli svoje jednotky hned na jih. Já se spolu s Ontrosem vydám na jih do

Vo Wacune. Doufám ale, že hned nezačneš navrhovat plány nového města. Myslím, že vím o způsobu, jak udržet Asturijce v odstupu dokud nedorazí naše jednotky.“

Pak jsem se znovu vrátila k jezeru Sulturn, našla jsem Ontrose a odvedla jsem ho do bezpečné vzdálenosti od wacitských jednotek, které se již daly na pochod. Opakovala jsem postup, který jsem použila předtím, a znovu jsem svého rytíře uložila na stejné bezpečné místo. Abych byla upřímná, docela se mi líbilo ho tam mít.

Když jsme konečně dorazili do Vo, právě se blížil rozbřesk devátého dne onoho d'ábelského asturijského kalendáře. Vytáhla jsem svého dřímajícího hrdinu z jeho pohodlného místa odpočinku a vrátila jsem mu jeho normální velikost. Pak jsem ho probudila a vstoupili jsme do města. Zamířili jsme rovnou k Andrionově paláci a vyprávěli jsme vévodovi o Latanově zradě.

„Jsme ztraceni!“ zvolal.

„Ne tak docela, Andrione,“ uklidnila jsem ho. „Myslím ale, že budu muset povolat posily.“

„Jaké jednotky jsou dostatečně blízko na to, aby nám stihly přijít na pomoc, Polgaro?“

„Můj otec, Andrione, a ten nemusí být blízko, aby se sem dostal právě včas.“

„Ty tedy navrhuješ bránit hradby Vo Wacune pomocí magie a kouzel?“

„Není to přece zakázané, Andrione. Jen tak mezi námi, skutečně si myslím, že jsme spolu s otcem schopni odrážet Asturijce dokud nedorazí naše armády. Otec umí být skutečně velmi nepříjemný když se na to soustředí, a já dovedu být ještě horší. Až s tím budeme hotoví, již pouhá zmínka o Vo Wacune během příštího tisíce let přivodí každému Asturijci děsivé noční můry. Ty a Ontros byste raději měli zbурcovat vojenskou posádku a zahájit přípravy k obraně. Já půjdu domů a seženu svého otce a potom hned zalehnu do postele. Už jsem pořádně nespala tři dny a jsem opravdu vyčerpaná.“

Došla jsem do svého domu ve městě a zamířila jsem do své knihovny, kde jsem za sebou pevně zavřela dveře. Členové Kilianovy rodiny už teď věděli, co to znamená, a tak mě raději nevyrušovali. Než jsem se ale mohla dát do pátrání po otci, vypátrala mě matka.

„Polgaro!“ ozvala se ostře. „Mimbraté se s prvními paprsky zítřejšího slunka chystají vpadnout do jižního Wacune.“

„Cože?“ zvolala jsem nevěřicně.

„Severní mimbratští baroni se spojili s Garteonem a vyrazí na sever aby se připojili k asturijské armádě při obléhání Vo Wacune.“

„Takže o to tady šlo celou tu dobu,“ řekla jsem zdrceně jak na mě těžce doléhaly všechny špatné zprávy. „Asturijci nás vylákali z obranných pozic aby mohli zaútočit na Vo Wacune s pomocí svých tajných spojenců Mimbratů.“

„Přestaň už opakovat to, co je na první pohled jasné, Pol,“ pokárala mě matka. „Raději bys měla o tom všem dát vědět svému otci. Tak jak se teď věci mají, Vo Wacune nemá vůbec žádnou možnost přežít. On je jediný, kdo ti teď hned může nějak pomoci. Je ve svojí věži v Údolí. Pospěš si, Pol.“

„Otče!“ vyslala jsem k němu svou myšlenku, skrz okno jsem ji namířila k obloze, která se pomalu zakrývala do mraků blížící se bouře. „Potřebuju tvou pomoc.“

„Co se děje?“ dorazila ke mě jeho myšlenka téměř okamžitě. Považovala jsem to za dobré znamení. Alespoň byl doma když jsem ho zavolala. „Asturijci už jsou na nejlepší cestě jak porušit mír tady v Arendii. Vévoda Garteon z Asturie uzavřel spojenectví s barony ze severního Mimbre. Baroni se chystají zaútočit na Wacune od jihu.“

„Kde je tvoje armáda?“

„Naprostá většina je ve střední Arendie, vylákána asturijskou lstí. Vylákali nás z našich skvělých obranných postavení, otče, a Vo Wacune je teď ve vážném nebezpečí. Potřebuju tady tvou pomoc. Už jsme na pokraji záhuby a můžeme přijít o všechno, o co jsem se tady snažila.“

„Budu tam jak to jen nejrychleji půjde, Pol,“ slíbil mi.

Díky tomu jsem se cítila aspoň o trochu lépe a tak jsem zavřela oči, právě když se nad Vo Wacune přihnala bouřka.

Nebylo pochyb o tom, že naše situace byla vážná. Naše armády už se sice daly na pochod, ale neexistovala žádná šance aby dorazily do města včas na odražení asturijského útoku. A když už se sem konečně dostanou, dorazí Garteonově armádě mimbratská posila. Jak už tak tomu bývá, nepříznivé okolnosti se začínaly kupit na velkou

hromadu.

Zbytek oné divoké rozbouřené noci jsem strávila v knihovně a znovu jsem zvažovala naši situaci. V některých záležitostech byla arendská mysl jakoby pevně zafixovaná do kamene. Duch jakéhokoliv území spočívá v jeho hlavním městě. Mimbri by nemohlo existovat bez té krásné zlaté pevnosti na řece Arend, Asturie by ztratila smysl bez Vo Asturu. No a wacitské vévodství téměř celé spočívalo na základech jemných vysokých věží Vo Wacune. Byl to takový typický zvláštní rys jejich povahy, kvůli kterému jsem se rozhodla nezakládat ve svém vévodství hlavní město. Moje panství nemělo žádný střed. Zničení města Erat by mě rozeznilo, ale rozhodně by mě nepoložilo na lopatky. Jasně jsem si uvědomovala, že kdyby měl padnout Vo Wacune pak by zároveň zanikl i celý Wacune. Během několika generací by z něj zbyly jen uvadající vzpomínky. Zachránit město bylo absolutně nezbytné.

Letní bouře, která se na nás vrhla, byla poměrně netypická. Na rozdíl od ostatních bouřek v tomto ročním období neskončila za úsvitu, ale pokračovala i dál a znepříjemňovala nám život.

Nastal ale onen osudový desátý den a tak jsem si přetáhla přes ramena plášť a vydala jsem se do paláce abych zjistila, jak pokročily přípravy. Našla jsem Andrióna s Ontrosem zabrané do důležité debaty. „Otec je už na cestě, pánové,“ sdělila jsem jim. „Tohle ošklivé počasí ho ale pravděpodobně trochu zdrží.“

„Mám takový pocit, že to také zdrží pochod našich jednotek sem na jih,“ dodal Andrión.

„Pak to tedy vypadá, že budeme muset město udržet s těmi oddíly, které máme v současnosti k dispozici,“ uzavřel Ontros. „Tento úkol je velmi nelehký, ale nepovažuji ho za nemožný.“ Už tak měli dost obav a starostí, a tak jsem se rozhodla nechat si nějaký čas informací o Mimbriatech pro sebe.

Silný vítr s deštěm pokračoval ještě po dva následující dny a to poněkud zdrželo postup Garteonových mužů na Vo Wacune. Alespoň nestáli u bran našeho města, když se jednoho rána konečně mizerné počasí přehnalो jinam a znovu se na obloze objevilo slunce. Otec do města dorazil někdy kolem poledne a našel mě, jak debatuji s Ontrosem ve své rozmáčené růžové zahradě. Můj milovaný chránci v

drátěné košili se ze všech sil snažil mě přesvědčit, abych opustila Vo Wacune než bude příliš pozdě. „Musí to tak být, Polgaro,“ naléhal na mě. „Musíš odejít z Vo Wacune na bezpečné místo. Asturijci už jsou téměř u bran města.“ Přestože jsem mu řekla o tom, jaké chystám pro Garteouovu armádu divoké přivítání, stále se obával o mou bezpečnost.

„Ach, Ontrosi,“ řekla jsem mu, „přestaň s tím. Víš velmi dobře, že se o sebe umím postarat. Nejsem v žádném osobním nebezpečí.“

V tu chvíli se otec, který měl podobu sokola, usadil na mé oblíbené třešni, vzal na sebe zpět svou normální podobu a sešplhal dolů na zem. „Má úplnou pravdu, Pol,“ řekl mi na uvítanou. „Ty tady nemůžeš nic udělat.“

„Kde jsi byl?“ vyjela jsem na něj.

„Bojoval jsem s tím mizerným počasím. Raději by sis měla dát dohromady svoje věci. Musíme se odtud okamžitě vypařit.“

Nevěřila jsem vlastním uším! „Copak jsi se zbláznil? Já rozhodně nikam nejdu. Teď když už jsi dorazil, můžeme zahnat Asturijce na útěk.“

„Ne, to právě nemůžeme udělat. Je to jedna z těch věcí, které se prostě musí stát a ty ani já nemůžeme do průběhu dění zasahovat. Je mi to líto, Pol, ale Mrinský kodex je v této záležitosti velmi přísný. Jestliže se do této záležitosti budeme vměšovat, pak to změní celý průběh budoucnosti.“

„Za tím vším je pravděpodobně Ktačík,“ řekla jsem abych získala nějaký argument na podporu svých plánů. „Přece ho nenecháš jen tak vyhrát, že ne?“

„On rozhodně nevyhraje, Pol. Jeho zdánlivý nynější úspěch se mu vrátí jako bumerang a udeří – a zničí ho – později. Určení Arendové se budou podílet na jeho ničení a já rozhodně neudělám nic, čím bych toto narušil. Ty také ne. „Lučištník“ a „Strážce rytíř“ se zrodí z toho co se stane zde, takže rozhodně nesmíme zasahovat.“

„Pak je tedy pád Vo Wacune již jasný, starý muži?“ zeptal se ho Ontros.

„Obávám se, že ano, Ontrosi. Pověděla ti Polgara o proroctvích?“

„Do jisté míry ano, Svatý Belgarate,“ odpověděl Ontros. „Nemohu ale předstírat, že jsem rozuměl všemu co mi pověděla.“

„Abych to řekl velmi stručně, toto je součástí války, která se odehrává již od samého počátku všeho času,“ vysvětloval mu otec. „Ať už se nám to líbí či nikoliv, jsme všichni do té války nějak zataženi. Vo Wacune musí být obětován, jestliže máme onu válku vyhrát. Ty jsi voják a tak bys měl takové věci pochopit.“

Ontros si povzdechl a pak temně přikývl. Jak jsem mohla bojovat proti nim oběma?

„Možná by sis mohl promluvit s vévodou Andrionem,“ pokračoval otec. „Když si pospíšíte, mohlo by se vám podařit dostat ženy a děti do bezpečí, ale Vo Wacune tu již za několik dní nebude stát. Viděl jsem Asturijce, když jsem sem letěl. Vrhnu proti vám všechno, co mají k dispozici.“

„Bude jich o mnoho méně až se budou vítězně vracet do Vo Asturu,“ ujistil ho posmutněle můj ochránce.

„Jestli ti to alespoň trochu uleví, Vo Astur potká za několik let ten samý osud.“

„Tuto myšlenku si uchovám v paměti, mudrci.“

Jak mohli oba tak klidně přijímat porážku, ke které ještě ani zdaleka nedošlo? „Co to máte vy dva za lubem?“ naléhala jsem na ně rozčileným hlasem. „Vy prostě oba budete jen tak stát a předstírat před Garteonem mrtvého brouka? Můžeme přece vyhrát! A jestli mi nepomůžeš, otče, pak to udělám sama!“

„To ti nemohu dovolit, Pol,“ ozval se hned.

„Nemůžeš mě přece zastavit. Budeš mě muset zabít, a co by *tohle* udělalo s tvým drahocenným Mrinským kodexem?“ Obrátila jsem se na svého rytíře s prudce tlukoucím srdcem v hrudi. „Jsi můj ochránce, Ontrosi, a znamenáš pro mě víc – mnohem víc. I ty mě opustíš? Taky mě pošleš sbalit si věci jako nějakou prašivou pokojskou? Mé místo je po tvém boku.“

„Bud' přece rozumná, Pol,“ napomenul mě otec. „Ty víš, že tě mohu přinutit odejít, když toho bude zapotřebí. Nechtěj po mě, abych to udělal.“

Pak jsem se zachovala velmi nepochopitelně. „Nenávidím tě, otče!“ křičela jsem na něj. „Koukej zmizet z mého života!“ Slzy se mi valily po tvářích. „Mohu vám oběma hned teď říct, že nehodlám nikam chodit!“

„Tak to se velmi mýlíš, drahá Polgaro,“ opravil mě Ontros tichým klidným hlasem. „Doprovodíš svého otce a odejdeš z tohoto města.“

„Ne! Já tě neopustím!“ Srdce mi přitom krvácelo. Nemohla jsem ho prostě zradit. Na to jsem ho až příliš milovala.

„Jeho Milost, vévoda Andrion, mě pověřil vedením obrany tohoto města, Polgaro,“ řekl a sklouzl při tom opět do formálního tónu. „Mám zodpovědnost za rozmístění a velení přítomných oddílů. V těchto oddílech pro tebe nemáme místo. Proto ti nařizuji opustit město. Odejdi.“

„Ne!“ téměř jsem to vykřikla. Zabíjel mě tím!

„Ty jsi vévodkyně z Eratu, drahá Polgaro, ale dávno předtím jsi patřila mezi wacitskou šlechtu a složila jsi slib naprosté věrnosti příslušníkům rodu, do kterého patří i vévoda Andrion. Já ti proto připomínám tuto přísahu. Nepošpiň svou čest tímto odmítnutím. Připrav se, milovaná Polgaro. Měla bys vyrazit asi za hodinu.“

Jeho slova pro mě znamenala tvrdou ránu. „To bylo velmi tvrdě řečeno, můj Ontrosi,“ řekla jsem zaraženě. Vmetl mi povinnost přímo do tváře.

„Pravda už někdy bývá takto nepříjemná, má paní. Oba máme svou zodpovědnost. Já té svojí dostojím. Nežlíkej se té svojí. Teď odejdi!“

Oči se mi naplnily slzami a na chvíli jsem ho pevně objala. „Miluji tě, Ontrosi,“ řekla jsem mu.

„Já tě také miluji, má nejdražší,“ zašeptal. „Vzpomeň si na mě někdy v budoucnu.“

„Budu na tebe neustále vzpomínat až navěky, Ontrosi.“ Pak jsem ho vroucně políbila a rychle jsem odešla do svého domu, abych se připravila k odjezdu.

A tak jsem spolu s otcem opustila Vo Wacune a nepochybně jsem tam zároveň nechávala i své srdce.